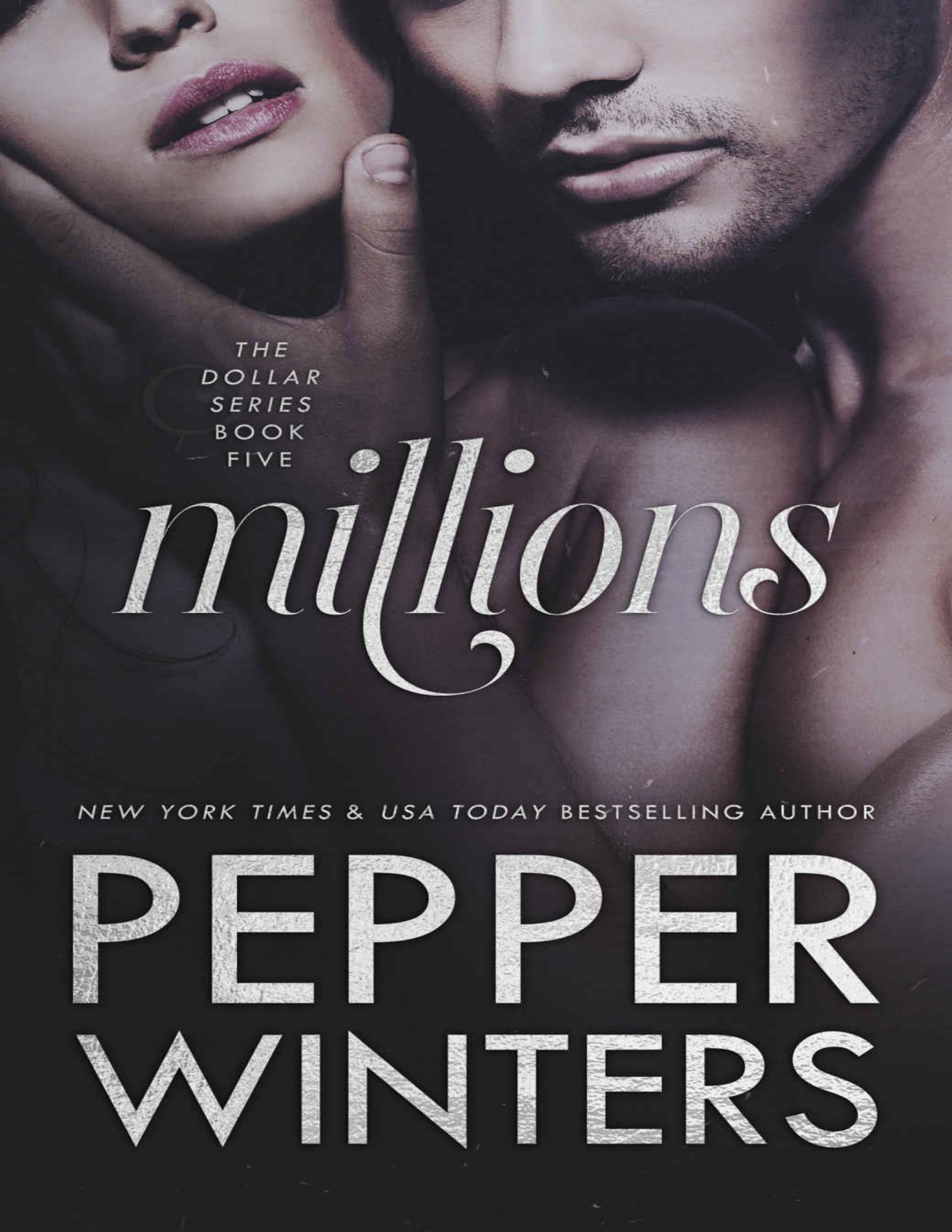

THE
DOLLAR
SERIES
BOOK
FIVE
millions
NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
PEPPER
WINTERS

MİLYONLAR

Dolar Serisi #5

tarafından

New York Times Bestseller

Pepper Winters

Milyonlar (Dolar Serisi #5)
Copyright © 2017 Pepper Winters
Published by Pepper Winters

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü elektronik ortam da dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.
Eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncının yazılı izni olmaksızın mekanik veya

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya kurgu ürünüdür ya da yazarın hayal gücü veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız ve
satın aldıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi
kopya. Kütüphaneler bu kitaptan muaftır ve evlerindeki kopyaları üyeleriyle paylaşmalarına izin verilmektedir ve bu kitabı stokladıkları için teşekkür ederiz. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayınlandı: Pepper Winters 2017:
pepperwinters@gmail.com
Kapak Tasarımı: Kellie tarafından Book Cover by Design & Ari @ Cover it! Tasarımlar
Düzenleme tarafından: Editing 4 Indies (Jenny Sims)

İçindekiler

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ
Milyonlar
Tanıtım Yazısı
Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm
Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On
Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On Üçüncü Bölüm On
Dört Bölüm On Beş
Bölüm On Altı Bölüm
On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm Yirmi
İki Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm Yirmi
Yedi Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz

Otuz Birinci Bölüm
EPİLOG
Yaşlı
Pimlico
Elder
GENIŞLETILMIŞ EPILOG
Pimlico
Elder
Son Sonsöz
The Body Painter için
Teaser
ACKNOWLEDGEMENTS
PLAYLIST
YAZAR HAKKINDA
PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Pepper'ın tüm kitapları e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli olarak mevcuttur.

YAKLAŞAN ROMANTİZM 2018
Vücut Ressamı
Goodreads'e BURADAN ekleyin

KARANLIK ROMAN
New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçleme
"En İyi Karanlık Romans, En İyi Karanlık Kahraman, 1 Numaralı Erotik Romans Seçildi"
Üçlemeye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın
Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

New York Times'ın En Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi "Vintagely Dark & Delicious Seçildi. Romeo & Juliet'in gerçek bir yorumu"
Seriye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın
Borç Mirası (Indebted #1) OKUMAK İÇİN TIKLAYIN

GRİ ROMANS
USA Today Bestseller 'Yıkılmış' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"En İyi Göz Yaşartıcı, 1 Numaralı Romantik Gerilim"

HAYATTA KALMA ÇAĞDAŞ ROMANTIZM
USA Today Bestseller 'Görünmeyen Mesajlar' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ
USA Today'in En Çok Satan Kitaplarından 'Saf Yolsuzluk' Duoloji
"Günahkâr ve Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle Dolu Bir Amnezi Hikâyesi"
Duolojiye şununla başlayın:
Yıkım ve Kural (Saf Yozlaşma #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

GÜNAHKÂR ROMAN
USA Today Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Dolar' Serisi
"Elder Prest kalbinizi çalacak. Özünde kurtuluş olan tutsak bir aşk hikâyesi."
Bu seriye sadece **99c** ile başlayın
Pennies (Dolar Serisi #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

EROTİK ROMANS
Yepyeni Yayın 'Truth & Lies' Düeti
Bu düete şununla başlayın
Yalanlar Tacı (Gerçek ve Yalanlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ
#1 Numaralı Romantik Komedi Bestseller 'Can't Touch This' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"2016'nın en iyi romantik komedisi seçildi. Evcil hayvanlar, aşk ve kimya."

YAKLAŞAN SÜRÜMLER
2017 ve sonrası başlıklar için lütfen BURAYA TIKLAYIN

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERIMLER VE HABER BÜLTENI
Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'in Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ
Facebook: **Peppers Kitapları**
Instagram: **@Pepperwinters**
Facebook Grubu: **Peppers Playgound** Web Sitesi:
www.pepperwinters.com

Milyonlarca Blurb

"Aşk verildi ve alındı ve şimdi... çalındı. Kimse bir hırsızdan çalamaz -özellikle de benden- ve benim olanı son nefesime kadar savunacağım. Mesele neyi feda edeceğim değil, onu kimin hak edeceği..."

Bir zamanlar, aptalca Elder'ın bana aşık olmasını sağlayabilirsem her şeyin mükemmel olacağına inanırdım.
Şimdi, ben kayıpım, o avlanıyor ve her şey sonsuza dek mutlu yaşamamızdan çok uzak.
O bana kalbini verdi, ben de ona söz verdim ama gerçek aşk başkaları için kutsal değildir.
Savaş geliyor, felaket yaklaşıyor ve ben savaşmadan yenilmeyeceğim.
Elder benim.
Ben onunum.
Ve kimse bizi ayrı tutamaz.

Önsöz

Selix

Hayat kimseye karşı nazik değildi.

Bazı günler nazik davranır, hediyeler ve iyilikler verir, hayaller ve fanteziler sunar, ama bir sonraki gün her şeyi alıp götürdü.

Gerçek buydu.

Bunu biliyordum. Elder bunu biliyordu.

İkimiz de dünyayı gerçekleriyle görüyor, birçok yalanı kesip atıyorduk. Sanırım New York sokaklarında ilk karşılaştığımızda ondan nefret etmemin nedeni de buydu. O da aynı sıkıntıyı taşıyordu.

Aynı acı. Benim duyduğum aynı ağır utanç - nefrete ve öfkeye dönüştürdüğümüz utanç.

Topraklar ve mülkler için kavga ettik ve bazen sadece bizi tamamen terk eden bir evren tarafından incitilmekten bıktığımız için savaştık.

İnsan ırkının doğuştan şu özelliklere sahip olduğunu söylediler

Başkalarındaki benzerliklerden nefret etmek. Birisi sizinle aynı öfkeye sahipse, bu gerçeği kabul etmek yerine, ondan nefret edersiniz. Bacakları sizinle aynı olsaydı, çok kısa olduğunu söylerdiniz;

seninle aynı burna sahip olsaydı, bunun ne kadar orantısız olduğuna takılırdın. O kişiden nefret ettiğiniz için değil. Ruhunuzun dile gelmeyen bir parçası, kendinizden nefret ediyordunuz.

Ölümcül kusurumuz kendimizle uğraşmaktı. Size sizi hatırlatan başkalarını parçalayarak kendimizi parçalamak.

Garip ama çok doğru.

Elder bana kendimi hatırlattı, ben de onu küçümsedim. Ben ona onu hatırlattım, o da benden nefret etti.

Birlikte birbirimizin canına okuduk ve bir bakıma kendimizin de canına okuduk ta ki bir gün... kabul etmediğimiz o kendinden nefret etme duygusu pes edene kadar ve biz

Kendimizle ilgili en nefret ettiğimiz şeyin aynı zamanda hayatta kalmak için en çok ihtiyaç duyduğumuz şey olduğunu kabul ettik.

Bu aydınlanmadan sonra bir dostluk -ya da dostluğa benzer bir şey- oluştu. Birbirimizi öldürmeye çalışmayı bıraktık. Düşmandan kin dolu tanıdıklara ve yavaş yavaş sırdaşlara dönüştük.

Bu geceye kadar Elder'da hâlâ kendimi görüyordum. Geçmişimi onun gözlerinde, kalp kırıklığımı da onun gözlerinde gördüm. Ama gölgelerde durup Pimlico ile dans edişini izlerken

Hawksridge Hall, sonunda onun evrim geçirdiğini kabul etmek zorunda kaldım.

Artık bana benzemiyordu ve onunla ilgili hiçbir şeyi küçümsemiyordum çünkü ondan geriye kalan hiçbir şey benimkini yansıtmıyordu.

Kurtuluş ve kabullenme yolculuğuna başlamıştı. Sonunda trajediyi gerçek aşkla takas etti.

Asla satın alamayacağı ya da çalamayacağı bir şey bularak beni geride bırakmıştı. Onun için mutluydum ama aynı zamanda fena halde kıskanıyordum.

Yıllar önce kaybettiğim şeyi bulduğu için kıskanıyordum.

En iyi arkadaşı ve ortağı olacak kişiyle bir ömür boyu yaşayacağı berbatlıklar ve düzeltmeler için sabırsızlanıyordu.

İşten atılmıştım.

Artık onun aynası değildim, hatalarını ona geri yansıtmıyordum.

Yine yalnızdım ve çok uzun zamandır görmezden geldiğim her şeyin altında hızla boğuluyordum.

Arabanın boş olmasına şükrederek, Pimlico ve Elder'ı bıraktıktan sonra hâlâ burnumda kalan seks ve şampanya kokusuna ofladım.

Dışarı çıkıp iskeleye tırmanmalarından bu yana sadece birkaç saniye geçmişti, vücutları sarmaş dolaştı ve kalpleri hastalıklı bir şekilde aşık oldu, ama zamanın sonsuza dek yalnızmışım gibi görünmesini sağlayan garip bir yolu vardı.

Bir bakıma öyleydim.

Onlarca yıldır kaybolmuştum ve şimdi onlar iğrenç bir şekilde birbirlerini tüketirken, neşeyle inen anıları yok edecek kimsem yoktu.

Yarın Prest'ten ne yapacağımı öğreneceğim.
tam olarak değişmişti. Sefalet dolu bir hayata nasıl "siktir et" dediğini ve elinde kalan her şeyi kurtardığı kıza nasıl teslim ettiğini. Ama bu gece, tam da olması gerektiği gibi tek başıma olmaya niyetliydim.

Arabayı rıhtımdan aşağı sürerken, Pim ve Elder'ın güvertede gülerek aşk delisi aptallar gibi onun kamarasına doğru tökezlediklerini bir kez daha gördüm.

Bahse girerim bir martı bile üzerlerine pislese fark etmezler.

Aptallar.

Gözlerimi devirerek gaza bastım ve arabayı kenara koymak için Phantom'un etkileyici uzunluğundan aşağı doğru hızlandım. Yan taraf zaten geniş bir şekilde esniyordu ve ben
ağır hizmet rampası, aracı geminin karnına doğru nazikçe indiriyor.

Karadan denize geçiş kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu. Yarı balık olduğuna yemin ettiğim Elder'ın aksine okyanusu sevmezdim. Ayaklarımın altındaki dengesizliği sevmezdim. Toprağın sertliğini ve çeliğin katılığını tercih ederdim.

Ama o uğursuz gecede, bir galibiyet çaldığı zaman Piyango bileti ve onu bir şekilde ödünç almaya ikna etmiştim - açıkça talep etmediyse bile - beni yeni bir keşfe davet etti
fırsat: kendi seçimimle evsiz kalmak, bu kadar çok şeye sahip olduktan sonra kendimi boş bir hayatla cezalandırmak ya da
onun yanında ve benim olmayan bir savaşta savaşmak.

Bazıları hayır diyebilirdi, özellikle de kanını isteyen bir gruptan bahsettiğinde ve neredeyse kesin olarak
Onu bulduklarında yaralanmıştı. Ama gerçekte... sadece büyük bir sahtekarlıkken neden bir hayat yanılsamasına sahip olalım ki?

Hiçbir değerim kalmamıştı. Onur kalmamıştı. Uğruna savaşacak kimsem yoktu.
Hiçbir yerde.

Yalnızdım ve onunla da yalnız kalabileceğimi

düşündüm.

Belirlenen bölmeye park ettim, motoru kapattım ve kıçımı arabadan çıkardım. Duvardaki bir düğmeye basınca otomatik takozlar yerden kalktı ve fırtınada savrulmasını önlemek için dört tekerleğin etrafında.

Anahtarı, üzerinde her türlü oyuncak için özenle düzenlenmiş kancalar bulunan dolaba yerleştirirken iki elimi saçlarımda gezdirdim ve iç geçirdim.

Şoför olarak işim tamamlandı.

Elder benden bu tür görevleri yapmamı istemedi. Sadece başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarımdan üstün tuttuğumda ve kendimden ziyade onlar için ne yapabileceğimi düşündüğümde anıların beni o kadar kolay bulamadığını fark ettim.

Saçımdan bir parça saman savruldu ve Elder Pim'e ağza alınmayacak şeyler yaparken neler yaptığımı bana hatırlattı.

Kadının adını bilmiyordum. Yüzünü de görmemiştim. Tek hatırladığım, gümüş iplik üzerinde sabah çiyinin parıldadığı bir örümcek ağına benzeyen bir maske taktığıydı. Elbisesi gümüş paneller ve yanardöner boncuklarla illüzyonu sürdürüyordu.

Sık sık arkadaşlık istemezdim, ama bir süre sonra dans ya da iki, bana bir tur vermeyi teklif etti - burayı benden daha iyi bilmemesine rağmen.

Kendimizi ahırda bulmuştuk, bir at yan ahırdan bizi izlerken tavşanlar gibi sevişiyorduk. Soyunmadık; birbirimizi tekrar görmek istemedik. İkimiz de biliyorduk ki Diğerini akılsız bir arkadaşlık için kullandık ve minnettar bir öpücükle ayrıldık, birbirimizdeki karşılıklı acının bir kısmını hafiflettiğimizi bilmekten mutluyduk.

Asansöre binmeli ve odama gitmeliydim. Sabah Prest'in kıçını tekmelemeye hazır olmak için istikrarlı seksten arınmalı ve uyumalıydım.

Ancak henüz okyanusun esiri olmaya hazır değildim.

Ayak parmaklarımın altında biraz daha toprak olsun istedim. I özgür olmak ve pençelerin arasında sıkışıp kalmamak istiyordu.

Geçmişim beni buldu ve müstakbel gelinimle aynı gece ölmüş olmayı dilememe neden oldu.

Açık garaj kapısına doğru adım attım, kapıyı kapatıp arkamdan kilitlemek için düğmeye bastım, sonra yatı iskeleyle değiştirdim.

Yukarıda yıldızlar parlıyordu.

Böyle berrak gecelerde canım sigara çekerdi. Alışkanlığımı yıllar önce bırakmıştım -kısmen kendi seçimimle ama
çoğunlukla parasızlıktan. Sigarasız olmanın daha iyi olduğunu biliyordum ama bu gece nikotinin karıncalanma hissi veren tadını ve mide bulandırıcı etkisini arzuluyordum.

Beni meşgul edecek bir içki ve dikkatimi dağıtacak kimse olmadığı için rıhtımda dolaşırken, bir depoya ev gibi yığılmış birkaç boş sandık gördüm.

Mükemmel.

Tepesine tırmanabilir ve görünmez olabilirdim, güzel ışıklı pencereleriyle Fantom'u incelemekte özgürdüm ve düşüncelerimi derinlere gömmek yerine onların altında boğulabilirdim.

Elbise ayakkabılarımı tekmeleyerek, kendimi kasalara doğru fırlatırken sokakta yaşadığım geçmişimin bir kısmının iliklerime işlemesine izin verdim. Kasalara tırmanmak ve gökyüzüne doğru uçmak sadece birkaç saniye ve birkaç hassas yerleştirilmiş sıçrama aldı.

Zirveye ulaşıp ağır bir şekilde oturduğumda kalp atış hızım değişmedi.

Fantom bu açıdan gerçekten de güzeldi,
karanlık bir deniz tanrıçası gibi onu yok etmeye çalışan herkesi yok etmeye hazırdı. Dünya duruldu, gece sessizleşti, nefesim rahatsız eden tek şeydi
nihai barış.

Ve beni orada buldu. Her zaman
yaptığı gibi.

Sevdiğim kadın ve onu öldüren planlanmamış hamilelik. Geçmişin beni ele geçirmesine izin verdim.
Beni derinlere sürüklemek için onu çalan ve savaşın gelişini duymayan doğmamış bebekten nefret ediyorum.

Düştüm, düştüm, kan ve kalp kırıklığının son anlarına karşı acı çektim. Gözyaşlarımın yakıcılığına karşı irkildim ve nasıl olur da ruhumu birine verebileceğimi, ama o ruhumla birlikte bu dünyadan ayrıldığında yaşamaya devam edebileceğimi düşünerek tekrar tekrar ağıt yaktım.

Acılarımla sık sık yüzleşmezdim. Kendime acımaktan nefret eder ve kendimi suçlamayı küçümserdim.

Ama bu gece, arkadaşım demeye cüret ettiğim bir adam için gerçek aşkın gerçekleştiğini gördükten sonra, içim içime sığmıyordu - benim kaybettiklerimi ve onun kazandıklarını ve şimdi gerçekten ne kadar farklı olduğumuzu bana tekrar hatırlatıyordu.

Artık aynı değil.

Kulaklarım hayalet sesleri ve uhrevi bağırışlarla doldu. Doktorlara bir şeyler yapmaları için yalvarışlarım. Başarısız olduklarında tehditlerimi. Elimde hiçbir şey kalmadığında ettiğim lanetler.

İşkenceyle ilgili acı dolu anı kutuma o kadar takılmıştım ki, ilk silah sesini kaçırdım.

Ve ikincisi.

Mermilerin ra-ta-ta-tat sesleri, tekneler su üzerinde sallanırken hafif akıntıların tokadı ve arma çatırtılarıyla değişime uğradı.

Parmaklarım geçmişte akan kanla kayganlaştı. Ağzım tarihi çığlıklarla genişledi. Ciğerlerim hava için boş, onu bulmak için ölmek için umutsuz ve yeterince inatçı günlük acıya rağmen nefes almaya devam etmek.

Her şeyimle özlediğim kadının hayaletini kucaklarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Ama sonra başka bir atış.

Bu, gelgit ya da yat tarafından maskelenmemiş.

Bum.

Ses körfezde yankılandı, saat kulelerinde ve gemi direklerinde yankılandı.

Boom.

Boom.

Boom.

Boom.

Gözlerim birden açıldı.

Ne- Bir
çığlık. Bir
bağırış.
Bir sıçrama.
Kahretsin, bizi buldular.
Sandıkların üzerindeki yerimden fırlayarak iskeleye atladım ve koşmaya başladım. Çoraplı ayaklarım kayarken sessizdi.
karanlığın içine daldı ve geminin ön tarafına doğru uçtu. Küçük bir tekne motoru homurdanarak çalıştı ve gece gökyüzünü kokuşmuş benzin dumanıyla parçaladı.
Fransızca mırıltılar motorun sesine karışıyordu.
Biri onu besledi ve hız onu ileriye doğru savurdu. Kaputun üzerine boyanmış bir serçe ve kırmızı ve mavi bir
arkada yayılmış bir figür.
Pimlico mu?
Kahretsin, olamaz...
Sadece birkaç dakika oturmuştum. Güvendeydiler. Farkında olmadan, iğrenç bir şekilde aşık olmuşlardı-
Pusuya düşürülmüşler.
Siktir!
Sürat teknesi açıldı, siyah gelgitlerin üzerinden daha hızlı atlıyordu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Peşinden yüzmem mümkün değildi ve onu vurmak için kullanabileceğim bir zıpkın da yoktu.
Koşar adımlarla ilerlerken beyaz su iskelenin etrafından akarken çaresizdim.
Pimlico vardı ama Prest neredeydi?
Geldiğim yoldan geri dönerken, bu lanet yatın ne kadar uzun olduğuna dair küfürler savururken oksijen için nefes nefese kaldım.
Nihayet iskeleye ulaştığımda parmaklığı kaptım ve keskin bir dönüş yaparak ayak parmaklarımı basamaklara geçirdim ve güverteye doğru fırladım.
Korkudan derim buz kesti.
Ses yok.
Persone
l yok.
Hayat

yok.
Herkes hangi cehennemde?

Güvertenin etrafındaki pek çok gizli delikten birine saklanmış bir silahı kaparak Prest'in odasına doğru ilerledim.

Silahı kurdum, parmağımı tetiğe doladım. Hazır.

Kapıları ardına kadar açıktı. Cilalı güverteye kan bulaşmıştı.

Odasında cesetler vardı.

Parlak kırmızı eldivenli siyah giyimli erkekler. Chinmoku.

Eğer öldülerse... Prest hangi cehennemde?

Ahşap zeminde kayarak, korkuluğun hazır olda durduğu tarafa doğru fırladım ve merdiven aşağıdaki suya fırladı.

Piçlerin Pim'i çaldıkları yere baktım ve dostum dediğim tek adamı buldum.

Çok aşağıda, ayın gümüş parlaklığında ve ara sıra iskele ışığında zar zor fark edilen Elder nefes nefese kalmış ve öksürmüş, yüzü sımsıkı buruşmuş ve bir eli kolunun üzerinde kenetlenmiş halde zayıf adımlarla suda ilerliyordu.

Battı.

Yeniden ortaya çıktığında parmaklarım bariyeri kavradı, ağzı geniş ve gözleri kapalı, hayata zar zor tutunuyordu.

Hayatta kalmaya çok odaklanmıştı, beni görmedi ve tekrar battı. Ve tekrar. Bacakları onu su üstünde tutmaya yetmiyordu.

Birkaç dakika sonra yorulacak ve boğulacaktı. Birkaç dakika sonra ölmüş olacaktı ve ben yine yalnız kalacaktım.

Öyle bir şey olmayacak.

Silahı güverteye fırlatarak ceketimi ve pantolonumu yırttım, aceleyle gömleğimin düğmelerini kopardım. Prest'in dakikaları olabilirdi ama benim sadece saniyelerim vardı.

Boxerlarım dışında çırılçıplak, kendimi kenardan aşağı attım. Personelin nerede olduğunu ya da neden öldüğünü düşünmedim.

Chinmoku yatak odasında yerde kanlar içindeydi. Pimlico ve onu kimin kaçırdığı konusunda endişelenmedim. Elder bu yüzen ailenin temel taşı ve benim en büyük önceliğimdi.

Çok yakınına indim ve onu daha fazla suya boğdum.

Nefes nefese kaldı ve öksürdü, çalkalanan dalgaların altında battı.

Geri gelmedi.

Eğilerek daldım, soğuk ete temas ettim ve onu yüzeye çıkardım. Ağzı havayı bulduğunda inledi ve nefes aldı, ben onu bir
kurtarma pozisyonu. Deniz suyu yüzüne akıyordu. Kolumu göğsünün ön tarafına doladım ve çenesinin nefes almak için eğildiğinden emin oldum.

Geri geri giderek iskeleye doğru ilerledim.

Bacaklarım onunkilerden birine tekme atarken haykırdı, yüzü işkence maskesine dönüşmüştü. "Lanet olsun, Selix. Hangi cehennemdeydin?" Dişleri şoktan ve soğuktan paramparça oldu, kanı
yağ gibi dökülüyor.

Ona bir anlık zayıflığım olduğunu ve anılarımı yad ettiğimi söyleyemezdim. O savaştayken vatana ihanet ettiğimi itiraf edemezdim. "Artık buradayım."

"Benim için endişelenme. Peşlerinden git-" Öksürüklerle boğuştu, daha fazla acı onu bulduğunda irkildi. "Onu aldılar."

Tekneden hiçbir iz ya da motor sesinin olmadığı siyah ufka baktım. Sanki hiç olmamış gibiydi. Benzin kokusu bile tuzlu bir hiçliğe dönüşmüştü. "Gitmişler, Prest."

"Gitmiş olamazlar. Ona sahip olamazlar-" Bacaklarım bir kez daha onunkileri tekmelerken inledi, iskeleye daha yakın yüzerken onun ölü ağırlığına dolandım. "Ona sahip olamazlar."

Koltuk altına sıkıştırdığım elimin üzerinden ılık kan akıyordu. Okyanustan hızlıca çıkması gerektiğini bilecek kadar çok kurşun yarası görmüştüm. Sakin ve soğukkanlı kalması gerekiyordu. Önce kendisiyle ilgilenmeli, sonra Pim için endişelenmeliydi.

"Sana odaklanalım." Dişlerimi sıkarak daha sert yüzdüm, onun hayatının hızla azaldığının farkındaydım. "O zaman biz de ona odaklanalım."

"Tanrım!" Kolumu kavrarken eğildi. "Kahretsin, acıyor."

"Ne acıyor?" Kolundaki kurşunun ne olduğunu göremiyordum.

sorunlarının en kötüsü ya da en azı.

"Lanet olası her şey." Ben aya doğru ulurken

Son mesafeyi sürünerek kat ettim, onu daha yakına çektim, yanlışlıkla parmaklarımı ağrıyan bir noktaya soktum.

Michaels hangi cehennemde?

Bir doktora ihtiyacı vardı. Hem de hemen.

Onu arabaya atıp çığlık çığlığa en yakın hastaneye götürebilirdim ama ya başaramazsa? Teni maviydi. Dudakları gecenin karanlığında neredeyse simsiyahtı.

İskeleye ulaştığımda, kısa bir süre için onu nasıl taşıyacağımı düşündüm.

smokinli kıçını körfezden çıkardı. Yaraları her neyse, canı çok yanacaktı.

Ama endişelerim boşunaymış.

Parmaklarım acil durum merdiveninin basamağına dolandığında ve ilk tırmanışı yaptığımda Elder'ın gözleri başının arkasında yuvarlandı ve kucağımda solgun bir kadavraya dönüştü.

Elimi burnunun altına koyup nefes alıp almadığını kontrol ederken kalbim durdu; hiçbir şeyden korkmuyor ve bir şeyler için yalvarıyordum.

En yumuşak ısı pufu ölmediğini, sadece baygın olduğunu gösterdiğinde, çok nazik olmayı bıraktım ve onun yerine hızla çalıştım.

Hırpalanmış bedenini merdivenlerden yukarı çektim. Onu yere yatırdım.

İyi yakalanmış bir balık gibi iskeleye çıktı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, ıslak ve bitkin bir halde onun yanına indim.

Uyanmadı. Ama kalbi vücudundan daha fazla kan pompalamayı durdurmadı, yavaşça altında birikti, gelgite siyah damladı.

İşim daha bitmemişti.

Dakikaları neredeyse tükenmek üzereydi.

Ayağa kalktım, eğildim ve sessiz bir özür dileyerek bir şekilde onun işe yaramaz, ölmek üzere olan

bedenini omzuma almayı başardım.

Önemsediğim başka birini almamak için Ölüm'le bir anlaşma yaparak iskeleye doğru uzun bir yolculuğa başladım.

Müstakbel eşimi ve doğmamış
çocuğumu aldı. Arkadaşımı alamazdı.
En azından bugün değil.

Birinci Bölüm

Yaşlı

AĞRI.

Önemli, rahatsız edici ağrı.

Dudaklarım nefes almak için çırpınırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Son hatırladığımda boğuluyordum. Suya kanla basıyordum

Kurşun yaralarından sızan ve kadınımı çalan bir sürat teknesinin homurtusu.

Lanet olsun, Pim.

Ayağa fırladığımda acı, beni yatağa doğru iten bir ıstıraba dönüştüğünde haykırdım.

Hangi cehennemdeyim ben?

Bulanık gözlerimi kırpıştırarak içinde bulunduğum cehennem çukurunu tekrar gözden geçirdim.

Çarşaflar benim gibi kokuyordu, duvarlar tanıdıktı, mobilyalar biliniyordu.

Benim odam.

Bekle... Buraya en son geldiğimde

Pim, Chinmoku tarafından esir tutulurken benim hayatım. O savaş sayesinde epeyce bir tadilat yapılmıştı.

Halıya bakabilecek kadar doğrulmaya çalışarak kendimi kıpkırmızı kan lekelerine ve

şişmiş bedenler; parçalanmış mobilyalar ve yırtılmış perdeler için.

Ancak, bir suç mahalli yerine steril temizlik gözlerini dikmişti. Çamaşır suyunun ve endüstriyel atıkların katı kokusu

Sınıf temizleyicileri havada asılı duruyor, halı yıkandığı için ıslak kalan yerlerde daha koyu renk alıyordu.

Herhangi bir çatışma ya da katliam izi yok.

Her şey yoluna girdi.

Her şey aynı.

Rüya mı gördüm? Kötü bir ot içmiş ve Pim'in çalındığı ve benim olduğum bir kabusa mı inanmıştım?

Hayatımı tek başına mahveden Fransız bir pislik tarafından vurulmak mı?

Öyle olsaydı, neden her şey bu kadar çok acıyordu?

Dışarıdan ayak sesleri geldi. Açık kapıya baktım, kaslarım kilitlenmiş ve savunmaya hazırdı.

Phantom'da olabilirdim ama vücudum da dahil olmak üzere diğer her şey yabancıydı.

"Ah, uyanmışsın. Tam zamanında." Selix içeri girdi, elinde bir tepsi, çatal bıçak takımı ve bir kâsede buharda pişen bir şey vardı. "Michaels bir süre baygın kalacağını söylemişti ama saatler oldu Prest."

"Wh-" diye öksürdüm; boğazım tuzla yandı.

Boğulmuş muydum? Bedenim denizin dibinde kabuklular tarafından kemirilirken ruhumun yaşadığını sandığı bir araf mıydı burası? Ve eğer ölmediysem, beni kim bulmuştu? Nasıl yaşıyordum?

Pim hangi cehennemde?

Aptal beynim bana soru üstüne soru fırlatıyor, her küçük ayrıntıyı hemen bilmek istiyordu.

Stres sistemimi sararken kalbim küt küt atmaya başladı. "Ne oldu?" Sesim gemi enkazı ve dalgaların sürüklediği odunlarla dolu gibi çıkınca yüzümü buruşturdum.

"Chinmoku seni buldu." Selix yatağıma doğru bir adım attı ve tepsiyi masanın üzerine koydu. "Sonra Fransız bir piç geldi, Chinmoku'yu biçti, seni vurdu ve Pim'i aldı."

Demek o kadar da kötü bir yer

değilmiş. Kahretsin.

"Hepsini biliyorum," diye tersledim. "Yani, o zamandan beri ne oldu? Neredeydiniz? Pim'i buldun mu? Ne kadar zamandır

Dışarıda mıydım?" Acı içinde kıvranan bedenime bakarak battaniyeyi kaldırdım ve inceledim.

Vay anasını.

Çırılçıplaktım, tenim artık bildiğim batı-doğu karışımı bronzlukta değil, çok sayıda çürük, ezik ve travma içindeydi. Pim'in ilk tanıştığımız zamanki haline benziyordum.

Ejderha dövmem sargılı bandajların altına saklanmıştı, Kaburgalarımın etrafında, omzumun ve sol pazımın üzerinde dolanıyordu. Sağ elimdeki yüzük parmağım

atel, sol kolum bir askıya yerleştirilmiş ve ayak bileğime cırt cırtlı bir destek sarılmıştı.

Tıbbi malzemelerin esiriydim. Selix

boğazını temizledi.

Gözlerim ona dikildi. Vücudum milyonlarca parçaya ayrılmamış gibi davranarak çarşafın üzerimde dalgalanmasına izin verdim.

"Açıkla," diye çıkıştım.

Pim'in peşinden bu şekilde nasıl gidebilirdim ki?

"Gittiklerini duydum. Denize düştüğünü fark ettim. Boğulmadan önce sana ulaşmayı başardım." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Özür dilerim Prest. Daha erken gelip onu almalarını engelleyemediğim için özür dilerim."

Pim ve ben o sırada her ne yapıyorsa

pusuya düşürülmesi onun hatası değildi. Dikkat etmediğim için tamamen benim suçumdu. Her ne kadar kızımın kaybolmasından onu sorumlu tutsam da, beni denizden o çıkarmıştı. O kurtardı

bir kişi. Yanlış kişiyi kurtarmış olması çok kötü.

Ben ona hem teşekkür edip hem de aynı ölçüde lanet okuyamadan Michaels kapıdan içeri girdi.

boynunda stetoskop ve elinde siyah bir çanta. "Selix bana hayatta olduğunu söyledi."

"Yaşıyorsun, evet. Ama beni iyileştirmezsen uzun süre hayatta kalamayacaksın." Kırık bedenime el sallayarak homurdandım. "Çıkarın şu pisliği üzerimden."

Michaels çantasındaki numaraları şiltenin üzerine koyup sağlam bacağımı dürttü. "Korkarım henüz çıkamazlar."

"Buna mecburlar çünkü avlamamız gereken Chinmoku'lar ve katletmemiz gereken Fransız piçleri var."

Selix kollarını kavuşturdu. "Pim'i kaçıran adamların izini sürme aşamasındayım. Üzerinde çalışıyorum, söz veriyorum. Senin tek yapman gereken dinlenmek."

"Yanlış. Tek yapmam gereken bu kahrolası yataktan çıkmak."

Ona güvenmediğimden ya da verdiği sözü takdir etmediğimden değildi. Eğer Selix onları bulmak için bir şeyler yaptığını söylediyse, o zaman yaptığından hiç şüphem yoktu. Ama bu benim hızla

Öfke inşa etmek. O işi yaparken ben burada yatmayacaktım. Yardım kabul etme konusunda hiç iyi olmamıştım. Ve kesinlikle şimdi başlamayacaktım - sevdiğim kadın söz konusu olduğunda değil.

Pim'i hayal kırıklığına uğrattım. Bunu düzeltecek kişi ben olmalıydım.

Michaels yatağımın başucundaki su bardağını kaparak birkaç hap attı. "Al bunları."

"Bana cevap verene kadar hiçbir şey almayacağım."

"Onları al ve sonra sana cevap vereceğim."

Ağrı kesicilere odaklanırken başım ağrıyordu. Acıdan dolayı düşüncelerimin dağınık olduğunu inkâr edemezdim. Acıyı görmezden gelebilirsem, belki daha iyi çalışabilirdim. Daha hızlı.

Temizleyici. Gün bitmeden Pim'i bulacaktık ve onu çaldıkları için adamların kalplerini aldığımda iki kişiyi daha öldürmüş olacaktım.

Tabletleri kaptığım gibi ağzıma attım ve kuru kuru yuttum. Michaels'a bakarak, pazarlığın kendi tarafını tutması için kaşımı kaldırdım.

Başını sallayarak, "Bir süre ameliyattaydın. Buradan çok da uzak olmayan bir hastaneden fazladan bir çift yardım almak zorunda kaldım. Bu arada o fatura canını yakacak. Şimdiden haber vereyim dedim." Gülümsedi ama ben ters ters bakmaya devam edince hastalıklarımı madde madde sıraladı.

"Kurşun omzundan girmiş. Birkaç bağı yırttı, bu da ekleminin zarar görebileceği anlamına geliyor ama elimden geleni yaptım. Saç çizgindeki dikişler bir hafta içinde çıkacak. Kalın kafatasın görünmesine rağmen sadece yedi dikiş atmam gerekti, yani kendini şanslı say. Dirseğinizdeki tendonları aşırı germişsiniz, bu yüzden iyileşirken ciddi bir güçsüzlük ve ağrı yaşayacaksınız ve fizyoterapi tam hareketi geri almak için arkadaşın olmalı. İki kırık kaburga, muhtemelen zedelenmiş böbrekler, kırık bir yüzük parmağı ve kırık ayak bileğini unutamam."

Selix'e bakarak, "Bir şey kaçırdım mı?" diye sordu.

Selix omuz silkti. "Kim bilir? Arkadaşımdan ziyade bir alışveriş listesine benziyor."

Ona bir bakış attım, arkadaşlığımızı selamlamasını ve bu sinir bozucu anı daha katlanılabilir bir denemeye dönüştüren alaycılığını takdir ettim.

Michaels ellerini ceplerine soktu. "Bakın, her şey göz önüne alındığında, saldırıya uğradıktan ve bir silahla teke tek bir münakaşanın tadını çıkardıktan sonra yapmanız gerekenden daha iyisini yapıyorsunuz."

Beklediğimden daha mı iyiydim? Tanrım, işe yaramazın tekiydim. Lanet bir sakat.

Her zaman hareketsiz olmaktan ve hareket etmemekten nefret etmişimdir. Beynim daha hızlı bir frekansta çalışıyordu; hareket etmekten başka seçeneğim yoktu. onunla birlikte hareket etmek. Yatakta yatmak beni delirtirdi. Pim'in iyi olup olmadığını bilmemek beni bir canavara dönüştürebilirdi.

Peşinden gitmek zorunda kaldık. Şüphesiz, Selix yelken açmıştı

Ben de doktorların dürtmesi için bir et parçası gibi yatıyordum. Beni tanıyordu. Anlardı.

"Saatlerdir dışarıda olduğumu söylemiştin." Selix'e baktım. "Neredeyiz? Hangi rotayı belirledin?"

Kulaklarım pervanelerin rahatlatıcı uğultusunu duymak için gerildi.

Düşmanlarımızın peşinde dalgaları yararak ilerlerken bedenim okyanusun o meşhur kayasını aradı.

Ama motor yoktu. Taş yoktu.

Tıpkı benim bu lanet yatakta durgun olduğum gibi biz de durgunduk.

Sesim karanlık bir tehdide dönüştü. "Biri bana nerede olduğumuzu ve neden hareket etmediğimizi söylese iyi olur."

Michaels Selix'e endişeli bir bakış fırlattı. "Kahretsin, hafıza kaybını düşünmemiştim. Düşünmüyorsun-"

"Lanet olsun, Michaels." Öfkem alevlendi. "Hafıza kaybım yok. Bebek bakıcılığı yapman gereken bir pislik değilim."

Kendimi yastıklara doğru kaldırırken, ateş ve bıçaklar vücudumun farklı bölgelerinde çalışırken irkildim. "Her şeyi hatırlıyorum. Ne olduğunu anlıyorum. Duyuyorum

Yaralarımın rölesini. Bandajları ve dikişleri görüyorum. Hepsini anladım, tamam mı? Anlamadığım şey neden hareket etmediğimiz. Neden

Pim'i bulmak için yola çıkmadık mı? Pim'in artık İngiltere'de olmadığı ortadayken neden İngiltere'de kalmanın akıllıca olduğunu düşündünüz?"

Hastalıklı ter vücudumu diken diken ederken beynim yüzüyordu. Ağrı kesiciler, katlandığım şeyi uyuşturmak için hiçbir şey yapmadı.

Selix bir elini yanan omzuma koydu, nazikçe
Beni yastıklara doğru itti. "Çünkü varış noktası olmadan yelken açmanın bir anlamı yok. Ayrıca, İngiltere'de olup olmadığını bilmiyoruz. Belki de-"

"Fransa, Selix. Lanet olası Fransa'dan geliyorlardı ve bir sürat tekneleri vardı. Kanalı geçtiler." Onun baskısına karşı koydum ve dokunuşunu tokatlayarak uzaklaştırdım. "Mantık bize bir varış noktası vermemiş olsa bile, her zaman bir nokta vardır çünkü ilerlemek hiçbir şey yapmamaktan daha iyidir."

Kaşlarını çattı. "Onu bulacağız. Sadece bir gün oldu. Daha çok zaman var-"

"Bekle, ne?" Başımı dikleştirdim, yanan ateşi
umursamadan
Kemiklerimdeki acıyı, kafatasımdaki mide bulantısını görmezden gelerek. "Bir gün mü? Ne demek bir gün?" Gökyüzüne bakarken parlak güneş beni kör etmedi, lanet olası ay yüzüme güldü.

Mutluluğu acı bir burukluğa dönüşmeden önce romantik annem tarafından bana adı verilen ay.

Pim kaçırıldığında karanlıktı.

Şimdi de karanlık.

Sadece birkaç saat oldu, yirmi dört saat değil.

Lütfen, sadece birkaç saat olsun.

Michaels elini sargılı omzuma koydu,
Beni bir kat daha rahatsız ederek tıslamamı sağladı. "Yirmi yedi saat oldu Prest. Ameliyat biraz uzun sürdü, sonra da beklediğimizden çok daha uzun süre uyudun. Sarsıntının bir noktada seni komaya soktuğunu düşündük."

Tam gün mü?

Bu daha da kötüleşmeye devam etti.

Birini parçalara ayırabilmeyi dileyerek dişlerimi gösterdim. "Harika, tüm gün boyunca Pim'i kurtarmak için hiçbir şey yapmadık ve şimdi de beyin sarsıntısı geçiriyorum. Başka bir şey var mı? Çünkü şimdi kendimi kaybetmeden önce bana söylemenin tam zamanı."

Michaels kesin bir ifadeyle, "Güven bana, beyin sarsıntısı endişeleneceğin en son şey. Hayati değerlerin iyi. Sen İyi konuşuyorsun. Son birkaç haftadır uyumadığınız için bu kadar uzun uyudunuz. Bir şeyler vermeliydi ve bir şey oldu." Bana en iyi bildiğim doktor bakışını attı. "Bu iskeleden hareket etmedik Çünkü seni kurtarabilecek yeterlilikte olup olmadığımı ya da hastaneye yatırılman gerekip gerekmediğini bilmiyorduk. Bilmediğimiz bir şeyi aramak için okyanusa açılmak yerine senin hayatını ön planda tuttuğumuz için özür dileriz-"

"Pim bir şey değil Michaels." Kırık parmağımdaki atel ve ağır morarmış eklemlerim beni böyle bir işkenceyi yeniden düşünmeye zorlamadan önce öfke ellerimi toparlamama neden oldu. "O her şeyim. Sen onun için elinden geleni yaparken o ölseydi beni hayatta tut...iyi-" Fısıltıyla konuşmaya başladım. "Ben seni yakalamadan denize atlasan iyi edersin."

Tehdidime aldırmadan çenesini eğdi. "Talimat alma konusunda hiçbir zaman iyi olmadın ama kendine daha iyi bakman gerektiğini söylediğimde bana inan."

Onu deşmek istedim. "Pimlico'ya daha iyi bakmalıyım."

Selix araya girerek hızla tırmanan kavgamızı fiziksel ve sözlü olarak engelledi. "Ve yapacaksın da. Bu onların yanına kâr kalacak değil. Artık uyandın. Avlanmaya gideceğiz."

"Mesele bu işten sıyrılmaları değil, Selix. Mesele onu ne kadar zamandır ellerinde tuttukları. Ya ona dokunulduysa? Tecavüze uğradıysa? İncitildiyse? Ya kaydettiğimiz tüm ilerleme onu güvende tutamadığım için çözüldüyse?"

Kalbime daha derin, daha kıvrımlı bir acı girdi. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Bana bir daha asla güvenmeyecekti. Beni bir daha asla sevmeyecekti ve neden sevsin ki? Onu hayal kırıklığına uğrattım ve
bir şansı daha hak ediyor.

Siktir et.

Bu hasta olmak mı? Yatakta yatarken bir doktor tarafından eğitilmek? İşim bitmişti.

Savaştaki askerler
dinlenmezdi. Ben de
dinlenmeyecektim.

Yorganı sıyırıp attığımda kıçımın çıplak olması umurumda değildi. Dişlerimin arasından tıslayarak, destekli ayak bileğimi ve siyah mavi bedenimi yatağın kenarına doğru salladım. Oda baş aşağı döndü. Sertçe yutkundum. eski kan ve anestezinin metalik hücumu. "Jolfer'a yelken açmasını söyle. Derhal."

Michaels öne çıktı, pazumu tuttu ve beni yatağa geri itmeye çalışırken destek oldu. "Sakın bir
Aptal, Prest. Dinlenmeye ihtiyacın var. Vücudunun çaresizce iyileşmeye ihtiyacı var-"

"Ve birini öldürmeye çok ihtiyacım var. Ya o Fransız piçi ya da sen."

Ellerini üzerimden çekmeyince onu kenara ittim ve ayağa kalktım. Görüşümdeki siyah noktaların hücumunu görmezden geldim. Hastalığın ve acının zirvesini yutkundum. Dengesiz tökezlemelerime karşı dizlerimi kilitledim ve
Acıyı kucakladım, onu öfkeyle karıştırarak benim bile korktuğum bir kokteyl yaptım.

Burnumu onun burnuna sokarak hırladım, "Seç. Onları ya da seni.
Çünkü yoluma çıkarsan, sen çıkarsın."

Ellerini kaldıran Michaels geri çekildi. Yüzü
hayal kırıklığı ile kazınmış. "Peki. Bütün emeklerimi geri almak ve vücudunu mahvetmek istiyorsan, buyur." Selix'e bir bakış fırlatarak çantasını kaptı ve hışımla kapıya yöneldi. "Biraz sağduyu kazandığında ya da kendinden geçtiğinde, gel beni bul."

Kapıya doğru yürüdü ve sert bir tokatla çarptı.

İyi ki kurtulduk.

Selix orada durmuş, bir sonraki hamlemi planlarken beni izliyordu.

Pim Fransızlar tarafından kaçırılmıştı. Aksanları Fransız Kanadalı aksanı değildi. Sahte ya da ikinci dil değildi. Doğuştan saf ve temizdi.

Onlar kurbağa bacağı ülkesinde doğmuş kurbağalardı.

İngiltere'den sadece kısa bir yelken yolculuğu uzaklığındaki ülkenin yerlileri.

Ahlaksızlığımı gizleme zahmetine girmeden, Selix'in bir şey söylemesine meydan okuyarak topallayarak gardırobuma doğru yürüdüm. Her adımda ayak bileğim, dirseğim, omzum, başım, kaburgalarım
ama durmayacaktım. Pes etmeyecek, rahatlamayacak ya da bana karşı herhangi bir nezakete izin vermeyecektim.

Pim bulunup tekrar güvende olana kadar
olmaz. Onun şerefine kan akana kadar olmaz.

Tanrım bana yardım et.

İkinci Bölüm

Pimlico

HER ŞEY YANLIŞTI.

Dilimdeki ekşi tüyler, gözlerimin arkasındaki susuzluk baş ağrısı, bir evde olmanın mutlak sessizliği bir yat yerine bir kez daha hapsedilmenin dehşetine doğru.

Birkaç saat önce uyandığım anda eski alışkanlıklarım anında devreye girmişti.

Parmaklarım Kimse'ye yazmak için kalem istiyordu.

Sesim yeni keşfedilmiş bir yetenekten sessiz bir korumaya dönüştü. Balo elbisemin altında tüylerim diken diken oluyor, her an Alrik'in içeri girip beni elbisemden çıkaracağından korkuyordum. Hayatı yeniden çıplak, sessiz ve dehşet içinde yaşamak zorunda kalacağımdan korkuyordum.

Mekânın hakkını vermek gerekirse, daha önce hapsedildiğim bembeyaz malikâneye hiç benzemiyordu.

Buradaki atmosfer zarif ve davetkârdı. Yatak yumuşak ve yastık doluydu, banyo lezzetli yiyeceklerle doluydu. şampuanlar ve saç kremleri kokuyordu. Hapishane değildi... daha çok bir otel süiti gibiydi, abartısız bir zenginlik ve Kadınlık.

Ama yumuşak gümüş halılar ve ördek yumurtası mavisi kanepeler ne tür illüzyonlar çizmeye çalışırsa çalışsın, paniğimi dindiremedi. Duvarlar beni irademe dışında tutuyordu. Pencereler kaçmamı engelledi. Burası benim arkadaşım değildi, bu yüzden ona öyle davranmadım.

Geçmişim beni diz çökme, boyun eğme ve merhamet için yalvarma kurallarıyla ıslatmış olsa da her santimini araştırdım ve parçaladım. Tavandan tabana pencerelere yürüdüm, camları tıkırdattım ve üç katlı kafesten kırıp atlamak için zayıf bir nokta aradım.

Bu da işe yaramayınca kapıya koştum ve kolu salladım, dağılmış saçlarımdan iğneler çıkardım ve kilidi açmak için elimden geleni yaptım.

Başaramamıştım.

Ama önemli değildi.

Umuda tutunarak ve çaresizliği görmezden gelerek, tuzak kapıları için kilimler atmıştım.

Silah bulmak için çekmeceleri açmıştım.

Beni kurtarabilecek bir şey aramak için yatağı parçaladım.

Ve hiçbir şey.

Süit yumuşak ve romantik kaldı -neredeyse
Beni kendi rafineliğine hapsettiği için özür diliyor.

Stres kalbimi dövüyor, bana küçük bir hapishanede tutsak edilmiş vahşi bir kuş gibi uçtuğum başka bir zamanı hatırlatıyordu.

QMB otelde satılmayı beklerken geçirdiğim bir haftanın dejavusu ağzımın kurumasına ve paniğe kapılmama neden oldu. Ben gitmiştim
Odanın her köşesini didik didik ettim ve bulduğum tek şey çiğnenmiş bir kalemdi.

Bu şanslı buluştan kimse doğmamıştı. Bedenimi kurtaramasa bile zihnim kendini kurtarmanın bir yolunu bulmuştu.
Ama burada kağıtlar, kalemler, makyaj malzemeleri, kitaplar ve normal, rahat bir yatak odasında olması gereken her şey vardı.

Elder'ın vurulduğu ve benim çalındığım garip bir boyutta uyandığım dışında geleceğimin ne olduğunu söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Neden?

Neden
buradaydım?

Burası neresiydi?

Buradan ayrılmak için ne yapabilirim?

Kesin olan bir şey vardı ki, eskisi gibi oturup Kimse Yok mu'ya notlar yazmayacaktım.

Bu sefer, kurtulmak için dişe diş mücadele edecektim. Tekrar satılmayı ya da başka bir çarpık mülkiyete dahil edilmeyi kesinlikle reddettim.

Artık bir eşya ya da kırık bir oyuncak değildim. Beni kaçıran Fransız adam, kurtarıcım olduğuna inanıyordu.

yeni mutlu dünyamı parçaladığı güne lanet ederdim.

Ödeyecek.

Tanrım, bunu ona ödeteceğim.

İçimde derinlerde bir yerde bir fırın hararetle çalıştı. Beni içinden çıktığım karanlığa sürüklemek için ellerinden geleni yapan geçmiş korkularım, sert ve şiddetli bir şeye dönüştü.

Sonuçların artık bir önemi yoktu.

Karşılık verme ve intikam alma korkusu artık hesaba katılmıyordu.

Eğer bu yeni gerçekliği kabul etmeyi reddederken ölürsem, öyle olsun.

Artık korkmuyordum.

Ölümden.

Acıdan.

Canavarların.

Tek korktuğum Elder'dı ve eğer kaderimi bilmeden ölseydi.

Kaçmaya çalışırken kendimi öldürtürsem özür dilerim Elder, ama sen de ölürsen... o zaman sanırım yakında görüşürüz.

Karnımdaki öfkeli sıcaklık omurgama tırmanıyor, öfke dolu gözyaşlarını tehdit ediyordu.

Düşmelerine izin vermedim.

Elder'ın canlılığı ya da ölümü üzerinde duramazdım...

henüz değil.

Kollarımı belime dolayarak büyük pencerelerin önünde isteksizce durdum. Çitlerle ve meyve ağaçlarıyla sevgiyle süslenmiş şirin bahçeyi küçümseyerek manzaraya baktım. Kuşlar sağa sola uçuşuyordu,
Buranın gerçek aşkı parçalayan bir canavara ev sahipliği yaptığını umursamadan.

Kendime sarıldığımda balo elbisemin kırışması kalbimi kırdı.

Kıpkırmızı ve lacivert renkleriyle süslenmiş ipeksi saten Baygın yatarken bile üzerimdeki savaşçı-esmer renkleri sıyrılmamıştı. Korse yırtıktı ve Elder'ın aceleyle taktığı kravat sayesinde bir arada duruyordu.

Ağır giysilerin altında, eski ter ve seks yüzünden yapış yapış olmuştum ve çıplak ayaklarım üşüyordu. Banyoyu karıştırırken duşa özlemle baktığımı inkar edemezdim.

Ama sonrasında giyecek bir şeyim olmadıktan sonra yıkamanın ne anlamı vardı? Basit giysileri asla giymezdim. Gardıropta çeşitli boylarda asılı. Bu fidyeciden hiçbir şekilde hediye kabul etmezdim.

Alrik bana kıyafet vermemişti, ama bu yeni sanki Barbie bebekmişim gibi bana elbiseler teklif ediyordu.

Öyle bir şey olmayacak.

Kirli kalırdım. Eğer bana dokunmayı aklından geçirirse, Tanrı'dan çok pis koktuğumu umardım. Bu yeni piç kurusuna ait olmadığım için seksle karışmış saçlarımı, bulaşmış makyajımı ve Elder'ın iç bacaklarımdaki zevk kalıntılarını kucaklayacaktım.

Ben kendime aittim.

Ben Elder'a aittim.

Ama onun adı Elder değil.

Bu düşünce, o gece yaşananların kargaşasından kopup geldi. Tırnaklarım korsajıma battı.

Miki.

Chinmoku ona Miki adını vermişti.

Elder da benim gibi başka bir ismi olduğunu açıkça söylemişti. Aslında, aramızdaki benzerlikler

Bir adım geri çekilip notları karşılaştırdığımda hayretler içinde kaldım: babalarımızı kaybetmiştik. Mükemmel olmayan bir annemiz vardı. Diğerlerinden daha az sıradan bir hayat yaşadık.

Peki ya en korkunç benzerlik? Kaderin gülünç ve garip bir cilvesi mi?

Babamın hediye ettiği saatten sonra Minnie Mouse adını aldım ve Elder'ın adı da Miki.

İnanamayarak başımı salladım. Mickey ve Minnie.

Kaderin bizi bir araya getiren itici güç olduğuna dair bundan daha tuhaf bir ipucu olabilir miydi? Bu bizim buluşma sadece fırsat ya da spontane değil miydi? Hayat bizi bir amaç için bir araya getirmişti. Bir sebep için.

Ona yıllarca Hiçkimse diye yazmıştım. Ve o Hiç Kimse olmadan önce bile, bizi sonsuza dek sevilen bir Disney çiftine bağlayan aynı isim çiftini paylaşıyorduk.

Ve tüm bu yıldızlarda yazılı şeylere rağmen, parçalara ayrıldık!

Tavana bakarak yüksek sesle güldüm. Bıkkın, sinirli, kızgın, üzgün, şaşkın.

Her türlü duyguyu yaşıyordum ama sonunda bir tanesi eksikti.

Korku.

Bütün izler kaybolmuştu.

Şimdi kızgındım.

Çok, çok kızgın.

Bana dokunmaya gelenlere acırdım çünkü parmakları olmadan giderlerdi.

Kapı açılıp siyah-beyaz sevimli hizmetçi üniforması giymiş bir kadın belirdiğinde kilit sesi başımı döndürdü.

Gözleri darmadağınık yatağa kaydı, arıyordu. Yırtık yorganların arasında beni bulamayınca, bakışları hızla bir kenara itilmiş mobilyaların ve çarpık kokulu
Halılar, odanın geri kalanı gibi buruşuk görünen, çürükler içindeki elbisemle durduğum yere kadar uzanıyordu.

Yutkundu, sorular sorarken küçük bir gülümseme fırlattı güzel yüzünü süslüyordu. Yuvarlak burnu, geniş gözleri, temiz ve düzenli kahverengi saçları. İçinde kalın bir sandviç ve cips dolu bir tabak bulunan küçük bir tepsi taşıyordu.
"Ah, uyanmışsın."

Seçebileceğim iki senaryo var.

Birincisi, olduğum yerde kalıp kararları onun vermesine izin verebilirdim. Uysalı oynayıp, karşılık vermeyeceğimi düşünerek onu kandırabilirdim. Alrik'in yarattığı Pimlico olabilirdim.

Ya da iki.

Ve bunu daha çok sevdim.

Şimdi saldırabilirim.

Ona yanlış kızı çaldıklarını gösterebilirdim. Bu hayatı yaşamıştım ve bir daha yaşamayı kesinlikle reddediyordum. Bu olayda kadınların yer alması umurumda değildi. Gülümsemesinin nazik ve cesaret verici olması umurumda değildi. Bu evin havasının işkence yerine misafirperver olması umurumda değildi.

Umurumda değildi.

Tek umursadığım Elder ve ona geri dönmekti. Onu umarım canlı bulmak ve kaderin bize açıkça istediği şeyi vermesine izin vermek.

Bu saçmalıkla işim bitmişti.

Başkalarının hayatımı belirlemesine izin vermekten bıktım.

Eteklerimi pençeli yumruklarımla toplayarak ona doğru çullandım. Çıplak ayaklarım sessizce sürtünerek beni hızla kanatlandırdı ve gülümsemesini bir endişe şokuna dönüştürdü.

Geri adım attı, tepsisindeki tabak çanak şıngırdadı.

Onu açık kapının yanındaki duvara hapsederek hırladım, "Bırak beni. Hemen şimdi."

Tepsiyi bir bariyer olarak kaldırdı ve hızlıca
Bana, çıkışa, sonra da yanındaki büfeye baktı.
"Talepleriniz üzerinde çalışmadan önce şunu bırakabilir miyim?"

Onun inatçı ve telaşsız yanıtı beni biraz sarstı.
Saldırgan olmaya alışık olmadığımdan, kişisel alanından çıkıp özür dilemek yerine kaba ve kaba kalmak için mücadele ettim.

Doğru ve yanlışla titriyordum, ona karşı durmak için gereken savaşı sakladığımı umuyordum. "Ne yaptığın umurumda değil.
Sadece kapıdan uzaklaşın ve size zarar vermeyeyim."

Bilyeli mahkûmların şiddetli patlamalarına alışkınmış gibi başını sallayarak istenmeyen yiyecekleri dikkatlice masaya koydu ve avuçlarını sakinleştirmek için uzattı.
"Sorun yok. Kimse gitmiyor-"

"Kesin şunu!" Tersledim. Yumuşak, tatlı sesi öfkeme

karıştı, iyiliğe inanmam için bana yalvardı ve

Zalimlik değil. Serbest bırakılmamı talep ettiğim için kendimi kötü adam gibi hissettirdiği için en kötü gardiyan türüydü.

Beynimi yıkamasına ya da bulmak için bu kadar çok çalıştığım öfkemi çalmasına izin veremezdim.

Şu andan itibaren yaptığım her şey Elder'a geri dönmek içindi.

Uğruna savaşacağım birinin olması bana bir şans daha verdi. Cesaret ve öfkeyle, yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey yaptım.

Onu boğazından yakaladım.

Alrik'in beni daha önce birçok kez yakaladığı gibi onu yakaladım ve sıktım. Sıkan parmaklarım bileğimdeki tendonları acıtıyor, kısmen ona elimi sürdüğüm için pişmanlık, kısmen de onu öldürecek kadar gücüm olmadığı için kızgınlıkla çığlık atıyordum.

Pişmanlığımı ve mide bulantımı yutarak tısladım, "Yalanların sende kalsın. Yemeğiniz sizde kalsın. Kimse bana dokunmayacak. Ne sen. Ne de beni çalan adam. Hiç kimse." Görmezden gelmek

Sıkmaktan ön kolumdaki kas spazmı, kendimi bırakıp odanın diğer tarafına koşmak istediğimde bile acımasız olmaya zorladım. Önceki şartlanma ve geçmişteki köleliğin üstesinden gelmek çok ama çok zordu.

Ama ben yaptım.

Elder yüzünden.

Biraz nefes nefese kalmıştım, titriyordum. "Buradan çıkıp gideceğim. Beni duyuyor musun?"

Parmaklarımın altında boğazı çalışıyordu. "Seni duyuyorum." "Güzel."

Planımın bir sonraki aşamasını bilmiyordum. Bunu enine boyuna düşünmemiştim.

Gerçekten yapmalıydım.

En azından kapı açıktı ve kaçışımın ilk aşaması başlamıştı.

"Gel." Onu duvardan uzaklaştırarak etrafında döndürdüm ve kafatasının dibindeki düzgün topuzu yakaladım.

Bu pozisyonda onu boğmaya devam edemezdim, ama

saçlarını sertçe çektim, böylece bir şeyler bulacağımı biliyordu.

sakatlamanın başka bir yolu. "Bana çıkış yolunu göster."

Utanç içimi kapladı. Alrik'in yerine geçtiğim için duyduğum nefret neredeyse beni bıraktıracaktı.

Neredeyse.

Özgür olduğumda kendimi affettirecektim. Başkasını incittiğim için tövbe ederdim. Ama şimdi değil.

"Biliyorsun... bunu yapmak zorunda değilsin." Kız benim baskım sayesinde bir adım öne çıktı. "Düşündüğün gibi değil.
Zarar vermeyeceğiz-"

Onu tekrar sarsarak acı dolu bir gıcırtı çıkmasını sağladım. "Dinlemiyorum. Yalanlarınla ilgilenmiyorum. Bana buradan çıkış yolunu gösteriyorsun, hepsi bu." Onu daha hızlı ittim.

"İradeniz dışında tutulmuyorsunuz, biliyorsunuz. Sadece-"

Saçını tekrar çektim ve onu susturdum.

Cümlesini bitirmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. Çünkü o her konuştuğunda midem takla atıyor ve parmaklarım topuzundan kurtulmak için yalvarıyordu.

"Beni kandırabilirdin." Onu koridora doğru ittim, yer, para ve aynı derecede güzel yatak odalarıyla dallanan odalar hakkında hızlı notlar alıyordu. "Kapı kilitliydi. Eğer isteğim dışında tutulmuyorsam, neden istediğim zaman ayrılamadım?"

Neden ona soru soruyorsun? Kapa
çeneni ve odaklan.

"Bunu başlangıçta yapıyoruz. Nasıl olduğunu asla
bilemeyiz
misafirlerimiz zihinsel olarak kırılmış olacak. Bu bizim ve onların güvenliği için."

Madem güvenliğinden bu kadar endişeliydi, neden yemeği tek başına götürdü? Neden onu koruyacak ve tam olarak yaptığım şeyi yapmamı engelleyecek bir muhafız yoktu?

Bu yararsız soruları görmezden gelerek onu daha hızlı yürüttüm. "Misafir mi?" Uzaktan merdivenlere bakarak soğuk bir şekilde güldüm. "Tutsaklar için komik bir kelime, öyle değil mi?"

"Sen bizim esirimiz değilsin. Sen bir tutsaktın. Artık değilsin."

"Yanlış. Aşıktım ve bir pislik beni dinlemedi."

Hızlanması durdu. "Affedersiniz?"

"Mazeretli değilsin." Onu tekrar iterken, dikkatimi gece mavisi halı kaplı merdivenlerden hiç ayırmadım. Gitmek istiyordum. İhtiyaçtan tüylerim diken diken olmuştu. Kalbim özgürlük için atıyordu. O benim hem kalkanım hem de silahımdı.

"Sanırım bir yanlışlık oldu," diye mırıldandı tutsağım. "Adın ne senin?"

Sahanlığa ulaştık ve onu ilk basamaklardan aşağı ittim. "Adım önemli değil."

"Benimki Suzette."

Onu ismi olan bir kız olarak düşünmek istemedim. Onun hakkında Elder'ı bulmamı engellemesinden başka bir şey bilmek istemiyordum.

Ya denize düştüğünde boğulduysa? Ya Hayalet personel Chinmoku tarafından öldürülseydi?
Ya bildiğim her şey bir pislik beni kendine mal etmeye karar verdiği için yok olduysa?

Elder'ın bana verdiği pırlanta bilezik bileğimde tıngırdıyor, kalbimi endişeyle çarptırıyordu.

Onu ölü olarak hayal etmeyi reddettim. Zihnimde onun canlı ve mutlu resmini tuttum. Ama elbisemin fısıldadığı gibi Arkamda, tanımadığım bir fuayeye çıkan merdivenlerden kayarak inerken, ağır kederimi yutmakta zorlandım.

"Beni duydunuz mu? Benim adım Suzette ve ben-"

"Aferin sana. Adının ne olduğu umurumda değil." I ses tonuma zehir enjekte etti. "Eğer beni
sizi buradan çıkmak için bir araç olarak değil, bir insan olarak görürse, bu işe yaramayacaktır."

"Hayır." Başını salladı ve elimi onunla birlikte hareket etmeye zorladı. "Sadece bunu anlamaya çalışıyorum."

"Peki, sessizce halledin."

Tanrım, bu merdivenler ne kadar uzun?

Heybetli ve romantik bir daire çizerek etraflarında dolanıyorlardı, destansı bir aşk sahnesi için mükemmel bir fon oluşturuyorlardı.

Zihnim Elder'ın kanlı ve vurulmadan önceki görüntüleriyle alay etti. Smokininin içinde çok şık ve yakışıklıydı. Bu görüntüyü sonsuza kadar saklamak ve vücuduna saplanmış bir kurşunla denize uçarken çıkardığı o korkunç sesi silmek istedim.

Kızgınlığım hastalıklı bir öfkeye dönüştü. Kurbanımın saçlarını büktüm.

Bu senin hatan.

"Ow." Kıvranarak merdivenlerden daha hızlı indi, eli karşılık vermek için benimkinin üzerine geldi. "Sana yardım edeceğim. Bana zarar vermek zorunda değilsin."

"Bana özgürlüğümü ver, ben de sana seninkini vereyim. Özür bile dilerim."

Yıllarca her gece özür dileyeceğim.

Elini elimden çekmeden, nefesinin altından, "Aşağıya indiğimizde bana bundan daha fazlasını borçlu olacaksın," dedi.

Kalbim dondu. "Neden? Alt katta ne var?"

"Kocam."

O kelime.

Tanrım, o

kelime.

Elder... Miki... adı her neyse, ona her şekilde kalbimi vermiştim. Eğer ben ona sahip olamazsam, bu kadın da kocasına sahip olamazdı. "Umurumda değil."

"Seni vurduğunda umursayacaksın."

"Eğer sevdiğim kişiyi vuran adam oysa, ona iyi şanslar. Mutluluğa dair tüm umutlarımı öldürdüğü için ömrünün sonuna kadar peşini bırakmayacağım."

Saklayamadığım acıdan etkilenmiş gibi omuzları çökmüştü. "Anlamıyorum-"

"Anlaşılacak bir şey yok." Keşke ağzını tıkasaydım diye düşündüm. Konuşmanın düşmanı dosta çevirme gibi sinir bozucu bir yeteneği vardı. "Artık konuşmak istemiyorum."

Fuayeye ulaştığımda kulağına tısladım. "Bağırırsan canını çok daha kötü yakarım. Tek istediğim gitmek."

Tehdidim boş değildi, ona zarar verecektim. Nasıl, hiçbir fikrim yoktu. Ama gerçekten blöfümü görebilirdi çünkü

Onu durdurmak zorunda mıydım?

"Dün gece oradaydı, biliyorsun. Adı Franco.
Kocam. Bir kavga olduğunu söyledi."

Yani kocası beni kaçıran adamın uşağıydı. Beni kaçıran adamın kollarında bilincim kaybolurken yanımda duran adam. Kocası Chinmoku'yu vurarak Elder'a yardım etmiş, sonra da suç ortağının beni uyuşturup götürmesine izin vererek onu yok etmişti.

Düşüncelerim karardı, çektiğim onca acıdan sonra onu incittiğim için artık pişmanlık duymuyordum.

Esirim konuşmayı kesme emrime uymadı, sesi nazik ama soğuktu. "Franco, Q'nun sana onların kim olduğunu söylediğini söyledi. Bana saldırı altında olduğunuzu ve sizi kurtardıklarını söyledi. Q'nun kim olduğunu ve seni neden kaçırdığını biliyorsan bunu neden yapıyorsun?"

"Kes şunu." Onu tekrar sarstım, küçük acı dolu nefesinden zevk aldım.

"Ama anlamam gerek. Bu hiç mantıklı değil. Minnettar olmalısın-"

Dudaklarımdan boğuk bir kahkaha döküldü. "Minnettar mı? Sevdiğim adamı vurdukları ve beni kaçırdıkları için minnettar olmalıyım,
Hem Elder hem de ben onları dinlemeleri için yalvarmamıza rağmen. Yanlış anladılar. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Bunun için çok geç kalmışlardı.
Elder aylar önce beni kurtaran kişiydi. Beni o buldu. Beni düzeltti. Beni sevdi. Ve sonra senin pislik kocan, arkadaşı onu vururken öylece durdu."

"Peki ya Franco'nun sizi rehin tuttuğunu söylediği adamlar?"

Q ve Franco'nun mükemmel bir zamanda geldiğini kabul etmek istemedim. Bir bakıma, Elder'ı birinden kurtarmışlardı.
sadece onu bir başkasına teslim etmek için. Keşke onu vurmasalardı, dizlerimin üzerine çöker ve Chinmoku'ya ulaşıp onu vurdukları için onlara milyonlarca kez teşekkür ederdim.

Ben cevap vermeyince Suzette kamburunu çıkardı. "Özür dilerim."

"Ne?" Özrü kalbimin etrafındaki cızırdayan alevlerin üzerine buzlu su serpti.

Parmakları hâlâ saçlarının arasında duran benimkileri sıktı. "Gerçekten.
Bana inanmak için bir nedeniniz olmadığını biliyorum. Ama daha önce hiç hata yapmadı. Dürüst olmak gerekirse... söylediğiniz şey hiç yaşanmadı, yani... nereden bilebilirdi ki?"

Öfkeli kalmak istedim ama ses tonunda titreşen gerçeği görmezden gelemezdim.

Parmaklarımı topuzunun etrafından çözerek elimi bıraktım. Kan parmak uçlarıma hücum etti, onu iradesi dışında tutmanın verdiği hissi silmek için çaresizce çırpınıyordum.

Sanki kaçacakmışım ya da ona saldıracakmışım gibi yavaşça bana döndü. "Bence Tess'le konuşmalısın."

"Tess?" Onun yanından geçip oturma odasına baktım. Ayna görüntüsündeki çift kapılar iki farklı odaya açılıyordu. Fuayenin bir tarafında bir kütüphane vardı - karanlık ve deri kaplı
ve parşömen. Diğeri ise rahat bir salonun sıcak kucağını tutuyordu. Güzel mor bir halının üzerinde bir köpeğin çiğneme oyuncağı duruyordu. Beyaz deri koltuğun arkasına atılmış bir hırka örtülmüştü. Uzaktaki mutfaktan kek ya da pasta gibi tatlı bir şeyin kokusu yayılıyordu.

Burası neresi?

Burada bir aile yaşıyormuş gibi görünüyordu, bir tecavüzcü ya da psikopat değil.

Ama bu nasıl olabilir?

Ön kapı açıldı ve soğuk bir hava dalgası geldi.

Anında, rehinemi tekrar yakaladım ve onu bir önümde kalkan, kolum göğsünde kilitleniyor. "Sen!" Hayatımın en kötü gecesindeki iki adamdan daha iri olan ortaya çıkınca tısladım.

Suzette'in sözde kocası.

Bakışları elimde tuttuğum kadına kaydı, sonra bana kilitlendi, kolu donukluktan hızlıca kırbaç hızına geçerek belindeki silahın kılıfını çıkardı. "Bırak onu." Silahı kaldırarak yüzüme nişan aldı. "Hemen şimdi."

Başımı eğme dürtüsünü görmezden geldim, sessiz kalmak için tüm içgüdülerimle savaştım. Bu kullanışlı araç

beni burada kurtaramazdı.

Bir sesim vardı. Dinlenene ve serbest bırakılana kadar çığlık atmaya niyetliydim.

Suzette'in arkasında kalarak, "Bırakın beni, ben de onu bırakayım," diye bağırdım.

Adam yaklaştı, ön kapının sallanmasına izin verdi. arkasından kapandı. Vahşi bir Fransız tarzında yakışıklıydı. Koyu renk saçları ve gergin dudakları nefretle titreşiyordu. "Karımı bana geri vermediğin sürece hiçbir yere gitmiyorsun."

Suzette özür dilercesine omuz silkti ve omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Memnun olmayacağını söylemiştim." Yine de beni bırakmak için bir hamle yapmadı. Kolayca elimden kurtulabilir ve beni atış talimi için açıkta bırakabilirdi.

Ama yapmadı.

Onun yerine arkasına uzandı ve zarif eliyle kalçamı okşadı, öfkeli adam bana güven verirken bile bize doğru bir silah doğrulttu.

Dramatik bir şekilde iç çekerek, Fransız aksanlı bir sesle, "Ben iyiyim, aşkım. Endişelenmene gerek yok."

Franco bir etobur gibi dudaklarını yaladı. "Endişelenmeme gerek yok, değil mi Suzette? Seni kıskaca aldı."

"Evet, sen de onu sevdiği adamdan kopardın. Hepimiz hatalıyız."

Franco gözlerini devirdi. "Bu hikâyeyi kaç kez dinledik? Onları efendileriyle yeterince uzun süre bırakırsan hepsi o amcıklara aşık olur."

Suzette başını salladı. "Bu seferki farklı." Bana bir gülümseme fırlattı. "Ben ona inanıyorum. En azından kendi kalbini baltalamak yerine onu dinleyecek kadar. Size de aynısını yapmanızı öneririm."

Suzette ön kolumu okşarken nefesimi içime çektim. göğsüne sarılmıştı. "Sorun yok. Bırak beni gideyim. Ben senin tarafındayım."

Güven benim için hiçbir zaman kolay olmadı.

Güven, hediye etmek için sonsuza dek mücadele edeceğim bir şeydi. Bu an da farklı değildi.

Kolumu bırakmadım ama hafifçe gevşettim. "Kocan silahını şuradaki yan masaya koyarsa gitmene izin veririm." Anahtarlar için porselen bir kâsenin bulunduğu şirin masaya doğru çenemi kaldırdım.

Franco soğuk bir şekilde kıs kıs güldü. "Ellerin karımın üzerindeyken, silahımı hiçbir yere koymayacağım."

"O zaman sanırım bir çıkmazdayız." Arkasındaki kapı benimle alay ediyordu. Özgürlük onun hemen ötesindeydi. Bir şekilde ışınlanıp diğer tarafta görünebilseydim, tüm sorunlarım sona erecekti.

Koşabilirim.

Çok, çok

uzaklara.

Okyanusu bulabilir ve Hayalet'e doğru yüzebilir, yüzebilir, yüzebilirdim... nerede olursa olsun.

Köpek pençeleri fayansları tırmaladı, ardından bir

havlama sesi geldi.

Bakmak istememiştim - bir hamle yaparsa diye tüm dikkatimi Franco'ya vermeliydim, ama şişman bir sosis-Şekilli mermi, ağzında halıdan yarı çiğnenmiş oyuncakla salondan fırlayıp Suzette'in bacaklarına çarptı.

"Umph!" Tökezleyerek geri çekildi. "Lanet olsun sana,

Cesaret!"

Onu esir tutmaktan dengesine yardım etmeye geçtim.

Çılgın köpek hiç duraksamadı, kuyruğunu sallayarak ve yuvarlak karnını her basamakta zıplatarak merdivenleri dörtnala çıktı.

Neler oluyor burada?

Kocalar ve eşler. Hırkalar ve

evcil hayvanlar.

"Cesaret! Sakın benden kaçmaya cüret etme, seni küçük velet!" Avustralyalı güzel bir ses bağırdı ve ardından koşan ayak sesleri duyuldu. "Neden kardeşlerin gibi olamıyorsun?"

Başka bir kadın ortaya çıktı ve fuayedeki açmazımızı fark edince çarparak durdu.

Yüzünde parlayan sevgi ve mutluluk bir anda soğuk bir değerlendirmeye dönüştü. Gözleri sertleşti,
Franco ve Suzette'e doğru hızlıca uçuyordu. Onunla konuşup

konuşmadığını sormak yerine

arkadaşının iyi olduğunu ya da silahlı adamın
Beni yönetirken kollarını kavuşturdu ve kapının çerçevesine yaslandı. Saldırmak için kıvrılmış ama önce avını koklamaya hazır bir engerek yılanı gibiydi. "Ee... neler oluyor?"

Suzette omuz silkti. "Görünüşe göre bir tür hata olmuş."

Franco hırladı. "Bu kaltak onun gitmesine izin vermeyecek." "Sadece gitmek istiyorum." diye tersledim.

Her üç konuşma da net bir mesajı olmayan dağınık bir kakofoni içinde katmanlaşmıştır.

"İlginç." Sarışın kadın bir kaşını kaldırdı. "Şu anda en çok ondan hoşlandığım için Suzette'in söylediklerine odaklanalım." Elimdeki hizmetçiye hızla gülümsedi, yılların geçmişini, güvenini ve dostluğunu gözler önüne serdi daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. "Uyanmışsın. Söyle bana... Ne tür bir hata?"

Suzette güldü, anında rahatlamıştı ve gerginliği neşeye dönüştürecek kadar rahattı. "Elbette bir Q hatası. Başka ne olabilir?"

"Ah." Sarışın başını salladı, sert durmak için dudağını ısırdı. "Onun bir aziz olduğunu söyleyemem ama bu sefer ne yaptı?" Gözlerini bana kilitleyerek ekledi, "Bana anlatmak ister misin... her kimsen?"

İpucunu anlamayıp ona adımı vermediğimde daha az ince bir yaklaşım denedi, mizahı buharlaştı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Benim adım Tess, ve bu da benim
sahip olduğun en iyi arkadaşın."

Kapı çerçevesini iterek silahını indirmemiş olan Franco'yu işaret etti. "Ve bu da kocası, benim kocama ürkütücü bir şekilde benziyor ve eğer ona zarar verirsen sana zarar vermekten çekinmeyecektir."

Yalınayak, sanki bir müze sergisiymişiz gibi benim ve Suzette'in etrafında daireler çizerek yaklaştı.

Kot pantolonu üzerine tam oturuyor, uzun bacaklarını ve kıvrımlı kalçalarını gösteriyordu. Sade gri bluzu dolgun göğüslerinin üzerinde dalgalanıyordu.
Altında dantelli sütyen. O şanslı kadınlardan biriydi.

Basit kıyafetler giyebilen ama zahmetsizce pahalı görünen biriydi.

"Misafirlerimizi incitmek gibi bir alışkanlığımız yok ve karşılığında aynı nezaketi bekliyoruz. Ancak, arkadaşımın gitmesine izin vermezseniz... ciddi bir sorunumuz olacak."

Kalbim dörtnala koşuyor, kararsızlıklarla tütüyordu.

Suzette'in gitmesine izin veremezdim çünkü kendimi savunmasız bırakamazdım. Ona zarar verme tehdidimi sürdüremezdim çünkü tüm bu çılgınlığın arasında aklı başında olduğunu kanıtlamıştı ve belki de, sadece belki de, bu yeni tutsaklık
Sonuncusu.

Yapabileceğim tek şey mevcut statükoda kalmak ve kimsenin beni vurmamasını ummaktı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Sesim acınası
geliyordu. Kalbim
kırılmış.

Franco'nun silahını indirmesine ve Tess'in yüzünde bir endişe titreşimi yaratmasına yetecek kadar acıyla delik deşik olmuştu.

Suzette yine beni savunmak için atladı. "Anladığım kadarıyla o bir köleydi ama sonra işler karıştı."

"Karmaşıklık, normalde şu konularla uğraşırken söz
konusudur
köleler." Tess dudaklarını büzdü. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun Suzette."

Tess ellerini birbirine kenetleyerek bana baktı, sanki ben her şeyi yanlış anladım. Sanki kendi beynimi ve kalbimi tanımıyormuşum gibi. Sanki gerçekmiş gibi satın aldığım berbat varoluşuma acıyormuş gibi. "Bak, bunu tekrar deneyelim. Sana zarar vermeyeceğiz ama burası bizim evimiz olduğu için misafirlerimizin
Sevdiklerinize saldırmak. Suzette'i bırak, sana söz veriyorum Franco ateş etmeyecek ve ben de karşılık vermeyeceğim. Tek istediğim benimle gelip konuşman."

"Seninle nereye geleyim?" Kolum titredi.

Annemin bana öğrettiği vücut okuma numaraları
dil bozuldu ve yanlış çalıştı. Herkesin gerçek gündemini

ortaya çıkarmaya çalıştım ama aynı anda çok fazla insan vardı.

Franco okuması en kolay olanıydı: soğuk, mesafeli, çıkarcı, ama şüphesiz elimdeki kadına aşık. Akıllı

Silahı ne kadar rahat tuttuğuna ve dün gece Chinmoku'nun vurulmasına nasıl yardım ettiğine bakılırsa kirli işlerden korkmuyor.

Suzette: ince, benden kısa, tatlı geldi
ve nazikti ama çelik bir çubuk omurgasından geçerek vahşi bir öfkeye işaret ediyordu.

Tess: keskin zekalı, cesur, kararlı. Bana hoşnutsuzlukla baktı ama bunun altında
Sanki hareketlerimi olması gerekenden daha iyi anlıyormuş gibi.

"Özel bir yer yok. Sadece mutfağa. Biraz çay ya da kahve içeriz... belki taze pişmiş yaban mersinli kek ya da iki tane. Silahları ve tehditleri uzakta tutacağız ve sadece konuşacağız." Tess, kovaladığı köpeği tamamen unutarak geldiği odayı işaret etti. "Bence konuşmak oldukça önemli, sence de öyle değil mi?"

"Sadece Elder'a geri dönmek istiyorum. Eğer yaşıyorsa."

"Elder mı?"

"Sevdiğim adam."

"Sevdiğini sandığın adam." Yüzü düştü
Sempati. "Efendisine dönmeye çalışan ilk kişi sen değilsin. İlk geldiklerinde birkaç kişi denemişti. Ne kadar süredir onun malı olduğunuza bağlı olarak, zihin neyin doğru neyin yanlış olduğunu çarpıtıyor. Neyin gerçek olduğunu."

Suzette'i daha da yaklaştırarak ters ters baktım. "Beni küçümseme ve kendi kalbimi tanımadığımı söyleme."

Tess ellerini kaldırdı. "Seni küçümsemiyorum. Ben yaşadıklarımı anlatmak istiyorum. Ancak, hikâyeyi kendi açından anlatmak istersen, memnuniyetle dinlerim." Gözleri kısıldı. "Ama önce arkadaşımın gitmesine izin vermeli ve kimseye zarar vermemeyi kabul etmelisin."

İroni karşısında homurdandım. Suzette'i tutuş şeklim hiçbir şeydi. Kemikle kıyaslandığında onu kucaklıyordum-
Bana verilen kırılma acısı.

Suzette nefesinin altından fısıldadı, "Dinleyecektir, biliyorsun. Eğer gerçekten bir hataysa, bunu düzeltecektir.
O Q ile evli

ve-"

Oh, hayır.

Suzette'i iterek ellerimi yumruk yaptım ve Tess'e ters ters baktım. "Beni çalan piçle mi evlisin? Beni kurtaran adamı vuran salakla mı? Onu ölüme terk eden pislikle mi?"

Kurşuna açık olmam umurumda değildi.

Bu kadına inanamıyordum.

Sanki kalbimi kaybolmuş bir davaya vermişim gibi beni yargılama cüretini gösterdiğine inanamıyordum, sanki kalbimi hiç dinlemeyen ve aşıkları ayıran bir adama vermişim gibi.

İkiyüzlü!

Tess sertleşti, beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Sonunda Franco ve Suzette'e baktı. "Sanırım gitseniz iyi olacak."

Franco silahını hiç indirmedi. "Seni onunla bırakmayacağım. Q burada olsaydı, o-"

Tess onunla yüzleşmek için döndü. "O burada değil ve ben tamamen

Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım Franco. İlginiz için teşekkür ederim ama siz ve Suzette öğleden sonrayı başka bir yerde geçirin."

Onları bir kenara bırakıp tüm dikkatini bana vererek salona geri döndü ve beni yanına çağırdı.

"Gel hadi. Konuşalım."

Üçüncü Bölüm

Yaşlı

Southampton'dan Calais'ye giden gemi yolculuğunun BİR SAAT SONUNDA, Michaels'ın bana verdiği ağrı kesicilerin çoğu bitmişti.

Fransa'ya doğru yol alıyor olmanın tek kurtarıcı lütfu, gövdenin altında uyanan suydu. Limanın durgunluğu gitmişti; hızlı tempolu zihnim
hızlı ve uğultulu motorlar. Beni duşa girip, kurşunla yırtılmamış ya da kan lekesi olmayan bir şeyler giyecek kadar sakinleştirdiler.

Bu kadar basit bir şeyi yapmak beş kat daha uzun sürmüştü ama iğrenç bir şekilde yardımı reddederek Selix'e defolup gitmesini söylemiş ve bir şekilde birçok bandajı açıp tıslayarak duşa girmeyi başarmıştım. Dirseğim ve omzum çalışmaz haldeyken tek ayak üzerinde dengede durmak sandığımdan çok daha zordu.

Muhtemelen taze yaraları ve dikişleri suya daldırmamalıydım ve kesinlikle askıları ve atelleri çıkarmamalıydım, ama temizlenmeliydim.

Bir kere
bile.
İki kere
değil.
Ama üç kez.

Yaptığım pislikleri temizlemem gerekiyordu, böylece Pim'i eve getirmek için taze bir zihinle odaklanabilecektim.

Bu arada ben de kendimi tekrar
ve sargı bezleri ve tek kolumla koyu gri bir gömleğin içine girip düğmelerle uğraşırken alnım parlıyordu
Acı-ter. Dirseğim bükülmekten ve iradesi dışında kullanılmaktan böğürürken kemiklerim ağrıyor, insan olma ve kıyafet giyme çabasının tenimi süsleyen mide bulantısı ve ateşi haklı çıkarmaya yetmediğine karar veriyordum.

Ama sonra her şeyi baştan yapmak zorunda kaldım, gardırobumu tamamlamak için bir çift pantolon giydim ve

İnsanlar kasıklarıma bakıyordu. Alt yarısı iki kat sorun çıkardı - ilk pantolonum yerine keten pantolon giymek kırık ayak bileğimin etrafında manevra yapmak için çok dar olduktan sonra kot pantolon denedim. Fermuar açılmadan ve korkunç şeyler sabitlenmeden önce akla gelebilecek her türlü küfrü kullandım.

Giyinik ama nefes nefese, Michaels'ın yatağımın yanına bıraktığı baston ve koltuk değneklerine kaşlarımı çatarak baktım.

Ayak bileğimdeki destek, gitmeye hazır olduğum en son noktaydı.

Kırık bir tavşan gibi etrafta zıplamayı reddettim.

Selix bana olanları hızlıca özetlemişti.

Açıkçası, Hayalet'in ne kadar sessiz olduğunu ya da kayıp asayı fark etmemekle ne kadar aptallık ettiğimin farkındaydım. Ama geri kalanı hakkında pek bilgim yoktu.

Chinmoku gemiye ilk çıktığında iki güverte tayfası öldürülmüştü. Cesetleri güverte görevlileri tarafından bulundu.

yatın arkasındaki acil durum sireni. Neyse ki, kabloyu çekip herkesi güvenli odaya tahliye etmeleri için uyarmak için yeterli zamanları vardı.

Jolfer ve üst düzey mürettebat yetkilileri de dahil olmak üzere herkes, onlar alanı mühürlemeden önce içeri girmeyi başardı ve Chinmoku'yu beklemek üzere yerleşti.

Ne yazık ki, saklanmak için acele ederken cep telefonlarını geride bırakmışlardı, ancak cep telefonu olanlar bile kalın zırhlı kaplama nedeniyle bizi uyaramadılar.

mobil sinyaller.

Kat hizmetlerinde çalışan bir başka kadın personel ise koridorda boğazı kesilmiş, elleri bıçakla çaprazlama kesilmiş bir halde bulunmuştu.

hayatını savundu.

Cesetlerle çoktan ilgilenmiş, ailelerini aramış, önemli bir tazminat paketi ve uçuşlar ayarlamıştık

ölenler için bir ev. Bu kayıpları ortadan kaldırmaz ama en azından geride kalanların mali durum hakkında endişelenmesine gerek kalmaz.

Ölüm çok önemli bir olaydı, ancak kanın temizlenmesi

ve evrakların imzalanması önemsiz görünüyordu. Bu

Bir insanın varlığının sona ermesi sadece birkaç saat sürdü.

Chinmoku benim gözetimim altındaki üç kişinin daha canını almıştı.

Allah'ın belası ruhum üzerine yemin ederim ki bu sonuncusuydu.

o.

Artık yok.

Pim'i bulduğum ve iki adamı öldürdüğüm an Chinmoku'nun peşine düşer ve savaşırdım.

Bana gelmelerini beklemekten bıkmıştım. Savaşın onların sahasında ya da benim sahamda olması umurumda değildi. Önemli olan tek şey savaşın olması ve benim kazanmamdı.

Pim'e Fas'ta aldığım bronz cin şişesine bakarken öfke gözlerimi parlattı. Masamın üzerinde sanki
Ben bakmıyorken onu oraya yerleştirmişti, istediğim her dileği yerine getirmeye hazırdı.

Kalbim korkunç bir origami gibi kendi üzerine katlandı.

Arzu ettiğim bir dileğim vardı. Hayır, birden fazla vardı. Birden fazla dileğim vardı: Bedenimi onarmak, böylece işe yaramaz olmaktan kurtulmak, Pim'i kaçıran adamları bulup katletmek, Pim'i güvende tutabilmek için son Chinmoku'yu da öldürmek, sonra da bir mucize gerçekleştirip onun güvenini yeniden kazanmak.

Hepsinin merkezinde aşık olduğum kadın vardı.

Onun için ortak bir tema.

Tuhaftır ki ailemden af dilemeyi düşünmedim, sadece son günahlarım için af diledim. Pim'in
İhtiyacım olan tek şey o olana kadar içimdeki her boşluğu ve özlemi başarıyla doldurdu.

Ve şimdi, artık ona sahip değildim ve daha önce hissettiğimden on kat daha kötü hissediyordum.

Yalnızlık ve sefillik, orospu çocuklarına eziyet ediyordu.

Saatime bakarak, bir başka savaştan önce geçecek dakikaları saydım. Fransa sadece otuz dakika uzaktaydı, ama oraya vardığımızda... sonra ne olacaktı? Nasıl gidecektim

Fransızlarla dolu bir şehirde iki Fransız'ı avlamak hakkında?

Zihnim dönüp dolaşıp avlanmak için kullanabileceğim her yönteme sarıldı: sokakları kolaçan etmek, polis karakollarına eşkâlleriyle girmek, benzer bir internet araması yapmak

QMB'de yaptıkları gibi, bana kellelerini getirecek paralı askerler için fidye istediler.

Çok fazla senaryo vardı ve hiçbirinin zamanında sonuç vereceğinden şüpheliydim.

Ona ne yapıyorlar? Yaşıyor

mu?

Bana lanet mi okuyor? Benim için ağlıyor mu? Yardım için yalvarıyor mu?

Kalbim iki kez çarpıyor, başım öfke ve acıdan dönüyordu. İğrenç karışımdan sırtımdan ter damlıyordu. O piçlere kırık ya da bütün bir ders vermeye niyetliydim.

Kesin olan bir şey vardı ki, bir dahaki sefere kendimi tutmayacaktım.

İçimdeki hayvanı kucaklamadan önce terbiyeyi unutmak için mücadele etmezdim. Beni vuran adamla göz göze geldiğim an... paramparça olacaktı.

Dikkatimi dağıtmak için çellomun bulunduğu dolaba doğru yarı yürüyor, yarı ürküyordum.

Yakından bakınca mesafenin neyi gizlediğini fark ettim.

Tanrım, hayır.

Topallamalarım sendelemelere dönüştü.

Parmaklarım uzandı, kurşun izlerini takip etti, tahtada kaybolan kıymıkların üzerinden geçti.

Lanet olsun, yapmadılar-

Dolabı açtım ve uludum. Çellom.

Babamla kalan tek bağ. Tek şey

Bana bir zamanlar sevgiye layık olduğumu hatırlatan ve eğilimlerim beni alt ettiğinde, kurban edildiğimde ve vurulduğumda beni kontrol altında tutma gücüne sahip tek şey.

Babam Chinmoku'dan borç para almıştı.

Bana ikinci el bir çello al. Kendi çellosunu

İyi bir şey yapmak için hayatımı tehlikeye atmıştım ve bunun karşılığını hayatımı onlara satarak ödemiştim.

Çellom bir enstrümandan çok daha fazlasıydı; sebep olduğum her hata ve yaşadığım her mutluluktu.

Ve şimdi, mahvoldu.

Büyük telli aleti koruyucu kayışından çözerek ağırlığını kavradım ve ışığa doğru sürükledim. Pürüzsüz ladin üst kısım, iyi işlenmiş akçaağaç yanlar ve sap, kurşunların delip geçtiği yerlerde paramparça olmuştu. Klavye yana yatmış, telleriyle birlikte kopmuştu.
korkunç garrottes gibi sallanıyor.

Önceki sahiplerinden kalan çizikler ve yıllar boyunca parmaklarımla çaldığım için oluşan patina lekeleri onu bir arada tutmaya yetmedi.

Keder göğsümü soğuk ve vahşi bir şekilde sardı.

Doğuştan gelen bir nesne beni nasıl bu kadar katledebilirdi? Ellerim onu tuttuğum yerde pençelere dönüştü.

Önce Pim çalınmıştı, herkesten çok sevdiğim tek kişi. Şimdi de çellom öldürülmüştü - bir daha asla çalmamak üzere.

Müziği susturuldu. Akıl sağlığım yok edildi.

Tanrım, onlara bunu ödetirdim.

Tekrar ve tekrar.

Onlar benim hissettiğim acının onda birini hissedene kadar durmayacağım.

Parmaklarımı çok sevdiğim eşyamın delikleri ve kıymıkları arasında gezdirirken dişlerim birbirine kenetlendi ve içimi başka bir acı kapladı. Duygusal bir acı. Ruhumu derinden yaralayan bir acı.

Babamı hayata döndüremedim ve çellomu tamir edemedim.

Ailem kadar ölüydü ve yalnızlık bana acımasız, gaddar bir yumrukla çarptı.

İki büklüm oldum, klavyeyi kavradım ve boğazını sıktım. Çapraz ateşte olmaya nasıl cüret eder? Benim melodilerimi çalmaya nasıl cüret eder?

Öfkem taştı ve artık onu durduramıyordum.

Bu karmaşadan sorumlu olan adamlar elimde değildi. Onları öldüremezdim...henüz.

Bakmam gereken Pim yoktu.

Ölüleri reenkarne etmenin bir yolu yoktu.

Sadece yaralarım, ıstırabım, öfkem ve kurşunla kırılmış çellom vardı.

Savaş ganimetlerini tutarken, beni pek çok duygusal pislikten kurtaran değerli enstrümanımı artık göremiyordum. Sadece nefret ettiğim her şeyi ve yok edeceğim herkesi gördüm.

Berbat omuzun canı cehenneme. Mahvolmuş dirseğin canı cehenneme.

Kırık parmak ve kırık ayak bileği vidalanabilir. Çelloyu başımın üzerinde salladım ve yere çarptım.

Seken tahta ve mandallar şıngırdadı ve çatladı. Klavye parçaları uçuştu ve uç iğneleri yere saplandı.

Vücudum dinlenmek için yalvardı.

Bileğim ağırlığımı taşıyamadı. Kaburgalarım çığlık attı. Başım zonkluyordu.

Ama durmadım.

Çellomu tozdan başka bir şey kalmayana kadar yok ettim. Ona bir ömür boyu sürecek bir anma ve gömme töreni yaptım.

Ve Pim'i kaçıran piçlere de aynısını yapacağıma söz verdim.

Dördüncü Bölüm

Pimlico

Tüm karakter dışı öfkeme ve Suzette'i rehin tutmama rağmen, açmaz sona erdiğinde sahte cesaretimi dizginlemekte zorlandım.

Sesim ve kendime güvenim hâlâ o kadar yeniydi ki bunları kullanmak beni tamamen bitkin düşürüyordu. Emir vermek ve karşılıklar altında sinmemek konusunda bu kadar deneyimsiz olmak, Tess'in karşısına kalbim ağzımda oturmam anlamına geliyordu.
Bir çita taklidi yapıyor, olabildiğince hızlı atıyor, umutsuzca oynamak istediğim ama henüz senaryosunu öğrenemediğim bir rolde, yaptığım her şeyin bir oyun olduğunu görmemesini umuyordum.

Tess'in başı eğildi, bakışları keskin ve affetmezdi. Koklarken sinirlerim tepeme fırladı, belki de görmesini istediğimden fazlasını gördü ya da saklayamadığım şeyleri doğru tahmin etti.

Endişeli titremeler beni buldu.

Gergin çırpınışlar beni

doldurdu.

Aniden kuruyan boğazım tartışmamın geri kalanını çaldı.

Gözlerimi ondan ayırarak oturduğumuz kütüphanede etrafıma bakındım.

Başımı sallayıp beni takip etmeye başladığım anda bana salona kadar eşlik etmekten vazgeçmişti. Oturma odasının genel dağınıklığına baktı ve
hızlı adımlarla fuayeden geçerek bunaltıcı ama etkileyici kütüphaneye girdi.

Kırmızı deri ciltli baskılar, gece mavisi romanlar ve daha yeni renkli kağıt ciltler etrafımızda yükselen raflarda uyuyordu. Gölgeli, göz alıcı bir yer olabilirdi eğer ustaca yerleştirilmiş lambalar onu tam bir oda kucaklamasına dönüştürmedi.

Eski, pahalı klasiklerin arasına çocuk kitaplarının parlak, cafcaflı illüstrasyonları serpiştirilmişti.

Şimdi fark ettiğim daha fazla bebek eşyası ortaya çıkınca keskin bir nefes aldım.

Pencerenin yanındaki masanın üzerinde kapalı bir dizüstü bilgisayarın üzerinde küçük bir önlük duruyordu. Şöminenin yanındaki koyun postundan halının üzerinde unutulmuş bir çıngırak duruyordu. Tess'in oturduğu sandalyenin kolundaki mavi battaniyenin üzerinde bir emzik sallanıyordu.

Midemdeki endişe, hayatımda asla böyle şeylerin olmayacağını bir kez daha hatırlatarak sertleşti darmadağın ediyor. Eğer bu kadar güzel bir kütüphanem olsaydı, bebek eşyalarıyla süslenmezdi.

Tess beni emziğe bakarken yakaladı. Sanki bakmamı istemiyormuş gibi emziği alıp usulca kot pantolonunun cebine yerleştirdi. "Yani..." Boğazını temizleyerek rahatladı. Sandalyesine oturdu, arkası kanat gibi yükseliyordu. "En baştan başlayalım, olur mu? Adın ne senin?"

Yabancılarla ve arkadaşlarıyla konuşmaya alışmış biri için - polis tarafından alıkonulmuş biri için
Esaret altındaydı ve gerçek adını söylemekten başka çaresi yoktu - yine de bu tür kişisel bilgileri vermekten çekiniyordum.

Bu doğru değildi.

Toplum bize bir ismin bir yabancıya verilen ilk şey olduğunu öğretmişti. Önemsiz olduğunu.

İnsanlar bunun tam tersi olduğunu göremiyor mu?

Bir isim, birinin verebileceği en kişisel şeydi.
Bu onların unvanları, kimlikleri, onları çağırabilecek ya da görevden alabilecek tek kelimeydi.

Tasmin şimdi içimde yaşıyor ve nefes alıyordu. Artık onun varlığını ya da bir gün... bu ismi kendim için talep edeceğim bilgisini inkâr edemezdim.

Ama eğer ben hazır değilsem, eğer ben buna layık değilsem... başkalarını buna layık kılan neydi?

Ağır sessizliğin ayaklarımızın dibindeki halıya dağılmasına izin veren Tess tekrar sormadı ya da cevap vermemi istemedi. Aramızdaki gerginliği umursuyor gibi görünmüyordu ve ben de bu kadar uzun süre böylesine endişeli bir sessizlikle yaşamıştım.

Gözlerimiz kilitlendi.

Maviden yeşile.

Ve garip bir şey oldu. Onu

tanıdım.

Nila Weaver'ı tanıdığım gibi bir dergi makalesinden değil, ruhumun derinliklerinden gelen bir tanıma.

İçinizden bir ses, bu kadınla bir şeyler paylaştığınızı söylüyor. Düşündüğünden daha fazla ortak noktanız var.

Böyle çılgın bir teorinin doğrulanmasına ihtiyaç duyarak mırıldandım: "Sana kim olduğumu söylemeden önce... sen bana kim olduğunu söyleyebilir misin?"

Ses tonumdaki çelik yumuşayarak daha yumuşak bir dokuya dönüştü. Kırılmayacak ama aynı zamanda boyun eğmeyen bir varlık olarak da kalmayacak bir şey.

Tess bakışlarını balo elbiseme dikmiş, alt dudağını yalıyordu. Onun gündelik kıyafetleri ile benim şık gece kıyafetlerim arasındaki dinamik gözden kaçmadı. Açıklayamadığımız bir şey bizi birbirimize bağlıyor olsa da birbirimize zıttık.

Hayaletler bakışlarını gölgeledi ve ardından hızlı bir gülümseme geldi. "Pekâlâ."

Hemen başlamadığında, fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ederek nefesimi tuttum.
Ama sonra usulca şöyle dedi: "Nedense şu anda kim olduğumu sorduğunu sanmıyorum... daha çok... daha önce kim olduğumu soruyorsun. Haksız mıyım?"

Tam olarak anlamadım ama başımı salladım. "Neden yaşadıklarımı bildiğin hissine kapılıyorum?"

Nazikçe gülümsedi. "Çünkü benim kocam
Hayatı boyunca köleleri kurtardı ve ben de onun çağrısını kendi çağrım olarak benimsedim. İkimiz de insan ırkı hakkındaki görüşlerimizi ciddi şekilde azaltan şeyler gördük-
"

Başımı salladım. "Bundan daha fazlası

var." Durdu, beni inceledi. "Haklısın."

Birbirimize baktık, birbirimizi anlamak için elimizden

geleni yaptık. Vücudu
Dil hiçbir şey ele vermiyor, zenginliğe ve aşka alışkın ve hayattaki konumuna güvenen bir kadından başka bir şey göstermiyordu. Ama sonra içinde hasarlı bir şey titreşti

Bakışları sanki geçmişin bir anlığına gölgelenmesine izin verir gibiydi.

Bu onun tanıdığım kısmıydı.

Bir soru dilime dolandı, sorulmak için yalvarıyordu ama kimsenin normal bir konuşmanın içine sıkıştırabileceği bir şey değildi.

Sen de satıldın mı?

Bakışlarımı indirdim ve elbisemin morarmış güzel renklerini okşadım. Kuruşlu bileziğim bordoya karşı parlıyordu.
ve gece yarısı, şefkatiyle parlak. Elder'ın nezaketi ve sevgisi her elmas parada mevcuttu.

Elder... lütfen hayatta ol.

"Bunu daha önce hiç yapmadım, ama bu evin hanımı olduğuma dair her zamanki konuşmamı görmezden geleceğim ve nereye gidebileceğiniz, ne bekleyebileceğiniz ve diğer ev işleriyle ilgili gerekli tanıtımdan vazgeçeceğim. gereklilikler."

Gözlerim yukarı fırladı.

"Çok saygı duyduğum ve son derece sadakatle itaat ettiğim bir adamla evli olduğumu zaten biliyorsunuz. İtaat diyorum, arkaik evlilik yeminleri yüzünden değil, o benim efendim olduğu için. Benim seçilmiş efendim."

Nefesim kesildi.

Seçtiği dil geçmişine dair ipuçları veriyordu. Efendi ve itaat gibi ifadeleri iyi biliyordum. Alrik'ten ayrıldığımdan beri ilk kez, bu tür şeylerde teselli bulmak çarpık ve yanlış olsa bile, biraz benzerlik buldum.

Elder ile yaşarken, özgürlük ve kişisel seçim üzerinde durulmuştur.

Burada, Tess'le birlikte, kurallardaki sevgiden ve yasalardaki şefkatten bahsetti. Bu sınırları neredeyse özlemek beni üzüyordu - dünyamın ne kadar büyük olduğunu ve bu sınırları esnetmeye çalışmanın sonuçlarını bilmek. Bu kurallar daha çok
Herhangi bir şey yapabileceğim ve herhangi biri olabileceğim söylenmesinden daha kabul edilebilir bir şey yok.

Bazen (ve bunu Elder'a asla söylemem) ama bazen, sunduğu dünya ve verdiği seçenekler ve sunduğu deneyimler çok büyük, çok fazla, çok erkendi.

Tess bana duymaya ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şey verdi - sevmek istediğin şekilde sevmenin sorun olmadığını söyledi.

Öne doğru oturdu ve yoğun bakışlarıyla beni kıstırdı. "Q benim efendim ama bu her konuda ona itaat edeceğim anlamına gelmiyor. Aslında, tüm gücün bende olduğunu söyleyebilirim çünkü ne kadar
beni seviyor." Acımasızca gülümsedi. "Onu kırabileceğimi bildiğim için ona her parçamı verebiliyorum. Ve bu da senin o adamla olan ilişkinde eksik olan şeydi.
sana sahipti. Seni sevdiğini söylemiş olabilir. Sen de onu sevdiğine inanmış olabilirsin. Ama bunun doğru olmadığını söylediğimde bana inanın."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Her şeyi yanlış anlamıştı. Onun gücünü anladım.
Elder beni sevdiğini itiraf ettiğinde hissettiğim için bahsetti. Bana sarılırken dokunuşundaki kırılgan çaresizliği. İçime girdiğinde pençeleyen açlığı. Bana her şeyi vermişti ve ben de hiç düşünmeden almıştım.

Aynı şey benim de başıma gelmişti.

Aramızdaki bağlantıda sahte ya da yanlış hiçbir şey yoktu.

Eğer ölmüş olsaydı... o zaman gerçekten kırıldığım an olurdu. Tecavüzden ya da cezadan değil, onunla kalpleri değiş tokuş etmekten ve sonra onsuz kalpsiz ve boş yaşamaya mahkum olmaktan.

"Tess Mercer olmadan önce Tess Snow'dum - yaşlı ailesi tarafından istenmeyen, kendisini asla tatmin edemeyecek bir çocuğa atan ve gerçekte kim olduğuna dair cevaplar için yalvaran.
Sonra... kaçırıldım."

Bir deja vu anı daha zihnime çarparken nefesimi içime çektim. Her nasılsa, başlangıç hikâyelerimiz farklı olsa da birbirimize çok benziyorduk.

Bu kızda kendime yakın bir müttefik bulmuştum.

Potansiyel olarak bir arkadaş olabilecekken hâlâ hayal gördüğüme inanması ne yazık. Keşke bu kadar kör olmak yerine beni dinleseydi, iyileşmek için başka bir yol bulabilirdim.

"Meksika'da kaçırıldım." Sesi nefretle sertleşti. "Damgalandım, yeniden kullanıldım ve satıldım."

Onun da aynı kaderi paylaştığını bildiğim için gözlerim yaşardı.

Sağlığınızı sadece vücudunuz için ne kadar para alabileceklerini belirlediği için önemseyen erkekler tarafından yıkanmanın ve giydirilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Elder ve benim hakkımdaki yanlış varsayımlarının yarattığı hayal kırıklığının önemi yoktu; kendim için yas tuttuğum gibi onun için de yas tuttum. "Çok özür dilerim."

Tess tesellimi kabul etmedi. Bunun yerine, bakışlarında parlayan bir gururla daha uzun oturdu. "Satıldım ve birkaç ay boyunca beni kaçıran adam tarafından işkence gördüm. Ben."

Başımı salladım. Daha fazla duymak istemiyordum. Tecavüzler ve sessiz çığlıklarla dolu hikâyemin ayna görüntüsünü dinlemek.
Açlıktan ve kırık kemiklerden. "Daha fazla konuşmana gerek yok. Anlıyorum."

Yukarı bakmaya cesaret ettim.

Bakışları, kendisi için değil ama benim için acıdan bıçaklanmış erimiş tereyağı gibi yumuşadı. "Anlıyorsun ve bu beni çok üzüyor. Bu yüzden sana böyle şeyler yapan o piçi sevdiğini söylemen beni öldürüyor." Tess kamburunu çıkardı. "Ne zamandır..."

Cümlesini bitirmediğine sevinmiştim. Ne kadar süre biriyle birlikte olmaya katlanacağımı sormadığı için.
Her seğirmemi ve düşüncemi kontrol et. "İki yıl. Ama beni alıkoyan adam aşık olduğum adam değil-"

"Yine de Suzette'i kırılmamış bir ruhla tartakladın." Açıklığa kavuşturma ihtiyacımı göz ardı ederek bıyık altından güldü. "İyi ki Q benimle tanışmadan önce seni bulmamış... kim bilir neler olabilirdi."

Kaşlarımı çattım, dikkatim dağıldı. "Ne demek

istiyorsun?"

"Yani, ben de senin gibiydim. Beni kırmalarına izin vermedim." Başını salladı ve küçümseyici bir şekilde homurdandı. "Ancak senin aksine ben iki yıl boyunca kölelik yapmadım. Özür dilemesi gereken kişi benim. Sen benden çok daha güçlüsün, bunu yapsan bile
aşık olduğuna inan-"

"Beni yanlış anlamaya devam ediyorsunuz. Ben Elder'a aşığım, o da bana aşık ama beni satın alan adam o değil."

Dudaklarını büzdü. "Sana gerçekten çok zarar verdi, değil mi? Hapishanede kaldığın süre boyunca değişmiş ve sana sevgiyle yaklaşmaya başlamış olması, seni zevk için satın alan adamın hâlâ aynı adam olmadığı anlamına gelmez."

Bu kadınla başa çıkamıyorum.

Kollarımı kavuşturarak, onu kafasından kelepçeleme ve kurtarılmış bir kölenin akıl sağlığı hakkında broşür bilgileri kusmak yerine gerçekten dinlemesini talep etme dürtüsüyle savaştım.

"Ne dediğimi anlamıyorsun."

Benim hayal kırıklığıma kendi hayal kırıklığıyla karşılık vermek yerine
bana sempatik bir gülümseme verdi. "Bakın, o birkaç ayın bazı bölümlerinden keyif aldığımı itiraf eden ilk kişi ben olacağım. Efendimin beni içine soktuğu koşullar... bazıları istenirken diğerleri istenmiyordu."

"Affedersiniz?" Ne tür bir ikiyüzlülük yapıyordum sürüklendin? "Yani sen işkence görmekten gerçekten zevk aldığını söyleyebiliyorsun, ama ben o adama aşık olduğumu söyleyemiyorum-"

Tess uzandı ve yumak haline gelmiş ellerimi tuttu. "Özür dilerim. Beni affet. Bu çok duygusuzcaydı. Sadece bana söyleyeceğin hiçbir şeyin nasıl yargılanmayacağını göstermeye çalışıyorum. I
Ona aşık olup olmadığını anlıyorum. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. İki yılın çok uzun bir süre olduğunu da anlıyorum. bazı kabul edilebilirlik kırıntıları bulmuş olmanız gerekirdi - zihniniz neyin normal davranış olup neyin olmadığını çarpıtabilirdi."

Parmaklarımı sıktı. "Yalnız değilsin. Hem de hiç değilsin. Tüm söylemeye çalıştığım bu."

"Yalnız olmadığımı biliyorum çünkü Elder olmadığımdan emin oldu.
Bana aşkın nasıl olması gerektiğini ilk o gösterdi."

Başını hızla salladı, söylediklerimi kabul ediyordu ama yine de
Elder'ın Alrik olduğuna ve iki ayrı kişi olmadığına inanıyordu. Daha ne kadar kendimi tekrar etmem gerekecekti? Elder tecavüzcü olarak görülmeyi hak ediyor. O değildi. O benim koruyucu meleğimdi. Benim cinim. En iyi arkadaşımdı.

Tess sanki bir şeyi itiraf etmek istemiyormuş gibi derin bir iç çekti. "Bak, sende bana tanıdık gelen bir şeyler var ve sanırım bunun nedeni sende kendimi görmem.
Bu nedenle, yanınızda olduğumu söylediğimde beni duymanızı istiyorum - hepimiz yanınızdayız. Ancak eski sahibinize aşık olduğunuza inanmaya devam ederseniz normal hayatınıza, ailenize ve arkadaşlarınıza geri dönmek çok daha zor olacaktır. I
anlıyorum çünkü çoğu kişinin canavar diyeceği bir adama satıldım. Bugün sizin bana karşı çıktığınız gibi ben de ona karşı çıktım. Ona asla efendi demeyeceğimi söyledim. Ona tükürdüm. Ondan kaçtım. Asla ama asla önünde eğilmedim."

Yediği dayaklardan dolayı kalbim sıkışıyordu. Yaşadığı dehşet için. "Nasıl hâlâ hayattasın? Nasıl kaçtın?"

"Ben yapmadım."

Bu kadınla yapılan tüm konuşmalar bir bilmece mi olacaktı? "Seni kim kurtardı o zaman?"

Elder gibi bir adamı olmalı. Onu o kadar çok seven biri ki, izini sürüp ona yeni bir hayat vermiş.

"O yaptı."

"Kim?"

"Kocam."

"Ah." Hiçbir fikrim olmadığı halde tamamen anlamışım gibi başımı salladım. Ama sonra kocasının kim olduğunu ve hayatını neye adadığını hatırladım: köle avlamak ve
Onları kurtarmak. Ahlaki pusulası olmayan bir kanunsuz.
"Q seni eski efendinden kurtardı mı?"

Yani anlıyor. Hikâyelerimiz
birbirini kopyalamış. "Pek
çok yönden değil."

Beynim acıdı. "Hangi açılardan peki?"

"Beni kendinden kurtardı. Beni kendimden kurtardı." İçini çekti ve sonunda iğrenç sırrını açıkladı. "Q satıldığım adamdı. O kelimenin tam anlamıyla benim ilk sahibim ve koca ikinci."

Düşüncelerim çığlık atarak durdu. "Ne?"

Yanlış aşk seçimlerim konusunda bana ders verme cüretini göstermişti ama o satıldığı adama aşık olmuştu! En azından ben, beni böyle bir kaderden kurtaran adama aşık olmuştum. Yardıma ihtiyacı olan tek kişi kendisiyken bana karmakarışık ve çarpıkmışım gibi baktı!

"Gördüğünüz gibi, efendinize aşık olduğunuzu söylediğinizde bunu tamamen anlıyorum." Tess şaşkın bakışlarımı fark ederek acele etti. "Ben de aynı şeyi yaptım. Sadece, o ilk birkaç aydan sonra Q bana istemediğim hiçbir şeyi yapmadı."

Bakışları, soluk morlukların her zaman kalabileceği göğsüme ve kırık kemiklerin ince uzuvları mahvettiği kollarıma kaydı. "Ne kadar kötü yaralandığını görüyorum ve gerçekten sana bunu yapan adamı katletmek istiyorum. Onu sevdiğini söylediğini duymak için mi? Burada, güvende ve ondan uzakta oturup yine de onun tacizine geri dönmek için elinden gelen her şeyi yapman? Bu dayanabileceğimden çok daha fazlası. Aşık olmanıza göz yumabilirim çünkü ben de aynı günahı işledim ama göz yumamayacağım şey onun size davranış şeklinin normal olduğuna inanmanıza izin vermeniz. Normal değil. Sana ne söylerse söylesin."

Ev misafirperverlikten mozoleye dönüştü.

Senaryolar ve teoriler kontrolden çıktı. Belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki de sorunları olan iyileşmekte olan köle ben değildim ama oydu. Belki de burada kendi iradesi dışında tutulmuş ve öylesine şartlandırılmıştı ki, sadece efendisinin isteklerine boyun eğmekle kalmamış, onun çılgın fikirlerine de uymuştu.

Kadınları kurtarmak yerine onları gizlice mahkum etmek mi?

Ya bu, kadınları kurtulduklarına inandırmak ve aynı zihinsel ve fiziksel istismar döngüsünü yeniden başlatmak için özenle hazırlanmış bir sahtekarlıksa?

Tüm bunlar iğrenç bir akıl oyunuydu. Bir

tuzak.

Gitmek

zorundayım.

Şu anda.

Korku uzuvlarımı sararken bir anda ayağa fırladım. "Bırak beni gideyim. Gitmek istiyorum. Lütfen, lütfen bırak gideyim."

Tess de ayağa kalktı ve elbiseme baktı. "Böyle giyinip nereye gidebilirsin ki?"

"Ona geri dön. Beni kurtaran adama."

"Sana az önce söyledim. Ona karşı hissettiğin şey aşk değil, o bunu nasıl dile getirirse getirsin." Gözleri parladı. "Q seni kurtardı. Kocam seni kurtardı. Burada güvendesin. Bizimle güvendesin."

"Hayır, değilim. Sen hastasın. Bana kurtarıcıma aşık olduğum için hatalı olduğumu söylüyorsun ama sen de sahibine aşık oldun. Bu senaryoda hangimiz hatalıyız?"

Onun bir arkadaş olabileceğini düşündüğümde yanılmışım-

Benimle aynı varoluşun ticaretini yapan biri. Benden önceki kadın, sahibi tarafından yozlaştırılmıştı.

uzun zaman önce yapmıştı. Ve hâlâ onun yalanlarına inanıyordu.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek, bana anlattığı tuhaf hikâyenin karşısına kendi hikâyemi çıkardım. "Ben seni dinledim. Şimdi sen beni dinle. Her şeyi yanlış anlamışsın. Ben de senin gibi kaçırıldım ve satıldım. Ben de senin gibi efendime karşı savaştım ve bir parçamı onun kötülüğünden uzak tutmayı başardım. Onunla iki yıl yaşadım ve hayatımın en kötü iki yılıydı. O zamandan kalma hatıralarım var. Yara izlerim ve kâbuslarım var. Ama artık bitti. Kocanız beni kurtarmadı. O beyaz şeytan malikanesine sızmadı ya da bana tecavüz eden piçi yakalamadı. Alrik'i vurmama yardım etmedi ya da dilim neredeyse ikiye bölünmüş halde beni oradan taşımadı. Beni yeniden hayata döndürmek için aylar

harcamadı, bana zalimlik yerine nezaketi öğretmedi ve

nefret yerine sevgi. Kocan benim için öldürmedi. Benimle uzaklara yelken açmadı. Bana aşık olmadı."

Ona doğru yürürken elbisem halının üzerinde fısıldayarak koyun postu halının üzerindeki çıngırakların üzerine düştü. "Kocan bunların hiçbirini yapmadı ama sana kimin yaptığını söyleyeceğim.
Elder Prest. Sana sürekli bahsettiğim adam. Sahibim olduğuna inandığın adam. Sana Elder'ın sahibim olmadığını söylediğimde dikkatle dinle. O benim kurtarıcımdı ve sen onu benden çaldın!"

Onun anlaması, görmesi, inanması, sonunda ne kadar aptal olduğunu anlaması ihtiyacıyla titredim. "Elder o adamdı. O şeyleri o yaptı. Beni aylar önce kurtardı ve o zamandan beri beni hayata döndürüyor. Kırılmadığımı söylüyorsun. Senin gibi olduğumu. Ama değilim. Senin gibi değilim. Kırılmıştım. Ben kırık her türlü oldu. Elder'dan önce tek istediğim ölmekti. Ben günler uzakta oldu
Bu dileği gerçekleştiriyorum, bu yüzden senin gibi olduğumu söyleme. Beni kırmadıklarını söyleme çünkü kırdılar. Ve sadece Elder beni geri getirecek güce sahipti."

Duramadım. Hırlamamı ve patlamamı engelleyemedim. "Sen ve kocan hayatımdaki tek iyi şeyi mahvettiniz. Bana hayatımı geri veren adamdan beni çaldınız. Her şeyi mahvettiniz. Görmüyor musun? Kocan onu vurdu. O vurdu. Vurdu. Onu vurdu. Yaşıyor mu, öldü mü, hatta nerede bilmiyorum çünkü bana bir çocukmuşum gibi davranıyorsun. kendi düşüncelerini bilmeyen bir çocuk."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü, içimde tutamadım.

Kayıp Elder'ın çatlağı bir kutup fırtınası gibi yankılandı. Her şeyden çok acıtıyordu ve ben bu acıyı geçirmek istiyordum.
Q adındaki nefret edilen adamdan her bahsettiğinde hayranlıkla parlayan Tess'e.

Asla arkadaşım olamazdı çünkü düşmanımla evlenmişti.

"Bununla, seninle, efendin dediğin o piçle işim bitti. Benden bu kadar, duyuyor musun beni!" Stalking to the kütüphanenin çift kapısı, eteklerimi tuttum ve

omzumun üzerinden öfkeli bir hırıltı savurarak. "Artık gerçeği biliyorsun, ben gidiyorum. Beni durduramazsınız. Sakın beni durdurmaya kalkma." Sesim titriyordu ama gözyaşlarım yerine öfkemden. "Eğer yaparsan seni öldürürüm."

Ben ön kapıya doğru koşarken Tess kütüphaneden fırladı. "Bekle-"

"Yapma!" Kilitle oynadım. "Sadece yapma. Eğer gerçekten köleleri kurtarma işindeyseniz, o zaman geride durun ve gitmeme izin verin."

Kilit hızla açıldı; kapıyı kırarak açtım. Alacakaranlık çökmüştü, her şey uykulu bir sise bürünmüştü.

Koştum.

Tess beni yakalamaya çalışmadı ya da bağırmadı ama peşimden koştu, geniş girişten aşağı uçtu, ayakları benimkiler gibi çıplaktı, mermerde eşit tokatlar vardı.

Arkamı dönmeye ya da ona uzak durması için bağırmaya cesaret edemedim. Nefes nefese kalmıştım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi, aklım başımdan gitmişti; tek yapmak istediğim kaçmaktı. Bu noktada nereye gitmem gerektiği umurumda değildi.
ondan uzakta.

Derhal.

Araba yolunun ortasında bir su fıskiyesi neşeyle şırıldıyor, tüneyen kuşlar cıvıltılar ve cıvıltılarla gökyüzünü dolduruyordu.

Buranın güzelliğinden nefret ediyordum çünkü bu güzellik başkalarının mutluluğundan kaynaklanıyordu.

"Bekle, lütfen!" Tess arkamdan koşuyor ama beni geçmeye çalışmıyordu. Eğer amacı ben duraklayana kadar beni geçmekse, o zaman bir süre daha koşacaktı.

On maratona yetecek kadar adrenalinim vardı.

Çeşmenin yanından hızla geçerken asfaltın çakıl taşına dönüşmesiyle irkildim. Siyah bir araba köşeyi dönüp önümde durduğu sırada zıplayarak koştum ve çimenlerin arasına daldım.

Hayır! Hayır!

Arabanın arka kapısı açılıp Q Mercer -düşmanım- dışarı çıkarken arkamdan ayak sesleri geliyordu.

Siyah takım elbisesi siyah aurasıyla uyumluydu, yeşim rengi gözleri soğuk ve okunaksızdı. Yakışıklı olmasından nefret ediyordum. I
Sevdiği kadına sahip olmasından nefret ediyordum. Bana yaptığı her şeyden nefret ediyordum.

Ama en çok, göğsüne yakın tuttuğu ve bedeniyle koruduğu şeyden nefret ediyordum.

Hayatımı mahvedecek bir silah ya da şırınga değildi.

Her şeyden çok istediğim ve asla sahip olamayacağım bir şeydi.

Yeşil bir iki parça giymiş şişman, kıvranan bir bebek.

Bir bebeği tutan bir canavarın garip görüntüsü beni bir tuğla duvara çarptı, ama bu Tess'in arkamdan koşmasını engellemedi.

Yanından geçerken hava hışırdadı, doğruca kocasının yanına koştu ve ona bir merhaba öpücüğü vermek ya da beni zapt etmesini söylemek, hatta gelişini sevinçle karşılayan bebeğe uzanmak yerine bacaklarını kavuşturdu, elini kaldırdı ve
lanet kocasının yanağına bir tokat attı.

Beşinci Bölüm

Yaşlı

CALAIS'TE RIHTIM beni
sakinleştirmedi. Beni daha da
kötüleştirdi.

Hedefimize varmıştık ama tatmin olmamıştım, katledecek adamım, istila edecek yerim yoktu.

Pim'i nereye götürmüş olabilecekleri konusunda hâlâ bir fikrim yoktu. "Şimdi ne yapacağız?" Selix odama girerken sordu
ve çelloma yapılan saygısızlığı fark edince durdu.

Sevgili enstrümanımın parçaları halının her santimini süslüyordu. Küçük kıymıklar ve tel parçaları.
Geriye kalan tek şey buydu.

Onları ele geçirdiğimde Pim'i kaçıran piçlerden geriye kalan tek şey bu olacak.

"Avlanmaya başlıyoruz," diye homurdandım, bir bilgisayar kodu yazmak için bilgisayarımdan başımı kaldırmadan
imkansız ama umarım verimli bir arayış.

Pim'in gerçek adını tekrar tetikledim. Adamların fiziksel eşkallerini, suçluların gasp ve aklama konusunda gururla övündükleri karanlık ağa girdim. Karanlık ağ, özgeçmişlerinin ve başarılarının saklandığı yerdi,
İş yapmak istedikleri diğer haydutları etkilemek ya da tehdit etmek.

Hawk's'tan Sullivan Sinclair'i araştırmıştım.
ve basit bir dosyası olduğunu gördüm. Beni en çok onun gibi adamlar korkutuyordu; başarılarını anlatmaya gerek duymayanlar çünkü ya sayılamayacak kadar çok başarıları vardı ya da bahsedilemeyecek kadar karanlıktılar.

Paylaşmaya istekli olduğu tek şey, şifreli bir sloganı olan bir posta kutusuydu: eğlence ve zevk sağlayıcı. Benim dünyamda... yeni kurallar geçerli.

Hepsi bu kadar. Hizmetlerinin fotoğrafları ya da şişirilmiş ego gezileri yok. Bir iş adı bile yoktu. Neredeyse sıkıcıydı.

ölümcül mü yoksa yasalara saygılı mı olduğunu anlamanın hiçbir yolu olmayan renkli yeraltı dünyası.

Ne yazık ki, erkekler için manik trollerimde bile Beni kimin vurduğunu bulmaya çalışsam da elim boş döndüm. Pim'in ismi herhangi bir uyarıyı işaret etmiyordu. Düşündüğüm şeyin dijital bileşimi internetin bilinmezliğine gömülmüş gibi görünüyordu. Seçeneklerim acı verici bir şekilde azalıyordu.

"Arabayı ayarlayayım mı? Onu nereye götürmüş olabilecekleri hakkında bir fikriniz var mı?"

Başımı kaldırdım ve bakışlarım Selix'in üzerinde yoğunlaştı. "Hayır." "Yine de etrafta dolaşmamı ister misin? Bakalım bulabilecek miyiz? eski usul ipuçlarını verir." "Hayır."

"O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Parmaklarım -kırık olan parmaklarım hariç- klavyenin üzerinde geziniyor, arıyor... hep arıyor. "Onları öldürmek istiyorum."

"Tamam..." Masamın önüne geçip otururken çellomdan bir tahta parçası aldı. Tırnaklarının altını temizlemek için kullanırken mırıldandı: "Fransa'dayız ama çıkmazdayız. Pim'in burada olduğunu kim söyleyebilir?"

"Yapmak zorundalar."

"Neden?" Başını eğdi. "Avrupa'nın herhangi bir yerinde yaşıyor olabilirler. Hatta bildiğimiz kadarıyla Çin'de bile olabilirler."

"Onlar buralı ve ülkelerine bağlılar. Burada yaşadıklarına inanıyorum ve aksi bir durum ortaya çıkana kadar buradan ayrılmayacağım."

Burada Pim'e yakınım.

Ona ulaşamasam bile.

"Şimdiye kadar ne gibi bilgiler edindin?" Çello parçasını masamın üzerine koyarak beklentiyle beni izledi.

Parmaklarımı dizüstü bilgisayarın üzerinde durdurarak, "Tarif ettiğin kaçış teknesine bakılırsa paraları olmalı. Bir polis dosyasına nasıl girileceğini bilmek için suç faaliyetlerine karışmış olmalılar. Aksanlarından dolayı Fransız olmalılar - kalın aksanları vardı, aksanla sulandırılmamışlardı.

farklı lehçeler veya denizaşırı zaman. Onlar olmak zorunda Kullandıkları otomatik silahları onlara satacak birine güveniyorlardı. Olmak zorundalar-"

Selix elini kaldırdı. "Tamam, OKB'nin burada ortaya çıktığını hissediyorum, Prest. Biraz yumuşatmaya ne dersin? Her şeyi kendi üzerine almak yerine bana yapacak bir şeyler ver." Çok sayıdaki yaralarımı işaret ederek "Bu orospu çocuklarının bağırsaklarını sökme konusunda tamamen yetenekli olduğunu biliyorum ama yardım etmeme izin ver." Başını öne eğdi. "İzin ver de bu işi yapmadığım için duyduğun suçluluğu biraz hafifleteyim. Dün gece zamanında yardım ettim."

Beni yalnız bırakarak yardım edebileceğini haykırmak istedim; bir yanım daha önce gelmediği için onu suçlarken, bir yanım da seviniyordu çünkü o gelmeseydi o da vurulabilirdi ve ikimiz de boğulabilirdik.

Düşüncelerim karmakarışıktı; aklımı kaçırmak üzere olduğumu ilk itiraf eden ben olurdum. Soğukkanlılığımı kaybedip bağırmayı göze alamazdım çünkü kendimi bırakırsam her şey ortaya dökülecekti. Onu, kendimi ve hatta Pim'i suçlardım.

Bunun nasıl ve neden olduğuna dair mantıklı bir açıklama bulmak için beynimin içindeki kaşıntıya teslim olurdum. Delirmeye o kadar yaklaşmıştım ki kanlı tırnaklarımla mantığa tutunmaya çalışıyordum.

Pim'e odaklan, sadece Pim'e.

O güvende olduktan sonra, geri kalan işlerimle uğraşabilirdim.

"Sadece... bunu yapmama izin ver, tamam mı, Selix?" Acı ve yorgunlukla iç çekerek başımı kaldırdım. Her klavye ile dirseğim ve omzum çığlık attı. Her kaymada bileğim ve kaburgalarım ağladı.

Bu kadar zayıf olmaktan nefret ediyordum.

Bu yüzden herkesten nefret ettim.

Göz temasını koruyarak, yavaşça başını sallamadan önce alt dudağını kemirdi. Bakışlarını kaçırarak sandalyesinde kaydı ve cebinden benim ot tenekemi çıkardı.

Alaycı bir gülümsemeyle bir kâğıdı düzeltti, bol miktarda kurutulmuş kokarca sürdü, sonra dikiş yerini yaladı ve yuvarladı. Kalın esrarı uzatarak masamdaki çakmağı aldı. "Nasıl istersen öyle yap Prest. Yardım etmek için orada olacağım.
Onları bulduğunuzda yok edin."

Çoğu zaman nutkum tutulmazdı ama esrarı alıp dudaklarımın arasına bastırıp ucunu yakarken hiçbir şey hissetmiyordum. Derin derin içime çektiğimde baharatlı duman ciğerlerime fışkırdı.

Eğer kurtarıcım aklımı tek bir düşüncede ve acımı uzakta tutabilirse, Pim'i er ya da geç bulma şansım olabilirdi.

Çünkü kesin olan bir şey vardı ki, bir isim ve adres bulana kadar Fantom'dan ayrılmayacaktım.

Ve bir kez yaptığımda... savaş geliyordu ve düşmanlarımın cenaze düzenlemelerini kimin yapacağı umurumda değildi.

Altıncı Bölüm

Pimlico

İstemeyerek de olsa
Tess'in birkaç dakika daha zaman ayırma isteğini kabul ettim.

Ha! Bu bir istekten çok bir kaçırma gibiydi.

Kocasına tokat attığı anda, bebeği kocasının kucağından çekip aldı, kalçasına kaldırdı ve sonra dönüp bana doğru yürüdü.

Çocuk bir kolunda kıvranırken mırıldandı
Açıklamak için bir on dakikaya daha ihtiyacı olduğunu söyledi, sonra bileğimden tuttu ve beni hızla eve sürükledi.

Yapmam gereken şey koşmaya devam etmekti.

Yapmam gereken şey ona parmağımı gösterip reddetmekti.

Tasmin de böyle yapardı.

Ama Pim benim yol göstericim oldu, dudaklarıma bir tıkaç tıkadı ve başımı eğerek kabul ettim.

Fransız şatosuna dönmüştüm ama hiçbir şey aşırı hassas tepkilerimi yatıştıramıyordu; salondaki rahat koltuklardan birine oturmak da öyle. Ayaklarımın dibindeki halının üzerinde sızmış olan Fransız boğa köpeği karışımı da. Ne de Yeşil iki parçalı kıyafeti içindeki erkek bebeğin tereddütsüz bakışları.

Keşke koşmaya devam etseydim.

Tess'in söyleyebileceği hiçbir şey içimdeki derin öfkeyi dindiremezdi.

Ellerim kıvrılmadan ve tırnaklarım avuçlarıma batmadan kocasına bakamıyordum.

Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmamıştım. Ama o sıcacık salonda otururken, gerçek aşk havayı kirletirken ve bir bebek annesinin kollarında mutlu bir şekilde cıvıldarken, ortaya çıkmaya hazır bir nefret kasırgasıydım.

Babaya bakamadığım gibi, oğluna da zar zor bakabildim.

Bebeğin o kadar yoğun bir bakışı vardı ki iliklerime kadar hissettim. Bu mümkün olmamalıydı ve buna izin verilmemeliydi.

Tess, sanki ön kapıyı kapatmak devasa bir görevmiş gibi hâlâ antrede pusuya yatmış olan kocasına ters ters bakarak, "Tamam o zaman," dedi. Bana endişeli bir gülümseme fırlattı. "Hadi şu karmaşayı çözelim, olur mu?" Eğilerek bebeği oyuncaklarla birlikte yere bıraktı, sonra kollarını kavuşturdu ve nefret ettiğim adam sinsice odaya girene kadar ayağını yere vurdu.

Ve sinsice dolaştı.

Keskin dişleri ve ölümcül pençeleriyle avını parçalamaya hazır bir yırtıcı hayvan gibi hareket ediyordu.

Başka bir dünyada olsaydım, siyah saçları ve dul tepe noktasıyla, hesapçı gözleri ve sadece gerçek katillerin taşıdığı buz gibi havasıyla onu yakışıklı bulurdum.

Ama şimdi, ondan sadece nefret ediyordum.

Avucunun iziyle parlayan kırmızı yanağını ovuştururken gözleri kısıldı. "Bana neden tokat attığını söylemek ister misin, esclave?"

Bu kelime kulaklarımı tırmaladı. Bu ne anlama geliyordu ve Tess bunu söylediğinde neden titriyordu?

Titremeye başladığı anda bir heykele dönüştü ve parmağını adamın yüzüne doğrulttu. "Seni aptal adam."

Yüzü kararmıştı. "Pardon?"

"Beni duydun. Sen bir moronsun. Bir aptalsın."

"Bana isim takmayı bırakmanı öneririm, Tess. Aksi takdirde sana bağıracak başka bir sürü isim veririm." Bana doğru bakmadı. Ağır cinsel imalar için özür dilemedi. Kırmızı ve mavi balo elbisemle kanepelerinde beni izlemiş olmasını zerre kadar umursamadı.

Babam ölmeden önce, annem ve babam ev işlerinden paylarına düşeni almışlardı.

Ama bu... bu farklı bir seviyedeydi ve kullandıkları kelimeler değil, içinde bulundukları şiddetli tutkuydu. onları kullandım. Annemin sık sık sevgi ve nefret arasında sadece ince bir çizgi olduğunu söylediğini duyardım.

Ve bu ikisi... Bu çizgiyi bulanıklaştırıp tutkuyla çarmıha geren bir şeye dönüştürdüler.

"Sana inanamıyorum Q. Kaç kez tüm gerçekleri kontrol etmeni söyledim? Bana olanların seçimlerinizi belirlemesine ve sağduyunuzu geçersiz kılmasına izin vermemenizi?"

"Sakın bana ders vermeye kalkma, kadın. Özellikle de hakkın olmayan bir konuda-"

"Sözlerine dikkat et." Krem rengi oyuncak ayısına salya akıtan çocuğuna hızlıca bir bakış fırlattı.

"Beni neyle suçladığına dikkat et." Kocası yaklaştı, başını eğmiş, gölgeli gözlerle onu izliyordu. "Küfürlerle aramın iyi olmadığını biliyorsun, Tess."

"Eğer doğruysa bu bir hakaret değildir! Her şeyi berbat ettin. Tıpkı durup dinlemezsen yapacağını söylediğim gibi!"

"Oh, dinliyorum," diye homurdandı Q. "Ve bu konuşmayı çok iyi dinliyorum. Bağırmaya hakkınız yok-"

"Kimse çığlık atmıyor."

Kapkara kıkırdadı. "Olacaksın." Ağzım açık
kaldı.

Sanki hiç var olmamışım gibiydi.

Benim fikirlerime aldırış etmeden her türlü sapkınlığı pervasızca sergileyen bu insanlar kimdi?

Yine de ben bir yabancıydım. Benim fikirlerim neden önemli olsun ki?

Onlar için hiç kimse değildim ve öyle muamele
görüyordum.

Şu anda sesimi kullanmıyor olabilirim ama kesinlikle kulaklarımı kullandığımı onlara hatırlatmak umuduyla boğazımı temizledim.

Tess dönüp bana baktı, elleri çılgınca uçuşuyordu- Sanki onu teğet geçmekten kurtarmışım ve ona konuyu hatırlatmışım gibi eliyle işaret etti. "O! Ondan bahsediyorum."

Q kızgın gözlerini bana dikti. "Ne olmuş ona?
O güvende. Neden ona eski efendisinin yok etmediği bir şey giydirmedin?" Bakışları benim yırtılmış
ve altındaki ten parıltısı. "Tanrı aşkına,

Kadın. Yeni bir misafir geldiğinde uygulanan protokolü unuttunuz mu?"

Onu bıçaklamak istedim. Onu vurmak istedim. Onu uyuşturup öldüreyim, bakalım hoşuna gidecek mi?

Tess homurdandı. "Bah! Bununla ilgili hiçbir şey protokol, Q. Ve hepsi senin suçun."

"Benim hatam mı?" Saldırmak üzere olan bir akrep gibi kaskatı kesildi. "Evet, senin hatan!" Tess'in gücü karşısında yuvarlanıyordu. "Dün gece ne olduğunu anlat bana."

Kaşı kalktı. Bana hızlı bir bakış attı. "Endişelenmene gerek yok."

"Birini vurduğun ortaya çıktığı için ilgilenmem gereken her şey."

Tekrar güldü. "Hadi ama esclave, konu bu olamaz. Ben sahip olan tüm amcıklara ateş ederim-"

"Bunun için sana teşekkür ederim. Köleler bunun için sana teşekkür ediyor. Dünya size teşekkür ediyor. Kahretsin, polis bile sana teşekkür ediyor." "Peki sorun nedir, aşkım?"

Tess'in bakışları mavi ateşini hemen kaybetti, aşkı olduğundan bahsedilince ısındı. "Sorun şu ki, efendim, siz masum bir adamı vurdunuz."

"Sen neden bahsediyorsun?" Kollarını kavuşturdu.

"Dinlemediğini söylüyorum. Görmedin. İnanmadın sana ne söylediğini." Tartışmalarının çıtırtısı azalırken omuzları çöktü. "Bana dün gece ne olduğunu anlat..." İç çekerek bana baktı. "Özür dilerim. Adını hiç öğrenemedim."

Tess kütüphanede beni hayal kırıklığına uğratmış olabilir ama benim tarafımda olduğunu kanıtlamıştı. Benim için kendi ailesine karşı savaştı. Gerçek adresim olmasa bile en azından beni bir isimle çağırmayı hak ediyordu. Gerçekte, köle ismim zaten benim gerçek kimliğimdi. "Pimlico."

"Doğru, elbette. Pimlico." Sanki başından beri biliyormuş gibi tekrarladı ve beni bir ruh kardeşi gibi kucakladı.

Dikkatini kocasına vererek, "Pimlico sana dün gece vurduğun adamı sevdiğini söyledi mi?" diye sordu.

Q dondu kaldı. "Ne?"

"Soruya cevap ver, evet ya da hayır."

Kaşlarını çattı. "Kaç kişinin aynı şeyi itiraf ettiğini biliyorsun, Tess. Yeterince uzun süre tutsak kalmışlarsa, Yeterince uzun süre işkence görürlerse, sonunda hepsi kırılır. İnsan doğası gereği, sürekli olarak var olan varoluşa katlanmak ve uyum sağlamak ister.
savaşmak ve reddetmek işe yaramadı."

Tess onun önünde volta atarak Elder'ın öfkesini kusarken nasıl yerinde duramadığını hatırlattı. Q ise ölümüne hesapçı ve kıpırtısızdı.

"Peki adam ne dedi? Onu vurmadan önce?" Tess sanki sevgilisinin benimkini incitmesini telafi edebilecekmiş gibi bana özür dileyen bir bakış fırlattı.

Q dikkatle cevap verdi: "Kızın kendisine ait olduğunu ve ona dokunmamasını söyledi."

"Bu bir yalan," diye tısladım.

Ben elimi ağzıma kapatamadan ikisi de gözlerimi bana kilitledi. Müdahale etmek istememiştim ama gerçeğin söylenmeden kalmasına izin veremezdim.

Sessizlik çöktü, onu doldurmam için yalvardı. Yutkundum ve çenemi dik tutarak ve kalbim sadakatle şarkı söyleyerek yüksek sesle ve net bir şekilde konuştum. "O da beni sevdiğini söyledi. Senin de
büyük bir hata yapıyorsun."

"Büyük bir hata, sanırım bu onun sözleriydi.
seçim," diye mırıldandı Q. "Ama bir kez daha, daha önce duymadığım bir şey değil. Mülklerini ellerinden almaya geldiğimde hepsi bunu söylüyor."

"Ben onun malı değildim." Öfkelendim. "Onun için bir anlam ifade ediyordum."

"Ve siz de mülkiyetin böyle adamlar için hiçbir şey ifade
etmediğini düşünüyorsunuz.
onu?" Q bana sanki dünya hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum ve acilen öğretilmeye ihtiyacım varmış gibi baktı. "Sana değer vermediğini, hatta
Seni çarpık bir şekilde seviyor muydu? Tabii ki seviyordu. Sen onun için her şeye değerdin çünkü seninle özgür olabilirdi. Gerçekte olduğu yaratığı kucaklayabilir ve artık

saklanmayabilirdi. Seni kapalı kapılar ardında incitebilirdi.

istediği gibi davranabilirdi ve kimse bunu bilemezdi. Kendisini sonsuza dek reddettiği canavar olabilirdi." Sesi sanki acı bir deneyimden konuşuyormuş gibi çatallaştı.

Başını sallayarak tükürdü, "Yeter. Bunun için sabrım yok." Karısına bakarak ekledi, "Sen
rehabilitasyondan sorumlu olmak isteyen kişiydi,
Tess. Ben onların zihinlerini iyileştirirken sen de onlara yardım edecektin.
vücutlarını kurtardılar. Beni terapi seanslarınızdan birine sürüklemeyin-"

Tess sanki onun aptallığına dayanamıyormuş gibi nefesinin altından bağırdı. Dürüst olmak gerekirse, onun nasıl
Onunla evlenmeyi bırak, onunla uğraşmaya bile sabrım yok.
"Anlamıyorsun. Normalde haklısın. Normalde doğru olanı yapardın. Ama bu sefer... dinlemek, gerçekten dinlemek yerine... herkesi aynı fırçayla boyadın. Sen
Sadece istismara uğramış bir kölenin, duygularını tekrarlayan bir adama aşkını itiraf ettiğini gördü - eskisi gibi ama aynı değil,
Q. Bu sefer yalan değildi. Bu sefer gerçekti ve siz bunu görmek yerine... onu yok ettiniz."

Q'nun yüzündeki siyah onaylamama ifadesi yavaş yavaş kayboldu. Bana umursamaz ve çaresiz bir özür dileme sınırında bir bakış attı.

Tess devam etti, "Her şeyi berbat ettin, aşkım. Ve bunu düzeltmemiz gerekiyor. Tabii bu mümkünse."

Bakışları onunkilere kaydı. Dudakları aralandı ve Fransızca bir sözcük döküldü.

Kulaklarım ağzından dökülen, tartışmalarla dolu, belki de daha fazla kanıt isteyen, suçlarını tam olarak kabul etmeden önce kendisine daha fazla zaman tanıyan çürük romantizmle zonkladı.

Kalbim bir çevirmen aradı, daha sonra bakmayı hatırlamak bir yana, asla heceleyemeyeceğim ifadelere sarıldı.
Her ne hakkında konuşurlarsa konuşsunlar, elleri birbirlerine uzanıncaya kadar ayakları onları yakınlaştırdı ve sanki dokunmak onlara aynı tarafta olduklarını hatırlatıyormuş

gibi eşleşen gerginlikleri buharlaştı. Elder ve ben olsak da onlar birlikteydi.

Hala birbirlerine sahipler.

Ve bu beni çok yalnız, kaybolmuş ve Elder'ın bu adamın ona yaptıklarından kurtulamamış olmasından kesinlikle dehşete düşmüştü.

Ağlamamak için kendimi zor tutarken kızgın, sıcak gözyaşları görüşümü camlaştırdı. Tess onu affedebilirdi ama ben asla affedemezdim. Vücudum sessiz hıçkırıklarla sarsıldı ve koltuklarında metanetimi korumak için elimden geleni yaptım ama sesleri sevgi ve bağışlama dolu desibellere dönüştüğünde dudağım titredi ve pes ettim Dövüş.

Ellerimle yüzümü kapatarak hain dudağıma dişlerimi geçirdim ve tuzlu gözyaşlarımla öğürdüm.

Ağlamayaca

ğım.

Ağlamayaca

ğım.

Gözlerim bir şekilde itaat etmeyi başardı ama bedenim hıçkırmaya devam etti. Omuzlarım sessizce titriyordu. Çığlık çığlığa çaresizliğim bir kez daha sustu.

Önümde performans sergileyen iki kişiyi görmezden gelerek, Tess Fransızcayı İngilizceye çevirirken kulaklarım çınladı,

"Benimle tanıştığınız gün, önceki etkileşimlerin gerçekte kim olduğumu çarpıtmasına izin vermediniz. Beni o gün gördünüz, efendim. Şimdi, ben Pimlico'yu ve durumunu son birkaç on yılın karmaşası olmadan görmenizi rica ediyorum."

Tess halının üzerindeki bebeğine bakıp kolunu Q'nun koluna dolayarak onu bana yaklaştırınca başımı kaldırıp baktım. Köpek başını kaldırdı, uykuya dalmadan önce kuyruğunu salladı.

Kimse konuşmadı.

Kimse nefes almadı.

Sadece baktık, inceledik ve benim kurban, onun da kalp kırıklığımın aracı olduğuna dair ilk izlenimlerin ötesini görmeye çalıştık.

Q baktı, gerçekten baktı. Elbisemi, saçlarımı, yüzümü, her hareket ettiğimde bileğimde sessizce tıngırdayan

kuruşlu bileziğimi incelerken kim olduğumdan sıyrılmak canımı yaktı.

Sonunda içini çekti. "Karıma inanıyorum. Dün gece seni incelememiştim ama şimdi... her şey ortada."

Neyin açık olduğunu soramadan elini salladı. "Yaraların eski; yara izlerin iyileşmiş. Aylar önce kurtarılmış bir kıza benziyorsun." Bakışları benim
kuruşluk bilezik. "Kölelerin hediye almasına izin verilir ama bu normalde efendinin de aynı derecede zevk aldığı bir şeydir. Bu bilezik... ondan, değil mi?"

Elmas kakmalı yüzüğü avuçlarken midem çukurlaştı, zihnim Elder, Hayalet ve ona aşık olduğum her anla doluydu.

Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım, ama başımı salladım - beyaz bayrağını kabul ettim. Nefretimin asla geçmeyebileceğini ama medeni olacak kadar güçlü olduğumu kabul ettim.

"Her nasılsa, senin değerini sadece
pennies." Sanki aniden bir baş ağrısı onu çarpmış gibi burnunun kenarını sıktı. "Muhtemelen sana Dolar Düşesi ya da onun kadar mide bulandırıcı bir şey demiştir. Muhtemelen seni hediyelere boğdu çünkü sana çok aşıktı. Kahretsin..." Tavana bakarak mırıldandı: "Je suis désolé. Görünüşe göre korkunç bir hata yapmışım."

Kulaklarım çınladı.
Dün hayatımı mahvetti, bugün çok içten özür diledi.

Ama önemli değil.

Herkes kadar pişman olabilirdi ama bu Elder'ı geri getirmezdi. Atışı doğruysa ve Elder'ın hayatı çalındıysa, ölüyü yeniden canlandıramazdı.

Tess bana onu affetmem için yalvarır gibi bir bakış attı. Sanki bu adam benim ne düşündüğümü umursayacakmış gibi.

Ama
yapamadım.

Henüz değil.

Ve Elder ölmüş olsaydı asla.

Eğer hayatta olsaydı ve yeniden bir araya gelseydik, belki, muhtemelen, umarım gelecekte nefretimi bir kenara bırakabilirdim.

Ama şimdi değil.

Çenemi eğerek kollarımı belime doladım, bozuk paralarım tıngırdarken irkildim ve Q
fiziksel olarak tokatladı.

Tess'in elinden kurtularak arka cebine uzandı ve parlak siyah bir cep telefonu çıkardı. "Ara onu. Onu nereden vurduğumu biliyorum. Kalbini vurmadım. Kalbini vurmadım. onu öldürmek benim kurşunum olabilirdi-" Daha da yaklaşarak telefonunu almam için beni zorladı. "Lütfen, ara onu. Bunu düzeltmeme izin ver."

Donup kalmıştım.

Onu öldürmek benim kurşunum olmazdı.

Bu doğru olabilirdi ama cümlesini bitirmemişti. Elder'ı başka kimin öldürebileceğini eklememişti. Eğer geldiği zaman gelmemiş olsaydı, Chinmoku hiç şüphesiz Elder'ı öldürecekti.

Q, Azrail'in benim olanı öldürmek için gelen ama onun yerine bir şekilde hayatını kurtaran hizmetkârıydı.

Bunu benim üzerimde tutabilirdi. Bana daha fazla tehlikenin pençesinde olduğumu ve Elder'ın yavaş yavaş ölmekte olduğunu hatırlatabilirdi.

Ama yapmadı.

Aslında suç tamamen onun omuzlarında değilken, tüm sorumluluğu kabul ederek orada durdu. Eğer bir şey varsa, teşekkürümü hak etti.

Özür dileme fikri boğazımda düğümlendi. Böyle bir şey yapmak için doğru yerde değildim ama belki de ona bu kadar çok küfretmeyi bırakabilirdim.

"S'il vous plaît." Telefonu eteklerimin üzerine bıraktı. "Ara onu."

Göğsümde tuhaf bir gülme hissi kabardı. Ne korkunç bir tesadüftü bu; Elder'la geçirdiğimiz ilk geceye ne kadar da benziyordu; annemi aramak için cep telefonunu vermişti ve annemin hattı kesilmişti.

Elder'ı arama imkanım vardı ama numarasını bilmiyordum.

Kaderin acımasız şakası.

Q dudaklarını büzdü. "Onunla nasıl bağlantı kuracağını bilmiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, içimdeki çılgın kahkaha baloncukları sönüyordu. "Telefonla olmaz. Hayır."

"O zaman nasıl?"

Yukarı baktım. "Onun

yatı." "Phantom mu?"

"Evet." Tess'e, çocuğuna ve sonra tekrar Q'ya bakarak ekledim, "Hayalet'in nerede olduğunu öğren. Bir telsiz çağrısı gönderin. Kaptanı Jolfer cevap verecektir. Cevap vereceğini biliyorum."

Düşüncelerim kanepeden ayrılıp senaryolara doğru dörtnala koşmaya başladı. Jolfer'ın Elder'ın öldüğünü söylemesi.

Jolfer'ın artık bir evim olmadığını

söylemesi. Jolfer'ın söylediği... o

yaşıyor.

Jolfer, Elder'ın Q Mercer'ın kim olduğunu bulduğunu ve benim için geldiğini söyledi.

Kahkaha baloncukları tüm gücüyle geri döndü. Q'ya neredeyse acıyarak bakarken birkaç tanesinin kaçmasına izin verdim.

Kaşlarını çattı, başını öne eğdi. "Ne oldu?"

"Eğer söylediklerini doğruysa ve Elder hayattaysa -ki öyle olmasını umuyorum- sandığınızdan daha yakın olduğunu göreceksiniz."

Q kaşlarını çattı. "O yakınlarda. İngiltere'de."

"Yanlış." Kalbimdeki umudun çiçek açmasına izin verdim, Elder'ı görme beklentisiyle başım döndü ve beni bulduğunda ne yapacağından endişe duydum.

Bu mutlu aile. Sevgilime kurşun pompalayan bu adam. Gerçek aşk şeytani bir savunucuydu ve

hafifçe cinayete teşebbüs.

Ben nerede dururdum?

Q'nun benim erdemimi kurtarmadaki tuhaf rolü için onları savunmak mı yoksa seyirci kalıp Elder'ın onu kanlı bir şekilde dövmesine izin vermek mi?

Henüz bilmiyordum.

O mübarek sözleri duyana kadar bilemezdim... o

yaşıyor.

Şimdilik tek yapabildiğim bir uyarı yapmaktı. Elder'ın karmayı çok önemsediğine dair bir ipucu ve Q'nun Chinmoku'yu yenmeye yardım etmiş olması önemli değil.

Beni götürmüştü.

Bu acı çektirerek cezalandırılırdı.

Q'nun yeşil gözlerini tutarak mırıldandım: "Eğer nefes alıyorsa, hayatım üzerine bahse girerim ki çoktan Fransa'ya varmıştır."

Yedinci Bölüm

Yaşlı

SIKTIR.

O piçleri bulmak daha ne kadar sürecekti? Her geçen dakika, Pim'in işkence gördüğü, Pim'in satıldığı, Pim'in tecavüze uğradığı görüntüleri görmezden gelemiyordum.

Ateş, acı ve onu hayal kırıklığına uğratmanın kontrolden çıkmış öfkesinin karışımıyla titriyordum.

Dakikalar saatlere dönüştükçe, daha fazla acı katlandı, daha fazla suçluluk duygusu boğuldu.

Lanet olsun, artık burada oturamam.

Elimden gelen her şeyi yapıyordum, her türlü hack'i kullanıyordum,

ama hareketsiz oturmak sanki umurumda değilmiş gibi hissettiriyordu. Sanki onun dışarıda yabancılarla birlikte olduğunu bilmek hayatımda çözmem gereken en acil, en yürek parçalayıcı sorun değilmiş gibi.

Kırık kıçımı sandalyemden kaldırarak dizüstü bilgisayarımı kapattım.

Siktir et.

Artık burada kalamazdım. Dışarıda olmalıydım - sokaklarda fırtınalar estirmeli ve fiziksel olarak avlanmalıydım. Zihnimin derin, karanlık yerlerde dönmesini engelleyecek herhangi bir şey.

Çalışma masamdan topallayarak ayrılırken, cep telefonum

Telefon çaldı, masamın üzerinde cıvıl cıvıl ötüyordu. Calais'nin sesleri, telefonu kaptığım gibi çalan sesi bastıramadı ve

cevap veremedi.

Ekran bunun köprüden gelen bir dahili telefon çağrısı olduğunu gösteriyordu.

İstediğim bu değildi.

Calais sokaklarındaki bir muhbirden bloke edilmiş bir numaradan ihbar istedim. Bir suçlunun ödül için adres vermesini istedim.

Sinirlerim gerilmişti ama telefonu kulağıma dayadım.

"Ne oldu, Jolfer? Çabuk ol."

İskeleye yanaşma sorunları ya da iskele ücretleriyle ilgili bir şey varsa, hiç ilgilenmiyordum. Pim'e sahip olana kadar bu iskeleden taşınmayacaktım. Hikayenin sonu.

"Az önce ilginç bir telsiz iletişimi aldık." "Nasıl ilginç?"

Kalp atışlarım binde bir hızlandı.
bir saniye.

"Mercer adında bir adam. Bir hata yaptığını ve sizde bir şey olduğunu söyledi. Bir adres verdi."

Dünya durdu. Nefes
almayı bıraktım.
Acım durdu.

"Dayan."

Dizüstü bilgisayarıma geri dönüp kapağı açtım ve web tarayıcısının açılmasını bekledim. Tek elimle
Mercer adını yazdım ve enter tuşuna bastım.

Anında, Chinmoku'yu, beni ve çellomu katleden aynı piçin görüntüleri küstahça geri baktı.

Gözlerim birbiriyle çelişen makaleleri taradı. Bazıları onun Fransa'nın altın çocuğu olduğunu ve adına Kraliçe'den daha fazla hayır kurumu ve iyi niyet olduğunu iddia ediyordu. Diğerleri ona acımasız bir psikopat diyordu. Köleleri istismar eden biri. Pisliğin en aşağılık hali.

İki yüzlü bir piç.
Diğerleri gibi.

"Adres?"

Jolfer boğazını temizledi. "Blois'de bir şato."

"Ne kadar uzakta?"

"Hesaplamalarıma göre, arabayla dört ila beş saat."

Çok uzun.

"Peki ya hava yoluyla?"

"Aşağı yukarı bir buçuk saat kadar."

Hala çok uzun. Ama tek
seçeneğim. "Martin'e helikopteri
hazırlamasını söyle." "Tamam."

Telefonu kapattım.

Bu piçin hangi iğrenç oyunu oynadığını ya da beni hangi ateş gücünün karşılayacağını bilmiyordum. Ona borçlu olduğum intikamı almak için yaralarımın üstesinden nasıl geleceğimi ya da intikamı aldıktan sonra ne yapacağımı bilmiyordum.

Ama umurumda
değildi. Elimde
bir adres vardı.
Pimlico o adresteydi.
Ve ben savaşı onların kapısına kadar götürüyordum.

Sekizinci Bölüm

Pimlico

Kıpırdamadan duramadım.

Q'nun Jolfer ile yaptığı kısa konuşma neredeyse yeterliydi. Adını söyledi, bir hata yapıldığını söyledi ve bir adres saydı, sonra ben koltuktan fırlayıp takım elbisesinin kolunu çekiştirmeden önce neredeyse telefonu kapatıyordu.

Korkuma baktı ve telefona doğru havladı. "Yaşıyor mu?"

Jolfer'in sesi Q'nunkiyle aynı anda kulaklarıma ulaşmıştı. "Evet."

Evet!

Tek bir kelime çok etkili oldu.

Geriye doğru yumuşak minderlerin üzerine devrildim, eteklerim etrafımda dalgalanıyordu.

Evet, yaşıyor.

Evet, geliyor. Evet,

yalnız değilim.

Ondan sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Q telefonu kapattıktan sonra Tess bir şekilde beni koltuktan kaldırdı ve üst kata yönlendirdi.

Ama aklım evet, evet, evet'te takılı kaldı. O

yaşıyor!

Keşke Q telefonu bu kadar çabuk kapatmasaydı. Keşke Fantom'un nerede olduğunu, Elder'ın ne durumda olduğunu, mürettebatın Chinmoku'nun saldırısından zarar görüp görmediğini sorsaydı ve Selix'in neden yanımızda savaşmadığını.

Çok fazla soru vardı ama şimdilik tek bildiğim onun hayatta olduğuydu. Nerede olduğumu biliyordu.

Onu yakında göreceğim.

Bir kez daha, bu hem inanılmaz hem de dehşet verici bir düşünceydi.

Tess bana eşlik etti, oğlunu beslemek zorunda olduğu ve nasıl duş alıp giyinmem gerektiği hakkında nazik mırıldanmaları

Elder'ın gelişi için hazırlık kafamın etrafında uçuşuyor.

Merdivenleri tırmanırken, bu yabancı yerde beni rahatlatmaya kararlıymış gibi bana hızlı bir tarih dersi verdi (tam olarak dinlenmedi). Q'nun kadınları kurtardığını ve iyileşene kadar onları buraya getirdiğini tekrarladı. ailelerine döndükleri için mutlular. Yatak odam ve Bunun gibi daha birçokları, normal bir kızın uzun süre mahrum kaldıktan sonra tanıyacağı her şeyle doluydu - kozmetik, kıyafet, eğlence, güvenlik. Onlara nasıl var olacaklarını hatırlatmanın uzun ve zorlu yolculuğunu ima etti.
bir şey yerine biri.

Soru soracak kadar önemsemek ve nezaketleri için minnettar olmak istedim ama Elder'ın hayatta olduğunu bilmek öldüğünü düşünmekten çok daha iyiydi ve bu öncelikliydi.

Ancak Tess sohbet ettikçe az önceki karamsarlığım yavaş yavaş mutluluğumun üzerine çöktü ve onu şüpheyle gölgeledi.

Elder yaşıyor muydu?

Jolfer yalan söylemiş olabilir mi?

Q'nun doğru nişan almadığına ve Elder'ın kalbini ıskaladığına inanması önemli değildi. Atışı duymuştum. Kan püskürterek denize düşmesini izledim. Onu fiziksel olarak öpene, ona dokunana, muhteşem sesini duyana kadar, kalbim inatla gerçeğin tatlı vaadini görmezden geldi.

Muhtemelen bir şey olursa ya da Elder beni almak için çıktığı yolculukta bir korku yüzünden ölürse, sahte bir mutluluk içinde yüzdükten sonra milyonlarca parçaya ayrılmak istemediğim içindir.

Beni banyoya doğru iten Tess, uyandığım anda gözden çıkardığım çeşitli bedenlerdeki giysilerle dolu gardıroba yöneldi. "Moda olmadıklarını ya da o kadar da güzel olmadıklarını biliyorum ama en azından temiz ve sıcak olacaksın."
Bir kot pantolon, yumuşak gri bir kazak, altına giymek için beyaz bir tişört ve siyah pamuklu bir külot seçti ve kabaca bedenime göre ölçerek onları havaya kaldırdı. "Bunlar iş

görür, ben
düşün."

Eşyaları yerleştirmek için banyoya girdiğinde, geri dönerken gülümsedi. "Duş al, sonra aşağı gel ve yemek yiyelim." Çıkışa doğru ilerlerken
kapıyı sonuna kadar iterek, daha önceki çıkarımlarıma rağmen bir mahkûm olmadığımı açıkça gösterdi. "Gördün mü? Kilit yok. Hile yok. Yaşadığın hayattan sonra güvenmenin zor olduğunu biliyorum ama bu bir oyun ya da seni rahatlatmak için yapılmış hastalıklı bir numara değil. I Umarım bunu anlamışsınızdır."

Bana hızlı bir el sallayarak koridorda gözden kayboldu ve beni umutsuzlukla mı yoksa mutlulukla mı parıldaması gerektiğini bilmediğim bir sessizlikle baş başa bıraktı.

* * * * *

Duş alıp giyindikten sonra aşağı indiğimde
kalbim çok hızlı attığı için sigara içiyordu.

Geçen her dakikada, Elder'ın geleceği dakikanın bu olup olmadığını merak ettim.

Ya da bunu.

Ya da bir sonraki.

Ne kadar uzakta?

Bu muhteşem aile şatosunda kıyametin kopmasına daha ne kadar vardı?

Jolfer, Q'ya yolculuk süresi ya da varış beklentisi hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Bu gece mi yoksa bir hafta sonra mı yola çıkacaklarından bahsetmemişti.

Elder ağır yaralıysa, benimkiyle ilgilenmeden önce onun güvenliği için uzak durabilirlerdi -özellikle de benim için gelme çağrısı yapacak kadar bilinci yerinde değilse.

Tanrım, çok yoruldum.

Dinlenemiyordum çünkü gelecekte ne olacağını
bilmiyordum.
çözüleceğini düşündüm. Arkadaş edinemiyordum çünkü hala düşmanım olup olmamaları gerektiğini bilmiyordum. Anarşi olabilir ya da bir ateşkes oluşabilirdi.

Daha şimdiden, daha fazla kan dökületeceği düşüncesiyle içim sıkıştı. İyi niyetler kötü hatalara yol açmıştı. Acının bedel olması doğru muydu, yoksa Elder'la bir şekilde anlaşabilir miydim?

Ve eğer onu ikna edebilseydim... Güvende olduğuma emin olmak için ihtiyaç duyacağı sonu elinden almaya hakkım var mıydı?

Ah, sessiz ol, Pim. Kendini delirtiyorsun.

Şakaklarımı ovuşturarak fuayeyi geçtim ve zemin lambalarının parladığı ve ateşin yandığı sıcak salona girdim.

kükredi. Hemen odanın köşelerinde Q'yu aradım.

Onu Elder'ın bir adamı olduğu konusunda uyaracak kadar ona borçlu muydum?

Helikopter mi? Sevgilimin öfkeli olduğu konusunda onu uyardım mı ve bana zarar veren son adamlara ne olduğunun tüyler ürpertici hikayesini paylaştım mı - şimdi şişmiş ve

Girit'te bir evde çürüyen cesetler mi?

Q'dan Elder'ı vurduğu için ne kadar nefret etsem de, bu ailenin acı çekmesini istemiyordum. Q yaptığı hata yüzünden ölmeyi hak etmiyordu ve karısı ile oğlu da kesinlikle cezalandırılmayı hak etmiyordu.

Parmaklarımı yeni aldığım gri kazağımın eteklerinde gezdirirken, Elder geldiğinde yolunu keseceğime dair söz verdim. Ona olabildiğince hızlı bir şekilde düşündüğü gibi olmadığını ve beni dinlemesini söyleyecektim.

Bu kabusu barışçıl bir şekilde bitirmek için elimden geleni yapardım.

Sonra tekrar, belki de Elder bir yerlerde hastanedeydi ve tüm endişelerim boşunaydı. Beni eve götürecek olanlar Selix ya da Jolfer olabilirdi ve tartışmaya daha açık olurlardı.

Ev...

Elder ölseydi Hayalet'in artık benim evim olmayacağını düşünmek korkunçtu. Sevmeye başladığım her şeyi bir gecede kaybederdim.

Mutfağa girip istemeden de olsa Tess'in oğluyla yemek saatini basarken hastalıklı düşüncelerim bana eziyet ediyordu.

Q ortalıkta yoktu ama Tess mama sandalyesinin önündeki bar taburesine oturmuş, bebeğini kucağına almış, garip suratlar takınıyor ve

uçak sesleri çıkararak bir kaşık dolusu portakal püresini çocuğun ağzına atıyor.

Dişsiz diş etleri kaşığı çiğnedikçe gurulduyor, çoğu önlüğüne çarpıyor ve sadece bir kısmı koordinasyonsuz çocuğa besin sağlıyordu.

İçimi parçalayan bir açlıkla nefesim kesildi.
Açlık, yemek için değil, mama sandalyesinde oturan ve annesine büyük bir hayranlıkla bakan karmaşa için. Yarattığınız bir yaratık için ay, yıldız ve aradaki her şey olmak nasıl bir his olurdu?

Ben burada olamam.

Bunu izleyemem.

Geri geri giderken, lanet bir köpek oyuncağına takıldım. Acı bileğimi parçaladığında dişlerimin arasından tısladım.

Tess başını kaldırdı. "Ah, iyi bir duş aldın mı? Güzel görünüyorsun. Balo elbisen kadar görkemli değil ama gri sana yakışmış. Gözlerindeki elayı ortaya çıkarıyor."

Biraz daha portakal püresi alıp kaşığın üstündeki fazlalıkları elindeki cam kâseye sildi. "Kaçma. İstersen bize katılabilirsin."

Kelimeler mi? Bir zamanlar kelimelerle konuşmuş muydum?

Baştan sona dilsizdim.
Bebeğiyle vakit geçirme fırsatı. Kaçmak mı yoksa onu kaçırmak mı istediğimi bilmiyordum.

Sırıtarak gözlerimin dağınık bebeğe kilitlenmesini izledi. "Abelino."

Garip kelime duygusal karmaşamın içinden sıyrıldı. "Affedersiniz?"

Çocuğunun yanağını okşadı ve portakal lekelerini temizledi. "Onun adı Abelino. Kısaca Lino."

"Oh."

"Fransız. Uzun hikâye." Kaşığa biraz daha yemek koydu ve yüzüne çok fazla bulaştırmadan oğlunun ağzına götürmeyi başardı. "Sen-" İrkildi. "Özür dilerim, son derece duyarsız bir soru." Yanıp sönüyor

"Uzun zamandır bizimle kalan kadınlara çocukları olup olmadığını sormamayı öğrendim" diye mırıldandı.

Lino bir şeyler geveledi, Tess daha fazla yiyeceği ona doğru yönlendirirken minik elleri açılıp kapanıyordu.

Ona bakarak ama benimle konuşarak, "Bazen, iyileşirken Lino'nun etrafta olmasının yarardan çok zarar getirdiğini düşünüyorum," dedi.

Tess'in insanlığı ve sesindeki belirsizlik sayesinde kaçma düşüncesi kayboldu.

Yaklaşarak, zaten iyi bir cevabı olmadığını bildiğim bir şeyi sormaya cesaret ettim. "Neden?"

Bana bir bakış fırlattı. "Eğer çalınmadan önce çocuk sahibi olacak yaştalarsa, potansiyel olarak yetiştirilme yıllarını kaçırmışlar demektir. Aileleri için ölmüşlerdi ama geri geldiklerinde kırılmış ve muhtemelen
asla hatırladıkları gibi bir anne olamadılar." Çaresizce omuz silkti. "Ve eğer kaçırılmadan önce çocukları yoksa ama şimdi varsa.... Bu da demek oluyor ki o bebekler acı ve işkence içinde doğdular.
yaşayan cehennem."

Lino'nun küçük dudaklarına mendilini sürterek derin bir iç çekti. "Hayat asla kolay değildir."

Bir süre sessizlik oldu, düşüncelerimiz şehvet ve ihanetin karmaşıklığı üzerindeydi.

Sonunda, "Ama aşk... bu çok kolay" dedim. Önümdeki yedek çatalı mutfak tezgahının üzerinde döndürdüm. "Ya da en azından... vermek kolaydır. Onu kazanmak bazen inanılmaz derecede zor olabiliyor."

Başını salladı. "Haklısın."

Q'ya satılmakla kalmayıp ona nasıl aşık olduğunu ve onunla nasıl evlendiğini daha fazla sormak istedim ama dışarıda hızla yükselen bir uğultu kreşendoya dönüştü.

Bu da ne böyle.

"Uh-oh." Tess, Lino'nun yükseltici koltuğuna sıkıca bağlandığını kontrol ettikten sonra bana sert bir bakış attı. "Bu adam
Sizin... onun bir helikopteri yok, değil mi?"

Başım bahçeye açılan büyük cam kapılara doğru dönerken kalbim öksürdü.

Gece çökmüştü ve yansımamız bakımlı çimler ve budanmış çalılar yerine geri döndü.

Bir ışık parlaması belirdi ve uzaktaki otlağı aydınlattı.

Vızıltı daha da arttı.

Aman

Tanrım.

O burada.

Tess kollarını kendine doladı. "Sessizliğinden anladığım kadarıyla Elder dediğin adam bu mu?" Avlu kapısına doğru yürüdü. "Kahretsin, Q'nun nerede olduğunu bilmiyorum."

Omzunun üzerinden bana bakarak kaşlarını çattı. "Bana söylesen iyi olur... Bu ne kadar kötü olacak?"

Öne doğru sürüklenerek kendimi onun yanına yerleştirdim, duruşunu taklit ettim ve kendime sarıldım.

Bu ne kadar kötü olacak?

Sertçe yutkundum. "Gerçekten bilmiyorum."

"Oh, biliyorum." Tess gözlerini devirdi. "Onlar erkek. İş onuru savunmaya gelince geri zekâlılar.
Saçmalık." Öfkelendi. "Keşke Q bir yerlerde pusuya yatmış olmasaydı. Onları ayrı tutabilseydik, her şey çok daha sorunsuz olurdu."

Kalbim yanardöner baloncuklar çıkararak göğüs kafesimi mutlulukla doldururken bile onunla aynı fikirdeydim. Mantıklı kalmak için mücadele ettim. Elder'ı son gördüğümde topallıyordu ve yıpranmış görünüyordu ve bu Q onu vurmadan önce Chinmoku sayesinde olmuştu.

Yardım almadan yürümesi bir yana, burada kalmasını bekliyorsam bir mucize istiyorum.

Selix muhtemelen onun gelmesini yasaklamıştı.

Bu düşünce ortaya çıktığında bile sağduyum onu bir kenara attı. Eğer Elder uyanıksa, kimse ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi ve sorun da burada yatıyordu.

Helikopter yavaşça gökyüzünden çimlere doğru alçaldı, yere indiğinde rotorlarının hızı azaldı. Neredeyse

Hemen yan gövde kayarak açıldı ve Selix dışarı fırladı.

Chinmoku saldırırken nerede olduğunun hikâyesini öğrenmem gerekiyordu ama şimdilik aklımda tek bir konu vardı.

Elder... o da geldi mi?

Parmaklarımı cama bastırdım, elimden geleni yaptım. Helikopterin başka ziyaretçi getirip getirmediğine odaklanmak için yansımamın ve parlak ışıklı salonun ötesini görebiliyordum.

Hiç kimse.

Bacakların titremesi ya da ellerin

parlaması yoktu. Kalbim dibe vurdu.

Ve sonra... o ortaya çıktı.

Küçük, minnettar bir inilti kaçtı.

Selix'in sıçradığı yere Elder yavaşça tırmandı. Selix'in sağa sola koşuşturduğu yerde, Elder acı içinde sinsice ilerliyordu.

Dövüş sanatlarından dolayı doğal olarak zarifti ve Egzotik üreme, ama bu gece bana Oz Büyücüsü'ndeki yağa ve dinlenmeye çok ihtiyacı olan teneke adamı hatırlattı.

Tökezlediğinde irkildim, sonra inatla çimenlerin üzerinden bize doğru ilerlemeye devam etti.

Burada durup ona koşamazdım. Yaralanmasını izleyip yardım teklif edemezdim.

Kapının koluyla oynarken kilidi açtım ve neredeyse evin dışına düşecektim.

"Bekle!" Tess aradı. "Bunu iyice düşünmemiz gerek!"

O haklıydı. Bunu iyice düşünmemiz gerekiyordu. Ama ben çok fazla düşünmüştüm ve sadakatimin nerede yattığını biliyordum.

Onunla birlikte.

Aceleyle bir kez tökezledikten sonra bacaklarımı buldum ve avluya fırladım.

Güzel çiçek tarhları ve kuş masaları, fayansları çimle değiştirdiğim ve toplayabildiğim her inç hızı eklediğim için hiçbir şey değildi.

Ona doğru dörtnala koşarken Elder'ın kafasını kaldırdı. Gevşekliği daha hızlı döndü, bir eli yanında yumruk olurken

Diğeri göğsüne bağlı kaldı. Ayak bileğinin etrafını saran hantal bir şey hızlanmasını engelliyordu. Daha fazla bandaj ve atel sadece daha hızlı koşmamı sağladı.

Ciğerlerim nefes nefese kaldı ve bacaklarım yandı ve dokunma mesafesine geldiğimde, sert bir şekilde nefes alarak, gözlerim geniş, dudaklarım ayrık bir şekilde durdum.

Kendimi ona atmak ve aradaki korkunç mesafeyi silmek istedim. Morarmış, güzel yüzünün her santimini öpmek ve sonunda karamsarlığımı onun hayatta olduğuna ikna etmek istedim
ve bir hayalet değil.

Ama daha fazla acı çekmekten korktuğum için onu yakalayamadan olduğum yerde sallandım.

Yakından bakıldığında, muhteşem siyah gözlerinin etrafındaki çizgiler ve kaşlarındaki çatıklar bu gezinin onu ne kadar yorduğunu ima ediyordu. Yüzünü hafif bir ateş pembesi kaplamıştı ve göründüğü kadar yenilmez olmadığını söylüyordu.

Kaşları kalktı, ayrık dudaklarıyla beni inceliyordu; siyah saçları karışmıştı ve rüzgâr hâlâ kükreyen helikopter kanatlarından esiyordu.

Her duygu ve tepki, kıvılcım ve bağlantı aramızdaki havada köpürüyordu; elle tutulur, gözle görülür, lezzetli bir tatla neredeyse canlı.

Sonsuz bir saniye boyunca hiç konuşmadık. Sadece Onun ruhunun benim, benimkinin de onun ruhu olduğunu ve ölümün bile bizi ayıramayacağını yeniden anladım.

Yavaşça başını eğdi, kaşlarını indirdi ve gözlerini gölgeledi. Son boşluğa adım atarken yaralanmamış kolu yukarı kalktı. "Pim..."

Ve içinde bulunduğum büyü her neyse patladı, beni onun tek kollu kucağına yığdı.

Burnumu onun eşsiz tütsü kokusuna bastırarak titremelerimi yatıştırmaya zorladım.

Kolu sahiplenici bir şekilde seğirdi, beni daha sert sarsıyordu. Boynu büküldü ve yüzü yeni yıkanmış saçlarıma gömüldü.

Belini kavradım, başımı kaldırdım, bu merhabaya daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

Anlayışla çenesini kaldırdı, dudaklarını çeneme, yanağıma ve dudaklarıma yönlendirecek kadar. Sıcak ağzı benimkini aldı ve ben eridim.

Dillerimiz anında dans etti, derin ve yer ya da koşullara aldırmadan öpüştüler.

Biz umursamayabilirdik, ama ne yazık ki bu diğer insanların umursamadığı anlamına gelmiyordu.

Selix sert bir azarlamayla bizi ayırmadan önce birkaç saniye bile öpüşmemize izin vermedi. "Prest. Bitmemiş bir iş, unuttun mu?" Bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Hayatta olduğuna sevindim, Pim, ama daha önce halletmemiz gereken başka şeyler var-"

"Merak etme, Selix. Hatırlıyorum." Elder'ın bedeni Sevgiden acımasızlığa doğru seğirdi. Geri çekildi, bedenim yerine elimi yakaladı. "Nerede o, Pim?" O parmaklarımı sertçe sıktı. "Nerede o piç?"

Göz kırptım. Kimi kastettiğini biliyordum. Bakışlarındaki karanlığı anlamıştım. O ve Q yüz yüze geldiklerinde neler olacağını önceden görmüştüm. Ve her ne kadar Q'ya bir ders vermesini istesem de, bir dahaki sefere
Bir kız doğruyu söylüyorsa dinleyin, daha fazla şiddet ya da Tess'in zarar görmesini istemiyordum.

Ve o incinecekti.

Kimse kocasının bir başkası tarafından hırpalanmasından hoşlanmaz. Ne kadar haklı olursa olsun.

"El...yapma. Hadi eve gidelim-"

"Ne?" Yüzündeki siyahlık derinleşti, öfkesi kesildi. "Az önce ne dedin sen? Eve mi gideyim? Neredeyse her şeyi mahvettikten sonra mı?" Alçak sesle ve acımasızca güldü. "Öyle bir şey olmayacak. Bedelini ödemeli, küçük fare. Hayır.
müzakereler."

Öfkesine boyun eğme ihtiyacıyla savaştım. Kenara çekilip Mercer'ın evine girmesine ve ona bir ders vermesine izin vermek için - tabii yaralarıyla bunu yapabilirse. Ama bunun yerine, ben

programlamamla savaştım ve yerimde durdum. "Bir hata yaptı. Özür diledi. Ben de ikimiz adına bu özrü kabul ettim. Yaralısın ve dinlenmen gerek. Kavga çıkarmak aptalca."

Burun delikleri alevlendi, benden taşan öfke, onuru dengeleme ihtiyacını küçümsüyordu.

Bunun aptalca olduğunu söylemek muhtemelen en iyi şey değildi.

Elimi sağlam koluna koyarak tekrar denedim. "Lütfen El, zaten olduğundan daha fazla incinmeni istemiyorum." Kalçasında Lino'yla pencerede siluet halinde duran Tess'e kısa bir bakış fırlattım. Elder'ın mantıklı düşünmesini sağlamayı onlara borçluydum.

Sesi ölümcül bir sakinlikte fısıldıyordu. "Benim güvenliğim için mi yoksa onun güvenliği için mi yenilmiş bir pislik gibi eve gitmemi istiyorsun, karar veremiyorum. Bilmelisin ki Pim, birkaç kırık kemik ve Chinmoku'nun bana yaptığı diğer pislikler, o pisliği bulduğumda beni en ufak bir şekilde durdurmayacak."

Bu işte berbattım. "Sana zayıf demiyorum, Elder. Onun kıçını tekmeleyemeyeceğini de söylemiyorum. Yapabileceğine inandığım için - senin gibi hırpalanmış olsa bile - senden mantıklı olmanı istiyorum." Elimi anne ve çocuğa doğru salladım.
Arkamda. "Onun bir ailesi var. Bir hata yaptı ve özür diledi. Bu işin peşini bırakmalıyız... ilgili herkes için."

"Oh, boş vereceğim." Kıkırdadı. "Seni almaya asla hakkı olmadığını anladığında."

"Ama o düşündü ki-"

"Ne düşündüğü umurumda değil, Pim. Önemli olan ne yaptığı."

"Ve yaptığı şey onun zihninde haklıydı. Köleleri kurtarıyor-"

Elder tam anlamıyla canavarlaştı. "Köleleri mi kurtarıyor? Yani seni isteğin dışında tuttuğumu mu düşündü? Seni bir şekilde bana aşık olmaya zorladığımı mı? Senin için hissettiklerimin hastalıklı bir şaka olması gerektiğini mi? Alrik'i siktiğimi mi?"

Yıldızlara bakıp güldü. "Lanet olası ibne."

Boynunu kırarak kolundaki askıyı yırttı ve yere fırlattı.

Kolunu sallayarak ve görmezden gelerek

hangi yaranın iyileşmesi için bu mekanizmaya ihtiyaç duyarsa duysun, yanımdan geçip gitti. "Ona göstereceğim-"

Omzu bana çarpınca tökezledim. Daha önce, o içinde bulunduğu rahatsızlığın seviyesini ortaya çıkardı. Şimdi... topallama yoktu. Zayıflık belirtisi yok, sadece savaş var.

"Hayır, bekle-"

Peşinden gitmek için döndüğümde Elder'dan gürleyen bir hırıltı yükseldi.

Gözlerimi sabitlediği şeyle kilitleyerek durdum, başarısız olduğum bilgisinin altında hızla battım ve Olacakları hiçbir kelime durduramazdı.

Oh, hayır.

Q Mercer, açık ön kapının çerçevelediği yerde, küstah ve korkusuz bir şekilde duruyordu.

Tess salondan fırladı ve çılgınca konuşarak tıpkı Elder'da başarısız olduğum gibi kocasına akıl vermeye çalıştı.

Q ellerini ceplerine sokarak onu görmezden geldi ve bekledi. Duruşu tıpkı Elder'ınki gibi ölümcüldü. Onun öfkesi ve ne pahasına olursa olsun bölgesini ve kadınını savunmaya hazır.

Elder, yaklaştıkça sesi daha da ejderha gibi çıkan, nefesinin altında küfrederek yürüdü.

Peşinden gittim ama Selix pazumu yakaladı, Beni olduğum yerde donduran bir bakışla yaktı. "Karışmayacaksın. Karışamazsın. Bunu yapmak zorunda."

"Hiçbir şey yapmasına gerek yok." Bakışlarımı onunkilerden ayırarak Elder'ın arkasından seslendim. "Elder, lütfen! Lütfen, bunu yapma."

Ama geri dönmedi.

Durmadı.

Kulakları sağır ve aklı intikamda, düşmanına doğru sinsice ilerledi.

Dokuzuncu Bölüm

Yaşlı

ONU ÖLDÜRÜRDÜM.

Beni yavaşlatan sakatlıklarım umurumda değildi ve kazanmak bir yana, dövüşebilmem için mantıklı, gerçekçi bir yol yoktu.

Pimlico'nun benim tarafım yerine onun tarafını tutması beni ikiye bölmüş olsa da umurumda değildi.

Savaşın yarısında ateşten ve acıdan bayılıp kaybedebileceğimi umursamadım.

Pim'in intikamını almak, onu hayal kırıklığına uğratmadığımı kendime kanıtlamak ve yaptığım hatalarla bozduğum teraziyi dengelemek için bunu yapmalıydım.

Q Mercer ölü bir adamdı.

Hepsi bu kadardı.

Eğer bu cümleyi söylerken ölürsem... öyle olsun o.

Ayağımdaki bot sinsi sinsi dolaşmamı engelliyordu ama Savaş şehvetinin derinliklerine battım, artık altımdaki kemik zonklamasını hissetmiyordum. Savaşmak böyle bir şeydi, bir uyuşturucuydu. Marihuana kadar tüketici; herhangi bir kaçak mal kadar iğrenç ve bağımlılık yapıcı.

Artık neyin mümkün olduğunu değil, sadece ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Öldür onu.

Şiddetin eşiğinde olduğumu bilmek her şey gereksizdi. İki yumruğum vardı (kırık bir parmak hariç). İki kolum vardı (omzumda bir mermi yırtığı hariç). İki bacağım vardı-

Siktir et, bu pisliğin benim engellerime rağmen hiç şansı yok.

Ve o bir pislikti.

Benimle buluşmaya gelmek, düelloya katılmak ve lanet olası bir erkek gibi cezasını çekmek yerine

Kapının eşiğinde, evinin ve ona bakacak kadar aptal olan herkesin bekçisi.

Bir kadın kalçasında zıplayan iri bir şeyle etrafından dolanırken, hizmetçi üniforması giymiş minyon bir kız onu evin derinliklerine doğru çekti.

Yalnız kalan Mercer kıpırdamadı; sadece değerli enerjisini çimlerinde gezinerek harcamamı izledi.

Piç kurusu.

Ona küfürler yağdırabilirdim. Onu kelimelerle öldürebilirdim. Ama o ne yaptığını biliyordu.

Tetiği çekmişti. Ben paramparça olmuştum. Bunun nasıl bir his olduğunu öğrenme sırası ondaydı.

Aramızda sadece birkaç metre varken, piç kurusu "Yaralanmışsınız Bay Prest. Başlamadan önce durmanızı öneririm. Evime şiddet kullanarak girmeye çalışırsanız canınızı daha fazla yakmaya karşı değilim."

Cevap vermedim.

Yazık ki korkmuyordum ve şu anki halimle kazanma şansımdan şüphe etmeyi bırakmıştım. Öfke benim tarafımdaydı ve hayatta kalmak söz konusu olduğunda acımasız bir eğitmendi.

Bildiğim kadarıyla büyük bir dövüşçü olabilirdi. O da benim gibi dövüş sanatlarında ustalaşabilirdi. Ama benden farklı olarak, ona kurallar ve parametreler öğretilmişti. Ben dövüşmeyi öğrendiğimde, Chinmoku kural kitabını alıp bir pala ile parçaladı.

Kırık bir ayak bileği, kırık bir dirsek ve başka herhangi bir hastalıkla onu ter bile dökmeden yenebilirdim.

Üç metre kaldı. İki metre.

Bir.

Ellerim yumruk oldu, şişmiş parmaklarım Kıvrılmaya zorlandığım için böğürüyordum. Bundan sonra, sonuncusunu helikopterin zeminine attıktan sonra başka bir atele ihtiyacım olacaktı, ama şimdilik... vücudumun geri kalanı gibi yapması gereken bir işi vardı.

Daha en üst basamağa tırmanmadan savruldum.

Geriye doğru sendelerken gözleri parladı, darbem elmacık kemiğine çarptı.

Başlamadan önce bir tür konuşma ya da tören beklediyse, şimdi böyle bir niyetim olmadığını biliyordu.

Yüzünün çıtırtısı kolumda sekerken
limon, deri ve fırın teneffüs ederek evine girdi.

"Senin olmayan bir şeyi aldın amına koyayım." Sertçe nefes aldım, ne yapacağımı, nasıl savuşturacağımı, nasıl bir ölüm getireceğimi düşünerek çoktan sarhoş olmuştum. "Çellomu vurdun. Sen
benim dünyamı kurcaladı. Ölmeye hazır ol."

Bir kadın çığlığı evin içinde yankılandı ve ardından hayvana benzer bir şeyin çığlığı duyuldu.

Mercer ellerini ceplerinden çıkardı ve beyaz fayansların üzerine bir ağız dolusu kan tükürdü. "Kendini beğenmiş gibi bakma,
Prest." Gözleri kısıldı. "Bunu sana ben verdim. Ben
Kan akıtmana izin verecek kadar özür dilerim. Ama bir daha olmayacağını söylediğimde uyarımı dikkate alın."

"Güzel." Savurdum, eğilirken onu kıl payı ıskaladım. Şerefsiz çok hızlı. "Uyarıları dinlemem. Asla
var."

Mercer yana doğru eğilerek başka bir yaylım ateşinden kaçındı.

Ceplerinden çıkardığı ellerini bir boksör gibi kaldırdı. Eğitim aldıysa bile profesyonel değildi. O
Sanki eski usul darbeler yerine bıçakları ve düşmanlarına vurmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu.

Yumruğuma karşılık verdi ve onu beklemediğim bir hassasiyetle kullandı.

Geriye doğru eğildim ve burnuma yumruk yemekten kıl payı kurtuldum.

Yüzündeki Fransız kibri kaybolmuş, soğukkanlı bir kötülük maskesine dönüşmüştü.

Birbirimizin etrafında dönerken bir daha konuşmadık.

Onu daha saygılı bir şekilde katalogladım, zayıflıklarını aradım ve hiçbirini bulamadım. Bir kasap derisini yüzmek üzere olduğu domuzu nasıl incelerse o da beni öyle inceliyordu.

Gözlerinde hiç ruh kalmamış.

Merhamet yok. Sadece düpedüz

saldırganlık.

Aslında rahatladım.

Onun gibi adamları tanırdım. Onların dilini konuşurdum. Bu onun değerli bir rakip olduğu anlamına geliyordu. Ve kıçını ona teslim ettiğimde, yeni ağrılar ve çürüklere değecekti.

şüphesiz kaplanacaktır.

Birbirimizi değerlendirmemiz bir anda oldu.

İkinci bir nefes ve diğerimiz hakkında ihtiyacımız olan her şeyi biliyorduk. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, aynı kumaştan kesilmiştik. İkimiz de aşk ve sevginin bir arada olduğu bir dünyaya yabancıydık.

dostluk normlardı.

Her nasılsa, o yakalanması zor şeyi kaçırdığına inanıyordum.

Hayatının çoğunda benim gibi hissediyordu. O da benim gibi yalnızdı. Bu kusurları tatmin edici olmayan niteliklere dönüştürmüştü, tıpkı benim gibi.

Ama benzerliklerimiz burada sona eriyordu.

Onun olmayan bir şeyi almıştı.

Bu bir ihanetti ve cezayı hak ediyordu.

Kanımda dolaşan acıyı unutarak derin bir nefes aldım ve kendimi bıraktım.

Battım.

Kucakladım.

Kırık ayak bileğimle onu sarmaladım ve acı dolu iniltisini yuttum.

Geriye doğru uçtu, tek dizinin üzerine düştü, ciğerleri çökerken nefesi kesildi.

İlerledim, bu işi kısa sürede halletmeye hazırdım. Suçlarımın affedilmesi için onun ölmesini istiyordum.

Ancak, yükselip kaburgalarıma bir yumruk indirdi.

Vücudumun yaranın etrafını sarmak için verdiği doğal tepkiyle savaştım. Taze acıyı emerek ona tekrar vurdum.

Geber. Sadece öl.

Fuayesinde dans ederken zaman bulanıklaştı. Benimle yumruk yumruğa karşılaştı, bazıları iniyordu, bazıları

inmiyordu. Onun yumrukları güç-

teslim edilmiş ve hızlıydı, ama yine de benim kadar hızlı değildi.

Daire çizdik ve hırladık. Tekmeledik ve yumrukladık.

Sert yumruklarla vurdu, alnımdaki ince deriyi kırdı ve gözlerime bir kan nehri gönderdi. Ama bu beni ilerlemekten, daima ilerlemekten alıkoymadı.

Onun değerli bir rakip olduğunu düşündüğümde haklıydım. Ben daha iyi bir dövüşçüydüm. Ama onun önceden tahmin edemediğim bir yeteneği vardı - sadece hayatta kalmakla kalmayıp aynı zamanda
Savaşımız uzadıkça kıçımı tekmelemekte daha da ustalaştı.

İzledi ve öğrendi.

Düşmanın nefes alma yeteneğini ortadan kaldırmak için tasarlanmış bir dizi Kung Fu pirzolasının ardından bir vinç tekmesi attığımda, aynı kombinasyonu bana geri fırlattı- Biraz özensiz ve antrenmansız bir güçle ama yer kazanmamı engellemeye yetecek kadar.

İnsan olarak duruşumuzu bırakıp hayvan olarak doğal halimize dönerken nefes alış verişlerimiz homurtu ve iniltilerle karıştı.

Yanlış bir aparkat attım. Diz kapaklarıma tekme attı.

Kavgamızın bir yerinde kadınların yakarışlarının sesi çınladı. Erkeklerin bağırışları kafamdaki kazan, kazan, kazan kükremesini bölmeye çalıştı. Ama Mercer başka tarafa bakmadı, ben de bakmadım.

Punch.

Tekme

le.

Dövüş.

Öl, orospu çocuğu, öl.

Tek bildiğim kemik kıran bir acı ve yüzen bir zihindi. Titreyen uzuvlarımı harekete geçiren tek şey, kökleşmiş mücadele becerilerimdi.

Her yumrukta damarlarımda bir hastalık
kabarıyordu. Her tekmede, tenimde bir zayıflık
belirdi.

Ona karşı kaybetmiyordum. Ateşime ve önceki yaralarımın beni sürekli olarak güç ve dayanıklılıktan yoksun bırakmasına yeniliyordum. Ben sadece

Bu gerçekliğe olan bağlılığımı kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu görememesini umuyordum.

Gözümün önünde lekeler uçuşuyordu ama onun yumrukları yüzünden değil.

Kulaklarım patladı ve dengemi etkiledi ama onun aparkatlarından değil.

Kendi lanet olası bedenim beni yavaşça mahkûm ediyordu.

Her yaralanma, her kurşun yarası, dikiş ve kabuklanma normal dayanıklılığımı azalttı.

Belki de Selix haklıydı ve benim başarı şansım yoktu. Ama Pim için denemek zorundaydım. Ona -bilinçaltımda olsa bile- hâlâ onunla ilgilenebilecek kadar erkek olduğumu kanıtlamalıydım. Hâlâ geçmişindeki canavarları uzak tutacak kadar vahşi ve tehlikeliydim.

Ve başarısız oluyorum.

Daha sert, daha hızlı, daha acımasız vurdum.

Mercer nefes nefese kalmış, kan ve tükürük karışımı çenesine bulaşmıştı.

Başka bir kaos seviyesine daha hazırlıksızdı, hızla zemin kaybetti.

Zaferin tadına vararak bir çılgınlık katmanı daha ekledim, elimde kalan her şeyi fırlattım, içimdeki ateşe yalvardım
Kan beni rahat bıraksın ve kırık bedenim biraz daha uslu dursun diye.

Ama Mercer'ın kaybettiği her adımda, o bir santim kazandı. Odak noktası kendini savunmak yerine
Sonra da bana geri vermek için elinden geleni yapıyor.

Onu bir köşeye yaklaştırırken koyu renk saçları fuayenin ışıkları altında parlıyordu, benim galip geldiğim, onun öldüğü ve Pim'in bir kez daha güvende olduğu bitiş çizgisine doğru ilerliyordu.

O iyiydi. İyiden de iyiydi. Ama

ben daha iyiydim.

Ama numara da yapıyordum.

Görüşüm artık tüm detayları değil sadece gölgeleri gösteriyordu. Kulaklarım artık çalışmıyordu. Ellerim uyuştu. Vücudum yaralanmış ölü bir ağırlıktı. Hayatım boyunca

yeterince baygınlık geçirmiştim.

Uyarı işaretlerini tanımak: nefes almakta zorlanmak ama hala oksijen için ölmek. Hızlı göz kırpma ama hala aptalca körlük.

Bir yumruk daha savurdum, yörüngeden emin olmama rağmen ıskaladım. Bu, Mercer'a şakağıma tam isabet eden bir yumruk atması için yeterli zamanı verdi.

İnledim, açgözlülükle beni her açıdan çeken içerideki boş mağaraya doğru kayarak yaklaştım.

Tekrar vurdu.

Engellemeyi ve kendi şakağımın tozunu attırmayı başardım.

Sonra gözümün ucuyla bir şey kıpırdandı,
Q'nun dikkatini dağıtarak elmacık kemiğine bir yumruk indirdim.

Başını sallayarak dizlerinin üzerine çöktü. Burnundan ve ağzının kenarından kan akıyordu.

Yarı uyanık ama çoğunlukla ölü bir halde olduğum yerde tökezledim. Kazanmış mıydım? Onu öldürmek istiyor muydum, yoksa bu yeterli miydi? Diz çöktürmek beni tatmin eder miydi, yoksa tabuta mı koymalıydım?

Ben karar veremeden yere bir tomar kan tükürdü ve içinde bir şey tetiklendi.

Çıldırmış bir hayvan gibi hırlayarak saldırdı,
Omzunu göğüs kafesime çarptı ve beni geriye doğru savurdu.

Çatlayan kaburgalarım ciğerlerimi delmekle tehdit ederken, tamamen havasız kalarak yere yığıldım.

Zayıflığımı hisseden Mercer üstüme çıktı, dizlerini pazularıma bastırdı ve belinden keskin bir bıçak çıkardı.

Bunca zamandır bıçağı var mıydı?

Kötü form, lanet hileci.

"Yeter." Keskin bıçağı boğazıma bastırarak tısladı,
"Yeter dedim."

Gözlerimiz birbirine
karıştı. Kurttan
kurda.
Ejderhadan ejderhaya.

Ne zaman yeterli olacağına karar verecektim ve bu o zaman değildi.

Muazzam bir güç patlamasıyla ve enerjimin son kırıntılarıyla onu üzerimden ittim ve sırt üstü yere çarptım.

Boynunu tutarak hırladım, "Dinlemedin. Onu ne kadar çok sevdiğimi görmedin." Sertçe sıkarak ölmesi için yalvardım. "Beni vurdun ve onu benden aldın, şimdi de bunun bedelini ödeyeceksin."

Boynu parmaklarımın altında gerildi ama kollarımı tırmalamaktan kendini alıkoydu. Sabit bir şekilde baktı Ben boğulurken, bunun onun yaptıklarıyla değil, benim yapamadıklarımla ilgili olduğunu anladım.

Pimlico'yu korumamıştım.

O gece vurulmayı hak etmiştim.

Eğer o olmasaydı, Chinmoku beni öldürecek ve Pim'i alacaktı. Ve bu gerçek beni mahvetti çünkü
Bu piçi her ne kadar öldürmek istesem de, ona bir minnet borcum da vardı.

Erkekler köpekti ve kadın ticareti yapanların kurşuna dizilmesi gerekiyordu.

Ama ben değilim.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, o değil.

Buz gibi öfkesinin altında, içinde bir insanlık vardı.

Başka bir kanıta ihtiyacım olsaydı, soluna bakıp sersemlemiş dikkatimi çektiğimiz izleyicilere sürüklediğinde bunu elde ederdim.

Selix, bana silah doğrultmuş olan uzun boylu bir Fransız'a silah doğrultmuştu. Biz yerde güreşirken bir çatışma oldu.

Ne Mercer ne de ben arkadaşımız dediğimiz erkekleri önemsiyorduk. Önemli olan ruh eşimiz dediğimiz kadınlardı.

Pim kendisinden biraz daha uzun boylu bir kadının yanında duruyordu, yüzleri bembeyazdı ve dudakları ısırılmıştı. Müdahale etmemişlerdi ama birbirlerine benzeyen dehşetleri paniğin zar zor kontrol altına alındığını gösteriyordu.

Sarışın gözlerini Mercer'dan ayıramıyor, elleriyle kalçasında ağlayan bebeği tutuyordu.

Kahretsin.

Bir bebek.

Mercer lanet olası bir baba.

Parmaklarım boğazında gevşedi ve zihnim karanlığın çekimine karşı koyamayarak titredi.

Gırtlağının etrafındaki baskımın azaldığını hisseden Mercer beni üzerinden itti ve ayağa kalktı.

Geriye kalan her şeyimi alsa da takip ettim.

Ayakta durmak, düşmanımla yüzleşmek ve son bir kez vurmak için enerjimin son kırıntısına kadar.

Ben

salladım.

Kaçırdım

.

Bilincimi kaybettim ve yüzüstü düştüm.

* * * * *

Ateşin yoğun lağım çukuru gözlerimi açmama yetecek kadar kırıldı.

Kalbim dörtnala koşuyor, bu savaşı bitirmek için daha fazla enerji arıyordu. Ama sert mermerin üzerinde uyanmamıştım. Ve hiçbir lanet Fransız kıçımı tekmelemek için beklemedi.

En yumuşak şilte beni yastıkladı ve nazik bir el yanağımı kavradı.

Görüşüm netleşmeden önce sesler kulaklarıma ulaştı.

"Bilmiyorum. Michaels'ı arayalım mı?" Pim'in dokunuşu tenimi titretti. "Bunu yapmaması gerektiğini biliyordum. Ona bir baksana." Sesindeki tutukluk öfke ve gözyaşlarının karışımını ima ediyordu.

Lanet olsun, dövüş bitmiş olamazdı. Bayılan korkak ben olamazdım. Yatakta komaya giren aptal küçük sakat ben olamazdım.

Yavaşça yastıkların üzerinde kayarak Pim'in darbelerinden uzaklaştım.

Tanrım, bu acıttı.

Ben tarifsiz bir acıyla zonklayarak nefesimin altında inlerken o da nefesini tuttu.

Kollarını bana doladığında yatak sallanıyordu. "Oh, şükürler olsun, iyisin."

Tamam mı?

İyi olmanın tüm farklı katmanları arasında ben yelpazenin en altındaydım.

Kahretsin, her şey acıtıyor.

Köpekbalıklarının ilgisini çeken açık bir kurşun yarasıyla limanda neredeyse boğuluyorken bu kadar canım yanmamıştı. Uykunun uyuşturan karşılamasına yenik düşmeden zar zor düşünebiliyordum.

Ne haltlar dönüyor burada?

Ona tekrar sarılacak ya da muhteşem kokusunu içime çekecek enerjim bile yoktu. Her kalp atışı şişmiş uzuvlara ve ağrıyla ısınmış eklemlere kan pompalıyordu. Her yara yanıyordu. Her atom alev alev yanıyordu.

Parmaklarımı şıklatmak ve tekrar iyi olmak istedim. Bir esrar istedim. Pim'i yalnız bırakmak istedim, böylece karıştırdığım
hastalıklı düşünceler.

"Bizi biraz korkuttu, Prest."

Gözlerim yukarı doğru kaydı. Kıçımın uyanmasını bekleyen tek hemşirenin Pim olmadığını görünce irkildim.

Selix bana başıyla onay verdi, parmağı hala namlusu yere dönük olmasına rağmen silahının tetiğini çekti. "Uyanık olmana sevindim. Küçük bir sorunumuz var."

Sorun mu var?

Daha ayrıntılı anlatmasını talep etmek istedim ama dilime bulaşan kanın metalik aşınması ve çenemdeki çarpıntı nedeniyle sadece öfkeli bir homurtu çıkarabildim.

Çenesini, yatağımın ayak ucunda karısı ve çocuğuyla duran Mercer'a doğru kaldırdı. Silahını hâlâ bana doğrultmuş olan diğer Fransız, Mercer sessiz bir azarlamayla ona baktığında bile silahını indirmedi.

Sarışın Mercer'a sarıldı.

Gözlerini benden ayırmadan onu sertçe öptü, kendi kanını kızın ağzına sürerek uğursuz bir aşk ilanında bulundu.

Öpücüğünün ikiyüzlülüğü ve kibirli bakışları midemi bulandırdı. Kazandığını sanıyordu.

Piç kurusu.

Yapmamıştı.

Çok uzak bir ihtimal değil.

İkinci raunt, göt herif.

En azından yüzündeki ezikler ve kesikler bir miktar hasara işaret ediyordu.

Tekrar bayılmaya ne kadar yakın olduğumu gizlemek için elimden gelen her şeyi yaparak kendimi dirseklerime kadar kaldırdım. Sonra

Omzumdaki kurşun yarası, yumruklarımı tekrar savurmaya kalkışırsam beni paramparça edeceğine söz veriyordu. "Bu-bu-" diye öksürdüm, vücudumu kaplayan ateş terini yok edebilmeyi dileyerek

alnıma ve gözlerime damlıyor. "Bu iş daha bitmedi Mercer."

Koruması kıpırdandı, silahı yukarıdaki avizeden siyah bir şekilde parlıyordu. "Siz la-la diyarında şekerleme yaparken hepimiz aksini düşündük."

Mercer'ın karısı da kocası kadar keskin bir şekilde gülümseyerek oğlunu teslim etti. Mercer kolunu nazikçe açtı -neredeyse o da benim kadar acı çekiyormuş gibi- kıvranan, telaşlı çocuğu kabul etti

Neyse ki ağlamayı bırakmış ama yanakları domates kırmızısı lekeli bir çocuk.

"Bitti, Bay Prest," dedi karısı. "Bitti." "Ben söyleyene kadar bitmedi-"

Pim yanıma yerleşti. "El, lütfen, artık dövüşemezsin."

"Beni baltalama, kadın." Ona sert bir bakış fırlattım. "Özellikle de düşmanlarımın önünde."

"Düşmanın olduğumdan bu kadar emin misin Prest?" Mercer, sanki hâlâ kan ve çürüklerle kaplı olması, masumiyetini korurken önemli değilmiş gibi oğlunu zıplatarak sordu.

Buna cevap vermeyi reddettim.

O benim düşmanımdı ama aynı zamanda Chinmoku'dan kurtarıcımdı. Onu öldürmemek benim için

Beni omzumdan vurduğu için özür dilediyse teşekkür ederim.

Yüzüme doğrultulmuş silaha bir bakış attım. "Hâlâ bana silah doğrultan serserin varken bu işin bittiğini söylemen komik."

Mercer gözlerini arkadaşına dikmiş, Fransızca talimatlar sıralıyordu.

Adamlar birkaç saniye tartıştıktan sonra uşak silahını indirdi. Yine de silahını kılıfına koymadı ya da emniyetini açmadı.

Selix kendi silahını hazır tutarak ona bir bakış attı. Bir ateşkes ama tam olarak değil.

"Bitti. Bu her neyse, bitti." Mercer dikkatle baktı. "Hatalı olduğumu kanıtladın ve ben de kendi evimde bana saldırmaya hakkın olduğunu kabul ettim.
Eve. Ama şunu da kabul etmelisin ki seni öldürmeye çalışmış olabilirim ama bunu yaparak senin hayatını kurtardım.
hayat."

Gözlerim Mercer'ın kucağındaki erkek bebeğe kaydı. O babasının yanağındaki kıpkırmızı çizgiden büyülenmiş gibiydi. Tombul parmakları uzanmak için havada kıpırdandı.

Mercer yere baktı ve çocuğunun neden kanlı şeylerden etkilendiğini çok iyi biliyormuş gibi sırıttı.

Görünüşte normal olan bu aile içi an beni sakat bıraktı. Tüm gücümü ve argümanlarımı elimden aldı.
Bu adamı neden katletmek istediğimi hatırlıyorum.

Ateşim daha da yükseldi, daha da hastalandı ve beni tekrar bir bulanıklığın içine çekti.

"Bence gitmelisin," diye homurdandı uşak. "Misafirperverliğimizin tadını yeterince çıkardınız."

"Ölümün kapısını çalıyor, Franco. Onu öylece dışarı atamayız." Mercer dilini şaklattı. "Avrupalı karşılaman nerede?"

"Sana yumruk attığı anda çukura düştün."

Konuşma dönüp dolaştı ve ben artık hiçbirini anlamadım. Kafamın içinde bir sarmal başladı, hipnotik bir

Kovalamam gereken bir daire, dönen merkeze ulaşmaya çalıştıkça başım dönüyor ve hafifliyordu.

"Elder..." Pim'in tatlı sesi kulaklarıma doldu ve aşağıya doğru dönüşte bana eşlik etti. "Eve gitmek istiyor musun?"

Ev...

Evet. Tabii ki evet.

Ağrı kesicilerin ve otun beklediği yerde. Pim'in çıplak olabileceği ve benim yeniden güçlü olabileceğim yerde.

Bu fikri çok sevdim. Yeterince enerji verdi
oradan yardım almadan çıkabileceğime inanmak -
Fransızları silahla tehdit edecek kadar delilik.

Sözlerimi geveleyerek, "Bir daha bize yaklaşırsan bağırsaklarını deşerim," dedim.

Mercer çocuğunu kucağına alarak başını salladı. "Artık gerçeği bildiğime göre peşinden gelmek için bir nedenim yok."

"Phantom'da sana söylediğim gerçek. Hani şu görmezden gelip yine de onu vurduğun gerçek," diye kestirip attı Pim, üzerimi kaplayan kaygan kana rağmen parmaklarını benimkilerle birleştirerek.

"Saygılarımla, eğer karımla konuştuysanız, söylediklerinize neden güvenemediğimi anlarsınız," dedi Mercer
kalın aksanıyla cevap verdi.

Pim kaşlarını çattı. "Anlıyorum, ama belki bir dahaki sefere... daha dikkatli dinlersin."

"Evet, Q. Dinle." Mercer'ın karısı Pim'in tarafını tutarak söze girdi. İki kadın sanki bu savaşın karşıt taraflarında değil de aynı takımdaymış gibi birbirlerine gülümsediler.

Mercer karısı gibi baktı, benimle aynı şeyi yaptı ve
Biz birbirimizi yok etmek için elimizden geleni yaparken, sevgililerimizin nasıl bağ kurduğunu anlamaya çalışıyorduk.

Ve sonra, kalbim ateşin fışkırmasına teslim olurken başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve zihnim
Dönen, dönen, dönen çember derin, sonsuz bir kara deliğe dönüştü.

Acı ve ateşten, deliklerden ve acıdan başka bir şey değildim.

Bilincimi kaybederek tökezledim ve kadınımı ikinci kez

hayal kırıklığına uğrattım.

Gitti.
Hiçbir
şey.
Hiç
kimse.

Onuncu Bölüm

Pimlico

ALTI SAAT.

Tess, Elder'a altı saat kesintisiz dinlenme izni vermem için beni ikna etti.

Derisindeki kanı yıkamak yok.

Elbiselerini çıkarmak yok. Yemek ya da su yok.

Sadece dinlen.

O bana uyku başka hiçbir şey ne yapacağını söz verdi. Bu Elder o her şeyi tüketen çok yakın oldu gitmişti, sistemi için parçaladığı parçaları birleştirecek kadar uzun süre bilinçsiz kalmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Beni ikna etmek için Q'nun kanunsuz avlarından kendisine gelen kadınların vaka çalışmalarını kullandı. Bazılarının haftalarca nasıl uyuduklarından bahsetti. zihinsel ve fiziksel olarak iyileşmelerinin geri kalanına başlamaya hazırdır.

Alrik'le yaşadığım süre boyunca benden alamayacağı tek şeyin uyku olduğunu biliyordum. Elbette beni mahrum bırakabilir ve günlerce uyanık tutarak bana işkence edebilirdi ama sonunda uykuya daldığımda... Tess haklıydı.

Orada, ertesi günle yüzleşebilecek kadar iyileştim. Morluklarım yataktan çıkabilecek kadar soldu. Ruhum, kendimi asmak için perdenin ipini kullanmayacak kadar sargılıydı.

Elder güvende ve rahatsız edilmeden dinlenirdi.

Ve uyandığı anda ona bakması ve ilgilenmesi için orada olacaktım.

İsteksizce, ödünç aldığım odamdaki kalabalığı takip ettim ve son bir kez Elder'a baktım, yatak örtülerinin altına sarılmış ve soğuktan bayılmıştı.

Merdivenlerden indiğimizde, görevlilerin fuayenin zeminine bulaşmış kan parçalarını sildiğini gördüğümüzde ayak seslerimiz kesilmişti.

Yan masaya çarpan biri yüzünden bir vazo paramparça olmuştu. Çerçeveli bir resim duvardan düşmüş ve camlar kristal tozu gibi etrafa saçılmıştı.

Sersemlemiş bir halde, ne olduğunu hatırlayamadığım bir yemeği kabul ettim.

Şöminenin üstündeki saati saydım.

Kalbim endişeli ve bakıcıya dönüşürken Salonda oturup Tess ve Q'nun konuşmalarının boğuk Fransızca tonlarını dinlerken bile Elder'ın yanından hiç ayrılmamak için kanatlanıp yukarı çıktım.

Elder'ın durumunu, benim durumumu ve herkesi güvenli bir şekilde eve nasıl götüreceklerini tartıştıklarına şüphe yok. Elder iyileşene kadar bizi kovmaktan hiç söz etmediler. Bu kadar kötü niyetten sonra gösterdikleri misafirperverlik gözyaşlarının akmasına ve sinirlerin gerilmesine neden oldu.

Bir parçam eve dönmek istiyordu - Michaels'ın Elder'ı tamir edebileceği ve bizim de Chinmoku'dan kaçmaya devam etmek. Ancak diğer kısmı, antik kale duvarlarının herhangi bir yattan on kat daha kalın olduğu ve Elder'ın kalbinde iyileşebildiği burada kalmak istedi.

Eğer buradaysa, Chinmoku onu bulamaz.

Eğer burada olsaydı, tekrar savaşmak zorunda kalmadan önce iyileşebilirdi.

Eğer Chinmoku onu iyileşmeden bulursa... onu öldürecekler.

Endişeli bir nefesle boğuldum, gözlerim tekrar saate kaydı.

Beş saat.

Elder beş saat dinlenmişti. Bir mucize gerçekleşmiş ve kırık kemikler ve kurşun delikleri artık var olmamış olabilir miydi?

Şafak çok uzakta değildi ve biz zaten misafirperverliğimizi aşmıştık. Elder hayatta kalma yeteneğine sahip olmalı çünkü ben

daha azına izin veremezdi.

Q bir saat kadar önce salondan ayrılmıştı ve Tess mutfaktan çıkıp kanepede bana katıldı.

Sesi, sanki cadı saatinin ve içinde yaşayan tüm kötülüklerin farkındaymış gibi kısık kaldı. "Maître ve ben bir anlaşmaya vardık. Sen ve Elder, o iyileşene kadar burada kalacaksınız. Bir an için bile sadece
çünkü gün bittiğinde ayrılmak zorundasınız. Bayan Sucre bir ziyafet hazırlamak için her bahaneyi sever ve mutfaktaki yeteneği
ikinize de sağlıklı kilolar yükleyecektir."

Adamlar ateşkes ilan etmiş olabilirler (şimdilik), ama bu ateşkesin yiyecek paylaşımını kapsadığını sanmıyorum.

"Suzette, eminim, seninle daha fazla konuşmak isterdi - artık onu rehine olarak kullanmıyorsun." Tess güldü. "Ve ben de konuşabileceğim ve iyileştirmek zorunda kalmayacağım birine sahip olduğum için mutlu olurum. Yaşadığımız hayat çok ödüllendirici ama bazen... misafirlerimiz için inanılmaz derecede acı verici olma ihtimaline karşı söylediklerim hakkında endişelenmek zorunda olmamak güzel olurdu."

Gözlerimi ateşin alevlerinden ayırıp onunkilere baktım. Onun arkadaşı olma daveti beni uçurdu.

Gülümsedi. "Elbette, tüm bunlar çok fazla geliyorsa, o zaman odanızda yemek yiyebilir ve Elder uyanır uyanmaz gidebilirsiniz."

Ne kadar onur duyduğumu nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Konuşma düşüncesi -gerçekten konuşma- bir hayalin gerçekleşmesiydi, özellikle de şeytanlarını evcilleştirmek için onları söze dökmesi öğretilen bir psikolog kızı için.

Ama tek odaklandığım Elder'dı.

Tek düşünebildiğim Elder'dı.

Düşüncelerimin ve kalbimin yattığı yer oydu. O benim ilk ve tek önceliğimdi. "Çok cömertsiniz ve teklifinizi kabul edeceğini söylemek isterdim ama kalmak istemeyecektir."

Omuz silkti. "Bırakın hareket etmeyi, zar zor konuşabiliyorken bu gerçekten onun seçimi mi?"

"Bu konuda kaba davranacak. 'Düşmanımın evinde

uyumam' gibi bir şey söyleyecek. Hayatta olmaz' gibi bir şey söyleyecek.

bu çizgiler."

Tess kendi omzuyla omzumu dürttü ve bıyık altından güldü. "Onu iyi tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Gülümsedim. "Köşeye sıkıştığını hissettiğinde ne kadar sinirlendiğini anlayacak kadar biliyorum. Zalim ya da nankör olmak istemiyor; sadece kendine güvenmeye çok alışmış. Tekrar incinmeye dayanamadığı için başkalarının sevgi ve ilgisini reddediyor."

"Bu hissi bilirim." Başını kanepeye yasladı. "Bu konudaki fikrini değiştirmeyecek. Şartlandırılmış bir hayattan sonra bunu yapamaz."

"Yani sonsuza dek yalnız kalması gerektiğini mi söylüyorsun?" Kalbim sıkışmıştı. "Eninde sonunda beni de kendinden uzaklaştıracak mı?"

Başını hafifçe sallayarak gözlerini kapattı. "Fikrini değiştirmeyeceğini söyledim. Her zaman orada olacak... o küçük hayatta kalma uzmanı ona yalnız kalmanın daha güvenli olduğunu söylüyor. Ama bir başkasının onu değiştirmesini engelleyemeyecek." Kıkırdadı.
"Bunu zaten yaptın. O sana aşık oldu. İstese de istemese de sana güveniyor."

Sessizliğe gömüldüm, bu ifşaatı özümsedim.

Tess uykulu bir sesle mırıldandı, "Eğer bunu kendinle ilgili hale getirirsen, kalacak çünkü ondan istediğin her şeyi yapacak."

"Bence onun sevgisini abartıyorsun-"

Gözleri şak diye açıldı. "Ben değilim. İnan bana. Ve bunun doğru olduğunu biliyorsun. Senin onurun için savaşırken neredeyse ölüyordu. Burada kalmanın sana faydası varmış gibi konuşursan, itiraz etmeyecektir."

Elimi okşayarak kendini ayağa kaldırdı. "Ben yatmaya gidiyorum. Onu kontrol etmeni öneririm, sadece senin için
İçiniz rahat olsun. Altı saat geçtikten sonra onu uyandırıp yemek ve su ikram etmekten çekinmeyin. Belki bir sünger banyosu da ona iyi gelebilir."

Yumuşak bir kahkaha atarak beni yalnız bıraktı ve ben de saati saymaya geri döndüm.

* * * * *

Kapıyı araladığım anda yıkanmamış erkek ve bakır rengi kan kokusu burnuma geldi.

Sertçe yutkundum ve odaya girerken gözlerimin karanlığa alışmasına izin verdim.

Şafak gökyüzünü pembeleştirdi ve bahçeler yenilikle göz kamaştırdı ama gölgeler burada üstünlüğü elinde tutuyor, Elder'ın üzerinde uzun parmaklarını gezdiriyor ve yaralarını gizliyordu.

Dönüp kapıyı kapatırken kıpırdamadı, kilidi çevirirken nefesimi tuttum ve yumuşak bir tıkırtı duydum
sessiz alanda yankılandı.

Daha birkaç saat önce bu kapının etrafımda düşmanlar varken dışarıdan kilitli olması ne garip. Şimdi ise bizi güvende tutan neredeyse dostlarımla içeriden barikat kurdum.

Beni burada istemeyeceği korkusuyla titredim. Kalbimi başka bir aşk seviyesine açmış olsa da onu bu şekilde görmemi istemeyeceğinden korktum. Beni kurtardığından beri onu ölümsüz bir varlık olarak görüyordum.
her şeyi öldürebilen ve herkesi fethedebilen bir varlık.

Onu böyle bir insan olarak görmek beni köpek yavrusu aşkından sonsuza dek sürecek bir aşka sürükledi. Beni istese de istemese de hastalıkta ve sağlıkta bana bağlıydı.

Sessizce nefes alarak ona doğru ilerledim ve yatağın yanında durdum.

Gümüş-pembe ışıkta her şey saf ve çok boyutluydu. Simsiyah saçları beyaz yastığın üzerine dağılmış, yanakları acıdan çukurlaşmış ve cildi ateşten sıkışmıştı. Elmacık kemiklerinde yeni çürükler oluşmuş, bir kaşı şişmiş ve çenesi hastalıklı bir yeşil tonuna dönmüştü.

Kan lekeli giysilerinin altında, midesi nefes alıp verdikçe yükselip alçalıyor, ancak yiyecek ve enerji kaybıyla içbükey hale geliyordu.
Bir parmağı anormal şekilde bükülmüş ve parmak eklemlerinde sıyrıklar olan elleri bile cezadan muaf değildi.

Ve bu sadece onun görebildiğim kısımlarıydı.

Kıyafetlerinin altında neye benziyor?

Hastalıklı merakıma rağmen onu uyandırmak istemedim. -Onu inceleme fırsatının tadını çıkarıyor.

Ama ya içgüdüleri çok ince ayarlanmıştı ya da gözleri açıldığında uyku numarası yapıyordu, odaklanmamıştı ama sertti, daha fazla savaşa hazırdı.

Kendini dik tutmaya çalışırken yüksek sesle inledi, ancak vücudunun her parçası yüksek sesle, kesin bir hayır diye bağırdı.

Şiltenin üzerine düşerek acı içinde homurdandı ve nefes nefese kaldı.

Elini tuttum, sıkmamam gereken yerleri sıkmamak için elimden geleni yaparak aceleyle, "Benim. Sadece benim." Kalbim yeni ve eski yapraklarla dolu bir orman kadar büyüdü.
Korunan kişi olma ihtiyacından koruyan kişi olmaya doğru mevsim değişikliği. "Ben buradayım. Başka kimse yok. Sadece biz varız."

Nefes alış verişi hızlı ve düzensiz bir şekilde devam ediyordu ama gözleri ısındı ve dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Düşündüm ki
beni burada çürümeye terk etmiştin."

Başımı salladım. "Hayır, bana sizi rahatsız etmemem söylendi. Dinlenmeye ihtiyacın varmış."

"Ne kadar baygın kaldım? On dakika mı? On beş mi?"

Gözlerim büyüdü, bir eşek şakası için onu inceliyordum.

Acaba
O kadar uzun zaman geçtiğine gerçekten inanabiliyor muydun? Omzumun üzerinden hızla pembeleşen gökyüzüne bakarak, "Neredeyse yeni bir gün, El. Altı saattir uyuyorsun."

"Ne?" Kendini yukarı fırlattı, başarısız oldu ve
Yatak bir kez daha onu ele geçirirken birkaç hırıltılı küfürle haykırdı. "Lanet olsun, Selix neden beni buradan çıkarmadı? Düşmanımın evinde uyumak istemiyorum. Hayatta olmaz."

Güldüm. Kendimi tutamadım. Tess'e verdiğim tahmine neredeyse kelimesi kelimesine uyuyordu. "Şöyle diyebileceğini düşünmüştüm
Bu."

"Peki uyandığımda neredeyse bütün bir akşamı burada boşa harcadığımı gördüğümde tepkim ne olur sanıyordun?"

"Kızgın ve şüpheci olacağını ve rahatlayamayacağını düşünmüştüm."

Öfkelendi. "Eğer ruh halimi tahmin edebiliyorsan ve o zaman neden hala Phantom'da değil de buradayız?"

Tess'in tavsiyesi kafamda dönüp duruyordu. "Burada kalmanın sana faydası varmış gibi konuşursan... itiraz etmez." Bu duygusal manipülasyon değil miydi? Birbirine güvendiği varsayılan iki insan arasında bu etik değil miydi?

Bunu Elder'la yapamayacak kadar uzun süre yalan söylendi ve kontrol edildim. Gerçek tek yoldu.

Sırtımı dikleştirerek karanlık sessizliğin içinde fısıldadım, "Bir süre daha kalma tekliflerini kabul ettim."

Yüzü kontrolsüz bir hayal kırıklığıyla kızardı. "Ne yaptın? Neden yaptın? Onlara ihtiyacımız yok, Pimlico. O pislik beni vurdu. Gerekenden fazla zaman harcamak istemiyorum-"

"Dinlenmeye ihtiyacın var, Elder." Öfkesinin beni etkilemesine izin vermeyerek sakin ve sessiz kaldım. "Yaralanmışsın. Michaels'ın vurulup dövüldükten hemen sonra yumruk atmayı tavsiye ettiğini düşünemiyorum. Bu olmadan hiçbir yere gidemezsin.
sağlığınız için zararlı olabilir. Parmağınızın ihtiyacı ilgileniyor. Bileğin. Kolun. Yorganın altında göremediğim diğer kısımlarından bahsetmiyorum bile."

Göğsünün etrafındaki çarşafı çekiştirdim. "Başka hangi yaralarını saklıyorsun? Bir kez olsun kabul edemez misin? Sağlığınızı ön planda tutmak herkes için en iyisi mi?"

Çarşafı sıkıca tuttu ve görmeme izin vermedi. Gözleri alev alev yanıyor, beni gerginlik ve suçluluk duygusunun altına gömüyordu. "Phantom'a geri dönmek istiyorum, Pim. Karada olmak hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

İçimi çektim. "Biliyorum. Anlıyorum. Ama bir gece gerçekten acıtacak mı?"

"Bir gece mi? Zaten bir geceye katlandık." Ters ters baktı. "Bu kadar yeter." Bakışlarını benimkilerden ayırıp kapıya baktı. "Git Selix'i bul ve ona
Gidin."

Gitmek mi?

Tanrım, bu işte berbatım.

Gidemiyordu. Zar zor oturabiliyordu. Onu takip eden ateşin ve onu tüketen yaraların onu daha da kötüleştirmesine izin veremezdim.

Gerçeği denemiştim ve bu domuz kafalı adam örneğinde işe yaramamıştı.

Küçük beyaz bir yalan denemenin zamanı gelmişti... onun iyiliği için.

Parmaklarımı çarşafın içinde döndürerek utancımın ve suçluluğumun bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdim. "Tess'in Q'ya satıldığını biliyor muydun... evlenmeden önce?" Elder'ın cevap vermesini beklemedim - bu tamamen retorik bir soruydu, yanlış yönlendirme ve kandırma girişimime yol açıyordu. "Geçmişi büyüleyici ve yakalanıp satılmanın nasıl bir şey olduğunu bilen başka bir kadın olması..." Kahverengi perçemimin altından yukarı baktım. "Henüz gitmeye hazır değilim. Ona sormam gereken şeyler var."

Dondu kaldı, yüzüme baktı. "Ne gibi şeyler?"

Nefes aldım, ayaklarımın üzerinde düşünmek için elimden geleni yaptım. Neyse ki bu noktada yalan söylemek zorunda değildim. "Başıma gelenlerin bazı kısımlarını başka bir kadınla konuşmak gibi."

"Neden bu konuyu benimle konuşmuyorsun?" Alnı çatıldı, gözlerinde acı parlıyordu.

Elini tekrar tutarak gülümsedim. "Yapabilirim ve yaptım da. Benim hakkımda muhtemelen bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun ve keşke ondan bahsetmeyi bırakabilsem. Özellikle de bana yaptığı şeyin geleceğimizde hiçbir kontrolü ya da yeri olmadığı için."

"O zaman... hadi eve gidelim." Eli benimkine döndü, Bileğimi yakalamak için dönüyor, parmakları nabzımı arıyor, sanki hayatta olduğumu, onun da hayatta olduğunu, dolayısıyla buradan başka bir yerde olmamız gerektiğini kendine tekrar teyit ediyordu.

"Yapacağız. Sadece... bir gün daha." Elimden gelen her şeyi yalvarışıma kattım. "Tess'ten uzak kaldığım an, kim bilir geçmişinde benzer sınavlar olan birini bulabilecek miyim?

Sen benim bedenimi ve ruhumu kurtardın, El, ve ben neredeyse

ama sanırım zihnimi düzeltmek için ihtiyacım olan son parça o olabilir."

Yastıklara gömülmüştü, yüzünün yarısı anlaşmazlıkla gölgelenmiş, diğer yarısı ise anlayışla aydınlanmıştı. İkisi egemenlik için savaştı, bir seçim onun tercih ettiği şey pahasına bana istediğimi vermesi anlamına geliyordu, diğeri ise ben
Açıkça -hayatımda ilk kez- onun onayını istedim. İkimizin de biraz daha iyileşebilmesi için bir gece daha kalması için basit bir istek.

Tekrar Chinmoku'nun merhametine kalmadan önce.

Alt dudağını ısırıp düşünürken sonsuz saniyeler geçti. Gözlerinin etrafındaki sert çizgiler pes etmek istemediğini gösteriyordu ama sessizliği emir vermek ya da bana itaat etmemi emretmek istemediğini de ima ediyordu.

Sonunda, yüzü parlayan bir şefkatle eriyerek
Ne kadar güzel olduğunu görünce ciğerlerimdeki havayı boşalttım. "Sen kendi başına bir insansın, Pim. Eğer kalmak istiyorsan, seni durdurmayacağım. Aksine, senin yanında olmak benim için bir onurdur." Çakıl taşı ve karamel ile nazikçe ekledi, "Aslında,
Az önce bana çok uzun zamandır gerçekleşeceğini düşünmediğim bir şey verdiniz... tabii gerçekleşirse."

Yanağımı kavrayarak, dudakları dudaklarıma değene kadar beni yaklaştırdı. "İki yıllık güvensizlikten sonra nihayet tüm insanların kötü olmadığını öğreniyorsun. Bir bakıma kıskanıyorum. Artık tüm dikkatin bende olmayacak; yakın olmak istediğin tek kişi ben olmayacağım-"

"Mesele o değil. Öyle görünmek istememiştim.
-"

"Biliyorum ve sen yapmadın. Bitirmeme izin vermedin." Gülümseyerek beni acı tatlı öptü. "Ben de tam seninle gurur duyduğumu söyleyecektim. Ne kadar güçlü olduğunla. Ne kadar korkusuz olduğunla. Sanırım sana daha da çok aşık oldum ve gerçekten de sonuna kadar aşık olduğumu düşünmüştüm. Seni seviyorum, Pim. Yani
çok fazla."

Nefesim
kesildi.

Elder bana dayanılmaz derecede değerli bir şey verdiğinde yalan söylediğim için kendimden nefret ederek kalbim yerinden fırladı. Tess'le konuşmak istesem bile onun övgüsü haklı değildi. İnsanları artık şeytanın vücut bulmuş hali olarak değil de bireyler olarak görsem bile onun onuru ve gururu yersizdi.

Eğer Fantom'a onunla birlikte yara almadan dönme ve Tess'i bir daha hiç görmeme seçeneğim olsaydı, hemen atlardım.

şansım oldu. Ama onun koşulları, kadın arkadaşlığı aramak için bir şansım olduğu anlamına geliyordu ve Monte Carlo'daki o ilk özlemden sonra - taze yüzlü, tatlı Simone sayesinde

-Bir kıza sırlarını anlatmanın ve onların bunu anlamasının nasıl bir his olduğunu bilmek istedim.

Bencildim.

Gerçekten, vücudumun Elder'la yaşadığı korkunç, korkunç şeyleri tartışacak cesareti bulmalıydım.

Ama gerçekten bilmek istiyor mu?

Onun gözünde kırılmış, zayıf, küçük bir şeydim ama şimdi güçlü ve yara almamıştım.

Eğer ona kalbimdeki yangını anlatırsam, gururunu zedeleyebilir ve onu benden uzaklaştıracak bir şeye dönüştürebilirdim. Benimle yatmasını engelleyebilir ya da arzularının üstesinden gelebileceğime inanmasını engelleyebilirdi.

Hayır. Sahip olduğumuz şeyi mahvetme riskini göze alamam.

Ne yapmam ve yapmamam gerektiğinin cevaplarını bilmiyordum. Yalanım gerçekle sarmalanmışken yalan söylemeyi nasıl bağdaştıracağımı bilmiyordum.

Elder yanağımı okşarken suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi.

Parmaklarını saçlarıma doladı. "Bana karşı sessizleştin, küçük fare."

Gözlerimi kapattım, içine düştüm ve onu öptüm. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Dudaklarımın altından kıkırdayarak inledi. "Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Tekrar söyle."

Bir öpücük daha. "Seni seviyorum, Elder Prest." Ve bir tane daha.

İniltisi hırıltıya dönüştü. "Tamam, kalacağız. Bir gece daha. Şimdi beni tekrar öp ve nerede olduğumu unuttur."

On Birinci Bölüm

Yaşlı

ÖPÜCÜK PIMLICO YAPTI enerji, çürük ve böğüren uzuvlarımı ıslatıyor.

Dokunuşu bana bu kahrolası yataktan kolayca kalkabileceğimi ve onu buradan taşıyabileceğimi düşündürdü. Tadı beni iyileştiğime inandırdı. Miyavlamaları ve inlemeleri seksi
Phantom'a bu kadar hızlı dönmekten çok daha çekici.

Neden hala gitmedin?

Bir yatağımız ve mahremiyetimiz vardı.

Bunu kullanmak niyetindeyim.

Öpüşmemiz uzadıkça yastıklara daha çok gömüldüm ve onu daha da yakınıma çektim.

Ona ihtiyacım vardı. Onu istedim. Acım onun ağırlığı altında yok oldu.

Onu üstüme yerleştirirken, acı bıçakları kafatasıma çarparken dişlerimin arasından tısladım; bu da acının her şeye rağmen yok olmayabileceğini gösteriyordu.

Elleri göğsüme bastırıyor, kaburgalarımı zedeliyor ve onu yakınımda tutma ısrarıma karşı çıkıyordu.

Ağzı benimkiyle dans etti ama tereddütle.

Daha sert nefes aldım, ona tam olarak ne istediğimi göstermek ve beni inkar etmeyi bırakması için kalçalarımı onunkilere doğru eğdim.

Ama sonra, dönme geri döndü. O lanet olası
Geçen sefer beni dibe gönderen dönme. Hipnotik siyah beyaz spiral, yerçekimini, iç organlarımı ve
Onları bir hastalık çamaşır makinesinde oradan oraya savuruyor.

Öpücükler mucizevi iyileştirmeden enerji boşaltmaya dönüştü. Onunla savaşmak maceradan yoruculuğa dönüştü.

Dönüyor, dönüyor, dönüyor.

Bir an onu öpüyordum. Sonra...
öpmüyordum.

On İkinci Bölüm

Pimlico

Öpüşmenin ortasında bayılmak sadece endişelerimi değil, egomu da etkiledi - içimdeki yüzeysel bir parça Varlığımın onu iyileştirmeye yeteceğini düşünürken gerçekliğe geri döndü ve sert bir konuşma yaptı.

Bir öpücük onu
iyileştiremezdi. Sadece bir
doktor iyileştirebilirdi.

Tess haklıydı.

Dinlenmek ona çok iyi gelmişti. Ama şimdi yaralarıyla ilgilenilmesi ve yiyecek tüketilmesi gerekiyordu. Ve Bunu yapmanın tek yolu uzmanlardan yardım almaktı.

Elder'ı bir kez daha bilinçsiz bırakarak, şafak kabul edilebilir sabah nezaketine geçene kadar bekledim ve merdivenlerden mutfağa indi.

Orada, Q'yu çarpıcı mavi bir takım elbise giymiş buldum. grafit gömlekli ve bordo kravatlı, aşçı olduğunu tahmin ettiğim tombul bir kadınla gülüşüyordu.

Fransızca esprileri ve şakaları ben araya girdiğim anda kesildi. Yüzünde ailesiyle sohbet etmenin verdiği rahatlık kayboldu.
ve kibar bir yardımseverlik maskesine büründü. "Bonjour, Pimlico. Nasılsınız?"

Bana nasıl olduğumu sorduğunu anlayacak kadar basit cümleler kurabiliyordum.

Aynalayıcı bir gülümsemeyle başımı salladım. "Ben iyiyim." Kocası yerine Tess'le karşılaşıp ona ihtiyacım olanı söylemeyi tercih ederdim ama dilenciler seçilemezdi.

Derin bir nefes alarak, "Birini arar mısın?" diye sordum. Doktor? Ya da telsizle Fantom'a haber verip Dr. Michaels'ın gelmesini mi isteyeyim? Elder'ın bilinci yine kapalı ve sanırım benim sağlayabileceğimden daha iyi bir bakıma ihtiyacı var."

Hemen kahvesini bıraktı ve cep telefonunu almak için ceketinin göğüs cebine uzandı. "Elbette. Hemen özel doktorumu arayacağım." Aşçıyı öpmek

iki unlu yuvarlak yanağında mırıldandı
Fransızca bir şeyler söyledikten sonra telefonunun tuşlarına basarak yanımdan geçti. "Otuz dakika içinde burada olacak. Yukarıda bekleyin. Onu sana göndereceğim."

Teşekkür etmemi bile beklemedi.

Bir verimlilik kasırgası, kapıdan çıktı ve tercih ettiği kanunsuz girişimlere veya iş anlaşmalarına başladı.

* * * * *

Gün bir başka bulanıklık içinde geçti. Q'nun doktoru geldi ve Elder'ı hızlıca soydu.

Çürüklerini, darbelerini ve kırıklarını değerlendirdi, bükülmüş parmağını düzeltti, göğsündeki kayışları kontrol etti, ateşini not etti ve sonra dikkatini Elder'ın kurşun yarasındaki dikişlere verdi.

Doktor bana bakarken bir elimle dudaklarımı kapattım. yarayı yıkadı ve sökülen iki bölgeyi yeniden dikti.

Kendi kırık kemiklerimle ve fışkıran kanla başa çıkabilirim. Ama Elder'ınkini görmek... acı veriyordu çünkü onun acı çekmesini istemiyordum. Onu uzaklaştırmak istedim ama yapamadım.

Tek yapabildiğim umut etmek, beklemek ve iyi olması için yalvarmaktı.

Doktor, Elder'ın yaralarını antibakteriyel jel ile temizledikten sonra bir başka yarayı sabitledi. Dikişlerinin üzerine sargı bezi sararak derinin çok gururlu bir yara izi oluşturmadan bir araya gelecek kadar esnek kalmasını sağladı.

Doktor telaşla müdahale ederken Elder'ın uyanmamasından nefret ediyordum. Göz kapakları seğirmedi, antibiyotik ve glikoz dolu bir serum vermek için elinin arkasına bir serum iğnesi takıldığında bile vücudu sarsılmadı.

Doktora göre, Elder'ın zombileşmesi kendini onun kadar tüketmiş biri için oldukça yaygın bir durumdu.

Sağlıklı bir insan için altı saatlik uyku, yepyeni bir güne hazır olmak anlamına geliyordu.

Hasta bir insan için altı saatlik uykunun hiçbir anlamı yoktu. Dinlenmesi tamamen ne kadar hızlı iyileştiğine ve vücudunun ateşiyle ne kadar hızlı mücadele ettiğine bağlıydı.

Doktorun son görevi Elder'ın yırtılmadığını kontrol etmekti.

tendonu ayak bileği kemiğinden ayırdı ve bacak desteğini yeniden sabitledi.

Ayrılmadan önce uyarıları ve ikazları sıraladı,

Elder'ın ölmeyeceğini ve büyük olasılıkla uzun vadeli hastalıklara maruz kalmayacağını sert bir emirle söylemesine rağmen, uyandığında doğrudan bir hastaneye gitmesi ve ayak bileğine röntgen çektirmesi ve omzunda olabilecek herhangi bir bölgeyi tespit etmek için bir tomografi çektirmesi tıbbi tavsiyesiydi.

gelecekteki hasara neden olabilir.

Başımı salladım ve kabul ettim, Elder'ın bu önerilere ne diyeceğini çok iyi bildiğim için doktoru kovdum.

Hayatta olmaz... ya da öyle bir şey.

Elder'ı ne yapabileceğini tahmin edebilecek kadar tanımanın verdiği hissi severek gülümsedim. Eğer tahmin edebilseydim, ben

meydan okuyabilirdim. Ve eğer meydan okuyabilirsem, birkaç tartışmayı bile kazanabilirim.

Ancak bugün, kalmasını sağlama savaşını kazanmıştım ve doktorun hafta sonuna kadar gönderileceğini söylediği faturayı ödemekten sorumluydum.

Sorumluluğum vardı.

İnsanlar bana baktı ve talimatlarımı dinledi ve fatura ödemek ve sevdiklerime bakmak gibi şeyleri yapabilecek kadar normal olduğuma inandılar. Banka hesapları ve kredi kartları gibi mal varlığım olduğuna. İki yıldır mahkum değildim ve tüm geleceğim, altındaki çarşafları kanla boyayarak bayılan adama bağlıydı.

Artık onun koruyucu meleğiydim ve o iyileşene kadar rahat etmeyecektim.

* * * * *

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Sabah ya da akşam, gündüz ya da gece olması umurumda değildi.

Suzette rastgele aralıklarla yemek getirdi, halsiz Yaşlı'nın bir şekilde yataktan banyoya sürünerek gitmesine yardım ettim

Tess tekrar bayılmadan önce hastasının nasıl olduğunu görmek için uğradı.

Biraz sohbet ettik ama Elder'ı saran yorgunluk sonunda beni de buldu ve dizlerimi kalçasına bastırıp kolumu hafifçe göğsüne atarak yanında uyuyakaldım.

Muhtemelen onu incitme ihtimalime karşı ona dokunmamalıydım ama ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Kollarımda onun sıcaklığı ve cüssesiyle uyumaya ihtiyacım vardı; aksi takdirde, vurulduğu ve denize düştüğü kabusları bana tekrar tekrar işkence ediyordu.

Tekrar ve tekrar, patlamayı ve sıçramayı duydum. Sülfür ve tuz kokusunu aldım.

Elder'ı daha sıkı tuttum.

* * * * *

Bir süre sonra - tam olarak ne kadar sonra olduğunu kim bilebilirdi ki?

Gökyüzü siyaha boyanır ve ev sessizliğe gömülürken Elder sonunda bir şeyler mırıldandı ve irkildi.

Ayağa fırladım, uykuyu göz kırparak uzaklaştırdım ve gözlerini açması için yalvardım. Daha önce de birkaç kez uyanmıştı -bazen tuvalet molası için, bazen de hâlâ rüyadayken- ama her seferinde tam olarak bana dönmemişti.

Bu sefer farklı görünüyordu. Doğal farkındalığı ve savaşmaya hazır oluşu, gözleri açılmadan önce bedenini doldurdu.

Bu kez yavaşça, artık odaklanmamış ve şaşkın değil, şüpheli ve ölümcül. Koyu renk kirpikleri karanlığın içinde tüylendi.

Etrafına bakınırken, incelerken, değerlendirirken konuşmadım. Omuzlarındaki gerginlik son konuşmamızı ve büyük olasılıkla öpüşmemizi hatırladığını gösteriyordu.

Bayıldığını hatırlıyor mu?

"Siktir..." diye inledi, gözlerini sıktı ve başını salladı. "Seni öperken gerçekten bayıldım mı?"

Yumuşakça güldüm, sesi uykudan yumuşak ve yaralanmadan sert olsa bile sesinde güç duyduğuma sevindim. "Sen yaptın."

"Ben bir pisliğim."

"Sen hastasın."

"Ben hasta değilim." Elini çarşafın üzerinden kaldırarak gözlerini kısarak derisini delen iğneye tehlikeli bir şekilde baktı. "Kim soktu bunu?"

Keşke ona Michaels'ın bildiğini söyleyebilseydim - en azından onu tanıyordu ve bir güven unsuru vardı. Q'nun doktorunun adını bile bilmiyordum. "Mercer aile doktoru geldi. Öpüşmenin ortasında bayılınca, en iyisinin bir profesyonele görünmek olduğunu düşündüm."

İçinden homurdanarak elini bıraktı. "Eminim o piç kurusu beni revire kapattığı için çok eğlenmiştir."

"Öyle değildi ve bunu sen de biliyorsun."

İç çekti. "Sanırım ben de on dakikadır dışarıda değilim?" Gökyüzüne bakarak, bir gün öncesine göre hilal şeklinde biraz daha kalın olan taze aya baktı. "Kahretsin."

"Korkarım bundan biraz daha uzun." Bacaklarımı yataktan sarkıtıp ayağa kalktım ve bacaklarımdaki bükülmeleri
İyileşen bir hastanın yanında kaskatı uyumak. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Ona dönüp baktığımda yüzümdeki buruşukluğu gizlemek için elimden geleni yaptım.

Berbat görünüyor.

Elder savaşırken ve şimdi bir yerlerde, omurgasında her zaman taşıdığı katı sertliği kaybetmişti.
Yatağın kucağına teslim olmuş, yastıkların üzerine çökmüş, evcilleşmiş görünüyordu ve bundan hiç de memnun değildi.

Çarşaf yana savrulduğunda, ayak bileği korsesi, acısının bir tezahürü olan bir büyüme gibi uzvuna yapıştı.

Bir bakıma tamamen bitkin görünüyordu, bir bakıma da sonunda birisinin ona bakmasına ihtiyacı olduğunu kabul ettiği için neredeyse rahatlamış görünüyordu...
aşırı cömert, korkunç derecede inatçı.

Teninde hâlâ duran kir ve kana rağmen kalbimi ısıttı ve düşüncelerimi eğlencelerle doldurdu
Hastalar ve bakıcılar için uygun değil.

"Neden ayağa kalktın? Nereye gidiyorsun?" Esnedi, beyaz dişleri karanlıkta parlıyordu.

Mutfağa gidip onun için akşam yemeği almayı düşünmüştüm ama gitmek istemedim.

Tekrar bayılma ihtimaline karşı, uyanıkken yanında olmam gerekiyordu.

Benim çok daha iyi bir

fikrim var. "Kımıldama,"

diye fısıldadım.

Kaşı kalktı. "Bu konuda korkmana gerek olduğunu sanmıyorum."

Gülümseyerek yataktan çıktım ve banyoya doğru ilerledim. Orada, içinde yüz havluları ve tüy şeklinde sevimli sabunlar olan bir tabak buldum.

Onları dışarı atıp, tabağı ılık suyla doldurdum,

iki havlu ve biraz sabun çaldı, sonra Elder'a geri döndü.

Alnı çatlamış, gözleri her nefes alışında acıyormuş gibi kapanmıştı.

Ancak beni duyduğu anda rahatsızlığının gerçekliği ortadan kalktı ve yüzü sevgi dolu bir gülümsemeyle düzeldi. "Geri döndün."

"Tabii ki yaptım." Zulamı taşıyıp komodinin üzerine koyarken ılık suyu dökmemek için elimden geleni yaptım. "Seni terk etmezdim." Sesimi samimiyetle doldurdum. "Asla."

Bakışları genişledi, yorgunluk ve iyileşmeyle ıslanmıştı ama açlık ve şehvetle karanlıktı. "Beni asla terk etmeyeceğine dair söz vermemiş olsaydın bile, seni asla bırakamazdım Tasmin." Sesi kalınlaşırken yutkundu. "Benimle sıkışıp kaldın. Ne kadar sürerse sürsün

Aptal kalbim beni hayatta tutuyor."

İşte yine başladı, aniden tutkulu bir parçada gerçek adımı kullandı.

"Kalbin aptal değil." Gözlerimi indirirken tüylerim diken diken oldu. "Bu mükemmel."

"Haklısın. Aptalca değil." Bana doğru uzandı ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "O seni seçti." Sıcaklığı içime işledi. "Yatağa gel."

Dokunuşu bir şekilde her şeyi sildi, beni arzulattı. Beni kendisine doğru sürüklerken tökezleyerek yaklaştım.

Yataktan aşağı doğru kayarak, ürkekliğini ve hırpalanmış kemiklerinin sarsıntısını gizlemek için elinden geleni yaparak, ben yanında diz çökene kadar çekiştirdi.

Aşağıya bakarak parlak siyah saç tellerini alnından uzaklaştırdım, kısmen ateşini kısmen de gücünü kontrol ettim. Beni izleyiş şekli, beni yatağa yapıştırıp birkaç dakika içinde içime girebileceğini ima ediyordu. Ama gerçek şu ki, nefes alıp vermesi zorlaşmıştı; cildi mücadeleden dolayı kirlenmişti.

Eğer acı çekiyorsa, hızla gelişen kimyamıza rağmen dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Damarlarımda uyanan şehveti silkeledim, sonra göğsünü örten çarşafı çekiştirdim. "İzin verir misin?"

Sırıttı. "Sormana gerek olmadığını biliyorsun."

Cesaretimi toplayarak yorganı siyah ve mavi bedeninden aşağı çektim; yenilgi, zafer ve yara izlerinden oluşan yamalı bir yorgan ortaya çıktı.

Oh, El.

Parmaklarım kendiliğinden hareket ederek köprücük kemiğini ve orada yaşayan büyük bir çiziği okşadı.

Dokunuşuma doğru eğildi, dudaklarından bir inilti döküldü. "Vücudumun o kısmına odaklanman hoşuma gitse de, diğer kısımlarla daha fazla ilgilenmen gerekiyor."

"Diğer çürük ve şişlikler gibi mi yani?"

Nefesinin altında kıkırdadı. "Bacaklarımın arasındakini kastediyorum."

"Şu anda incinmeyen tek şeyin bu olduğuna eminim."

"Ha!" Parmaklarımı göğsünde gezdirirken titredi. "En çok acı çeken tek yer orası." Bakışları ateşle daraldı. "Her ne yapıyorsan beni tahrik ediyor
Delirmişsin, Pim. Uzan ya da benden uzak dur. Üzerimde böyle oturup seni becermek istemememe izin veremem."

Nefesimi içime çektim ve gözlerimi onunkilerden ayırıp su dolu kâseye odaklandım. "Şey, yapamazsın. Henüz yapamazsın. İyileşene kadar olmaz."

"Ben daha iyiyim."

Öne doğru eğildim ve ıslak sıcaklığa bir havlu daldırdım. "Daha iyi olduğunda söylerim." Fazlalıkları sıkarak kalçalarına doğru ilerledim ve yorganı da yanıma aldım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kumaşımdan karnına birkaç damla düşerken, meme uçları ya soğuktan ya da arzudan zirve yaptı.

Kan lekeli bandajlara ve onu bir arada tutan dikişlere odaklanmamak için elimden geleni yaptım. "Senin bana baktığın gibi ben de sana bakıyorum."

Örtüleri yatağın altına doğru itmeye devam ederken gözleri yanıyordu. Çizmeyle sarılı ayak bileğine dokunduğumda yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim." Tekrar yukarı tırmandım, kalçam kalça kemiğini öpecek kadar yakınına yerleştim. "Elimden geldiğince nazik olmaya çalışacağım."

Göğsünün etrafındaki ve omzunun üstündeki bandajlar çıplaklığına bakmamı engelledi, ancak ejderhasının kuyruğunun ve burnunun ucunun
yanlara.

Onu acı içinde böyle süslenmiş görmek gözlerimi yaşarttı. Sargılı omzuna bir öpücük kondurdum. "Seni böyle görmekten nefret ediyorum."

Kara bir kahkahayı yuttu. "İlk tanıştığımızda benim için nasıl olduğunu hayal et ve sen bundan daha kötüydün." Sağlam eli çenemi yakaladı, başparmağı hafifçe titriyordu. yanağımda gezdirdi. "Ne zaman çıplak olsan içim içimi yiyordu. Tüm o izlerin ve cezaların altında ne kadar güzel olduğunu görmek. Sana yaptıkları için onu tekrar tekrar öldürmek istedim." Sesi nefretle dalgalanıyordu. "Ne kadar zayıftın. Ne kadar dövülmüştün. Seni kırmak için çok uğraştı ama asla başaramadı."

Cevap vermedim çünkü şimdi beni kurtararak neyi kucakladığının bir başka katmanını daha anlamıştım. Acı ve ıstırabın hatırlatılmasına ihtiyaç duymadığı bir dünyadan gelmişti.
Acı çekmek çok net bir örnekle yaşamak için vardı.

Çıplaklığı giysiye tercih eden bir kadına aşık olmuştu.

onun kontrolü dışında oldu.

Tanrım, çok bencildim.

Öne eğildim, dudaklarımı onunkilere sürttüm, ellerim boxer-brief'ine kadar düştü. "Özür dilerim El. Senin için bu kadar zorken beni bu şekilde görmene neden olduğum için."

"Ne diye özür diliyorsun?" Burun delikleri alevlendi. "Seni o şekilde görmek büyümemi ve her şeye rağmen bir kalbim olduğunu hatırlamamı sağladı. Bir başkasına korkmadan nasıl bakabileceğimi hatırlamama yardım ettin."

Parmaklarım iç çamaşırını yerinde tutan lastiğin etrafında dolaştı - doktorun muayenesinden sonra üzerinde bıraktığı tek şey.

Ben onları yavaşça aşağı çekerken Elder nefes almayı bıraktı.

Ellerim onu soyarken, daha yakına eğildim ve dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırdım.

Ağzını ayırdı, bu bağlantıyı düzenlememe isteyerek izin verdi, enerji her kalp atışında daha sıcak ve daha sıcak yanmasına rağmen yönümü takip etmekten memnun oldu.

İlgim cinsel olarak algılanabilirdi ama derinlerdeki besleyici bir yerden geliyordu.

Bu adamla ilgilenmem gerekiyordu.

Buna dayanamayacağım kadar çok ihtiyacım vardı.

Öpüşmeyi keserek, iç çamaşırını çıkarmak niyetiyle vücudunu aşağı doğru kaydırdım.

Karnı sıkıştı, gözleri sıcak ve vahşi. "İzin ver..." Onun için biraz çekiştirerek yalvardım.

işbirliği.

Yavaşça kalçalarını, boxer'ını çıkarmama yetecek kadar kaldırdı.

Terbiyesi örtülü olmaktan çıkıp açığa çıktı, ben onun parçalanmış bedenine dikkat ederken aleti hızla kalınlaştı. Her caddede, yolda ve nöronda oluşan şehveti görmezden gelerek boxer'ını yere fırlattım.

Onu tamamen içime çekerken nefesim ciğerlerimde kayboldu.

Yaralı bile olsa, Elder muhteşem bir adamdı.

İkimiz de bakarken zaman ilerliyordu. Tişörtümün ve kot pantolonumun her santimini yutarken alt dudağını ısırdı. vücut. "Bu senaryoda adil olmayan bir şeyler var. Sen de çıplak olmalısın."

Bakışlarımı indirdim. "Çıplak olsaydım, seninle ilgilenme fikrim işe yaramazdı."

"Benimle başka şekillerde de ilgilenebilirsin." Davet hafif kalpli olmalıydı, ama ağır geldi ve
Bacaklarının arasındaki horoz kadar sıcak ve sertti.

Tüm irademi kullandım ama elimdeki bez parçasını tuttum.
ve başımı salladım. Yataktan kalkıp biraz uzaklaşmak için havluyu tekrar ılık suya daldırdım.

Onu ıslatırken, tatlı hanımeli etrafımızı sarana kadar sabunla köpürtürken ve sonra fazlasını sıkarken Elder hiç kafasını çevirmedi.

Yaptığım şeyi tekrarlamıştım çünkü onun yanında kendime güvenmek için bedenimi kontrol altına alamıyordum. İçimdeki
Doldurulmak için yankılandı. Ağzım öpülmek için sulandı. Tenim dokunulmak için morardı.

Ama bu onun beni bu gece almasıyla ilgili değildi. Bu, bana verdiği her şey için ona teşekkür etmemle ilgiliydi.

Bunu hatırlamalı ve devam etmeliyim.

Derin bir nefes daha alarak yatağa tırmandım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Yaralarını iyileştiremezdim ama onunla ilgilenebilirdim. Savaştan sonra temizlendiğinden ve rahatladığından emin olabilirdim. Olduğu ve dönüştüğü her şey için ona şefkat ve takdir gösterebilirdim.

Sonra da uyumasına izin verirdim.

"Seni yıkamak istiyorum. Bana izin veriyor musun?"

Yüzü işkenceyle kazınmıştı. "Beni yıkamak mı istiyorsun?" Başımı salladım.

Bunun ne olduğunu görecek miydi yoksa bu zayıflık durumundan hoşlandığımı mı düşünecekti? Onu onurlandırmış mıydım yoksa iğdiş mi etmiştim?

Bir açıklama yapmak için ağzımı açtım ama boğazını sıktı. "Bana dokunmak istiyorsun. Her yerime mi?"

Tekrar başımı salladım. "Eğer izin verirsen."

"Lanet olsun," diye küfretti tavana. "Tabii ki yapmanı istiyorum. İstediğin her şeyi yapmana izin verirdim, Pim. Ama bu... lanet olsun, bana bu şekilde hizmet etmek istediğini bilerek mi?" Gözleri kuzguni bir parıltıyla parlıyordu. "Bu bende sana boyun eğme ve aynı ölçüde seni yozlaştırma isteği uyandırıyor."

"İkisini de yapabilirsin... daha iyi

olduğunda." "Tanrım, yapamazsın-"

O sözünü bitiremeden sıcak bezi yanağına bastırdım. "Seni seviyorum. Sana ne kadar çok sevdiğimi göstereyim."

Kendisine koyduğu her kısıtlamayla yatak titreşirken dondu, tüm kasları kilitlendi. Hareket eden tek şey yüzümün üzerinde dans eden gözleriydi.
Çene çizgisini yıkarken, kan sıçramalarını ve teri silerken arzuluyordu.

Boğazından aşağıya doğru usulca girdaplar çizerek temiz bir ten bırakırken inlemedi ya da irkilmedi ama bandajlarının etrafını titizlikle yıkarken, kaslarının çıkıntılarında dudaklarımı yalarken bir nefes çekti,
çok fazla eğleniyorum.

Kalbim sevgi ve güçle kabardı ama aynı zamanda bu rol değişiminden zevk aldığım için suçluluk duydum. Sevgimi bu şekilde ifade etmek gözlerimi yaşarttı ama aynı zamanda Her tıslamasından ve inlemesinden zevk alıyordu.

Islandım ve ağırlaştım, vücudunu temizledikçe bacaklarım birbirine yapışıyordu.

Elder bana yöneldiğinde böyle mi hissetti? Beni korumak ve iyileştirmek için sarhoş mu? Yavaş yavaş güçlendiğimde, bir şekilde daha iyi olmamın sebebinin o olduğunu bildiğimde garip bir afrodizyak mı?

Bezi kolunda gezdirirken ve her parmağına doladığımda hissettiklerimin onda birini hissettiyse, sürekli tahrik olmuş olmalı.

Tenim yanıyordu. Meme uçlarım taş gibi sertti.

Bezi batırıp biraz daha sabun sürdükten sonra vücuduna dönmeden önce sıkarken ürperdim.

Dikkatimi diğer koluna, ardından karnına ve göğsünün bandajlı olmayan kısımlarına tekrarladığımda nefes alış verişi hızlandı.

Üst kısmı temizlendikten sonra, işlemi durulanmış bir bezle tekrarlayarak sabun ve kirin her izini çıkardığımdan emin oldum.

Temiz bir havluyla, şimdiye kadar kaçınmak için elimden geleni yaptığım vücudunun diğer kısımlarına odaklanmaya hazırlandım.

Elder, işlerin çok daha kişisel bir hal almak üzere olduğunu bildiği için kaskatı kesildi.

Elektrikle ürpererek ve hiç olmadığım kadar ıslanarak yavaşça göğsünden bacaklarına doğru ilerledim. Havlunun ucunu ereksiyonunun üzerinde gezdirirken kalbim hızla çarpıyordu.

Sırtı yatağa doğru eğildi. Göbeğim sıkıştı. İkimiz de birlikte inledik.

Çok fazla.

Aleti zıplarken göğsü inip kalkıyor, dokunmak için yalvarıyordu.

Çok cazip.

O incinmişti ve ben kendimi kontrol edemiyordum.

Başka bir şeye odaklanın.

Dişlerimi gıcırdatarak, kalçalarının ve kasıklarının üst kısımlarından kaçınarak daha da aşağı indim.

Şimdilik.

Sabırsızca ofladı ama geri dönmemi emretmedi. Ayaklarının dibinde yeniden konumlanırken gözlerimin içine baktı.

Gözlerimi ayırmadan havluyu ayak parmaklarının üzerine serdim ve tabanına masaj yaptım.

Bakışları geri döndü ve nefesi kısa ve kesik kesik geldi.

"Beni öldürüyorsun, küçük fare." Sert ve gırtlaktan, Bizi inkar ettiğim her şey için yalvarıyordu. Yine de beni durdurmaya çalışmadı. Beni tutup elimi boyuna dolamadı.

Ellerini birleştirdi -ya da kırık bir parmakla yapabileceğinin en iyisini yaptı- ve kendini bana teslim etti, bizim için aptalca tasarladığım bu özel işkenceye katlandı.

Ne halt ediyorum ben?

Kıyafetlerimi çıkarıp üzerine tırmanmam birkaç saniyemi alırdı. Onu başka bir şekilde iyileştirebilirdim.
yollar. Ben orgazm olabilirim, o da uykuya geri dönebilir.

Ama ikimiz de ter içinde kalana kadar ona bindiğimi hayal ederken bile bacaklarına ve ayaklarına masaj yapmaya devam ettim.

Elder yatakta basit değildi.

Bir kez onun için yeterli olmazdı. İki
kez de.

Zorlamayı bir kenara bırakması için bana üç kez sahip olması gerekecekti ve bırakın birden fazlasını, bir turu tamamlayacak kadar enerjisi olduğundan şüpheliydim.

Bu onunla ilgili... seninle değil, hatırladın mı?

Dişlerim sıkıca kenetlenmişken, ayak bileğinin etrafındaki cırt cırtı dikkatlice açtım ve bacağını çözdüm.

Korseyi bir kenara bırakıp iltihaplı eklemini yıkadığımda sımsıkı kilitli kaldı, zar zor nefes alıyordu.

Şişmiş doku ve ısı, kemiğin etrafını ve bacağının yarısını parlak kırmızıya boyadı.

En hafif baskıyla sarsıldı, yeni bir acıya katlandı.
Ben yeniden sarıp bağlayana ve diğer bacağını yıkamaya geçene kadar rahatlamadı.

Bütün olmadığının hatırlatılması - büyük olasılıkla
Bir yabancının Fransız şatosunda değil de hastanede olmak odaklanmama yardımcı oldu. Bakıcımı
rutinini seks hizmetçisi kaçamaklarına dönüştürdü. Uyluklarının arasında ne olduğunu görmezden geldim ve suyu yenisiyle değiştirmek için yataktan çıktım.

Elder'ın bakışları odanın içinde attığım her adımda beni yakıyordu ve banyoya girdiğim anda yalnızlıktan içim sızladı.

Ondan uzakta bomboştum. Katlandığım ağır nefessizliğe alışık değildim. Seks için yanıp tutuşmak böyle bir şey miydi? Vücudumun becerilme ısrarıyla o kadar akılsız olmak ki, hiçbir mantık ya da mesafe rahmimdeki sarsıntıları durduramaz mıydı?

Tek hayal edebildiğim vahşi öpücükler ve agresif itiş kakışlardı.

Tanrım.

Pembe-gri atıkları giderden aşağı boşaltırken ellerim titredi. Musluğu açmak için beceriksizce davrandım.

Su akarken aynada kendime baktım,
Yanaklarımdaki kırmızının yüksek noktalarını ve gözlerimdeki çılgın şehveti fark etmemiştim. Saçlarım yüzümün etrafında kıvrılmıştı.
Beni sikerken parmakları kafa derime girmişti bile.

Hayatımda ilk kez kendime dokunma fikriyle oynadım.
Bir şekilde rahatlama bulma
Düdüklü tencere tutkusu içinde, bu yüzden döndüğüm anda Elder'a saldırmadım.

Gözlerimi sıkarak, ona sahip olamamam için her türlü nedeni kendime azarladım.

O hasta. İyileşiyor. O siyah ve mavi ve
Muhtemelen hala ateşi var. Senin işin onun iyileşmesine yardım etmek. Ancak o zaman ondan seni almasını isteyebilirsin.

Moral konuşması işe yaramadı ve kanım kaynarken ve zihnim yanarken yatağının yanına geri döndüm.

Yüzüne bakmaya cesaret ettim. O da benimle aynı kükürtlü, cehennem gibi yerde görünüyordu. Sünger banyosunun yarısında, yatağın üzerine yayılmış, rahatlamış görünmeliydi.

Rahatlamanın tam tersiydi.

Altına kazınmış her kas ve sinir kordonu
çizilmiş ve morarmış derisi. Karnının her çıkıntısı ve çukuru gerilmiş, bana tam olarak istediğimi vermeye hazırdı.

Tek kelime etmedi, etmesine de gerek yoktu. Bana dik dik bakışı beni çıplak bıraktı ve ona sarılmamı emretti.

Ama içimdeki sadist bir parçanın hâlâ hayır deme gücü vardı ve kesik kesik bir nefesle bakışlarımı kaçırdım.

Yatağının yanında ayakta durmak ve oturmamak gibi akıllıca bir karar verdim.

Mesafe yardımcı oldu.

Profesyonel kalır ve ona hak ettiği şekilde bakardım.

Yeni bir havlu alıp sabunla köpürttükten sonra titizlikle bacaklarını yıkamaya odaklandı. Baldırlar ve dizler. İncik ve uyluk kemikleri.

Bir kez bile daha yükseğe
çıkmadım. Bir kez bile
daha yükseğe bakmadım.

Her darbede nefesi daha da sertleşiyordu. Onu duruladıktan sonra eli bileğime sıkıca yapıştı. "İkimiz de biliyoruz ki yapmadığın tek bir yer var
henüz
yıkanma
dı."
Donup
kaldım.

Elimi uyluğumun ortasından üst kısmına doğru götürdü. "Eğer sen yapmazsan... ben yaparım." Parmakları bileğimi dağladı, daha sıcak, daha şiddetli, hissettiğim her hayal kırıklığıyla doluydu. "Ben kirliyim, Pim. O kadar kirliyim ki o havluyla daha fazla dikkat etsen iyi olur.
senin."

Beni yönlendirirken bir iniltiyi yuttum.

"Yapmamalıyım..." "Evet. Yapmalısın." Dudaklarını yaladı. "Lütfen..."

Yalvarışı kendimi kontrol etmemi sağladı ve onu tutmaya çalıştım. "Bırak beni."

Gözleri tartışacakmış gibi parladı, sonra ben kendi başıma son kez kayarken donuklaştı.

Başı geriye düştü, ne tür bir şeytanı serbest bıraktığını tam olarak anlamıştı ve kurbanı oynamaktan çok mutluydu.

Fısıltımın tadı günah ve şeker kadar tatlıydı. "Ekstra temiz olduğundan emin olacağım."

"Lanet olsun." Yatakta kıvrandı, yeni yıkanmış alnında ter parlıyordu. "Kimsin sen, Tasmin Blythe mı?"

Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Belki de hiç bilemeyecektim. Ama bu gece, o ne kadar benimse ben de o kadar onundum.

"Sessiz ol ve seni yıkamama izin ver." Havlumu bacaklarının arasına kaydırdım ve ereksiyonunun altındaki sıkı ikiz topları sıyırdım. "Tanrım-" Yatağa tutunarak boğuk bir homurtu çıkardı.

iyi eliyle.

Yavaşça, dikkatlice, çıldırtıcı bir şekilde bezi üzerinde gezdirirken meme uçlarım karıncalandı, karnım şişti, nefesim tıkandı ve kalbim ısındı. Taşaklarını avuçladım, nazikçe yuvarladım,

Aynı anda hem temizliyor hem de baştan çıkarıyor.

Başı yana doğru savruldu. Boynu gerildi, çenesi genişledi, yastığı ısırırken dişleri sivrildi. Tüm vücudu Parmaklarımı onun sertliğinin etrafına sararak yukarı doğru kayarken seğirdi.

Daha önce hiçbir şey beni bu kadar tüketmemişti. Hayatımın geri kalanında yapmak istediğim tek şey buydu - onu bu titreyen, yastık ısıran hayvana yok etmek ve ellerimi Onun bir parçasını bir daha kimse göremeyecekti.

Tüm uzunluğunu kavrayarak onu havlunun içinden pompaladım. Parmaklarım tepesinde yukarı ve aşağı kayıyor, geçmişi yıkıyor, tamamen benim olana kadar onu temizliyordu.

Daha önce hiç bir şeye, birine sahip olmamıştım. Ama burada, şimdi... Elder'a sahiptim.

O gücü öylece geri veremezdim.

Asla geri veremezdim.

Titreyerek, bir şekilde havluyu temiz suda çevirmeyi ve kanımdaki ele geçirme beni inkar edemeyeceğim bir şey yapmaya zorlamadan önce sabunu silmeyi başardım.

Üzerine eğilerek ereksiyonunu yumrukladım ve sıcaklığını ağzıma soktum.

Ne benim ne de onun tepkisine hazırlıklı değildim.

Kalçaları yukarı kalkarken elleri saçlarıma gömüldü ve kendini dilimin daha derinlerine doğru zorladı. İniltisi sarsıldı

pencere camları ve kalbimin etrafındaki cam buzlanmayı parçaladı.

Bacaklarım büküldü, yarı diz çöktüm, yarı asıldım, açgözlülükle emdim, nasıl ses çıkardığımı ya da göründüğümü umursamadım.

İkimiz de saygınlığımızın son
kırıntılarını da kaybettik. Zevk
alabilirdim.

Zevk alabilirim.

Bedenim ve Elder ile ilgili her şey doğru, mükemmel ve saftı.

Çenemi genişleterek daha derine battığımda siki ağzımda dalgalandı.

Parmakları saçlarımı yırttı, nazik olmayan ve acımasız ama bir şekilde tamamen taparcasına. "Tanrım. Siktir. Kutsal-" Artık ağzından cümleler dökülmüyordu, sadece kaba küfürler şeklinde noktalama işaretleri vardı.

İlk tuz damlası dilimi okşadı ve Elder'ın her zamanki dayanıklılığına sahip olmadığını ima etti.

Bayıldım.

Boşalması sadece saniyeler sürecek kadar çözülmüş olmasını sevdim. Ona bunu yaptıracak kontrolün bende olması
Muhtemelen yapmak istemeyeceği bir şey.

En azından henüz değil.

Ağzıma doyana kadar olmaz.

Gidebildiğim kadar derine inerken onu nazikçe ısırdım.

Mırıldanıyordu,
Bana öğretilen her numarayı değiştirdim ve bildiğim her iğrenç beceriyi gurur duyduğum bir şeye dönüştürdüm.

Bakire değildim.

Saf değildim.

Ama o bunu biliyordu ve beni yine de kabul etti. Beni üç kuruşa kiralamaya ve düşüncelerimi milyonlara satın almaya çalışmıştı ve şimdi her şeyimi bedavaya alacaktı.

Boyunun etrafında fısıldadım. "Artık temizsin. Her santimi."

Vücudu yatakta sarsıldı, iri elleri başımın üzerinde yayıldı. "Tanrım, dur."

Ben yapmadım.

Uçurumun kenarında
sallanıyordu. "Pim!" Daha sert
emdim.
"Dur!" Beni itti, siki kalkarken tısladı.
Zıpladı ve tepesinde en küçük damla belirdi; yüzü serbest bırakılmayı reddettiği için çirkinleşti. Birkaç saniye boyunca gözlerini tavana dikip "Henüz değil, henüz değil, henüz değil" diye sayıkladıktan sonra gözlerini kırpıştırdı ve bana hınzır, şeytani bir gülümseme verdi.
En ufak bir yaralanma
belirtisi yok. Tek bir
acı belirtisi yok.
Sadece şehvet, en güçlü
uyuşturucu. "Seninle başım çok
büyük belada."
Dudaklarımdaki gülümseme benden değil, seksin kendisinden kaynaklanıyordu. Ona sahiptim. Onunla kirli kirli eşleştim. Sonunda bunu kabul edecek kadar bütünleşmiştim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum hakkında."
Güldü, işkence ve bağımlılık eşit tonlarda. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Elimi tuttu. "Eğer hemen şimdi soyunup sikimin üzerine oturmazsa bana kalp krizi geçirtecek bir baştan çıkarıcısın."
Tüm vücudum kızardı. "Yapamam."
"Yapabilirsin." Beni öne doğru çekti. "Sana nasıl yapılacağını bile göstereceğim." Dikkati hızla nefes alan göğsüme yöneldi. "Soyun, Pim. Seni görmeme izin ver."
"Yapmamalıyım."
"Neden olmasın?"
"Çünkü dinlenmeye ihtiyacın var."
"Dinleniyorum. Beni sırt üstü yatırdın, kadın. Seni arzulamaktan önümü zor görüyorum. Beni becermediğin sürece tamamen felç olmuş durumdayım."
"Felçli mi?"
"Tamamen."
"Bu benim hatam." Yanaklarım pembeleşti. "Seni emmemeliydim."

Yüzü kızarmamdan etkilenerek karardı, yırtıcı hayvan kendini gösterdi. "Madem yapmaman gerektiğini biliyordun, neden yaptın?"

"Elimde değildi."

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Neden yardım edemedin?"

Soruları daha fazla sıvı ısı birikmesine neden oldu. "Sana ağzımda ihtiyacım vardı."

Yüksek sesle inledi. "Ve sana sikimde ihtiyacım var." "Seks yapmamalıyız."

"Seks hakkında kim bir şey söyledi?" Gözle görülür bir şekilde titredi. "Bu seks değil, Pim."

"Bu seks." Beni yatağa doğru daha sert çekerken tökezledim. "Bu-"

"Bu seksten çok daha fazlası." Dili alt dudağını ıslatarak başka bir arzu sarmalı gönderdi. "Bu sadece beni şu anda hayatta tutan şey."

Evet ve hayır nedenlerini tartıştığımız her saniye, zihnim her tartışmayı kararttı. Buna ihtiyacımız vardı. Ama ben onun da sağlıklı olması gerekiyordu.

Ve bu... sağlıklı olmaz.

"Yapamayız." Sağlam durarak çenemi eğdim. "Sen güçlenene kadar olmaz."

Gözleri karardı. "Daha güçlü mü?"

"Daha iyi."

"Ben daha iyiyim." Serum iğnesini tutup elinden çekerken gözlerini başka yöne çevirmedi. "Gördün mü? Daha iyiyim."

İlacı yatağın üzerinden atarken sesi tehlikeli bir baştan çıkarıcılığa kaymıştı. "Şimdi soyun Pimlico ve yatağa gir. Bir daha sormayacağım."

On Üçüncü Bölüm

Yaşlı

Eğer kavga etmek isteseydi, ona bir kavga verirdim.

Kırılmış ve ebedi lanet içinde yaşıyor olsam bile, kapıya bakacak olsa seve seve yataktan atlar ve onu kovalardım.

Onun sikime enjekte ettiği acıyla karşılaştırıldığında, vücudum çenesini kapatabilirdi. Seks sadece bir eğlence değildi.

Artık şımartılmıyorum; bu benim tedavimdi.

Gerçek anlamda, mecazi anlamda, ihtiyacım

olan her şekilde. "Çıplak. Şimdi, Pim."

Alt dudağını dişleyerek yavaşça başını salladı.

Acil arzuma rağmen, ona saldırabilmek için gösterdiğim güç ve inanç, uçma yeteneğim kadar kurgusaldı.

Ama bunu bilmesine gerek yok.

Pim'e göre yüzde yüz daha iyiydim ve yeteneklerimi tamamen kontrol edebiliyordum.

Temkinli bir av gibi soluyarak üstünün eteklerini tuttu ve başının üzerinden çekti. Çıplak göğüsler onu çağırıyordu: pembe meme uçlarıyla mükemmel bir şekilde yuvarlatılmış et.

Aletimdeki acı, akıl almaz bir rahatsızlığa dönüştü.

Artık Güzellikten Çürümüş elbisesini giymediği dikkatimden kaçmamıştı. Bir sandalyenin üzerinde atılmış ve yırtılmış bir şekilde duruyordu.

Ben aptal gibi uyurken onun burada duş aldığını, burada yemek yediğini, burada yaşayan insanlarla konuştuğunu düşünmekten nefret ediyordum.

Bensiz hangi sohbetlerin ve deneyimlerin tadını çıkarmıştı? Benim hakkımda konuşmuş muydu? Tam olarak ne kadar zamandır buradaydık?

Pim'in parmakları bel bandına gidip fermuarı çekmeden önce düğmeyi açtığında sorularım kayboldu

Aşağı. Baştan çıkarıcı bir fingirdek olmak istemiyordu ama lanet olsun, onunla ilgili her şey baştan çıkarıcıydı.

Kot pantolonunu bacaklarından aşağı indirirken gözlerimi başka tarafa çeviremedim.

Bir kez daha, iç çamaşırı yok.

Onun ne kadar muhteşem olduğuna bakarken nefesim kesildi. Kalçaları nasıl da dolgunlaşmış ve kenarları yerine kıvrımları oluşmuştu. Vücudu nasıl da güçlenmiş ve kemik yerine kasları ortaya çıkmıştı.

"Tanrım, çok güzelsin." Yatağı okşadım. "Yatağa gir."

Tırmanarak yanıma yumuşak bir şekilde uzandı. Ben makine gibi sarsılırken o su gibi hareket ediyordu. O İyileşmişti ve ben yaralanmıştım. İlk tanıştığımız zamanki halimle olan tezat düşüncelerimi allak bullak etti.

Yan dönerek elini sargılı göğsüme bastırdı. "Bunu ilk tanıştığımız zamanla karşılaştırmadan duramıyorum."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Ben de öyle. Sana karşı nazik olmak benim için çok zordu ama aynı zamanda seni korumak için her şeyi yapmak istiyordum." Elimi uzattım ve bir
parmak ucunu omzunun üzerinden geçirdi. "Bu seni kendimden korumak anlamına gelse bile."

"Başlarda senden korkuyordum ama bana yapacakların yüzünden değil." Dokunuşumu kolunda gezdirirken titredi.

"Neden korktun?"

Kızardı. "Bana hissettirdiklerinden korktum. Hayatıma son vermek isteyecek kadar zayıftım ama hiçbir şey hissetmediğim sürece kendimi affedebilirdim. Ama sonra sen gittin ve bana her şeyi hissettirdin."

Acıya karşı dişlerimi sıkarak olabildiğince yan tarafıma kaydım. Acı veren uzuvlarım ve işe yaramayan parmaklarımla elimi kalça kemiğine kenetledim ve onu kendime çektim.

Tenlerimiz birleşti.

Şehvetimiz ateşlendi.

Şehvet konuşma arzumuzu ezip geçerken ürperdik.
"Seni hissetmek istiyorum, Pim." Elim göğsünü kavradı. Yumuşak, güzel... benim. "İstiyorum-" Dudaklarımı onunkilere çarparak sözümü bitiremedim.

Ağzı açıldığında kollarımda sıvılaştı. Hiç tereddüt etmeden.

Reddetmek yok.

Benim onu öptüğüm kadar sert bir şekilde o da beni öptü. Vücut ısısını paylaşıyor, elektriği paylaşıyor, bildiğimiz ve hissettiğimiz her şeyi paylaşıyorduk.

Fantezinin en iyi türüydü.

Rüya mı görüyordum? Uyanık mıydım? Pim'i kollarımın arasına almak, yumuşak karnına bastırmak ve dilimi tatlı ağzına daldırmak gerçekmiş gibi hissettiriyordu ama gerçek miydi?

Fark eder mi?

Önemli olan tek şey çok iyi hissettirmesiydi.

Kalbim küt küt atarken ve yaralarım alev alev yanarken, Pim'i kendime doğru olabildiğince sıkıca bastırdım.

Aramızda hiçbir şey yok. Bizi durduran bir şey yok.

Dudakları benimkilerin altında kıpırdıyor, yalamama yalamayla karşılık veriyordu. Vücutlarımız aynı şarkıyı dinliyor, beni sertleştiriyordu,
Onu yumuşatıyor, bizi ilkel ve gerçek bir şeye hazırlıyor.

İhtiyacım arttıkça nefesimin altında inledim. Hayatımda hiç bu kadar hassas olmamıştım.

Daha hızlı, daha derinden, dalarak öpüşürken burunlarımız birbirine değdi.
Yarattığımız kasırganın içine. Bacaklarımız birbirine dolandı ve ben bileğimdeki, omzumdaki ya da başka bir yerimdeki acıyı umursamadım.
Benim bir parçam.

Tek umursadığım oydu.

Beni yıkayarak bana tapardı. Mücadele ettiğim yorgunluk seviyesini itiraf etmeme gerek kalmadan kiri silme ihtiyacımı anlamıştı. İtiraf etmek ya da yardım istemek

zorunda kalmamış ve en büyük kabusum olan zayıf görünme korkumu açığa vurmamıştım.

O mükemmel.

Onu daha sıkı kavrarken dişlerimiz birbirine çarptı.

Farklı kokuyordu. Buranın kokusunu alıyordu. Onu tek başına düşünmek, bu rolü benim yerine getirmem gerekirken beni savunması beni parçaladı.

Onunla konuştu mu?

Beni vuran pislik kadınımla konuşmaya cüret etti mi?

Kıskançlık arzuyla karışmış, beni huzurdan mahrum bırakmıştı. Bacağımı onunkilerin arasına sıkıştırarak yer değiştirdim. "Seni özledim."

Gözleri kapandı. "Ben hep buradaydım." "Beni hatırlamana ihtiyacım var."

"Seni hiç unutmadım." Ben klitorisine sürtünerek daha yukarı sallanırken inledi.

"Bunu yapmamalıyım." Onu hızlı ve derin bir şekilde öptüm. "Durmalıyım."

"Evet... yapmalısın." Nefes nefese kalması parmaklarının kavrama isteğiyle uyuşmuyordu. "Yeterince iyi değilsin."

"Zaten bildiğim bir şeyi bana söyleme." Kalçamı kaldırarak elimi bacaklarının arasına indirdim.

Onu hemen buldum.

Sırılsıklam ve kavrulmuş bir halde bacaklarını sıktı. Bir parmağımı içine sokarken içgüdüsel olarak bileğime sarıldı. "Yine de hiçbir şey sana sahip olmamı engelleyemez."

"Tanrım, El." Vücudunu ve benimle ilgili düşüncelerini doldurarak yukarı doğru çıkarken başı geriye düştü.

Hangi argümanları sunmak istediğini biliyordum.

Tartıştım.

sağduyuyu görmezden gelsem bile aynı şeyi düşündüm. Elimde kalan azıcık şeyi de tüketecek bir işe kalkışmamalıydım.

enerjim kalmamıştı. Her şey çarpıyordu. Her şey acıyordu.

Bir an sıcak, bir an soğuktum. Başım

dönüyordu ve acıdan ağırlaşıyordum.

Daha akıllı olsaydım, daha fazla ağrı kesici yutar ve dinlenirdim. Bu korkunç, çok korkunç bir fikirdi ama yine de duramıyordum.

Elimi kaldırarak inlemesinden zevk aldım. "Hasta bir adam seni böyle hissettirebilir mi?" İkinci bir parmağımı soktum, onu gerdim, derinlerine dokundum. "Kırık bir adam

senin için bu kadar sertleşebilir mi?" Bacağına doğru iterken parmaklarımı onun içinde gezdiriyordum.

Kasıldı, dudakları genişledi, gözleri sıkıştı.

"Cevap ver bana, Pim." Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim, ona duyularımla saldırdım.

İnledi, vücudu istilamın etrafında sıkışırken alnı omzuma çarptı. "Hayır, o
yapamadım."

"Yani seni becerebilir miyim?" Boştaki elimle çenesini kavradım, parmaklarım derinlere inerken onu ahlaksız bir öpücük için eğilimli tuttum.

"Evet!" diye bağırdı dudaklarımın altından.

"Tanrım, evet." "İyi cevap."

Onu bir kez olsun alabilmeyi diledim; benden çalınmasının yarattığı hayal kırıklığını hafifletmek için sadece bir kez.

Ama bir güzel bir sayı değildi.

Tek, düz ve çirkindi.

Üç, kıvrımları ve oyuklarıyla çok daha güzel bir toplamdı.

Seks benim için hayatımdaki pek çok şey gibi normal bir uğraş değildi - sürekli o zalim üç numara tarafından takip ediliyordum. Çılgın beynimi evcilleştirmek için başka bir numaram olmasını diledim.

Ama ben yapmadım.

Bu gece daha da kötüydü çünkü çok yorgundum.
ve kendini kontrol edemiyordu. Tıpkı benim onun yanında tamamen güvende olmadığım gibi Pim de benim yanımda tamamen güvende değildi.

Ama artık bunların hiçbir önemi yoktu.

"Sana ihtiyacım var." Sesimin sertliği teninin yumuşaklığı üzerinde törpülendi.

Nefesi kesildi, gözleri kızardı. "Bana sahipsin."

"Seni mümkün olan her şekilde istiyorum."

"Söyle. Ben yaparım."

Pozisyonlar ve iğrenç komutlar dilimin ucundan damlıyordu, ama bir kez olsun sınırlarımın içinde kaldım.

Onu becerirdim.

Ama bütün işi ona yaptırırdım.

"Üstüme çık." Parmaklarımı geri çekerek, yuvarlandım yavaşça sırt üstü yattım. Omzum çığlık attı, acı çekiyordu

yırtık bağlarda. Acı dolu bir hırıltıyla kolumu karnımın üzerine koydum, dirseğimden gelen rahatsızlık çığlığa katıldı.

Neredeyse sikimdeki kalın talebi gölgede bırakıyordu.

Neredeyse.

Tanrım, bu vücutla Mercer'i nasıl dövdüm?

Bunu da mı rüyamda görmüştüm?

Ben yer değiştirirken Pim benim yerime yüzünü buruşturdu, ayak bileğimdeki davul ve zil sesine benzeyen ağrıdan kurtulmak için elimden geleni yaptım ve senfoniye dirseğim ve omzumdan katılmaya karar verdim.

İçinde yüzdüğüm adrenalin hızla azaldı.

Eli göğsümde çırpındı. "Belki de-" "Yapma." Bileğinden tutarak, onu kendime çekene kadar üzerime yayıldı. Vücudunun benimkinin üzerindeki kayganlığı acının biraz azalmasını sağladı.

Eğer ona odaklanabilirsem, bunu yapabilirdim. "Senin içinde olmalıyım."

Endişe ve itaatle ellerini yatağın üzerine koydu ve yukarı itti. Bacaklarını araladı, ıslak amının parıltısı beni çılgına çevirdi.

Hawksridge'in zeminine çıktı ve bana binmeye hazırlandı.

O zamanın aksine -kendimi tutup içine mızrak saplamak için sıraya girdiğimde- boyumu kavradı ve beni dikleştirdi. Monte Carlo'daki otelde bağlı ve çaresiz olduğum zamanki dersimi hatırlıyordu.

Beni nasıl alacağını biliyordu ve ben tüm kontrolü bıraktım.

Üzerime doğru eğilip yavaşça, alaycı bir şekilde alçalırken titredim.

Nefes almayı bıraktık; ikimiz de onun vücudunun benimkini saran lezzetli görüntüsünü izliyorduk.

Tanrım.

Ben onu almak istemiştim, ama şüphesiz o beni almıştı. Her yönden.

Sonunda daha iyi bir his acımı bastırırken sırtım kamburlaştı. Vücudunun sıcaklığına, içinde olmanın rahatlığına ve ait olduğum yerde, evde olmanın doğruluğuna odaklandım.

Son mesafeye kadar kayarken inledi ve kendini kilide kilitlenmiş bir anahtar gibi etrafıma kilitledi. Parmaklarım kalçalarına saplandı, onu aşağı doğru bastırdı, aramızda boşluk, mesafe, hiçbir şey kalmamasını sağladı.

Olabildiğince sıkı birleştik. Klitorisi karnımda. Taşaklarım kıçına değiyordu. Nefes alış verişlerimiz sanki saatlerdir sevişiyormuşuz da sadece birleşmemişiz gibi vahşiydi.

Seks ateşi saçan gözleriyle beni olduğum yerde sabitleyen Pim, üzerime doğru eğildi ve ellerini başımın altındaki yastığın üzerine koydu. Göğüsleri ağır bir şekilde sarkıyor, yemem için benimle alay ediyordu.

Bir kez salladı.

Başım dönüyordu. Beynim yalvardı. Vücudum böğürdü.

Şimdiye kadar deneyimlediğim en kötü, en iyi, en kafa karıştırıcı kokteyldi.

Acı ve zevk. Hastalık ve seks. Nefret mi ediyordum yoksa seviyor muydum bilemiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı... Bu aceleye tamamen bağımlı hale gelebilirdim.

Daha da sertleştim, bacaklarımı birbirine kenetledim, orgazmın ani omurga karıncalanmasına karşı savaştım.

Yüzü, gereksiz yere boşalmamak için beni çabucak bitirmeye kararlıymış gibi konsantrasyonla gerildi. Kendi orgazmı tenine kazınmış, ne kadar çok endişelenmesine rağmen bunu istedi.

Onun da benim kadar yakın olduğunu bilmek, bırakmam için bana fısıldıyordu. Şimdi teslim olmam için. Hemen boşalmam için. Serbest kalmak için açgözlüydüm. Parçalanmış zihnim çoktan bitirmek istiyordu. her şeye yeniden başlayabilirdi. Tatmin olmamıştı. O güzel üç numaraya sahip olmak istiyordu; Pim'i kollarımda bir bez bebekten başka bir şey olmayana kadar yutmak, sonra da uykuya dalacak kadar değerli olmak.

Uyu.

Bir zayıflık dalgası beni bulduğunda görüşüm dalgalandı. Ağır şehvet bile beni zorlu sersemlikten koruyamadı.

Hayır.

Bu kadının içine girip bayılamazdım. O kadar

bencil olamam.

Sağlam elim kalça kemiğine daha sıkı gömüldü, onu öne doğru çekip sonra eski bir ritimle geri itti.

İtaat etti, beni derin ve yavaşça becerdi. Vücudunun tıkanıklığı sikimin ucuna çarptı. Onun düz karnına baktım, içinde bu kadar uzakta olduğum için dehşete kapıldım. Ortasına doğru bastırmak ve kendimi iterken hissetmek istedim. Onu ters çevirmek, acımasızca ve affetmeden sürmek istiyordum.

Çok şey istiyordum ama şimdilik tek yapabildiğim arkama yaslanıp ona ait olmaktı.

Tekrar hareket etti, artık hız konusunda benim rehberliğime ihtiyaç duymuyordu. Kalçaları kendi hızına göre dalgalanıyordu. O kadar seksi görünüyordu ki, başka bir serbest bırakma dalgasıyla savaştım.

Etrafımda kabarırken gözleri parladı, gelmemek için verdiğim savaşı yansıtıyordu.

Bakışlarımız kilitlendi ve gülümsedik, yürüdüğümüz kırılgan ipi hatırlayarak, kopması için umutsuzca ama düşmekten korkarak.

İçine bir vahşet dokunuşu doldu ve beni ne kadar muhteşem olduğu konusunda dondurdu. Ne kadar çok katmanlı ve fethedilemez. Ne kadar yetenekli. Ne kadar karmaşık. Ne kadar nazik. Ama en çok da bunu seviyordum, sadece ikimizin olduğu bu anı. Artık rol yapmak yok. Artık tarih, zorluklar ya da dehşet yok. Maske yok.

Birbirimizi gördük.

O bir cehennem kedisiydi, ben de şeytan ve birlikte cehennemde oynuyorduk.

Teni terden kayganlaşmıştı; kalp atışlarım kulaklarımda devirli bir motor gibiydi.

Bizden başka hiçbir şey yoktu.

Tırnaklarımı etine geçirerek ritmini artırdım, biraz daha hızlı sikmesini, biraz daha sert sallamasını, biraz daha derine itmesini emrettim.

Dudaklarını yaladı, itaat ederken parmaklarıyla yastığı kavradı. "Tamam..." diye nefes aldı, kendini teslim etti. "Tamam..." Vücudu etrafımda titreşirken gözleri dalgalanıyordu.

Kahretsin, ilave
sıcaklık. Ekstra
heyecan.

Artık kontrolde olmamanın jilet gibi keskin kırbacı.

Yapamam.

Reddedilen zevk omurgamdan aşağı vurdu, kemiklerime çarptı ve yaralarımda köpürdü. Karıncalanmalar ve düğümler hırlayıp koparak taşaklarımın etrafını sararken ve sikime doğru fırlarken karnım gerildi.

"Pim!" Boğuk bir şekilde yaptığım uyarı yapabildiğim tek şeydi.

Dünyam karardı.

Her şey serbest kalmanın elektrik dalgalarına odaklanırken görüşümü, dokunuşumu, sesimi kaybettim.

Tekrar tekrar kadınımın içine fışkırdım, ellerimi onun üzerinde kenetledim, böylece kaçışı yoktu - her damlayı kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

Yavaşlamak yerine, bana özür dileme ve kemiklerimi parçalayan orgazmı geri getirme şansı vermek yerine, bir kedi yavrusu hırıltısı çıkardı ve arkasına uzanıp taşaklarımı kavradı.

"Yüce İsa-" Serbest bırakılmamla birlikte ağzım yırtıldı. vahşetle zalimleşti. Kara yoktu, bitiş çizgisi yoktu, son yoktu. Sadece Orgazm adında bir bıçak içimi kesiyor, saf zevki kanatıyordu.

Bana fethi gibi davrandı. Beni çok iyi tanıyordu.
-Beni acımasız bir kuyruk dönüşüne gönderiyor.

İçine daha fazla tırmanırken ayaklarım yatağa gömüldü, tavana ve onun verdiği acı dolu zevke hırlayarak bakıyordum.

Belki de benden gizliden gizliye nefret ediyordu ve cinayetimi bu şekilde planlamıştı. Ya da belki de beni seviyordu ve bana şimdiye kadar yaşadığım en iyi rahatlamayı yaşatmak istiyordu.

Her iki şekilde de, geldim ve geldim ve geldim.

Hiçbir şeyim kalmadığında da yatağa yığıldım; sırılsıklam olmuş, nefesi kesilmiş, artık kim olduğuna dair hiçbir fikri olmayan bir soytarı.

Ömür boyu onun kölesiydim. Ona sahip değilsem bir hiçtim.

Birkaç harika an boyunca, uyuşmuş ve memnuniyetin ötesindeydim. Kalbim sakinleşti, zihnim sessizleşti ve bu kıza bu kadar aşık olmanın tadını çıkardım.

Yanağını avuçladım ve onu öpmek için aşağıya doğru yönlendirdim.

Dudaklarımız hafifçe dokundu, dillerimiz yumuşak ve tatlıydı. Bana doğru iç çekti, kendini sıcak bir battaniye gibi örttü. Ona sarıldım, tadına baktım ve ona teşekkür ettim.

Ama sonra o tanıdık lanet düşüncelerime çarptı. Bir fısıltı, bir emir-daha fazlası için amansız bir haykırış.

Parmaklarım boynunun arkasına dolandı, onu daha sert öptüm, bu tatlı, basit anda kalmak için elimden geleni yaptım. Hızla yükselen çığlığın altında boğulmamak için tutunacak bir şey bulma umuduyla onun altında debeleniyordum.

Daha fazla.

Daha fazla.

Kupkuru ve çoğunlukla ölü bir halde, yorgunluktan ölmek istiyordum. O güzel, mükemmel sayıya ulaşma bağımlılığının, şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmın kanımı yalayan anestezisini geçersiz kılacak kadar güçlü olmadığı normal olmayı diledim.

Ama yeterince güçlü değildim.

Mümkün olan en kötü şekilde

çözülmüştüm. En zayıf anımda.

Bağımlılığa en yatkın olduğum zaman.

Ve Pim beni içine ittiği zihin boşluğunun farkında değildi. Bilseydi, belki de üzerimden atlar ve uzak dururdu. Kendimi yok etmemi engelleyerek hayatımı kurtarabilirdi.

Ama üzerimden inmedi. Durmadı. Oturduğu yerden aynı parmaklarını kullanarak beni mahvetti.
Klitorisini çevrelemek ve geçmişinden kalanları atmak için taşaklarımı tuttu.

Beni kullandı.

Beni aldı.

Aylardır hayalini kurduğum gibi kendine dokunurken beni becerdi.

Tek yapabildiğim izlemek, arzulamak ve omurgamda hızla yükselen elektriğe teslim olmaktı.

Ve o geldiğinde.

Hay sikeyim.

Beni yok etti.

Dayanağım yoktu. Bir hastalık denizindeydim. Ateş ve acının altında boğuluyordum. Yaralar ve seksin garip bileşenleri beni bir kez daha denize attı. Karanlığın içinden görebildiğim tek şey oydu.

Karşı koyamadım.

Onunla hiç mücadele edemedim.

Dudakları genişlemiş ve gözleri parlamış bir halde, Pim mükemmel sonu buldu ve kalbimi göğsümden söküp atan bir çığlıkla teslim oldu. Tırnaklarını vahşileşmiş bedenime geçirerek bir kat daha acı verdi, beni sert ve kaba bir şekilde becerdi - kendi zevkini kovalarken tamamen umursamazdı.

Değişim için yalvardım.

Keşke onun gelişini izleyebilseydim ve bu işi bitirebilseydim.

Dinlenmek istedim.

Tekrar bayılmadan önce dinlenmem gerekiyordu.

Ama bedenim, seçtiğinin peşinden giden bir katil gibi kendini onun peşinden fırlattı, kanımı lavla doldurdu, yetenekle köpürdü
tekrar gelmek için. Beynimdeki acı ve ıstırap dolu zerreciklerin hiç şansı yoktu.

"Siktir!" Her ateş dalgasıyla sarsıldım, acıyı mutlulukla, cenneti cehennemle karıştırdım.

Nefret
ettim.
Bayıldım.
Daha fazla içersem ölürüm.
Ama vücudum beni öldürmeye kararlıydı, her serbest bırakma dalgasında yoğunluğu artırıyordu.
Doğu ile batının, yukarı ile aşağının izini kaybederken gözlerimi kapattım.
Durmadan geldim.
Sonunda sarsılıp inlediğimde, bayılmak üzereyken nefesim kesildiğinde, Pim üzerimden kalkmaya çalıştı.
Oh, hayır.
Döngü tamamlanmamıştı. Gitmesine izin verilemezdi.
Aslında ona yardım etmeliyim. Onu kendimden olabildiğince uzağa atmalıydım. Ama kendimde değildim. Kendim değildim.
bağımlılıktan başka bir şey değildi ve iki de neredeyse bir kadar çirkindi.
Üç değildi.
"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Ellerimi kalçalarına kilitledim. "Daha işimiz bitmedi."
"Uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyorsun, El. Bence durmalıyız."
"Yapamayız." Dürtü çoktan geri dönmüştü, bedenime biniyor, beni acı verici bir şekilde sert tutuyordu.
Karanlık bir saniyeliğine odayı sildi. Gözlerimi kırpıştırdım, önemli olan her şeyi tekrar ışığa getirdim.
Oturmam lazım.
Beynimi biraz daha canlı tutmam gerekiyordu, ondan sonrası kimin umurunda.
Topuklarımı yatağa gömdüm ve
dayanılmaz bir acı. "Benimle birlikte hareket et. Kaçmama
izin verme." "Sen ne-"
"Sadece yap."
Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı ve ağırlığını alarak dizlerinin üzerinde üzerimde durdu, sikim hala sıkıca içine girmişti.
Yumruklarımı şilteye sıkıştırdım ve yukarı doğru
kaldırdım.

Vay anasını.

Bir saniye daha baygınlık geçirdim ve başımı sallayarak yıldızlardan kurtulmaya çalıştım. Kalan tüm enerjimi harcamama rağmen kendimi yatağa atmayı başardım ve gelişigüzel bir şekilde yatak başına yaslandım.

Durduğum anda Pim boyumdan aşağı kaydı. Sanki Pasifik Okyanusu'nda yüzmüşüm gibi nefes nefese kalmıştım. Ter yüzümden aşağı akıyordu. Kalbim iki kez uyarı ile çarptı, ama ben hepsini görmezden geldi.

Yapabileceğim tek şey, bunu bitirmek için işbirlikçi, yok edici ilahiye itaat etmekti.

Nefesimi tutamayınca çenesini kavradım. "Az önce boşaldıktan sonra çok güzelsin."

Ağzını benimkine yaklaştırarak onu öptüm. Daha da sertleştim, vücudum zaten son çağrı için kendini hazırlama sürecindeydi.

O da beni öptü, sanki onu son bir kez daha almam için beni cesaretlendiriyormuş gibi amcığı nazik bir ritimle kavradı.

Kulağına doğru öpücükler kondurarak fısıldadım: "Çok güzelsin ama şu anda arkanı dönmeni istiyorum."

Dondu kaldı. "Ne?"

"Beni duydun." Parmağımı havada döndürdüm. "Sikimin üzerinde dön. Yüzünü çevir."

"Neden?"

Bir an için kötü anıları olduğundan endişelendim. bu pozisyonla ilişkili. Ama onun bana bakmasına, beni izlemesine, ne kadar düşmek üzere olduğumu görmesine izin veremezdim.

Kendime zar zor geldim. Bir orgazm daha beni doğrudan bilinçsizliğe sürükleyecekti.

Riskleri biliyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Onun yargısına bakarken onu becermeme gerek yoktu.

O lanet olası dönen yıldızlara karşı dişlerimi gıcırdatarak, "Neden olduğu önemli değil. Sana dönmeni söyledim." I omzunu itti. "Öyleyse dön."

Gözleri benimkilere daldı, sahte gücümün ötesini gördü

ve yırtık pırtık gerçeğimi okudu.

"Neye ihtiyacın varsa, El." Sesi yatıştırıcı bir mırıltıya dönüştü, "Ama sonrasında dinleniyorsun. Biz
Bunu yapmamalıydın ve buradan çıkana kadar bana bir daha dokunmayacaksın."

Konuşmak zaman kaybıydı.

Başka hiçbir şey mükemmel bir orgazm üçlüsü kadar önemli değildi.

Sertçe başımı salladım. "Anlaştık." Son bir kez boşalabilmem için bana itaat etmesini sağlayacak her şeyi yapardım. Kahretsin, onunla bir anlaşma yapardım. üçüncü bir sürüm vaat ediyorsa, herhangi bir şey hakkında. Eğer mükemmel simetri anlamına geliyorsa.

"Beni nasıl istediğini göster." Bacağını kaldırarak onu kucağımda ayarlamamı bekledi, bu sırada onu döndürdü sikimin üzerinde kalıyordu. Onu olabildiğince hızlı bir şekilde doğru pozisyona getirmek istediğimde, dokunuşumu olabildiğince nazik tutarak yardım ettim.

Hiç ayrılmadık; vücudunun benimkinin etrafında dönmesinin verdiği lezzetli his karşısında ürperdim.

Daha da sertleştim, dayanılmaz bir ihtiyaçla zonkluyordum.

Kim olduğumla ve önemli olan her şeyle bağlantımı kaybetmiştim.

Yorgunluktan, ağrıdan ve ateşten sersemlemiş bir kurbandan başka bir şey değildim.

Sinirlerim yıprandı. Sabrım bencilliğin altına gömüldü.

Sırtını dikleştirip kürek kemiklerini kanat gibi açarak sikimin üzerine yerleşirken ona teşekkür edecek kadar bile nezaket gösteremedim.

Öne doğru uzanarak insan olmayı bıraktım ve kendimi içimdeki bağımlılık yaratan yaratığa teslim ettim. Parmaklarım pençelere dönüştü ve onları sırtından aşağı, kıçının kabarıklığına doğru sürükledim. Aletimin mızrağı kızgın bir arzuyla parlayarak vücudunun içinde kayboldu.

Kızgındım.

Lanet olası öfke.

Olduğum şey için kendime kızdım.

Onu ileri doğru ittim. İnledi, başı sallanıyordu, saçları omzunun üzerinden düşüyordu, bana omurgasının boncuklarını ve nereden geldiğini sonsuza dek hatırlatacak yara izlerini mükemmel bir şekilde gösteriyordu.

Ondan daha iyi değildim.

İttim.

Bir hayvandan daha iyi

değil. İtiyorum.

Benden nefret

ederdi. İtiyorum.

Beni lanetleyecekti.

İttim.

Bu kadar berbat olduğum için bana acırdı.

İttim, ittim ve ittim.

Pim sikimin üzerinde zıplarken, ayak bileğimdeki ağrı savaş ritminde yürüyor, omzumdaki vuruş
Dirseğim, kaburgalarım, kemiklerim ve parmağım, duyduğum en kötü şarkıya bir nakarat ekledi.

Acı.

Sadece sakatlayıcı, korkunç bir acı.

Vücudumun kendimi hayatta kalabileceğimden daha fazla tüketmemi engellemek için yaptığı son girişim.

Ama duramadım.

Sadece nefes nefese kalıp kendimi acının içine atabiliyordum çünkü orada da zevk gizleniyordu. Zevk sarmıştı
Üç kişinin mükemmel güzelliği etrafında.

Ve bir şey oldu. Bir uğultu.

Bir mırıltı.

Önce kafamda, sonra kulaklarımda, parmaklarımda, ayak parmaklarımda, bacaklarımda, gövdemde.

Her yerde.

Kalın bir titreşim acımı yeni dalga boylarına dönüştürdü. Adrenalinim endorfine dönüştü, öfkem rahatlamaya evrildi.

Uğultu daha da arttı, gözlerimin arkasında yaşadı, damarlarımda dans etti, vücudumdaki her kimyasalı aldı. ve içmekten kaçınamadığım zehirli bir kokteyle dönüştürüyordu.

Gözlerim odaklanma yeteneğini kaybetti. Zihnim düşünme yeteneğini kaybetti.

Hiçbir şey için kaybolmuştum.

Pim ve onun bana yaptıklarından başka bir şey yoktu.

Süzülürken başım yatak başlığına yaslandı - yukarı, yukarı, uzaklara, sadece tek bir şey kalana kadar acıyı geride bırakarak.

Pim ve onun bana hissettirdikleri inanılmazdı. Sakindim.

Mutluydum.

Artık hiçbir şeyle savaşmak zorunda değildim.

Ve böylesine güçlü bir dinginliğin ardından yoğun, yoğun bir ihtiyaç geldi. Acı azalırken şehvet arttı. Kollarımı Pim'e sarıp göğsüme yaslanması için onu geriye doğru çekerken, vurulmuş omzumun ve şişmiş dirseğimin artık bir hükmü yoktu.

Boynunu ısırdığımda inledi, başı geriye düştü, saçları bandajlarıma yapıştı, kafatası dikişlerime baskı yaptı.

Yine de hiçbir şey hissetmedim.

Gözlerim artık hiçbir işe yaramıyordu; sadece karanlık ve uğultu. Şurup kafamı daha fazla dopamin ve kimyasalla doldururken onları kapattım.

Daha önce hiç böyle bir şeye katlanmamıştım. Hiç bu kadar davetkâr, bu kadar sarhoş edici bir uyarılma içinde yüzmemiştim.

Hiçbir gücüm yoktu. Kim olduğumu unutmuştum.

Cümleleri ve konuşmayı unuttum.

Nerede olduğumuzu ve bunların neden önemli olduğunu unuttum.

Tek bir amaç haline geldim. Tek bir çekirdek.

Gel.

Bunu düşündüğüm an, işim bitmişti.

Gel.

Canlı bir tel gibi kıvılcım çıkardım ve fısıldadım. Kalın, kalın ısı.

Lezzetli, lezzetli ıslaklık.

Elektrik, damarlarımda tehlikeli ve şeytani bir şekilde püskürüp çatırdayana kadar arttı. Kaçtığım acı tüm alanlara yayılıp alev alev yanan bir fenomene dönüşürken titredim ve nefes nefese kaldım.

Kır

mızı

.

Sıca

k.

Kabarcıklan

ma.

Çok fazla.

Çok yoğun.

Çok

mükemmel

.

Bağımlılık yapıyordu.

Herhangi bir esrardan daha iyi. Her uyuşturucudan daha derin. Onunla çıldırmıştım.

Kafayı taktım.

Ve lanet olsun, geliyorum.

Ve daha önceki tüm zamanların aksine, renkleri kokladım, hissettim

Gördüm, duydum.

Yıldızların ve asteroitlerin beni paramparça ettiği uzaydaki bir solucan deliğindeydim.

Döndüm, yüzdüm ve hiçbir şeyin olmadığı uçsuz bucaksız boşlukta bağırdım.

Ve sonra, her şey bitti.

Mırıltılar ve sözcükler damlacıklar gibi üzerime

süzülüyor, zihnimi okyanusların ve
ıslaklık. Yüzmek istedim. Serinlemek istedim. Gerinmek ve sakin dinginliğe teslim olmak istedim.

Ama sonra bir şey beni çekiştirmeye, yatmaya başladı, Beni yan yatırıp kucağıma oturdu.

Gözlerimi açtım ama hiçbir şeyin olmadığı o tuhaf dünya geri geldi. Konuşmaya çalıştım ama anlaşılmaz dünya

dil benden kaçtı.

Yüzümü önümdeki ipek tellere gömdüm. Tutunduğum uçurumun kenarındaki yumuşak dağları avuçladım.

Daha fazla ses. Daha fazla miyavlama. Anlamadığım daha fazla kelime.

Anlayamamış olabilirim ama sesi tanıdım. Sevdiğim kadın.

Her şeyden çok istediğim kız.

Gitmesine asla izin vermeyeceğim ruh.

"Nerede olduğunu ya da neler olduğunu bilmiyorum El, ama şimdi dinlen." Gözyaşları yankılandı. "Lütfen iyi ol."

Beynim saçma sapan şeyleri hatırladığım şekilde yeniden düzenledi.

Dil.

Bu tanrıça neden üzgündü?

Ona sormak istedim ama dilim dönmedi. Kalbim yavaşladı.

Zihnim örtüldü.

Uğruna öldürdüğüm kadının zengin kokusunu içime çektim ve sonra... hiçbir şey.

Bölüm On Dört

Pimlico

YENİ BİR GÜN.

Yeni bir sabah.

Ve ben de yeni bir Elder umuyordum.

Onu tamamen iyileşmiş ve zafer kazanmaya hazır bir şekilde uyanırken hayal etmiştim.

Ama yapmadı.

Güneş etrafa saçılmış bedeninin üzerinde parlıyor, sargılarını ıslatıyor, gergin yüzünü ıslatıyordu. Acı çekmekten ziyade huzur içinde görünüyordu.

Ateşi gecenin bir vakti düşmüştü ve seks sırasında her ne olduysa, bir şekilde acısını unuttuğu anlamına geliyordu.

Ancak, uykulu ve huzurlu olsa bile, yüzü sert olmaktan asla vazgeçmedi. Koyu renk kaşları ve kalın kirpikleri bronz teninde kalıcı bir hâkimiyet kurmuştu.

Bütün gece bana sarılarak uyumuştu ve ben de onun kollarında kozalanıp kalmıştım. Hareket etmeye cesaret edemedim. Kıpırdarsam inliyor, vücudu yaralarından dolayı sıkışıyordu. Şafak sökerken, bir yastığa sarılıp daha derin bir uykuya daldı.

Ve şimdi onun üzerinde dururken, dün gece ne olduğunu anlamak için elimden geleni yaptım.

Keşke bir cevabım olsaydı. Onun kolları arasındayken hiç uyumamıştım - bu soru hiç bitmeyen bir döngüdeydi.

Onu tutarlı olmaktan anlaşılmaz olmaya iten neydi?

Her acıyı nasıl görmezden gelmiş ve bu kadar mutlu görünmüştü?

Tamamlanmış mı? Doydun mu?

Kollarımı ovuşturarak, çok fazla şey yaptığından endişelendim. Bu

Beyninin oynadığı oyunlara boyun eğerek kendine daha da zarar verecekti.

Onu korumak için burada kalmak istemiştim ama belki de yanılmıştım.

Belki de iyileşmesi için denize geri dönmesi gerekiyordur.

Neredeyse üç gündür buradaydık ve eskisinden daha iyi değildi, hatta onu daha da kötüleştirmiştim.

Aptal, Pim. Çok aptalca.

Onu yıkadıktan sonra emerken ne düşünüyordum? Açgözlü ve bencildim, ve şimdi ne yaptığıma bak.

O kırılmış.

Eğer bugün Fantom'la yola çıkarsak, Elder daha hızlı toparlanabilirdi, ama Chinmoku'nun bizi bulması an meselesiydi, ya sonra? Selix Elder'ın yerine mi savaşacaktı? adına mı? Elder bunun dışında kalır mıydı?

Gözlerimi devirdim.

Sanki.

Elder, çıkıklara, kırıklara ve kurşun deliklerine rağmen süvarilerin en önünde yer alacaktı.

O kadar uzun süredir şiddetle yaşadığını ve artık gerçekten nasıl huzur bulacağını bilmediğini düşünmek kalbimi yaraladı. Nasıl mutlu olunacağını unutmuştu.

Ama tüm bunlara rağmen onu burada tutsak tutamazdım.

Ben de o durumdaydım ve bunu ona asla yapmazdım. Seçmesine izin verirdim. Onun katkısı olmadan bu kararı vermekle hata etmiştim; tıpkı onun yaptığı gibi onu kurtardığımı düşünmüştüm.

beni kurtardı.

Çünkü kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Kesinlikle.

Ama sevgi yeterli olmayabilirdi. Belki de bunu sadece kendi affediciliği yapabilirdi ve kendinden nefret etmeyi kendini kabul etmeye çevirmenin hızlı bir yolu yoktu.

Ya yelken açacak ya da burada bir gün daha geçirecekti; henüz hareket edecek durumda değildi. Uyandığında konuşurduk ama şimdilik midem boştu ve zihnim karmakarışıktı.

Yemek ve yürüyüş kafamı toparlardı.

Omuzlarım dikleşti. O uyurken burada dikilip endişelenmek yerine bir planım olduğu için mutluydum.

Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerlerken, hâlâ nemli olan saçlarımı omzumun üzerinden attım. Duş almış, sade bir kot pantolon ve koyu pembe kapüşonlu bir tişört giymiştim. Bu bana yaşımı hissettirdi. Sayısal değer olarak hala çok genç olduğumu, ama yaşam değeri olarak yaşlı olduğumu hatırlamamı sağladı.

Son bir kez arkama bakıp koridorda ilerlerken Elder hiç uyanmadı.

Merdivenlerden inerken zihnim bir kez daha uçuştu Dün geceki tuhaflığına. Nasıl ortadan kaybolduğunu. Vücudunun nasıl acıdan kırılganlıktan şehvetli yumuşaklığa geçtiğini. Sözleri anlamsızdı. Gözleri nasıl da odaklanmamıştı.

Uçurtma gibi uçmuştu ve hiç ot içmemişti.

Nasıl?

Daha önce hiç bu kadar yumuşak ve sersemlemiş, tamamen sekse odaklanmış birini görmemiştim.

Merdivenlerin dibine ulaşıldığında, salondan kadın sesleri yükseldi ve ardından bir bebek miyavlaması duyuldu.

Lanet olsun.

Midem kurşuna döndü. Tess'le tekrar konuşmak istesem de, bebek Lino'nun yanında olmak çok acı veriyordu.

Elder'ın gelmesine ve felaket getirmesine saniyeler kala, seçtiği meslekte köleleri zalim efendilerden kurtarmakta ve
bebek etrafta. Ya kadınlar böyle bir masumiyeti göremeyecek kadar kırılgandı ya da bebekte sadece kendi geçmişlerinden gelen kötülükleri görüyorlardı. Bu, iltihaplanmış yaralara tuz dökme ve onları daha da kötüleştirme potansiyeline sahipti.

Benim gibi.

Asla gebe kalamayacak bir piç tarafından parçalandı.

Kapı aralığına doğru geri çekilerek nefesimi tuttum ve evden çıkmak için başka bir yol aradım. Suzette'in Fransız aksanı kulaklarıma ulaştığında ön kapı beni çağırdı. "Gururla taşınan bir çürük daha, ha, mon amie?"

Tess'in yumuşak kahkahası yankılandı. "Koleksiyon için bir tane daha, sanırım."

Birlikte kıkırdadılar, yumuşak ve mırıltılı bile olsa seksle kirli bir şekilde titreşen bir şeyler fısıldadılar.

Onlar tekrar gülerken Tess daha yüksek sesle konuştu. "Biliyorum, biliyorum. Elde etmek için daha sert oynamalıyım. Ama Tanrım, Suzette. Kendimi nasıl kaybedeceğimi gerçekten biliyor." Kadınsı tonu günahkâr bir şeyle alay ediyordu. "Şimdiye kadar bu adama alışmış olmalıydım. Ama hayır... Beni hâlâ şaşırtmayı başarıyor."

"Merdivenleri çıkmadan önce ikinizin arasında neler olduğunu görmediğimi mi sanıyorsun?" Suzette homurdandı. "Seni o kadar iyi programlamış ki

sana o bakışı attığı anda altuzay."

Bunu gerçekten dinlememeliyim.

Cinsel içerikli bir güç oyunu içinde olanların etrafında olmaktan pek de rahat değildim. Tahakkümden hoşlananları asla yargılamazdım ama benimki gibi bir geçmişe sahip olmak... beni temkinli yapıyordu.

Ayaklarım gitmek için can atıyordu ama bedenim dinlemek için öne doğru sallanıyordu. Başkalarının konuşmalarını gözetlemek yaramaz, iğrenç bir alışkanlıktı ama bu kelimeyi daha önce de duymuştum.

Alt uzay.

Tenimi karıncalandırdı, eski anıları geri getirdi. Beni meraklandırdı.

"Ne bakışı?" Tess sesindeki sırıtmayı gizleyemezken bir bebek çıngırağı duyuldu. "Bakış falan yok."

"Nasıl göründüğünü çok iyi biliyorsun." Suzette ses tonuna cilveli bir hava kattı. "Normal bir insanı dehşete düşürmesi gereken bakış.
Daha yeni kavga etmişti. Her tarafı kan içindeydi. Size attığı o bakış, kana bulanan kişinin siz olmanızı istediğini gösteriyordu. Peki sen ne yaptın?" Dramatik bir şekilde iç çekti. "Canını kurtarmak için kaçmak yerine iyi bir küçük esclave gibi altuzaya düştün."

Tess teatral bir şekilde yakındı. "Ah...evet, o bakış." İki kadın bir kahkaha krizine tutuldu.

Tess sesini alçalttı. "Ama çok bağımlılık yapıyor Suzette. Bu kadar çabuk olması korkutucu. Zihnimi değiştiriyor

Zar zor görene ve kesinlikle konuşamayana kadar. Tek istediğim o."

"Umutsuz vakasın." Suzette kıs kıs güldü.

Bir bebeğin gevezeliği yetişkin sohbetini böldü ve konu Lino'nun Franco'nun geçen hafta aldığı Legolarla gökdelenler inşa etmeyi öğrenmesi için çok erken olup olmadığına geldi.

Olduğum yerde kaldım, fuayede pusuya yattım ve Tess'in bahsettiklerini düşündüm.

Alt uzay.

Böyle bir şeyi yakalamak için cinsel acı mı çekti?

Kaçırılmadan önce duymuştum. Kaçırılmanın fizyolojik ve psikolojik artılarını ve eksilerini anlatan bir iki bloga rastladım.

Dominant/itaatkar ilişkisi.

Annem, bir insanın beyninin aşırı hazza ulaştığında duyusal refleksleri kapatma gücüne sahip olabileceği fikrinden çok etkilenmişti.

Hipnozun altuzay ile aynı prensiplere göre çalıştığına dair çılgın bir teorisi vardı. Böyle bir zihin durumunu tetiklemenin cinsel derinlik felaketiyle tamamen ilgili olmasa da benzer olduğunu düşünüyordu.

Çarparak durdum.

Elder.

Dün gece altuzaya mı ulaştı?

Ona olan bu muydu? Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gözleri benimkilere odaklanmıyordu. Dudakları kelime üretemiyordu. Tek yapabildiği beni becermek, sonra da bayılırken yanıma sokulmaktı.

Annemin bana okuttuğu çalışmalardan birinde İlk kez alt uzaya girmekten bahsetmek için uzun süreli acı ve yüksek erotik zevk arasında dikkatli bir denge kurmak gerekiyordu.

Vücudunda bol miktarda acı vardı. Bunu üç orgazma ulaşma takıntısıyla birleştirince, ayağının kaymış olması mümkündü. Kaymış olabilir.

tek bir odağa girdi ve başka hiçbir şeyi umursamadı.

Ve eğer altuzaya girmişse... tekrar girebilir miydi? Nasıl bir şeydi?

Bunu bana öğretebilir mi?

Tüm motorları bırakma düşüncesini inkar edemem. Bilişsel kontrol beni korkutuyordu. Ama son derece güvendiğim birinin ben teslim olurken benimle ilgilenmesi....

Birinin bana akıl çelen mutluluktan başka bir şey göstermemesini mi?

Bu fikir sarhoş ediciydi.

Omzumun üzerinden baktım, ona koşup yatağa geri dönsem mi diye düşünüyordum. Ama ön kapı açıldı ve Q'nun mutfakta öpüştüğü yaşlı kadın içeri girdi
Birinin üstünden taze baget, diğerinden kereviz çubukları çıkan market poşetleri taşıyorlardı.

Sanki lobide davetsiz bir şekilde oyalanmamı bekliyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ah, sen olmalısın
Pimlico."

Kadına bakarken salondaki sohbet hemen kesildi, artık savaş ya da kaç duygusuna kapıldım.
ne zaman yeni insanlarla karşılaşsam. Kendimi hırlamak yerine gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Öyleyim."

"Harika, tanıştığımıza sevindim. Hakkınızda çok şey duydum zaten." Bana nazik bir sırıtışla baktı ve bir poşet yiyecek uzatarak bir şekilde kendimi ailenin bir parçası gibi hissetmemi sağladı.

Beyaz saçları bluzuyla uyumluydu, lacivert eteği ise cömert kıvrımlarını sıkıca sarıyordu. "Ben Bayan Sucre. Bay Mercer'ın şefi ve mutfak yardımcısıyım."

"Minyon mu? Böyle bir kelimeyi nereden öğrendiniz Bayan S?" Tess belirdi, Lino'yu kalçasında zıplatıyor ve bana tatlı bir gülümseme veriyordu. "Günaydın, Pimlico." Gülümsemesi başka bir unsur daha taşıyordu; başımı olması gerekenden fazla eğdiğimi bildiğini ve bunu hiç umursamadığını ima eden bir şey. Konu seks olduğunda onun bu rahatlığı beni geriyor ve
aynı zamanda rahatlayın.

"Günaydın." Gülümsemesine karşılık verdim, önce oğluna sonra tekrar ona baktım. Nedenini bilmiyordum ama Tess beni aynı anda hem güçlü hem de güçsüz kılıyordu.

Onu arkadaşım olarak istedim, kadın etkileşimine aç olduğum için değil, kendinden emin ve mutlu göründüğü için.

Nasıl böyle olunacağını öğrenmek istiyordum. Kendime güvenen ve mutlu biri olmak istiyordum.

Kendime güvenim artmış ve mutluluğun tadına varmıştım ama güneş ne kadar parlak olursa olsun geçmişim hâlâ gölgeler saçıyordu. Hâlâ o karanlıktan nasıl uzaklaşacağımı ve kapıyı sonsuza dek nasıl kilitleyeceğimi öğrenmem gerekiyordu.

Bayan Sucre ona cevap verdi, ayaklarını sürüyerek geçti ve
elindeki baget çantasıyla oturuyor. "Bu güzel kelimeyi maître'in Lino için aldığı Despicable Me'den öğrendim." Nefesinin altından mırıldandı. "O çocuk daha çok küçük Uluslararası hırsızlar ve terörist komplolar, gözlüklü sarı sosisli bir çocuk filmine sarılmış olsa bile."

Tess kıkırdadı. "Bunu aklımda tutacağım ve Q'ya daha fazla bebeğe uygun film almasını söyleyeceğim."

Bayan Sucre, bugünlerde gençlerin ebeveyn gibi davranmasına inanamıyormuş gibi başını salladı. "Siz ikiniz benim ölümüm olacaksınız. Sözlerime kulak verin... Dünya tehlikede." Yine de gözleri sevgiyle parlıyordu. Çok fazla sevgi ve aile neşesi.

Böyle basit bir anın parçası olmaktan onur duyarak ama gerçekten davet edilip edilmediğimden emin olamayarak elimde yiyecek torbasıyla garip bir şekilde durdum.

Tess gülerek boştaki kolunu Bayan Sucre'nin iri cüssesine doladı ve onunla birlikte mutfağa doğru yürüdü. "Bizi gerçekten seviyorsun."

Bayan Sucre sırıtmamak için kendini zor tutarak burnunu çekti.

Suzette iki kadına kıkırdadı, sonra bana doğru yaklaştı ve kalan poşeti almak için elini uzattı.

Ondan ayrılmak istemedim -neredeyse sanki bir
Bu harika basit dünyaya giriş şifresi.

bitti.

"Teşekkürler." Suzette diğerlerini takip etmek için hamle yaptı ama son anda bir adım daha yaklaştı ve eğildi.

Damarlarımdaki tüm kan kırmızı buza dönüştü, Elder olmayan birinin kişisel alanımı işgal etmesine ne alışıktım ne de buna hazırdım.

Hızlıca nefes alarak geri adım attığımda gözleri kısıldı.

Bacaklarımı hareket ettiren şey içgüdülerimdi, seçim değil.

Anında, başka bir zayıflığımı daha ortaya çıkarmamış olmayı dileyerek hayıflandım.

Yine de kaçışımın onu etkilemesine izin vermedi, sanki her şeyi daha önce görmüş gibi davrandı - ki iyileşmekte olan kadınlar için bir rehabilitasyon evinde yaşadığını tahmin ettim.

Hiçbir şey olmamış gibi davranarak bir elini gergin omzuma koydu ve Fransızca merhaba diyerek her bir yanağımı öptü. "Bonjour, Pim." Hızlı bir sıkmayla beni bıraktı ve mutfağa doğru fırlayarak onlara katılmam için beni çağırdı. "Hadi gel."

Tess'in yanından geçerken, Tess'i aynı anda hem güldüren hem de kızartan bir şey fısıldadı. Tıpkı son konuşmalarında olduğu gibi Parisli ve büyük olasılıkla kirli bir şey.

Aralarında nasıl bir şaka yaptıklarını bilmiyordum ama Tess bana baktı, yüzünde hâlâ kahkahalar vardı ve gözlerinde hoş geldiniz. "Haydi, Pimlico. Açlıktan ölüyor olmalısın. Erkekler ortalıkta yokken, biz kadınlar aynı derecede yaramaz bir sohbetin tadını çıkaralım. cupcakes."

* * * * *

Sabah hayal edebileceğimden daha hızlı geçti.

Sinirlerim bozulmak ve Elder'a dönme ihtiyacı duymak yerine, hayatımın en normal, en sade zamanlarından birinin tadını çıkardım.

Mutfakta bir bar taburesine oturup bacaklarımı sallayarak, Tess ve Suzette onu azarlarken Bayan Sucre'nin mutfak sihrini hazırlamasını izledim. Aşçı kuru tekerlemelerle karşılık verirken ben de diğer kadınlarla

birlikte gülüyordum.

Bazen sohbet Fransızcaya kayıyor, İngilizce ağırlıklı şakalara ve sorulara bir tutam egzotiklik katıyordu, ancak çoğu zaman konuyu takip edebiliyor, onlarla birlikte hayatın aptalca panzehirlerine kıkırdayabiliyordum.
Kırsal kesim ve bir sürü kurtarma köpeğine ev sahipliği yapmanın keyfi - görünüşe göre Q'nun istemediği ama şimdi aşık olduğu köpekler.

Brunch kahvaltı barında servis edildi. Suzette ve ben otururken, Tess de Lino'nun yanında durmuş, bankın üzerine bağlanmış bir bebek sandalyesine oturmuş, kendi tabağındaki lokmaları ona yediriyordu.

Menüde bol miktarda Colby peyniri ile pişirilmiş çırpılmış yumurta ve fırında tereyağı ile kızartılmış taze baget vardı. Böyle bir
Basit bir yemekti ama Fransız havası ve Bayan Sucre'nin yeteneğiyle şimdiye kadar tattıklarımın en iyisiydi.

Biz bitirdikten sonra, kendi porsiyonu için bize katılan şef daha fazlasını yapmak için koşuşturdu. Q ve diğer adamların bir yerlerde olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. Görünüşe göre, Bayan Sucre'nin taze kahve, yumurta, baget ve yanında buzlu bir kekle hazırladığı tepsilere bakılırsa, Q ve diğerleri malikânenin etrafında saklanmışlardı.

Yemekler hazır olduğunda, Bayan Sucre bizi toplamamız için mutfağa yönlendirdi. Tess bir tanesini Q'nun gizlendiği yere götürdü, Suzette bir tanesini Franco'ya götürdü ve ben de bir tanesini Elder'a taşıdım.

Üç kadın. Üç erkek. Hepsi birbiriyle karşılıklı ilgileniyor.

Bir şeyin bu kadar doğru hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Brunch'ın rahat ağırlığı ve mis gibi tereyağı kokusuyla merdivenleri tırmanırken, aklımdan yatak odasına girip Elder'ı tatlı bir öpücükle uyandırma ve onu sağlıklı ve mutlu bulma hayalleri geçti. Güçlü ve iyileşmiş olacaktı ve onu terk ettiğim için beni azarlayacak, sadece bunu telafi etmemi isteyecekti.

Sahanlığa ulaşıp yatak odasına doğru ilerlerken umutlu ve hevesli bir şekilde gülümsedim.

Yatak odasının kapısını ayak parmağımla iterek açtığımda, hayal ettiğim fanteziyi yaşamaya başlamıştım bile.

Onu besleyeceğim, üzerine titreyeceğim,

hissettireceğim-

"Oh, Selix."

Küçük senaryom bir şarap şişesinin mantarı gibi patladı, hafifçe mahvolmuş fırsat kokuyordu.

Selix, Elder'ın üzerinde durduğu yerden başını kaldırdı. Bana yarı gülümseyerek tepsimi gösterdiğinde gözleri tepsime takıldı.

yan sehpa. "Onu şuraya koy. Hâlâ baygın." Kaşlarını çattı. "Şimdiye kadar uyanmış olmasını beklerdim ama sanırım düşündüğümden daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var."

Parmaklarım tepsinin kulplarını kavradı, suçluluk duygusu beni sardı. Bir itiraf tuzlu ve ağır bir şekilde ama Elder'ın şehvetin beni ele geçirmesine izin vermeden önce konuştuğunu ve uyanık olduğunu itiraf etmeye cesaret edemiyordum.

Bir kez daha, şehvet düşmanım olmuştu. Ama bu sefer, bir adamın hayatımı mahvetmesi değil, benim bir adamınkini mahvetmem söz konusuydu.

Ben kıpırdamayınca Selix yüzünü ovuşturdu, parmaklarını üç günlük kirli sakalında gezdirdi. "Şu anda uykuya yemekten daha çok ihtiyacı var."

Hem katıldım hem katılmadım.

Elder seks yaptıktan sonra gecenin çoğunu uyuyarak geçirmişti. Elindeki serumu çıkardığına göre şimdiye kadar acıkmış ve susuz kalmış olmalıydı.

Odanın diğer ucuna geçerek yiyecekleri, kokularının üzerine sinmesini ve midesinin rüyalarını bastırmasını umduğum bir yere bıraktım. "En azından bir şeyler içmesi için onu uyandırmamız gerekmez mi? Saatlerdir baygın."

"Artık iyileşecek." Selix yeni damlaya başını salladı Elder'ın damarına yerleştirilmiş ve beyaz bir şeritle tutturulmuş. "Uykusunda çıkardığını fark ettim. Michaels bana bu şeyin akmaya devam etmesi için kesin talimatlar

verdi.

nasıl yöneteceğimi. Elder'ın onu erken çıkarabileceğini düşünüyordu, bu yüzden onun inatçı kıçıyla başa çıkabilecek donanıma sahip olduğumdan emin oldu."

Dudakları tuhaf bir sırıtışla kıvrıldı. "O yapışkan madde işe yarayana kadar rahatça uyuyacak. Ancak, bir saat kadar sonra,
Birinin ona tuvalete gitmesi için yardım etmesi gerekecek. Ona iğne yapmaya karşı değilim ama
Kateter mi? Evet, korkarım bu benim dostluk bağlarımın ötesinde."

Kendime rağmen gülümsedim. Son birkaç gündür yoldaşına gösterdiği derin sevgiden sonra Selix artık beni korkutmuyordu. Chinmoku'nun geldiği gece nerede olduğu konusunda konuşmamız gereken çok şey vardı ama onun Elder'a yüzde yüz bağlı ve bu nedenle güvende. "Ona yardım etmeyi umursamıyorum." Ben de ona yardım edeceğimi eklemek üzereydim.
Ama Selix, Elder'ın uyanık olduğunu ve tuvalete gidecek kadar koordine olduğunu bilseydi, başka sorular da sorabilirdi.
Sekse hayır diyemediğim için her şeyi berbat etmiştim.

Selix başını salladı, dudaklarından bir kıs kıs gülme döküldü. "Sanırım sikinin işemekten ziyade başka amaçlar için kullanıldığını hatırlamanı tercih eder." Boğazını temizledi. "Bak sana ne diyeceğim. Biraz daha kalacağım. Yapmam gereken birkaç şey var ve ona göz kulak olurken bunu yapabilirim. Sen de kalabilirsin.
Bu yerden çıkmadan önce gece vardiyası var." "Oh, tamam." Gözlerim istenmeyen yiyeceklerin olduğu tepsiye kaydı.
Yemek. Gitmek istemiyordum ama haddimi de aşmak istemiyordum. Selix onun arkadaşıydı. Elder'ın hayatına zorla girip onu yerinden edemezdim. Hemşirecilik oynayacak zamanım olmuştu. Açgözlülük yapmazdım.
"Eğer eminsen."

"Eminim." Pencerenin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi ve telefonunu çıkardı. "Halletmem gereken bazı işler var - Phantom'un onarımı, ileriye dönük planlar, vesaire. Huzur ve sessizliğe ihtiyacım var."

İşten çıkarılmamı anladım. "Onun yanında olduğun için teşekkürler. Bunu takdir ettiğini biliyorum."

Selix başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle kilitlendi. Dudakları bir şey söylemek için aralandı ama elini sanki şöyle der gibi salladı
gerginliği çok önemli olduğunu söylese de önemli bir şey olmadığını söyledi. "Bana teşekkür etmene gerek yok. O da aynısını yapardı."

"Yapacağından hiç şüphem yok." Minnettar bir gülümsemeyle,
Elder'ın yalnız olmadığını bildiğim için günün geri kalanını erkekler yerine kadınlarla geçirmek üzere aşağıya indim.

* * * * *

"İstersen onu tutabilirsin." Kıpır kıpır bir bebekle zahmetsizce başa çıkmasına aval aval bakarken Tess başını kaldırdı.

Salondaki battaniyenin üzerinde bebeğin bezini değiştirmeyi yeni bitirmiş, ona zürafalı sarı bir tulum giydirmişti.
ön tarafta. Dağınık, nankör bir iş ve bir kereliğine de olsa, zıp zıp bir erkek çocukla onun yerinde olmak için can atmama neden olmadı.

Küçük olabilir ama aman Tanrım, yaptığı pisliğe bak. Eww.

Bir an için daveti kabul edilmedi.

Bir ahtapota dönüşüp köpeğin kuyruğunu yakalamak için kucağından kaymak için elinden geleni yaparken bile onu tutmayı başardığı için bakmaya devam ettim.

Alacakaranlık gelmişti ve bu garip, basit günün sona ereceğinin habercisiydi. Tavana bakmadığım ve Elder'a gitmeyi dilemediğim bir saat bile geçmemişti. Ama onu ne kadar özlesem ve nasıl olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşsam da, Selix'e olan saygımdan merdivenleri tırmanmadım.

Elder onun yetenekli bakımındaydı. Endişelenmemeliydim. Ev mutluluğunun kaosunun tadını çıkarmalı ve aile, emlak imparatorlukları ve hayır kurumlarıyla hokkabazlık yapan iki kadınla takılmalıydım. Sanki sadece iki kişi değil de bir personel ordusuymuş gibi

kolayca.

Birden fazla köpeğin oynadığı, Lino'yu peşlerinden sürünmesi için kışkırttığı salona çekilmiştik. Köpeklerden biri

Bir yavru arkadaşıyla halat çekme oyunu oynarken minik bedenine doğru eğilir, ardından öğleden sonra bisküvi atıştırmalığını çaldıklarında gözyaşlarına boğulur, tombul parmaklarını köpek salyasına bulayabilir.

Küçük duyguları birkaç saniye içinde bir uçtan diğerine değişiyordu, ancak bu Tess ve Suzette'i şaşırtmadı. Lino'nun çıkardığı sesler sadece hayatın sesleriydi ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde görevlerini yerine getirirken dikkatlerini dağıtmıyordu. Bir elleriyle evrak işlerini hallediyor, diğer elleriyle gelecek hafta düzenleyecekleri hayır yemeği ve bağış kampanyası hakkında konuşuyor, ardından Güneydoğu Asya'daki mülklerle ilgili yatırım konularına geçiyorlardı.

Aynı zamanda Tess oğlunun elini tutup köpek mikroplarını temizliyor, Bayan Sucre ile yeni menüler hazırlıyor ve bu kargaşa içinde benimle konuşmanın bir yolunu buluyordu.

Normal kadınların yapacağı her şeyi konuşmuştuk: kaçırılmadan önce iş ve okul için neler yaptığımı. Ailemin nasıl olduğu ve ben kaçırılmadan önce
babamın ölümünden bahsetti. Beni sordular.
En sevdiğiniz yiyecek ve içecek. En sevdiğiniz mevsim. Elder hakkında en sevdiğiniz şey.

Ve bir kez erkekler konusuna girdikten sonra, bir süre bu konu üzerinde kaldık.

Q ve Franco hakkında onları herkesten daha iyi tanıyan kaynaklardan parçalar öğrendim. Çoğu erkeğin sevgililerinin paylaştığını bilmekten dehşete düşeceği şeylere kıkırdadım ve Elder'la denemeye cesaret edebileceğim ya da edemeyeceğim birden fazla seks eylemi konusunda aydınlandım.

Q salona girip Tess'e düşünceli ve öfkeli bir bakış attığında, artık Elder'a yaptıkları için onu lanetlemiyor ya da kişisel eğilimleri yüzünden ondan korkmuyor, onu daha yumuşak bir ışık altında görüyordum. Huysuzluğu ve sıkılmış çenesi beni korkutmuyordu çünkü karısını çok sevdiğini biliyordum
ve bebek ve hiçbir şey insanı bundan daha fazla insan yapamaz.

"Piiiim? Dünya'dan Pim'e. Duydun mu beni?" Tess Lino'yu bana doğru salladı. "Onu tutmak ister misin? Sen de bütün gün onu

izledim." İzlemek,

evet.

Kataloglama, evet.

Her gün farklı uyaranlara maruz kalmanın, insanların kıvranan halı larvalarından yürüyen, konuşan, yetenekli türlere evrimleşmesine nasıl yardımcı olduğunu öğrenmek.

Ama ona dokunmak?

Tutmak mı?

Bebek ağırlığını hissetmek ve Tess onu hangi şampuanla yıkadıysa onun kokusunu almak mı?

Hayır.

Yapamam.

Şu anda onu annem gibi inceleyebilirim. Herhangi bir psikoloji öğrencisinin yapacağı gibi - ayrı bir varlık olarak, büyüleyici sınırsız bir eğlence sunuyor. Daha iyi bir kelime bulamadığım için bir sergi.

Eğer onu kucağıma alırsam, insan gelişimi üzerine bir çalışma olmaktan çıkar ve gerçek olur.

Çok, çok gerçek.

Başımı sallayarak, bebeğini neden asla kucağıma alamayacağıma dair korkunç sırları saklamak için güldüm. "Hayır, ben iyiyim. Sadece izlemek beni daha mutlu ediyor. Yine de teşekkürler."

"Çocukları pek sevmiyorsun, ha?" Tess göz kırptı.

"Anlıyorum. Özel bir hoşgörü gerektirirler. Bazen onları tutmak, kıvranmaları ve yaramazlık yapmaları nedeniyle bir güç harikasıdır." Lino onun saçını çekti ve haklı olduğunu kanıtlarcasına bir bebek hırıltısı çıkardı. "Ama fikrini değiştirirsen, teklifim her zaman açık. Sadece onu yakala."

Soğukkanlı ve iyi niyetli görünmek istemedim. Oğlunu paylaşma cömertliğinden etkilenmemiştim ama onu düzeltmenin acısına da katlanamazdım.

Bunun yerine usulca güldüm, nedenlerinin benim nedenlerim olduğuna inanmasına izin verdim ve daha az acı verici bir şeye odaklanmak için başka bir yere baktım.

Ne yazık ki, koltuğunun altına sıkıştırdığı siyah bir dosyayla kanepenin yanından geçerken Q'ya gözüm takıldı.

Bilmiş bir bakışla eğildi ve Lino'yu karısının kucağından aldı.

Tess bir öpücük almak için dizlerinin üzerine çöktü, Q bana dargın bir bakış attı ve sanki ben orada değilmişim gibi karısına mırıldandı. "Fikrini değiştirmeyecek, esclave."

Tess bana bir bakış attı, sonra kocasına döndü. "Olabilir. Çocuk istemediğini söyleyen insanların bazen fikirlerini değiştirdiklerini biliyorum."

Q başını salladı ve bana yeşil bir bakış fırlattı. "Özür dilerim, Pimlico. Karım fazla iyimser ve gözünün önünde olanları göremiyor." Ona onaylamayan, hayranlık dolu bir bakış fırlattı. "Korkarım çok dayanıklı. Bazen unutuyor."

Rahatsız bir şekilde koltukta kaykıldım. "Anladığımdan emin değilim-"

Lino yakasını çekiştirirken burun delikleri açıldı. Sanki ne demek istediğini itiraf etmek istemiyormuş gibi sustu.

Boş vermeliydim. Satır aralarını okumalıydım. Kendimi bir dünya acıdan kurtarmalıydım.

Ama ben yapmadım. Aptalın tekiydim. "Anlat bana."

Sanki dürüst olmak ona çok pahalıya mal oluyormuş gibi derin bir iç çekti. "Tess'in görmediği şey, bunun çocuk istemediğin için değil, yapamadığın için olduğu. Bu yüzden oğlumu kucağına almayacaksın." Sertçe nefes aldı, sesi soğuk kalsa da gözleri özür diliyor, beni parçalara ayırıyordu. "Kendilerine yapılanlar yüzünden artık çocuk sahibi olamayan ve benim bakımıma giren ilk kişi sen değilsin. Hiçbir koşul altında kendini eksik ya da kırılmış hissetmemelisin."

Omuzlarım kıvrıldı. Yeni bir acı dalgası çökerken nefesim kesildi.

Lino mırıldandığında sesi yumuşadı. "Bu özel bir mesele, ama ben de bir süre kısır olduğuma inandım, bu yüzden bir şeyi isteyip de asla elde edememenin acısını anlıyorum. mümkün olup olmadığını bilmek."

Kendime sarıldım, dizlerimin üzerinde yuvarlandım.

"Q...dur." Tess bembeyaz kesildi ve daha fazla konuşmasını engellemek istercesine yerden kalkıp onun yanına gitti.

Onu susturmaya çalıştığına sevinmiştim. Ona soğuk şefkatiyle beni katletmeyi bırakmasını söyleyemezdim. I Ciğerlerimde nefes alacak nefes kalmamıştı, bırakın onu yanıldığına ikna etmek için tartışmaya harcayayım.

Umutsuzca nazlı nazlı gülebilmeyi ve onu trajedimin kokusundan uzaklaştırabilmeyi diledim. Onları ve kendimi, çocukların kanımda yaşayan, nefes alan ve asla gerçek olmayacak hayaletler olmadığına ikna etmek için.

Ama Q karısını dinlemedi, nazik olmaya çalışsa da beni boş yere kırbaçlamaya kararlıydı. "Anlıyorum.
Kısırlık ve hissettiğiniz kayıplar konusunda endişelenmeyin ama sonsuza kadar onsuz kalacağınızı düşünmeyin. Başka yollar da var."

"Q," diye tısladı Tess, Lino'ya doğru uzanarak. "Bırak onu."

Onu görmezden geldi. "Dünyanın dört bir yanındaki yetim çocukları ve hayvanları kurtaran birçok hayır kurumuna bağışta bulunuyor ve onları yönetiyoruz. Aslında kurulmasına yardım ettiğim yetimhanelerden biri tam burada, Blois'da. Geriye kalan birkaç taneden biri. İnsanlar artık yetimhanelere inanmıyor ama ben inanıyorum. Güvenli bir toplumda yaşamanın travmanın iyileşmesine nasıl yardımcı olabileceğini gördüm çünkü kendi evim istismara uğramış köleler için bir yetimhane. Çocukların da aynı şeye ihtiyacı var.
ağ-"

"Q!" Tess yanakları kızarmış ve dudakları incelmiş bir halde tersledi. "Dedim ya,
yeterli."

Bakışlarına kasvetli bir karanlık çökmüştü, sanki bu gerçekleri söylediğine ve kendini benim sorunlarımın içine soktuğuna inanamıyordu. "Merde, affet beni, Pimlico." Mırıldandı
Fransızca bir şey, kendi kendine karar veren ve keskin bir şey ardından gergin bir İngilizce ile. "Tıpkı karımın

düşünemediği gibi, görünüşe göre bende de aynı kusur var."

Bunu yapamam.

Artık burada olamam.

Tökezleyerek ayağa kalktım, ciğerlerim sıkışıp havayı kısıtlarken sallandım. "Sorun yok." Oksijeni yutarak, göğsüme tutkal gibi sızan paniğin tanıdık baskısından acı çekerek
görüşümün tüneline, boğazımın pençesine karşı savaştım.

Yalnız kalabileceğim bir yer bulmam gerekiyordu.

Nefesimi tutup yutkunmak ve Q ile Tess'in zihnime yerleştirdiği resimlerden kurtulmak için özgür olmaya ihtiyacım vardı.

"Hemen döneceğim."

Aceleden ayağım takıldı, nereye gittiğime bakmadım.

Yalan söylemem umurumda değildi ve geri dönmeye niyetim yoktu.

Umurumda değildi, sadece söyledikleri her şeyin doğru olduğunu kanıtladım.

Sadece uçtum.

On Beşinci Bölüm

Yaşlı

İNFERTİL.

Kırılmış.

Kendilerine yapılanlardan dolayı artık çocuk sahibi olamayan ilk kişi siz değilsiniz.

Mercer'ın sözleri kafatasımın içinde hastalıklı bir şekilde uçuştu. Siktir et onu.

Lanet olsun ona.

Aklından ne geçiyordu ki?

Fuayede sallanıyordum, olduğum yerde donup kalmıştım, öfkeden kavruluyordum.

Bazıları Pim'in benden sakladığı dehşeti duymak için zamanlamamın mükemmel bir şekilde ayarlandığını söyleyebilir. Diğerleri ise dinlememin ve ona bana anlatma şansı vermememin zalimlik olduğunu söyleyebilir. Ben ise tek hatalı olanın o Fransız olduğunu söyleyebilirim.

Her şeyden çok sevdiğim tek yaratığa bir kez daha zarar veren lanet olası piç.

Bu korkunç durumu planlamış gibi değildim.

Merdivenlerden topallaya topallaya inerken, yaralanmanın etkisiyle hâlâ baygın ve halsizlikten sersemlemiş bir haldeyken, Pim'in parçalandığını görmek için tam zamanında gelmiş değildim.

"Kahretsin," diye mırıldandı Selix, kollarını yanımda kavuşturarak. "Onu öldürmemi ister misin?"

Dişlerimi gösterdim. "Onu öldürecek biri varsa, o da benim." Başka bir kavganın beni hastane yerine tabuta koyma ihtimali umurumda değildi.

Sınırı aşmıştı.

Tekrar.

Son bir saat içinde, bayat yataktan kalkmak, botları ve sargıları çıkarmak ve duş almak için Selix'in yardımına başvurdum.

Pim'in sünger banyomda gözden kaçırdığı pislikleri temizledim. Yatağımın başucundaki masaya bırakılan soğuk yemeği yemiş, serumun çıkarılması karşılığında ağızdan

antibiyotik almaya razı olmuştum.

ve sonra yüzümü buruşturarak bol bir pantolon ve siyah bir tişört giydim.

Uyandığımda sinirlerim pek iyi değildi ve Pim yerine Selix'i hemşirem olarak buldum. Ve bu cehennem çukurundan ayrılmaya hazırlanırken çektiğim acı ve hayal kırıklığı arttıkça daha da kötüleşti.

Merdivenlerden bir sakat gibi zıplayarak inmek hiç de kolay olmamıştı.

Q'yu öldürmek istediğim ve başaramadığım fuayeyi görmek kendimi kontrol etmem için iyi olmadı.

Ama bu?

Öldürmek istediğim adamın hayatımın aşkına bu kadar kibirli ve kalpsiz bir şekilde çocuk sahibi olamayacağını söylediğini duymak... evet, onun kafasını kesmek istedim.

Dişlerimi sıkarak salona doğru acı dolu bir adım attım, yeni bir katliam yapmaya hazırdım. Ama Pim şeklinde bir mermi çift kapıdan fırladı, antredeki fayansların üzerinden geçti ve doğrudan göğsüme saplandı.

"Lanet olsun." Homurdandım, ayak bileğim olmaması gereken bir şekilde büküldüğünde ve yörüngesi kırık kaburgalarıma çarptığında küfrettim.

Taze acıya rağmen kollarım anında onu sardı, Sıkı sıkı sarılmış, omzu ve dirseği harap olmuş bir halde onu sıkıca kavrıyordu.

Yüzü yukarı doğru eğik, dudakları hafif mavi, gözleri tamamen vahşi ve tam olarak nerede olduğunu anladım.

Paniğin kalbinde. Bir saldırının gözünde.

Onun için duyduğum korku, hissettiğim her türlü rahatsızlığın önüne geçti. "Benimle gel." Yüzünü göğsüme gömüp ciğerleri umutsuzca nefes almaya çalışırken kolumu beline doladım.

Kahretsin.

"Sorun yok, Pim. Ben yanındayım." Yarı hoplayarak, yarı yürüyerek salonun karşısındaki kütüphaneye girerken, onu o pislikten uzaklaştırmaya ve tekrar nefes almaya odaklandım.

Selix olduğu yerde kaldı, benimle Mercer arasında bir tampon görevi gördü.

Pim bana karşı koymaya çalışmadı ve kütüphanede yalnız kaldığımız anda, ben tek elimle çift kapıyı kapatmaya çalışırken o kucağımdan fırladı.

Etrafımıza gizlilik ve sessizlik çöktüğünde, onunla yüzleşmek için döndüğümde onu soğuk şöminenin yanındaki halının üzerinde buldum. Kolları kaburgalarına sıkıca sarılmış, ağzı açık, bakışları göremediğim bir şeye kilitlenmişti.

Dizlerinin üzerinde hafifçe sallanıyor, saçları sallanıyordu. Omuzlarının etrafında. Gürültü yok, gözyaşı yok, içindeki paniğin yıkımını ima edecek hiçbir şey yok.

Kahretsin, o kadar cesur ve güzeldi ki, benimle ilgileniyor, iyi olmam için elinden geleni yapıyordu.
rahat ve bakımlıydı ve şimdi, bana ihtiyacı olduğunda, onun için orada değildim.

Kahretsin, suçluluk duygusu.

"Çok üzgünüm, Pim."

Hâlâ buz gibi bir panik içinde kilitli olduğu için fark etmedi. Onun dış dünyadaki şeylere olan boşluğu bana kendimi hatırlattı.
dün gece oldu. Seks sırasında tuhaf bir yere inmiştim; daha önce hiç gitmediğim ve sevip sevmediğimden emin olmadığım bir yere. Beni bazı anılardan mahrum bıraktı ama diğerlerine daha fazla netlik kazandırdı. Zaten zevk aldığım bir şeyi
Tekrar denemek için can attığım bir şeye dönüştü. Bir işe hiç bu kadar odaklanmamıştım. Tek bir faktör tarafından hiç bu kadar tüketilmemiştim - OKB'mde bile.

Sihir gibiydi. Ama yaşananların bireyselliği ne olursa olsun, bu beni nasıl bir şey olduğunu hatırlamaktan alıkoymadı.
inanılmazdı ve şimdi onu böyle görmek beni ne kadar kırdı.

Başını eğdi, dudakları hâlâ nefes almak için aralanmıştı.

Bir daha konuşmadım. Kelimeler ona ulaşamazdı ama dokunmak ulaşabilirdi.

Ona doğru ilerleyerek, yakınımdaki deri düğmeli bir sandalyeye acı içinde kendimi bıraktım, sonra öne doğru eğildim ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Ona dokunduğum anda, ince kristal gibi paramparça

oldu.

Bir anda gözyaşları dökülmeye başladı.
halıyı bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Yüzü kalçama bastırırken güçlü, ince kolları beni sardı.

Teselli ve yardım istemesi, onu önümde diz çökmüş halde görmek, anlayabileceğimden çok daha fazla acı çektiğini bilmek, zaten harap olmuş kalbimin son parçalarını da yıktı.

"Ah, Pim." Ona doğru eğildim, sırtını okşadım, saçlarını öptüm, halının üzerine oturup bana sarılırken onu tuttum. "Nefes al. Sadece nefes al."

Yarı sendeleyip yarı hıçkırırken başını tuttum.
O kadar çok titredi ki, benim vücudum da onunkine uyacak şekilde titredi.

Acısı fiziksel olmayabilir ama canı yanıyordu ve ben Keşke hepsini alıp götürebilseydim. Onu küçük parçalara ayırıp teker teker yakmak isterdim. Ona eziyet edecek hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi yakardım.

O piç de dahil.

"Sorun yok, Pim. Her şey yolunda." Alnından öptüm, terli saç tellerini bir kenara fırçaladım, tenindeki nemli korkuyu sildim. "O lanet Fransız'ı dinleme. Ne dediğini bilmiyor."

Kulaktan dolma ve yanlış bilgilerle onu üzmeye nasıl cüret eder?
Varsayımlar mı? Gençti. Sağlıklıydı. İsterse çocuk sahibi olmaması için dünyevi bir neden yoktu.

Biz.

Ben.. bir baba.

Bu düşünce beni öldürdü.

Ne kadar komik ki, tüm hayatımı bir kadın için özlem duyarak geçirdim.
Beni istemeyen aileler, kuzenlere oyuncaklar almak, ilişkiler için güvenli sığınaklar yaratmak, ama asla cesaret edememek
kendi ailemi kurmayı düşündüm.

Birinden sürgün edildiysem ne olmuş yani? Başka bir tane yaratabilirdim. Herkesten çok sevdiğim Pim ile bir tane. Bir oğul.

ya da beni ben olduğum için sevecek ve geçmişimden dolayı benden nefret etmeyecek bir kız.

Kutsal fu-

"Hayır." Pim kömür kokan düşüncelerimi yarıda kesti. Başını salladı, dudaklarından keskin bir hıçkırık daha döküldü. "O haklı."

"Bu kadar egoist biri asla haklı olamaz."

Yüzü kızardı. "Ama... bu konuda öyle." "Ne... Ne

diyorsun sen?" Sıra bendeydi.

dehşetin ağırlığı altında boğuldu. "Pim, ne demek istiyorsun?"

Yüzünü kucağıma gömdü ve daha çok ağlamaya başladı.

Her ne kadar cevaplar istesem de, bu tür çocuk kavramlarını ayıklamam gerekip gerekmediğini öğrenmek için hırlasam da, saklanmasına izin verdim. Ne de olsa kendi işkencemi bir araya getirmek için zamana ihtiyacım vardı.

Bu kütüphanede otururken çocuk sahibi olmayı ilk kez düşünüyormuşum gibi davranamazdım. Düşünmüştüm. Tabii ki.

Kendimi hangi saçmalıklarla beslediğimin bir önemi yoktu. Benim gibi ailesi için yaşayan bir adam, kaybettiklerini yerine koymak için her yolu denerdi.

Ancak, çok sevdiğim bir şeyi asla

Bu kötü dünyada başıma kötü bir şey gelirse beni öldürecek güce sahip olduklarını dolaylı olarak biliyorlardı. Çok fazla tehlike var. Çok fazla suçlu ve hırsız var.

Bilmem gerekirdi.

Ben de onlardan biriyim.

Çocuk sahibi olmak beni endişe ve kaygılarla erkenden mezara sokacaktı ve ayrıca hayatım

intikam, üreme değil. Dünyayı Chinmoku'dan temizleyene kadar ne ben ne de sevdiğim herhangi biri tekrar güvende olabilirdi.

Yine yalan söylüyorsun.

Geçen geceki kavgamızdan sonra Q'nun oğluyla yüz yüze gelmeden önce bile bir çocuğu olduğunu biliyordum. Evine girdiğim anda bebek oyuncaklarını görmüştüm. Benimki gibi aşırı analizci bir beyinle bunu yapmamak zordu. O bir

Tıpkı benim gibi tehlikeli bir varoluşa sahipti ama yine de sevdiklerini korumanın bir yolunu bulmuştu.

Çocuklarla birlikte olmanın kolay olduğunu söyleyemem. Küçük kuzenlerimle herhangi bir ilişki kurmama izin verilmiyordu ama asla sahip olamayacağım şeyleri dileyerek kendimi yırtmayı çoktan bırakmıştım.

Yine yalan söylüyorsun.

Yüzleşmek istemediğim şeyi kendime itiraf ederek ellerimi birleştirdim.

Sonunda, sebep olduğum tüm pislikler düzeldiğinde Pimlico ile hamilelik konusunu açmış olabilir.
Sadece daha mutlu bir yere ulaşırsa. Sadece benimle evlenirse. Ve sadece çok daha güvenli bir varoluş içinde olursak.

Ancak o zaman oturup tartışabilirdik
Sevgimizi birlikte yarattığımız diğer insanlara yaymak. Ama çocuklarımız olsa da olmasa da, bu ona karşı hissettiklerimi değiştirmedi. Mutlu olmak için bir kız ya da erkek çocuk sahibi olmak şart değildi.

İçimde yankılanan o boşluk Pim'i bulduğum anda dolmuştu. Onun dünyamda olmasıyla da dolmaya devam etti. Artık hiç kimseye ya da hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Sadece ona.

Ancak, şimdi... o boşluk geri döndü, ondaki aynı boşluğu tanıdım, bana onu neyin yüklediğini söyleyecek kadar güvenmemiş olmasından nefret ettim.

Elimden gelen en nazik ses tonunu kullanarak yumuşak parmak uçlarımla onu okşadım. "Sen sahip ol-"

"Hayır!" Bacaklarımın arasına daha da gömüldü. "Özür dilerim.
Çok üzgünüm."

"Neden özür diliyorsun?"

"Çünkü sana asla bir aile veremem!" Gözyaşları daha da arttı, nefes alışları hızlı ve kesik kesikti. "Çünkü sana ihtiyacın olan şeyi veremem."

"Neye ihtiyacım var?"

"Kendine ait bir aile, El. Yerine geçecek bir oğul ya da kız -" Hüznü sözünü kesti. "Bunu istediğimi hiç düşünmemiştim. Hiç inanmamıştım-" Daha sert yutkundu.

"Ben bunu istiyorum. Yani

çok." Yüzü, onu daha fazla ıstırap bulduğunda buruştu. "Onu çok ama çok istiyorum ve asla ona sahip olamayacağım."

Hay
sikeyim.
Sikeyim.
Sikey
im.
Sikey
im.

Tamamen üzerine eğildim, boğulup boğulmaması umurumda değildi. Onu tutmak zorundaydım. Ona olmadığını göstermeliydim.

Acısını benden saklamaya ihtiyacı vardı. Duvarlarımın arkasını görebildiğini ve beni herkesten daha iyi okuyabildiğini biliyordum ama beni tamamen anlamasına hazırlıklı değildim.

Beni motive eden şeyin ailem olduğunu
bilmek. Para değil.
Güç değil.
İntikam
değil.

Ben basit hedefleri olan basit bir adamdım ve o beni çok ama çok net görüyordu.

O da bunu en az benim kadar istiyor.

Pim'in çocuğumu doğuracağı senaryosunu reddettiğim kadar hızlı bir şekilde, şimdi onun hamile ve gülümseyen görüntüsünü silemiyordum.

Ağlayan bedenine sarıldığımda, sonunda onu neyin yiyip bitirdiğini anladım. Acısını paylaşmayayım diye derinlerde, çok derinlerde neyi barındırdığını, neyi iltihaplandırdığını, neyi sakladığını.

O piç kurusu Alrik, geçmişini ve geleceğini elinden almıştı. Onun cesedinden uzaklaşmıştı ama hayaletinden asla tam anlamıyla uzaklaşamayacaktı; kısırlığı sayesinde her zaman onu hatırlayacaktı.

Ona daha sıkı sarıldım, çok sıkı sarıldım ama anladığımı anlamasını istedim. Aklının tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve cevaplarım ya da çözümlerim olmasa da, ne

olursa olsun onun yanında olacaktım.

"Pimlico... benimle konuşmalısın." Eğilerek, sağlam parmaklarımla yüzünü kucağımdan uzaklaştırdım. Yukarı bakmaktan başka çaresi kalmasın diye çenesini tutarak, "Ne zaman öğrendin?" diye mırıldandım.

Ne zamandır bana yalan söylüyorsun, küçük fare?

Hastane mi? Polis mi? Kontroller?

Bu, kısırlık haberinden daha çok acı veriyordu. Bana güvenmediği gerçeği. İsteyerek sakladığı.

Benim iyiliğim için olduğuna inanarak benden başka ne saklamıştı?

"Bana yalan söyledin," diye fısıldadım. "Testlerin hepsinin iyi çıktığını söyledin."

Teni soluk krem rengindeydi; gözleri kırmızı çerçeveli ve kabarık. Göz teması kuracak ve bunu sürdürecek cesareti bulamadan bakışları başka yöne kaydı. "Ben sağlıklıyım, yani bir bakıma testler iyi geçti." Sert bir şekilde nefes aldı ve benim
patlamak ya da onu azarlamak.

Sadece başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim ve devam etmesi için onu zorlamadım. Bana anlatmak için en iyi yolu bulmalıydı ve ben de ona bunu yapması için zaman tanımalıydım.

Sonunda yenilmiş ve bitkin bir halde kucağıma yığıldı ve her şeyi bir çırpıda anlattı. "İç organlarımın
üzerimde kullanılanlar yüzünden mahvoldu. Yanlış kayganlaştırıcılar ve sağlıksız maddeler gebe kalma şansımı yok etti. Hem fiziksel hem de kimyasal yara izleri...
çok kapsamlı."

Analitik beynim mantıklı bir argüman olarak hemen inançsızlığı seçti. Pim benimdi ve mükemmeldi - bu nedenle onda yanlış bir şey olması mümkün değildi. Kusurlu ya da kırık değildi. Ne tür şeyler yaşamış olursa olsun, hiçbir zaman kusurlu ya da kırık olmamıştı.

Elini tutarak sıktım, kısmen onun, kısmen de kendi iyiliğim için. "Bu bir kişinin vardığı sonuç.
Doktorlar bazen yanlış anlarlar. Başka bir görüş arayacağız."

Geri çekildi, suçluluk, utanç ve özür tüm yüzünü kaplamıştı. "Yetkili doktor da aynı şeyi söyledi. Bu yüzden sonuçlara başka birinin bakmasını istedi."

"Tamam, üçüncüyü alırız." Onu neşelendirmek umuduyla kusurlarımla oynayarak sırıttım. "Böyle bir sayıya olan aşkımı biliyorsun."

Hafifçe gülümsedi, panik atağı nihayet bakışlarından silinmişti. "Üçüncüsü vardı. Ardından başka bir muayene daha. Hepsi aynı şeyi söyledi. Sana bu şekilde söylemek istemedim. Senden sakladığım için özür dilerim ama bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum. Seninle ilgili tüm umutları nasıl yok edeceğimi.
gelecekte çocuk sahibi olmak. Bir anda aptal bir köleden çaresiz bir anneye dönüştüğüm gerçeğini nasıl saklayabilirim?"

Sanki benim gibi sahte bir puta dua ediyormuş gibi başı öne düştü. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İnsanlar çocuk isteyip istemediğinizi bildiğinizi söylediğinde, bunu şimdi anlıyorum. Onları istediğimi yüzde yüz biliyorum, sadece vücudum artık böyle bir seçeneğe sahip değil, bu yüzden... Bunu kabulleneceğim. İyi olacağım." Yukarıya doğru baktı
çikolata patlamaları. "Seni korkuttuğum için özür dilerim, Elder. Şimdi iyiyim. Önemli bir şey değil."

"Kendini hafife alma, Pim. Kendini nasıl
çok üzgünsün. Bu çok büyük bir mesele." Yakınına eğilerek çenesini kavradım. "Ve bunun etkilediği tek kişi sen değilsin. Yalan söylemeyeceğim ve bunun içimi parçalamadığını söyleyemem. Ne kadar acı çektiğini bilmek ve sonunda gerçekten ne kadar mükemmel olduğunu görmek beni öldürüyor. Sen de en az benim kadar bir aile istiyorsun. Sen de benim kadar çocuk istiyorsun....hayal bile edemezdim-"

Onu öptüm.

Kendimi durduramadım. Dilimin onun tuzlu hüznünü yalayıp yutmasına ve kederini çalmak için elimden geleni yapmasına engel olamadım.

Öpüşmemizden ürktü, ağzı benimkiyle dans etmekte tereddüt ediyordu. Dudaklarıma karşı konuştu. "Sana hak ettiğin aileyi veremediğim için üzgünüm, El."

"Saçmalık." Onu yerden kaptığım gibi kucağıma çektim. Ağrılar, sızılar ve acılar umurumda değildi. İstemeyerek geldi, boşluğa ihtiyacı olduğu için değil ama

çünkü yaralarıma ve bandajlarıma baktı ve

Ağırlığıyla hasarlı yerlerime daha fazla baskı yapmasını engellemek için.

Ona bir seçenek sunmamam çok

kötü oldu. Ona yakın olmalıydım.

Bunu gerçekten duymasına ve bana inanmasına ihtiyacım vardı çünkü bu Tanrı'nın dürüst gerçeğiydi ve asla değişmeyecekti.

"Benimle kavga etmeyi bırak. Otur."

Yaşadığım acıyı paylaşıyormuş gibi hafifçe yüzünü buruşturarak, onu tutma ayrıcalığını bana vererek son yolu da batırdı.

Derin bir iç çekerek fısıldadı, "Bilmeni istemedim. Bunun için özür dilerim."

"Öncelikle özür dilemeyi bırakmalısın. Bunların hiçbiri senin suçun değil." Sakladığı şeyler hakkındaki hislerimi sakladım.

uzakta. Yalanlarının mücadele ettiğim şeylerin bir parçası olduğunu tahmin etmişti; öfkeleneceğim ya da bunun herhangi bir parçası için onu suçlayacağım korkusunu güçlendirmesine gerek yoktu.

Asla yapmazdım.

Hem de hiç.

Onu yakınımda tutarak teninin tatlı kokusunu içime çektim. "İkincisi, neden bilmemi istemedin?"

"Çünkü aileye ne kadar değer verdiğini biliyorum ve sana aileyi veremeyecek bir kıza aşık oldun."

Nefesimin altında kıkırdayarak, neden olduğu ani kalp kırıklığını dağıtmak için elimden geleni yaparak, saçlarını kulağının arkasına taradım. "Pimlico... bana bir aile verdin."

Gözleri büyüdü. "Nasıl?" "Bana

kendini verdin."

Nefesini içine çekti. "Ama-"

"Aması yok." Burnumu onunkine bastırarak fısıldadım, "Başka hiç kimse bana özlediğim her şeyi bir arada veremez.

mükemmel bir paket. Benim için o sensin. Birlikte çocuk sahibi olup olamayacağımıza bakılmaksızın. Onlara ihtiyacım yok. Artık ihtiyacım yok.

Sen yanımdayken olmaz."

Bu sefer, onu öpmeme izin verdi. O da beni öptü.

Ben kendi acımı gömerken, onun küçük bir parçasını iyileştirmeme izin verdi.
Üçleme.

Ama o inleyip kollarımda erirken, içimden delicesine minnettar bir şey aktı. Sıcak, yoğun ve ezici bir sevgi ve bu kıza sırılsıklam aşık olduğum için duyduğum minnettarlık.

Her türlü sorunun üstesinden gelinebilir. Herhangi bir yaralanma iyileşebilir. Herhangi bir kötü haber çözülebilir. Ama gerçek aşk - gerçek ruh derinliği... bu asla sahte ya da taklit edilemez.

Bu hediyenin yanında diğer her şey sadece beyaz bir gürültüden ibaretti.

Pim beni daha sert öptü ve kollarını ağrıyan omuzlarıma dikkatlice doladı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Ben de onu öptüm, dillerimiz birbirine karıştı.

Bu an mükemmel olabilirdi ama bir şey hariç. Mahremiyet ve kişisel rahatlık gibi küçük bir şey. Başkasının evinde yaşamaya katlanabileceğimden çok daha fazlasını yaşadım.

"Eve gitmeliyiz, küçük fare." Alt dudağını ısırdım. "Denizi özledim."

"Eve." Dudaklarıma öpücükler kondurdu. "Evet, hadi eve gidelim."

Okyanusa ihtiyacım vardı.

Açık alanlara ihtiyacım vardı.

Bana verdiği bu yeni kalp kırıklığı yaralarını iyileştirmek için Pim'e tek başıma ihtiyacım vardı.

On Altıncı Bölüm

Pimlico

"GİDİYORUZ," diye bağırdı ELDER beni (yavaşça ve topallamamak için elinden geleni yaparak) salona götürürken. "Hemen şimdi."

Tess ve Suzette, Lino'nun aralarında sıkıştığı kanepeden başlarını kaldırıp baktılar.

Selix ve Franco kollarını kavuşturup bacaklarını açarak birbirlerini taklit ediyor, odanın kendilerine ayrılan köşelerinden bakıyorlardı. İki ikinci komutandan gelen düşmanlık, havayı şiddetle yoğunlaştırırken bile Lino kıkırdadı ve tükürük baloncukları üfledi.

Elder, Selix'in temkinli tavrını ve Franco'nun kendi alanını paylaşmak zorunda kaldığı için duyduğu öfkeyi fark ederek gerildi.

Sessizce ikisine daha fazla odaklanırken nefesimi tuttum. küçük Lino'dan ziyade öfkeli erkekler. Şeytani bir ısrarla gelen panik atak beni güçsüz, titrek ve bir başka mutlu bebek mırıldanması anıyla yüzleşmeye ne yazık ki hazırlıksız bıraktı.

Odanın barut fıçısındaki tek nimet Q'nun ortadan kaybolmuş olmasıydı.

Umarım biz gidene kadar uzak durur.

Tess boğazını temizledi ve koltuktan kalktı. Elder'ın ayrılmakla ilgili yorumuna aldırmadan, omuzları çökmüş ve ellerini uzatmış bir şekilde bana doğru geldi. tekrar kaçmamam için beni ikna ediyor.

Sıcak mavi gözleri benim için acırken sertçe yutkundum, yüzünde parlak bir özür vardı. "Pim, ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerek-"

"Yapma." Elder beni kendisine doğru daha sıkı çekti. "Bence sen ve kocan yeterince şey yaptınız. Sence de öyle değil mi?"

İrkildi ve elini bıraktı. "Haklısın-"

"Hanımımla bu şekilde konuşmaya cüret etme." Franco bir adım öne çıktı, tertemiz takım elbisesinin içinde vücudu kabarmıştı. "Ona saygısızlık edersen bu eve de saygısızlık edersin." Yumruklarını sıktı. "Bir daha düşündüm de. Devam et. Ona hakaret et.
Kıçını tekmelemem için bana başka bir sebep ver."

Selix hırladı, Elder ve bana doğru ilerledi, onun sert ve sıkı nefes alıyordu. "Eğer birinin kıçını tekmeleyecek biri varsa, o da benim seninkini tekmelememdir."

"Sikerim böyle işi-"

"Çocuklar!" Suzette bağırdı. Kollarında Lino'yla birlikte ayağa fırlayarak Tess'e önümde katıldı. "Artık kavga etmek yok. Zaten yeterince saçma sapan şey oldu."

Tess ona minnettar bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Haddimi aştığım için gerçekten özür dilerim. Q'nun da öyle olduğunu biliyorum."

"Sorun yok." Endişesini bir nebze olsun hafifletebileceğimi umarak başımı salladım. Elder gibi ben de gitmeye hazırdım. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Misafirliğimizi fazla uzatmıştık ve buraya ait değildik. Hiçbir şey bunu bebeklerden daha iyi kanıtlayamazdı.
martılar ve deniz yerine binalar.

Gitme ihtiyacıma rağmen, kaba davranmak istemedim. Tess benimle arkadaş olmak için elinden geleni yapmıştı. En azından bir ucube gibi kaçmamın onun suçu olmadığı konusunda onu rahatlatabilirdim. "Panik atağa sen neden olmadın. "Panik atağa sen neden olmadın.
bir süredir vardı. Al-'ın bir yan ürünü" diye kestirip attım. Bir daha asla o piçin adını ağzıma almayacaktım. Ne kafamın içinde ne de yüksek sesle. O benim için ölmüştü. Bitmişti.
Her söylediğimde onun üzerimdeki hakimiyetini çağrıştırıyordu. "Anlıyorsun."

Tess ellerini birbirine kenetledi, ne demek istediğimin ve ne söylemeyeceğimin tamamen farkındaydı. "Anlıyorum ve bu
İnanılmaz derecede güçlü olduğunuzu söylediğimde doğruyu söylüyorum ve üstesinden geldiğiniz her şeye hayranlık duyuyorum." Elder'ın bakışlarından kaçınmak için

fısıldamak için elinden geleni yaparak daha yakına eğildi ve ekledi, "Eğer herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen... hava durumu, filmler, bebekler ya da başka herhangi bir şey, lütfen e-posta göndermekten ya da aramaktan çekinme.
Yabancı olma, tamam mı?"

"Edeceğim. Ve teşekkür ederim."

Elder öfkeyle yanımda kayarken tekrar gülümsedik. O benim saldırımdan onu sorumlu tuttu ama ben tutmadım. Bu onun hatası değildi. Q'nun suçu değildi. Benim hatam bile değildi. Benim
Zihin beni yüzleşmeye katlanamadığım konulardan korumak ve korumak için o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki, hala bu tür koltuk değneklerine dayanıyordu. Yavaş yavaş güvenmek, yeterince güçlü olduğuma inanmak zaman alacaktı. Henüz mükemmel olmadığım için kendimi azarlamayacaktım.

Uyuşturulmuş ve kaçırılmıştım ve başlangıçta bu yerden ve içindeki insanlardan nefret ediyordum, ama bir şekilde, birkaç kısa gün içinde onlara gerçekten değer vermeye başladım ve başka bir yerde bulamayacağım bir rahatlık buldum. Hâlâ Tess'in esaret hikâyesini öğrenmek istiyordum ama Elder'la birlikte açık okyanusa geri dönmek için bunu seve seve takas ederdim.

Tekrar kendi başımıza kalmaya hazırdım ve Chinmoku'nun bizi aylarca hatta yıllarca bulmamasını umuyordum. O zamana kadar Elder savaş formunda olacaktı ve Fantom'daki topçuları onları daha gemiye adım atmadan öldürecekti.

Bunun gerçekleşme ihtimali nedir? İçimde bu şekilde olmayacağına dair korkunç bir his var.

Ama hayaller... bedavaydı ve şimdilik onları şımartabilirdim. Gerçek olmalarının bedeli bazen çok yüksek oluyordu.

Arkamızda bir hizmetçi belirdi, yırtık kırmızı ve mavi balo elbisemi kucakladı. "Al. Bunu unutmasan iyi olur."

Elder ondan aldı ve kolunun altına sıkıştırdı,
Bir doz daha acı uygulandığında biraz ağarıyor. "Teşekkür ederim."

Geri döndüğü için minnettar bir şekilde teşekkürlerini tekrarladım. Üzerimdeki kapüşonlu tişörtü çıkarıp Tess'e baktım. "Üstümü değiştirebilirim. Gitmeden önce bunları sana geri vereyim."

Başını iki yana salladı. "Saçmalama. Onlar senin. Al onları."

"Eğer eminseniz."

"Eminim."

Vedalaşmalarla aram hiç iyi olmamıştı -gerçi bu konuda çok fazla deneyimim olmamıştı- ama sosyal nezaket tamamlanmıştı. Bu yüzden gitmekte özgürdük.

Öyle değil mi?

Elder düşünceli ve yanımdan gitmek için can atar bir halde duruyordu, Selix çoktan çıkışa doğru ilerlemişti ve hayatlarından çıkmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Rahatlama ve endişe içinde iç çektim.

Biz.

"Q'ya benim için veda edecek misin?" diye sordum. "Ona benim

Kaçtığım için özür dilerim. O değildi. Sadece bu kadar kısa süre sonra hassas bir konu-"

"Anlayacaktır, Pim. O seni hak etmiyor.

Özür dilerim." Elder beni kendine yaklaştırdı ve diğer kolunun altındaki balo elbisesi kadar sert bir şekilde sarıldı. "Güven içinde dinlenmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim Bayan Mercer." Kanı kaynarken bile bir beyefendi gibi hafifçe eğildi. "Umarım sizi ya da kocanızı bir daha asla görmem."

"İyi yolculuklar," dedi Tess usulca.

"Gidelim, Pimlico." Elder fuayeye doğru döndü,

Beni çift kapıdan geçirip ön kapıyı açan Selix'e doğru yönlendirdi. "Helikopter hazır ve uçmaya hazır mı?"

Selix başını salladı, siyah saçları yukarıdaki sıcak ışıkların altında parlıyordu. "Mercer bize kendi deposundan yakıt ikmali yaptı. Gitmeye hazır."

"Kahretsin." Elder kaşlarını çattı. "Bu aptal burnunu istemediği yerlere nasıl sokacağını gerçekten biliyor." Kızgınlıkla nefesini verdi. "Şimdi ona benzin parasını ödemeden buradan ayrılamam."

Tess ve Suzette bizi fuayeye kadar takip ettiler. Tess sanki Q'yu katların arasından görebiliyormuş gibi üst kata baktı ve onu yanaklarını sevgiyle pembeleştiren bir şey yaparken buldu. Hayranlık dolu bir gülümseme belirdi ve sonra daha

Profesyonel olan. "Sorun değil. Senin teşekkürüne ihtiyacı

yok.

Eminim ki onun adına aranızın bu kadar bozulmasından dolayı üzgün olduğunu söyleyebilirim ve daha fazla dinleyeceğine söz veriyor.
Bir dahaki sefere kurtaracağı kıza daha yakın olsun." Güldü. "Artık önce ateş edip sonra soru sormak yok."

Elder sertçe başını salladı. "Peki. Geri ödemeleri internetten göndereceğim." Topallayarak ilerledi, açık çimenlerin ayrılmaya davet eden görüntüsü karşısında hızlandı.

Eşikten adımını atarken, kasları benimkilere karşı dalgalanırken nefesinin altından küfretti.

Kaşlarımı çattım, kendini zorlayıp zorlamadığını görmek için yukarı baktım.
Helikoptere ulaşmak için yardıma ihtiyacı vardı, ama arkasını dönüp bir kez daha Tess'e baktı.

Boğazını temizleyerek, "Hâlâ onu öldürmek istesem de; çirkin Fransız boynunu seve seve kıracak olsam da, o gece bana bir iyilik yaptığını kabul etmeyecek kadar kibirli değilim."

Dondum kaldım, Elder'ın şiddetten titrerken bile bu kadar pragmatik olabilmesi beni şaşkına çevirdi.

"Beni vurdu ve kadınımı aldı, bu yüzden onu asla affetmeyeceğim ama düşmanlarımı öldürdüğü ve bana Pimlico'yu korumak için bir fırsat daha verdiği için Bunu başaramazsa, sonsuza dek minnettarlığımı kazanacaktır." Son kelimeyi sanki tadı korkunçmuş gibi tükürerek tekrar çıkışa yöneldi. "Ona şunu söyle-"

"Bana neyi anlatacaksın?" Biraz zalim, biraz meraklı bir Fransız aksanı merdivenlerin tepesinden aşağı süzüldü.

Elder beni bir daire şeklinde döndürdü, merdivenlerden aşağı inerken yüzü Q'ya dönüktü, su gibi pürüzsüz ve cam gibi parlıyordu.

"Hiçbir şey." Elder dişlerini gösterdi. "Mesajı karına bırakmak, yüzüne karşı itiraf etmekten daha kolaydı."

"Ah." Q elini çenesinde gezdirdi, kolunun altına bir dosya daha sıkıştırmıştı. "Güzel karımdan seninle konuşmasını isteyeceğim.
O zaman yalnız kaldığımızda mesajlaşırız. Belki de ona cevabımı çok iyi anladığı bir dilde verebilirim."

Tess zarif bir pembelikle kızardı ve merdivenlerin dibine ulaştığında onun yanına doğru ilerledi.

Neredeyse bilinçsizce, Q'nun tüm vücudu ona doğru yöneldi.

-Sadece beline sahiplenici bir şekilde yerleşen kolu değil, her uzvu. Hepsi seçtiği kadına mıknatıslanmıştı.

Elder nefesinin altından oflayıp pufladı ve sertçe eğildi. "Hoşça kalın Bay Mercer. Umarım yollarımız bir daha asla kesişmez."

Q başını salladı ve dosyayı havada salladı. "Vedanız için erken Bay Prest. Korkarım gidecek hiçbir yeriniz yok. En azından henüz."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Elder'ın sorusunu duymazdan gelen Q, Tess'in gitmesine izin verdi ve aramızdaki son mesafeyi kapatarak, iki adamın sadece birkaç gün önce birbirlerini öldürmeye çalıştıkları yerde durdu.

Dosyayı kaldırarak işaret parmağıyla üzerine vurdu. "Ben bunun hakkında konuşmak." Sayfaların ilk demetini çıkararak, dizlerimin su toplamasına ve nefesimin buğulanmasına neden olan bir bakışla bana uzattı. Cinsel güçten değil - her ne kadar

Ama Elder'da görmeye alıştığım vahşi şiddetin içinde yüzdüm.

Gözlerimi kırpıştırdım ve iki adam arasındaki husumeti farklı bir düzeyde anlayarak onlara baktım.

Q ve Elder birbirlerinden nefret ederlerdi, bunu kimse inkâr edemezdi.

Ama bu sadece Phantom'da ya da burada olanlarla ilgili değildi. Bundan daha fazlasıydı. İlkeldi ve muhtemelen farkına bile varılmamıştı.

Birbirlerine çok benziyorlar.

En iyi köpek olmaya alışmış ve krallıklarında bir rakiple mutlu olmayan iki alfa kurt. İkisi de dikenli ve sevilmesi zor. İkisi de acı sona kadar sadık ve şefkatli.

"İşte." Q, Elder'ın uyarı dolu bakışlarını görmezden gelerek kâğıtları almam için beni teşvik etti. "Bu senin için."

Tereddütle kalın dosyayı aldım ve başlık sayfasını okudum: Üç Aylık Güzellik Pazarının Sökülmesine İlişkin Dosya.

Başımı kaldırdım. "Bu da ne?"

Q, benimle konuşmadan önce onu bir tehdit olarak değerlendiriyormuş gibi Elder'a gözlerini dikti.

Omuzları hiç gevşemedi ama Elder onu boğazlamadığında devam etmenin güvenli olduğunu düşünmüş olmalıydı. "Ben
yıllardır yaptığım işi yapıyorum. Bu süre zarfında, yerel ve uluslararası kolluk kuvvetlerinin güvenini ve kaynaklarını kazanacak kadar şanslıydım. Onlar sayesinde
QMB'nin ve son yıllarda satılan kızların isimlerinin izini sürebilecek ve onları satın alan her bir saksocuyu adalete teslim edebilecek."

Sesi tutkuyla kalınlaştı. "Geçen gece sana son kişi olduğunu söylemiştim. Ciddiydim. Avrupa'daki tüm polis veri tabanlarında, Asya ve Güney Pasifik'teki diğer birkaç infazcıyla birlikte QMB'de bir bayrağım vardı. Neredeyse senden ümidi kesmek üzereydim.
Sizi satın alan adamın evinde korkunç bir olay yaşandı. Bu keşifle birlikte, Monty Nilsson adında başka bir adamı QMB aracılığıyla geçmişteki bir satışla ilişkilendirdik. Bulduğumuz kanıtlar sayesinde onu tanıdığınıza inanıyorum."

Elder yanımda kaskatı kesildi, öfkeyle kaynıyordu.

Monty'yi ne kadar iyi tanıdığıma dair iğrenç anılar kabardıkça kalbim kaburgalarının arkasına saklandı ve irkildi. Elder Alrik, Tony ve Darryl'i yok ettiğinde onu öldürmek için orada olmaması asla iyileşmeyen bir yaraydı.

Q, Elder'ın öfkesinden ya da benim şaşkın sessizliğimden etkilenmedi ve soğuk, keskin sesiyle devam etti. "O artık öldü, tıpkı o evdeki çürüyen leşler gibi. Yas tutacağından şüpheliyim,
Diğer kadınlara yaptıklarından dolayı oldukça acı verici bir şekilde öldüğünü bilerek."

O öldü.

Elder beni aldığında kan banyosundan bir gevşek uç.

Hafiflik göğsümü doldurdu. Beni hâlâ rahatsız eden şeylerden kurtulmuştum.

"Umarım bunu ona ödetmişsinizdir." Elder zor nefes aldı.

"Oh, ödedi." Q soğuk bir şekilde gülümsedi. "Tıpkı QMB aracılığıyla köle satın alan diğerleri gibi. Alıcılarının kimliğini korumak için kullandıkları şirket içi kod işe yaramadı ama seni bulmak normalden uzun sürdü, Pim, kesik konumun nedeniyle. Çürüyen cesetleri bulduğumuzda endişelenmiştim.
Biri onları öldürüp seni kendine almıştı."

Elder'a sivri bir bakış attı. "Onların ölümü, elimde hiçbir ipucu olmamasına rağmen potansiyel yeni sahibin peşine düşmemi engellemedi."

"Ölümleri rapor ettiniz mi?" Elder homurdandı. "O piçin evinde herhangi bir kanıt bıraktınız mı?"

Q kaşlarını çattı. "Kim olduğumu sanıyorsun? Bazı lanet Amatör mü? Onu ateşe verdik, cesetler de dahil. Yanıp kül olacak kadar tenha bir yer. Sırlarınız güvende." Gülümsedi, dişleri sivriydi. "Onları kim öldürdü?" Yüzü yumuşadı. "Ölülere ait olmayan çok fazla kan vardı.
Senin miydi?"

Elder hırlamasını kontrol edemedi. "Dilini koparmaya çalıştı. Bir saniye daha geç kalsaydım çok geç kalmış olacaktım." O
Beni öyle bir sıktı ki canım acıdı. "Onu dilsiz yapmak istedi."

Q'nun yüzü Elder'ın yüzündeki karanlıkla eşleşti. "Bu durumda,
Umarım ona sadece yaptığı şeyler için değil, olduğu her şey için acı çektirmişsinizdir."

Her nasılsa, adamlar arasında bir yoldaşlık oluştu. ölüm ve kan davaları hakkında konuşuyor. "Kurtçuk arkadaşıyla birlikte öldü ama bu hak ettikleri bir ölüm değildi." Elder bana baktı, gözleri kararmış ve anılarla çarpılmıştı. "Pim kansızlıktan bayıldı. O benim ilk önceliğimdi. Tek önceliğim."

Q çenesini sıktı, gözleri kendi kara anılarıyla birlikte Tess'e kaydı. "Anlıyorum."

Selix öne çıkarak grafik konuşmayı kesti. "Bunların hepsi büyüleyici ama tam olarak neden eve gidemiyoruz? Bizim bilmediğimiz ne biliyorsun?"

Elder şimdiki zamana geri döndü. "Doğru. Zaman kaybetmeyi bırakın ve tükürün."

"Bilgi ne zaman zaman kaybı oldu ki?" Q tek bir kâğıt parçasını Elder'a uzattı, ancak bu kâğıdın üzerindeki siyah beyaz görüntüye bir göz atmadan önce değildi. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bilgi güçtür. Siz benim misafirimken, teknenizi izleyen biri vardı. Az önce bana bunu gönderdi."

Karnım dibe vurdu, ayak parmaklarıma sıçradı.

Oh, hayır.

"Siktir," diye tısladı Selix.

"Kahretsin." Elder'ın fotoğrafını tutan eli titriyordu. Yanlarında üç Chinmoku ve güvertede dört tanesinin daha gölgesi olan sevgili Phantom. Parmakları parlak kâğıdın içine dalmış, tamamen evine odaklanmıştı. "Nasıl oldu da bizi bulabilir misin?"

Q dudaklarını yaladı. "Belli ki internetteki zevk gözcülerini dikkate almamışsın."

"Ne?" Elder karşılık verdi. "Onların benimle ne ilgisi var?"

"Her şey." Q dosyasından başka bir kâğıt parçası çıkardı: Spot the Special Elitist adlı bir web sitesinin çıktısı. "Bu, internetteki pek çok eğlence grubundan sadece biri. günlerini zenginleri, ünlüleri ve onların oyuncaklarını izleyerek geçiriyorlar. Helikopterler, özel jetler, tatil evleri. Ve sizin durumunuzda, yatlar."

"Ne?" Elder makaleyi hızlıca okudu.
Phantom'un daha önce hiç gitmediğim bir limanda demirlemiş izinsiz fotoğrafını çektim. "Lanet olsun, bu Calais." O
Gözlerini kısarak blog yazısındaki saate baktı. "Bu üç gün önce limana yanaştığımız zamandı."

"Bunlar, teknelerin ve yelkenlilerin güzergahlarını izleyerek zararsız bir şekilde eğlendiklerini sanan küçük sülüklerdir, ancak gerçekte büyük bir güvenlik sorunudurlar. sorun." Q sayfayı geri aldı ve bilmemiz gereken bilgileri madde madde verdi. "Toplayabildiğim kadarıyla Phantom'u yıllardır izliyorlar - tıpkı dünyadaki diğer tüm süper yatları izledikleri gibi. Ellerinde

giriş ve çıkışlar. Malzeme sevkiyatı yaptığınızda ve yeni bir limana ulaşmadan önce denizde kaç gün kaldığınızı bildiriyorlar. Bu onlar için bir oyun. Düşmanlarınızı kaşıkla besleyen aptalca, aptalca bir oyun.
her hareketi."

Elder öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Tanrı aşkına."

Güvenilmez olmak istemedim ama Q'nun elinde Chinmoku'yu Fantom'da gösteren bir fotoğraf olması hâlâ orada oldukları anlamına gelmiyordu. Araştırmış olabilirler, Kimseyi bulamadık ve ayrıldık. Yine de geri dönüp hemen yelken açabilirdik - bu hafta sonu tekne gözcülerinin hiçbirinin bizi takip edemeyeceği açık sularda kaybolabilirdik.

Elder'ı omzumla dürterek fısıldadım, "Günlerdir buradayız. Gitmiş olabilirler. Hala gidebiliriz
-"

Q başını salladı ve Elder'ın hâlâ tuttuğu sayfanın köşesine dokundu. Chinmoku'nun gurur ve sevincini istila ettiği sayfaya. "Bu bana yirmi dakika önce gönderildi."

"Yirmi dakika mı? Lanet olsun, ekibim." Elder yaralarını umursamadan Selix'le yüzleşmek için döndü. "Kimse aramadı. Sence
-"

Sanki Jolfer'in kendisi de tam bu anı bekliyormuş gibi - en dramatik girişi yapmaya kararlıymış gibi
Mümkünse - Selix'in cep telefonu cevaplanmayı talep ederek cıngırdamaya başladı.

Bölüm On Yedi

Yaşlı

Telefonu aciliyetle titrerken Selix'le bakışlarımızı paylaştık.

İki seçenek var.

Ya Chinmoku mürettebatımı katletti ve övünmek için arıyorlardı ya da Jolfer bir şekilde
herkesi güvenli bir yere götürdü ve durum güncellemesi için arıyordu.

Her iki durumda da cevap vermek zorundaydım.

Ben Pim'in elbisesini ona doğru iterken Selix telefonu bana uzattı. Telefonu yan masanın üzerine fırlattı, tamamen unutulmuştu.

"Evet?" diye bağırırken midem düğümlendi.

Kulaklarımın iyi haberler için zonkladığı ama sadece kötü haberler alacağıma ikna olduğum bir sessizlik dönemi.

"Prest, ben Jolfer."

Tanrıya şükür.

Omuzlarım aynı anda hem çöküp hem de gerilirken üzerime bir endişe çöktü. "Güvende misin? Neler oluyor?"

"Evet. Yaklaşık otuz dakika önce düşmanca gemiye bindirildik. Neyse ki, hareket sensörleri onların gelişini algıladı ve herkese güvenli odaya gitmek için bolca zaman verdi."

"Bu iyi haber." Q'nun dikkatli bakışlarından uzaklaşarak kütüphaneye doğru ilerledim. "Nereden arıyorsun? O sığınakta telefon çekmiyor."

"Ben-eh, sıkıştım. Ofisini atlatmaya çalıştım. Dizüstü bilgisayarını dışarıda bırakmışsın. Orada olabilecek önemli belgelere erişmelerini istemedim.
Ama yolum kesildi."

"Siktir, dostum. Laptop kimin umurunda? Her iş hesabı şifrelenmiştir. Bir bok çalamazlar." Ona söylemedim.

Orayı soymak için değil, bana bir ders vermek için öldürebilecekleri herkesi öldürmek için oradaydılar. "Güvenli odaya git. Hemen."

"Yapamam." Sesi fısıltıya dönüştü. "Her katta arama yapıyorlar. Onlar gibi ben de onları anlayamıyorum. ama Mercer ve Blois kelimelerini duydum. Bu yüzden sizi aramak zorunda kaldım. Sen orada değil misin?"

Telefonu odanın öbür ucuna fırlatıp Bu lanet kütüphanedeki her kitabı. "Tanrı aşkına, tarayıcı geçmişimi hacklediler."

Tavana bakarak inledim. Tanrım, çok dikkatsiz davranmışım.

Pim'in nereye götürülmüş olabileceğini yorulmak bilmeden aradıktan sonra Jolfer telsiz çağrısını ilettiğinde, Mercer'i araştırmış, ondan nefret ettiğimi bilecek kadar bilgi edinmiş, sonra da web geçmişini kapatamayacak kadar hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmıştım.

Aramayı silmedim.

Çevrimiçi hareketlerimi gizlemek için hayalet modu kullanmamıştım.

Mercer'ın adı ellerindeydi.

Yerini biliyorlardı.

Lanet olsun.

Kütüphaneden aceleyle çıkarken burkulan ayak bileğimin üzerinde topallayarak yürüdüm, kırık kaburgalarımın keyfini çıkaramayacak kadar ağır nefes alıyordum.

Omzumda bir delik vardı; dirseğim muhtemelen çalışmıyordu. Hala şişliklerim, çürüklerim ve dikişlerim vardı. Fakat Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Q'nun önemi yoktu. Ne yaptığının önemi yoktu.

Olan tek şey Pim'in bir kez daha tehlikede olduğuydu.

Benim yüzümden.

Sadece onun hayatını tehlikeye atmakla kalmamış, aynı zamanda tüm Mercer ailesini de Chinmoku'nun hedefine koymuştum. Bir kez daha, bir aileyi ölümle burun buruna getirmiştim.

Bencilce, aptalca ve dikkatsizce davranmıştım.

Vücudum önümüzdeki on dakika içinde kendini iyileştirse iyi olur çünkü eğer dövüşemezsem - eğer o zamanki kadar kötü dövüşürsem

Mercer'ı öldürmeye çalışmıştım, o zaman başımız büyük beladaydı.

Eğer Chinmoku buraya gelirse, o zaman tek bir sonuç mümkündü. Kaybetme şansı yok. Ateşkes girişimi yok. Kazanmak zorundaydım. Hepsini öldürmek zorundayım.

Ve başarısız olacağım.

Pim'e baktığımda kalbim keskin taşlarla doldu. Yüzü gergindi, parmakları her şeyin yoluna gireceğine dair sahte bir teselli verircesine birbirine dolanmıştı.

Lanet olsun, başarısız olamam.

Yapamazdım çünkü yaparsam ölürdü.

Hepsi ölecek.

Ve bu tıpkı kardeşim ve babam gibi benim suçum olacaktı.

Yapamam... Bunu tekrar yaşayamam.

Kafamda bir plan belirdi, şimşek gibi parlak ve gök gürültüsü gibi sağır edici. Bunca zaman, bu kavganın nasıl biteceğine dair bir seçeneğim olduğunu düşünmüştüm. Galip geleceğimi düşünmüştüm, oysa aşık olduğum anda kendimi mahkûm etmiştim.

Tek bir sonuç vardı ve artık ondan kaçamazdım.

Annem haklıydı.

Jolfer fısıldayarak yıkıcı sonucumu yarıda kesti. "Prest, gidiyorlar. Biri bağırıyor. Bir çamaşır oluğunun içinde saklanıyorum ve bir çeşit ilahi var.
Gaza geliyorlar." Bu sloganı

biliyordum.

Savaştan önceki büyüyü biliyordum.

"Avımızın yakarışlarına gülün, mağlup çığlıklarımızla ziyafet çekin, Chinmoku büyürken kimse hayatta kalamaz."

Hayatımın o kısmı kısa sürmüştü ama ruhuma birden fazla şekilde işlemişti.

"Uyarın için teşekkürler, Jolfer." Burnumun kenarını sıktım. "Kendine dikkat et."

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi fuayede duran insanların üzerinde gezdirdim. Tanımadığım, güvenmediğim, tanımadığım

ama artık benim önceliğimdi. Benim sorumluluğum. Benim yüküm.

Pim'e bakamadım.

Gözlerimdeki kararlılığı ya da söylemek üzere olduğum vedayı görmesine izin veremezdim.

Yumruklarımı sıkarak başka bir savaşa hazırlandım, nasıl biteceğini zaten biliyordum. "Geliyorlar."

On Sekizinci Bölüm

Pimlico

"GELIYORLAR MI?" Anlık dehşet damarlarımı dondururken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne demek geliyorlar?"

Elder istenmeyen cep telefonunu Selix'e fırlattı ve Doğrudan bana doğru yürüdü/zıpladı. Bakışlarında dönen azap onu okumamı engelliyordu. Çenesi sıkı ve boyun eğmezdi, tüm cevaplara sahip ve hiçbir belirsizlik taşımayan bir durum ustasıydı. "Yani, seni buradan çıkarmalıyım. Hemen şimdi."

"Ama-"

Siyah bir bulanıklık Elder'a doğru saldırdı, öfkeli parmaklarını boğazına doladı ve onu duvara çarptı. Vücudu bir saldırıya daha maruz kalan Elder inledi.

Q öfkeyle nefes nefese kaldı, eli sıkmaktan bembeyaz kesilmişti ve sorumu zehir saçarak tekrarladı. "Ne demek geliyorlar?"

Cömert ve arkadaş canlısı olduğuna dair tüm ipuçlarını kaybederek ne kadar kâbus gibi olabileceğini gösterdi. Yüzündeki siyahlık bana satıldığım adamları ve bir zamanlar yaşadığım hayatı çok iyi hatırlattı.

Elder'ı kurtarmak istedim ama kanımdaki kendini koruma güdüsünü durduramadım. Geriye doğru düşerken elimi tutan Tess'e çarptım. "Bir şey yok. Bir süre sonra sakinleşecek.
-"

Q kükreyerek, iki eliyle Q'nun boğazını kavrayan Elder'ı sarstı. Bir bükülme ve beceri ile
Yıllarca süren savaştan sonra Q'yu yerinden etti ve Saldırmak üzere olan bir yırtıcı gibi hazırlandı. "Tarayıcı geçmişime bakmışlar. Aradığım son şey sendin, pislik."

"Ve sen onu silmedin mi? Şifrelemedin mi?" Q ellerini saçlarında gezdirdi. "Tanrı aşkına!" O

Fransızca bir tirada başladı, her hecede daha yüksek sesle ve daha sertleşti.

Tess yanımda kaldı, öfkeleri bu kadar kabarmışken hiçbir şeyi -insan ya da hayvan- bölmemesi gerektiğini biliyordu.

"Buna inanamıyorum!" Q hırladı, tekrar kalın İngilizceye döndü. "Aileme tehlike getirdiğine inanamıyorum. Karıma. Oğluma! Bunu nasıl yaparsın?" Gözleri vahşileşti, burun delikleri genişledi, teni öfkeden bembeyaz oldu. "Ailemi hayal kırıklığına uğrattım.
bir kez esclave. Onun kaçırılmasına izin verdim çünkü lanet olası bir aptaldım ve izlerimi örtmedim. Ve şimdi sen de gidip aynı şeyi yaptın!"

Elder'a doğru dönerek kolunu Elder'ın köprücük kemiğine çarptı ve onu bir kez daha duvara yapıştırdı. "Bu senin hatan. Bu senin pisliğin. Siktir git buradan." Elder'ı yakalayarak
onu tişörtünün paçasından tutup kapıya doğru çekti. "Çık dışarı. Hemen!"

Elder'ın ayağı takıldı ve bileği bükülüp acıdan sırılsıklam olurken tutunduğu tüm edep kuralları paramparça oldu. Q'nun öfkesine kamçı kamçı karşılık verdi.

Q'nun elinden kurtulup Fransız'ı itti ve ona doğru yürüdü. "Sakın bana elini sürme." Beni işaret etti. "Önemsediğim tek şey o ve
İnan bana, gidiyoruz. O katillerin onu benden almaları için burada kalmayacağım."

"Yani bunun yerine o katillerin ailemi almasına izin mi vereceksin?" Q acı acı güldü. "Ne lanet bir amcık." Tess ona doğru bir adım atıp göğsüne nazik bir el koyduğunda dudaklarından bir Fransızca daha döküldü.

Tess duyamadığım şeyler mırıldanırken zor nefes alıyordu. Bakışlarını kocasına dikmiş, sakinleşmesi ve onu dinlemesi için yalvarıyordu.

Q yavaşça, nefes nefes, kana susamışlığını göz kırparak uzaklaştırdı ve karısının söylediklerine odaklandı.

Elder fırsatını buldu. "Hadi, Pim. Biz gidiyoruz."

Olduğum yerde donup kaldım.

Elder'ı sadece özverili ve ailesini koruyan biri olarak bilirdim.

-herhangi bir aileye- en yüksek saygıyı gösterirdi. Q ve Tess'i Chinmoku'yla yüzleşmeleri için yalnız bırakmak istemesi, onların hiçbir destek olmadan ne kadar ölümcül ve acımasız olduklarını bilmesi doğru değildi.

Elder hakkında bildiğim her şeye ters düşüyordu.

Düşündüğüm kadar saf kalpli olup olmadığını merak ettim.

Başımı sallayarak kollarımı kavuşturdum ve aniden bastıran soğuğa sürtündüm. "Gidemeyiz."

Elder topallayarak bana doğru geldi ve pazumu tuttu. "Yapabiliriz ve yapıyoruz da." Beni ön kapıya doğru sürüklerken, "Ne kadar çabuk gidersek, Chinmoku'yu o kadar çabuk durdurabiliriz," diye mırıldandı.

Kalbim bir anlık anlayışla yeniden tekmelenmeye başladı. Gitmek istiyordu, her ne savaş olacaksa ondan kaçınmak için değil, ama elinden gelenin en iyisini yapmak için

Burada, masum bebeklerin ve Elder'ın kadim savaşına bulaşmaya hakkı olmayan bir evliliğin olduğu yerde bunun olmasını engelleyin.

Ona daha da derin bir aşkla bağlandım ve kendi isteğimle çıkışa doğru ilerledim.

Selix silahını belinden çıkardı, tıklayarak açtı hazneyi açıyor ve stokladığı mermileri sayıyordu. "Eğer bunu yapacaksak, daha fazla cephaneye ihtiyacımız var Prest. Yüzde yüz seninleyim ama kaç tane olacağını bilmiyoruz ve-" Elder'a bir aşağı bir yukarı baktı. "Şu anda sen de tam olarak bir silah sayılmazsın."

Elder onun yanından geçerek tek ayağının üzerinde araba yoluna inen merdivenlerden aşağı atladı. "Kaç kişi olacağını biliyorum.

On üç."

"Bunu nereden biliyorsun?" Selix peşimizden geldi.

"Biliyorum çünkü lider sabrını yitirdiği kişileri yok etmek için yanına o kadar kişi alıyor." Yaşlı

sıkıca gülümsedi. "Benim gibi erkekler." Beni çimlerin üzerinde bekleyen helikoptere doğru yönlendirirken parmakları kolumu ısırdı.

Selix'in kaşları kalktı. "Eğer onları durduracaksak neden helikopterle gidiyoruz? Onları tespit etmek çok zor olacak. İniş yapamayacağız. Elimdeki on cılız mermiyi havadan ateşlemek zorunda kalacağız."

Vücudu yaralandıktan hemen sonra yürüyüşe çıkmaya hazır olmadığını hatırlattığında Elder ofladı. "Pim'le birlikte helikoptere bineceksin. Onu bir yere götüreceksin güvenli."

"Oh, lanet olsun hayır." Selix çarparak durdu. "I Onlarla tek başınıza savaşacağınızı sanıyorsunuz, değil mi?"

Elder cevap vermedi ama vücudunun duruşu ve abanoz gözlerindeki çelik gibi parıltı planının tam olarak bu olduğunu gösteriyordu.

Ne?

Hayır, hayır, hayır.

Selix soğuk bir şekilde güldü ve ben daha söyleyemeden tartışmaya başladı. "Gerçekçi ol, Prest. Onları bulduğun anda seni öldürecekler."

"Kesinlikle," diye puflamayı başardım. "Bu intihar olur-"

Elder'ın parmakları kolumun derinliklerine girerek beni susturdu. "Biliyorum."

"O zaman ciddi olamazsın-" diye sorduk Selix ve ben birlikte dehşete düşmüş bir inançsızlıkla.

"Ben çok ciddiyim." Bana bakan Elder'ın yüzü büyük bir sevgiyle eridi. "Çok üzgünüm, Pim."

Anında gözlerim yaşardı. Çok fazla sorumluluk taşıdığını anlamaktan kaynaklanan gözyaşları
Suçluluk, utanç ve buna kendisinin sebep olduğunu ve artık bunu bitirmesinin zamanı geldiğini bilmek... Bunca yıldır kaçınmaya çalıştığı şekilde bitirmek anlamına gelse bile.

Ölerek.

"Hayır, El." Islak hıçkırıklarıma engel olamadım.

"Yapamazsın."

"Güvende olman anlamına geliyorsa yapabilirim." Durdu, beni kendine yaklaştırdı ve yanağımı okşadı. "Seni seviyorum Pimlico, ama seni dünyanın dört bir yanına

sürükleyerek sana haksızlık ediyorum.

Bu adamlardan uzak durmayı umuyordum. Eskiden çalıştığım bu adamlardan." Başını eğdi ve beni usulca öptü. "Hayatıma davet ettiğim ve o zamandan beri yüzleşecek kadar cesur olmadığım bu adamlar. Bu benim çarmıhım. Senin değil."

Bunun onu son öpüşüm, onu son görüşüm olabileceğine dair kabarcıklı, dayanılmaz acıyla haykırdım.

Hayır! Hayır!

Bunu yapamaz.

Ona sarılarak ağladım, "Bu olamaz. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Biz de seninle geleceğiz. Savaşmana yardım edeceğiz." Böyle sözler vermiş olsam bile, bunları asla tutamayacağımı biliyordum. Savaş söz konusu olduğunda tamamen işe yaramazdım. Bir engelden, bir prangadan başka bir şey olamazdım.

Keşke iyileşmiş olsaydı. Keşke çok yetenekli on üç dövüşçüyle mücadele edip kazanabilseydi.

"Lütfen, Elder." Tişörtünü sıkıca kavradım, çürüklere ya da dikişlere dokunup dokunmadığımı umursamadan. "Bunu yapamazsın. Yapamazsın. Bırak seninle gelelim."

Sadece birlikte ölmemize izin vermek için.

Onun yanında ölmek, on yıllar sonra onsuz bir yaşamın ardından ölmekten daha iyiydi.

Hüzünle kıkırdadı ve alnımdan öptü. "Benim için her türlü kötülükle savaşacağından hiç şüphem yok, Pim, ama bunu yapmana izin veremem. Seni çok seviyorum." Ağzımı öperek beni Selix'e doğru itti. "Git. Çok geç olmadan geç."

Selix kollarını kavuşturdu, ne beni yakaladı ne de Elder'ın şehitlik konusundaki aptallığıyla savaştı. "Bunu yapma Prest. Pim'in dediği gibi, bu intihar olur."

Elder'ın gözleri parladı. "Eğer benim ölümüm onların ayrılacağı anlamına geliyorsa sevdiğim insanları yalnız bırakırsam, o zaman bu gerçekten intihar mı olur?" Korkunç bir tutkuyla sertçe nefes aldı. "Bir yalanı yaşıyordum,
Kendime Kade ve Otōsan'ın intikamını almak için her şeyi yapacağımı söylerken, aslında bunca zamandır kaçıyordum. Tek yapmam gereken beni öldürmelerine izin vermek. Sonra

bu korkunç, boktan

dağınıklık bitti. Bunu yıllar önce yapmalıydım. Bunu şimdi anlıyorum."

Üzüntü ve hayal kırıklığının bir başka çarpışmasıyla eğildim, kendime sarıldım.

Nasıl yapabildi?

Nasıl olur da sanki hayatını söndürmek kendi seçimiymiş gibi ölmekten bahsedebilir?

Benim söz hakkım yok mu?

Katılmama hakkım yok mu?

Ölmek zorunda kalmamalıydı. Bunların hiçbiri normal ya da kabul edilebilir değildi. Başka bir yolu olmalıydı.

Öfke paniğimi yuttu, sırtımı dikleştirdi ve ellerimi birleştirdi. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Üzerine atlamak ve ona ne kadar aptal olduğunu söylemek istedim.

I

Bir şekilde fikrini değiştirebileceğim anlamına geliyorsa, her nefesi boşa harcamak ve her gözyaşını ödemek istedim. "Değiştiremezsin."

Yüzüne bağırırken bile bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Elder'ı tanıyordum.

İnatçı olduğunu biliyordum.

Ve onun koruyucu rolünde gururlu, sadık ve eski moda olduğunu biliyordum. Benim ve Selix'in argümanları zaten kararlı kulaklara düşecekti. Elder dinlemezdi. Herkesin yararına olduğuna inandığı plana sadık kalacaktı.

"Elder... lütfen, lütfen bunu yapma," diye sessizce yalvardım, öfkemi geldiği gibi hızla bıraktım.

İrkildi, sanki her molekülü bana doğru sallanıyormuş gibi ve kalp atışları itaat etmesini ve beni yakalamasını istedi. Parmakları bana doğru kanat çırptı, gözleri derin bir ihtiyaçla parladı ve dudağını öyle sert ısırdı ki kan çekti, bağlantıya, bizi birbirimize bağlayan duygusal ipe karşı savaştı.

"Ben... Ben özür dilerim." Elleri bilenmiş ve eklemleri kaskatı kesilmiş bir halde, ellerini bırakıp benden uzaklaştı. Aramızdaki bağ kabarmıştı. Lino'yu kucağında ilk gördüğümde Q'nun yanaştığı siyah arabaya doğru geri adım attı. "Çok üzgünüm, küçük fare."

"Hayır!" Peşinden koşmak, gerekirse kendimi onun yanına yapıştırmak için ayak parmaklarımı çimlere gömdüm ama gümbür gümbür bir Fransızca
sesi ağustos böceklerinin gece vakti korosunu susturdu ve hepimizi dondurdu. "Arrêtez. Durun. Tanrı aşkına."

Ön merdivenlerden aşağı atlayan Q, Tess peşinden gelirken ellerini kavuşturdu, sarı saçları siyah gecede tek ışıktı.

Elder'a doğru yürürken hırladı. "Bunun için senden nefret ediyorum. Ölümü ve çürümeyi doğrudan kapıma getirdiğin için senden nefret ediyorum."

Elder düşmanlıkla titreşti. "Biliyorum."

"Aileme ne olacak?" Q onun önünde volta atıyordu. "Onlar gelirse ve sen burada olmazsan ne olacak?"

"Onlar gelmeden önlerini keseceğim. Onlar-"

"Ama eğer yapmazsan." Q tehlikeli bir karanlığa gömüldü. "Ya burada değilsen? Onları zamanında bulamazsan?"

Elder daha dik durdu, suçu kabul etti ama düşmanının karşısında boyun eğmek istemedi. "Herkesi öldürecekler. Bir mesaj..." Burnunun kenarını sıkarak katliamı gözünde canlandırdı. "Lanet olsun."

"Aynen öyle." Q, Elder'ın suratına yumruk atmamak için ellerini meşgul tutmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Elder kafasını kaldırdı. "Ben senin önünde eğilmem, pislik herif.
Bu senin kavgan değil. Benim kavgam." Q'ya doğru yürürken onu geri itti. Her zaman taşıdığı duygusal acı kuyusundan taşan öfke onu kapladı. "Onları yıllar önce öldürmeliydim. Bunu biliyorum. Hâlâ yüzleşemediğim şey için her lanet gün kendimi suçluyorum.
beni bu hale getirdikleri günle yüzleşmeliydim."

Yüz hatları kırılganlaştı ve karardı. "Benden aldılar ve ben hala onlardan almadım. Bilmiyor musun
Taşıdığım lanet suçluluk duygusu mu? Bunu düzeltmediğim için ne kadar utanç duyduğumu anlamıyor musun? Sevdiklerimi tehlikeye atmaya devam ettiğim için? Yemin ettiğim intikamı alamadığım için.
teslim eder miydin?"

Titreyen eliyle beni işaret etti. "Sence de ayakta durup her piçi katletmeyi tercih etmez miyim?
Onu hak etmek mi? Onu defalarca hayal kırıklığına uğrattım. Şu anda bile, bir ömür boyu süren pişmanlık ve ıstırabı nihayet sona erdirmenin arifesindeyken bile, onu kurtarmak için hiçbir şey yapamıyor olmak beni paramparça ediyor."

Elder hışımla uzaklaşırken sessizlik çöktü, topallamasını öfkesiyle maskeledi. Etrafında dönerek hırladı, "Sen onurlu olmayabilirsin Mercer, ama ben bir ömür boyu onurdan uzak yaşadım. Onursuzluk artık bildiğim tek şey ve eğer bu dünyada en çok sevdiğim şeyi bırakıp sonunda kendime biraz olsun saygı duymam anlamına geliyorsa, bunu yaparım. O zaman yaparım. Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bunu bitirmek için."

Q konuşmadı.

Kimse

konuşmadı.

Elder'ın patlaması bağırıştan ruha dönüştü.

Zor nefes alan Elder, sanki elinde hiçbir şey kalmamış gibi omuz silkti.

-Kendini bu felakete adadığını kanıtlamanın başka yolu yoktu. "Buraya gelmeden önce onları bulacağım. Daha fazla insan öldürmeden onları durduracağım-"

"Başkaları yaşayabilsin diye sen öleceksin." Q geri çekildi, öfkesi Elder'ın öfkesi tarafından bastırıldı.

Elder nefretle kaskatı kesildi. "Aynen öyle. Verebileceğim tek şey bu ve bunu vermeye hazırım. Onun için ölmeye hazırım."

"Siktir." Q yere baktı ve sanki birazdan yapacağı teklife inanamıyormuş gibi hastalıklı bir şekilde güldü. "I Senden nefret ediyorum Prest ve ailemi tehlikeye attığın için seni asla affetmeyeceğim ama... merde, aptallığın yüzünden ölmene izin veremem."

Başını kaldırdı, gözleri alev alev yanıyordu ve her harfinde isteksizlik vardı. "Seni vurarak kendi hatalarımı yaptım ve

seni buraya getirdim. Karım nazikçe bana bu felakette benim de bir rolüm olduğunu hatırlattı ve sen de bana onurun insanı canavardan ayırdığını hatırlattın. Yardımıma

en çok ihtiyacın olduğu anda seni kovamam."

"Senin yardımına ihtiyacım yok, Mercer," diye tersledi Elder. "Bu asla seninle ilgili değildi. Bu benim, sahip olduğum şeyi korumamla
aşk."

"Evet, bu da benim sevdiklerimi korumam. Gidersen ölürsün. Kalırsan, yaşayabilirsin. Hepimiz yaşayabiliriz." Önce Selix'e sonra da Elder'a bakan Q homurdandı, "Nefret bizi kör edebilir ama şimdilik görebiliyorum. Ve görebildiğim tek senaryo senin kaldığın senaryo."

"Eğer kalırsam, onlar-"

"Gelecekler." Q ellerini ceplerine soktu. "Kalacaksın. Onlar gelecek. Ama bu yapacakları son şey olacak. Onları öldüreceğiz ve bu işi bitireceğiz." Soğuk soğuk sırıttı. "En azından o zaman vicdanım rahat bir şekilde senden nefret etmeye devam edebilirim."

Başka bir yol daha vardı.

Elder'ın ölmesi gerekmiyordu ama inatçı herif ne kımıldadı ne de ateşkesi kabul etti. Q'yu sanki hiç ölmemiş gibi inceledi.
Sanki teklifi bubi tuzaklarıyla doluymuş gibi. Ve belki de

öyleydi, ama şimdilik...Elder'ın
ölmek.

Q burnunu çekti ve Fransızca bir şeyler mırıldandı.

Elini cebinden çıkarıp mızrağını uzattı.
düz, Elder'ın kabul etmesi için hazır. "Ne bekliyorsun Prest? Kazanmamız gereken lanet bir savaş var."

On Dokuzuncu

Bölüm Yaşlı

Nankör, intihara meyilli ya da melodramatik olmayan ne söyleyebilirdim ki?

Teşekkürler, yardımınız istenmiyor mu?

Beni ölümden kurtarma teklifine gerek yok mu? Senin müdahalene ihtiyacım yok, o yüzden siktir git mi?

Ondan nefret ediyordum ama zeytin dalı uzatmasının beni çok etkilediğini de inkar edemezdim.

Ne tür bir piç bunu yaptı?

İçimde kaynayan her gerçeği havaya uçurmak istememiştim. Taşıdığım her kınamayı ve kendimden iğrenmeyi patlatmak ya da açığa çıkarmak istememiştim.

Ama o zorladı, zorladı ve şimdi... herkes biliyordu.

Neden misafirperverliğini ortak savaşı da kapsayacak şekilde genişletmeyi seçtiğini bilmiyordum ama nedeni ne olursa olsun, Pim kollarıma atılıp yanağımı öptüğü ve ben aptal yaralarla dolu vücudumdan acı içinde inlerken sempati içinde yüzünü buruşturduğu için beni becermişti.

Sanki içime girmek ve birlikte yaşadığım karanlığı silmek istercesine daha da yaklaştı. Sanki aşkının saflığı beni

kurtarabilir

di.

Onu

sevdim.

Ama beni kurtaramadı.

Sadece geçmişimle yüzleşmek bunu yapabilirdi.

Onu sıkıca kavrayıp iyileştirmek istedim ki benden beklediği erkek olabileyim. Ölümsüz ve yenilmez olmak istedim, böylece asla yalnız ya da korumasız kalmayacaktı.

Ama ben sadece bir adamdım.

Birçok kez çuvallamış bir adam. Bir karar vermek zorunda olan bir adam.

Mercer gözlerini benden hiç ayırmadı; elini uzatmış, tereddütsüz bekliyordu.

Parmak ucunda durmuş, birbirimize bakıyorduk. Bu adamla dövüşmüştüm, onun kanını dökmüştüm, tıpkı onun benimkini döktüğü gibi ve şimdi, o ölümle pazarlık yapmayı beklerken, kibirli küstahlığının ötesine baktım ve görmek istemediğim bir şey gördüm.

O bendim.

Çok fazla hata yapmış iki adamdık ama iş değer verdiklerimizi korumaya geldiğinde, hiçbir şey ve hiç kimse yolumuza çıkamazdı.

Bu olayda, engel olan bendim. Pim ve Mercer ailesinin tehlikede olmasının sebebi bendim. Ve
Beni kovmak ve başka kimsenin ölmemesi için ölmeme izin vermek yerine, bana bir yaşam hattı sundu.

Nasıl reddedebilirim ki?

Yaşamakla ölümü nasıl takas edebilirim? Cevap... Yapamam.

Zorlukla nefes alıyor ve hâlâ acı ve katliam düşüncelerinde boğuluyorken, elimi onunkinin içine soktum.

Ona dokunmak, tüm içgüdülerimin o bana vurmadan önce onu yere sermek istemesine neden oldu. Onun içinde, benim içimdeki alt akımı besleyen bir alt akım vardı. Benden önceki adamın gerçekte tasvir ettiği kişi olmadığını söyleyen bir şey. O, toplumun asla takdir etmeyeceği ya da kabul etmeyeceği biriydi.

Aynı pisliğe, aynı kontrol etme ve katletme ihtiyacına sahip olduğum için ilişki kurdum. Aynı kemik kıran, olduğumdan daha iyi olma ve her fırsatta başarısız olma dürtüsü.

Birbirimize sıkıca sarıldık.

Niyetle sıktık.

Karşılıklı nefretten kaynaklanan bir ciddiyetle anlaşmayı imzaladık.

Bağımızdan vazgeçtiğimiz anda Q karısına döndü. "Suzette'i, Lino'yu, Pimlico'yu ve tesis çalışanlarını al ve kendini yatak odamıza kilitle."

Franco'yu işaret ederek, "Güvenlik ekibini toplayın. Avlanmaya hazır olalım."

* * * * *

Üç saat.

Zamanın uzayıp gittiği, bize işkence ettiği bitmek bilmeyen üç saat.

Aynı işkenceli bekleyişin devam etmesini mi yoksa saatin D-day'i vurmasını ve her şeyin bitmesini mi istediğimi bilemiyordum.

Chinmoku'nun nasıl geldiğine bağlı olarak, her an ortaya çıkabilirlerdi. Limandan yola çıkmak -onaylanan hız limitlerinde- sadece dört saat kadar sürdü.
başka ulaşım yöntemleri olup olmadığına dair bir ipucu.

Kelimenin tam anlamıyla ördek gibi oturmuş, elinde tüfeği olan bir köylünün gelip bizi havaya uçurmasını bekliyorduk.

Pim'in Tess ve hizmetçiyle birlikte güvenli bir yere doğru gidişini izlemek, ona veda etmek kadar zor olmuştu. Onu bir daha gördüğümde -eğer görürsem- her şey bitmiş olacaktı ve geriye nasıl bir dünya kalacağını kim bilebilirdi ki?

Başka bir savaşa hazırlanmak için harap olmuş kaslarıma adrenalin pompalamak için elimden geleni yaparken yaşadığım sakatlıklar daha da derinleşti. Nefes almanın beni nasıl öldürdüğüne ya da yürümenin zayıflatıcı bir angarya olduğuna odaklanamazdım. İşlevsel olmalıydım. Yenilmez olmalıydım.

Üç saat boyunca merdivenlerin altına gizlenmiş oyun odasında toplanmıştık. Ne kütüphane ne de salon, pencere sayısıyla karargâh olarak çalışmazdı.
ve dışarıdan görünürlük.

Bunun yerine, Mercer'in şatosunun kat planlarını büyük bilardo masasının üzerine yayardık. Kullanılmış viski bardakları, daha iyi bir atış talimi için Chinmoku'yu nereye yönlendireceğimizi gösteren işaretler görevi görüyordu. Hepimiz tarafından tasarlanan bir strateji,
Mercer'ın kurum içi güvenlik ekibinin yardımı da dahil.

On iki adam.

Mercer'a göre iyi eğitimli, acımasız on iki adamın hepsi

de bir şekilde adam öldürmüştü.

Sıradan bir savaşta, şansımızın iyiden de iyi olduğunu söyleyebilirim. Mercer'ın adamlarının otomatik silahları, keskin bıçakları ve en iyi nasıl katledeceklerine dair bilenmiş içgüdüleri vardı.

Ancak bu sıradan bir dövüş değildi.

Bunlar Chinmoku'ydu ve kırmızı eldiven giymelerinin bir sebebi vardı. Elleri bıçaklar kadar keskin, tekmeleri mermiler kadar acımasızdı. Mercer'ın güvenliği hiç gelmemiş olsaydı

Eğitimli bir dövüş sanatları ustasıyla yüz yüze geldiklerinde, şu anki durumumda benim kadar işe yaramazlardı.

Odanın köşesindeki barda asılı duran çay havlusundan bir destek yapmayı düşünerek omzumu yuvarladım.

Askeri harekâttan bahsetmeye başladığımızdan beri kurşun yarasındaki ağrı artmıştı.

Zonklamayı uyuşturmak istedim ama alkol alamadım, Selix'in arka cebinde sakladığı ağrı kesicileri de reddettim.

Beynimin temiz olması gerekiyordu. Eski efendimi alt etme şansım varsa yeniden onlardan biri olmalıydım.

Q düşüncelerimi böldü, elleri bir masanın üzerine yayılmıştı.

Evinin şemasını çiziyordu, dudakları doldurduğu kehribar rengi likörden bir yudum aldığı için nemliydi. "Adamlara söyleyecek bir şeyin var mı?

Prest mi? Bu piçleri tanıyorsun. Nasıl yeneceksin

Onlar mı?" Başını eğdi, belli ki geçen gece Fantom'a sızan adamları biçmedeki rolünü hatırlıyordu. Birkaçını çoktan öldürmüştü ve ukala sırıtışı

gösterdi. "Tetikte mutlu bir şekilde teknenize gittim. Bana yaklaşmalarına fırsat vermedim. Öneriniz bu mu?"

Başımı salladım, bükülmeyi reddeden sert kırık parmağımı görmezden gelerek ellerimi birleştirdim. "Bu en iyi tavsiye. Bu adamlar doğduklarından beri hiçbir şey yapmadan öldürmek için eğitildiler. Eğer benim geçirdiğim eğitimden geçtilerse, duyuları ellerinden alınmış olacak; önce kör, sonra sağır, sonra da

Sakatlara her bir hastalığın üstesinden gelemeyecekleri bir şey olmadığını öğretmek. Her beceride ustalaştıkça

çok geç olana kadar görünmez, duyulmaz, bilinmez olmakta her geçen gün daha iyi."

Gözlerimi odanın etrafındaki adamlara diktim. "Yaklaşmalarına izin verirseniz, siz daha gözlerinin içine bakmadan silahınızı yok etmenin, kemiklerinizi kırmanın ve hayatınızı çalmanın bir yolunu bulurlar."

Koyu renk giysili ordu yer değiştirdi ve boğazlarını temizledi.

Teker teker başlarını salladılar. "Japon olduklarını ve bizden biri olmadıklarını doğruladığımız anda ateş edeceğiz."

"Güzel." Sertçe nefes aldım; daha fazla acı kendini belli ettikçe oda biraz dalgalandı. Tanrı'dan en zayıf halka olmamayı diledim. Keşke liderle Mercer'ın bahçesinde buluşabilseydim, gömleğimi yırtıp atabilseydim, eski kıpkırmızı eldivenlerimi giyip ona meydan okuyabilseydim.

Bu, başkalarının daha fazla kanını dökmeden bu işi bitirmenin en kesin yolu olacaktır. Kanı akacak tek kişi ben ve Chinmoku'nun lideri oluruz.

Suikastçı, kaçakçı ve uyuşturucu satıcısıydılar ama aynı zamanda tanıdığım en onurlu insanlardı.

Bir kodları vardı.

Bu kurallar kanundan daha katıydı; onların kalp atışlarıydı ve mutlaktı.

Bir numaralı kanun: hatalarınızdan kaçarsanız, siz ölene kadar sizinle ilişkili herkesi öldürürler.

İki numaralı kanun: Bir kez Chinmoku olan her zaman Chinmoku'dur.

Eğer iki numaralı yasayı çiğnerseniz, sizin ya da onların ellerinde ölebilirsiniz - şerefli ya da şerefsiz. Ya da... meydan okur ve kazanırsınız.

Eğer meydan okuma yeteneğim olsaydı, her şey bitmiş olurdu.

Çünkü kazansam da kaybetsem de fark etmezdi, hayatıma sahip çıkıldığı anda aramızdaki tüm tarih kırıntıları yok olacaktı ve Pim'i bırakarak başlarını öne eğip çekip gideceklerdi,

Selix ve Mercer'ın ailesi yalnız.

Karma terazileri dengeli ve kurallarına bağlı. Ama eğer kazanırsam....

Chinmoku'nun şu anki imparatoru Daishin'i öldürecek kadar güçlü ve iyi olursam, o zaman Tanrı olur ve onlara durmalarını söyleyecek güce sahip olurdum. Kahretsin, yapabilirdim
samuray kılıçlarının üzerine düşmelerini emretse, itaat etmekten başka seçenekleri olmazdı.

Daishin.

Ha!

Eski anılar içimi doldururken gözlerimi deviriyordum. Ölümcül emirler ve kalpsiz bir hükümdar. Ne gülünç bir isim. Japonca'da Büyük Gerçek anlamına geliyordu. Bir Budist ismi, bir tapınak.
-Yine de dünyanın en korkulan, en gizli adamlarından biriydi.

Mercer ekibiyle konuşmaya devam ediyor, cephe hattındaki zayıflıklara işaret ediyor, yeni stratejileri dinlerken içkisini yudumluyordu. Sağ kolu Franco yanında durmuş, Selix ve bana ters ters bakıyor, her şey için bizi suçluyordu.

Artık ondan ya da Mercer'dan nefret edecek enerjim bile yoktu.

Üç saat bekledikten sonra hissettiğim tek şey suçluluktu. Benim hatalarım yüzünden daha fazla masum insanı tehlikeye atacak kadar aptal olduğum için suçluluk ve utanç. Pim güvende olmadığı için suçluluk. Pek çok yönden eksik bir adama aşık olduğu için suçluluk.

Pim.

Kahretsin, onu özledim.

Gözlerim bininci kez Pim'in kilitli olduğunu ve diğerleriyle birlikte dokunulmaz olduğunu varsaydığım tavana kaydı. Mercer'ın yatak odasının nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama iyi korunmuş olmasını umuyordum.

Çünkü elimizdeki adamlarla bile yeterince adamımız olmayabilir.

Mercer ellerini çırparak mevcut tartışmaya son verdi. Görev yerini ve planlarını terk ederken gözlerindeki parıltı, adamlarının üzerlerine düşen görevi bildiklerinden emin olduğunu gösteriyordu.

Yarısı içki dolu kristal kadehini taşırken yanımda durdu, sargılı omzuma baktı ve bileğimdeki korseye bakarak dudağını büktü. "Belki de kadınlarla gitmelisin."

Lanet olası Fransız boynunu sıkmak istedim. "Tam kapasiteyle çalışmıyor olabilirim ama hâlâ bir iki Chinmoku öldürebilirim. Ve bu senin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

İçkisini yudumladı ve sinsice gülümsedi. "Eğer dövüşürken senin gibi olurlarsa, o zaman bir sorunum olmaz.
kazanıyor."

"Beni vurmuştun, pislik. Adil bir dövüş değildi."

"Daha önce vuruldum ve yine de düşmanımı öldürdüm. Birkaç kez de bıçaklandım." Gözleri karardı. "Başarısızlık için bahane üretme... özellikle de başarısızlık bir
seçenek." Dikkati tavana kaydı, şüphesiz karısını düşünüyordu, tıpkı benim Pim'i düşündüğüm gibi.

Bakışlarımı kısmıştım.

"Kim?" "Kim ne?"

"Seni kim vurdu?"

Omuz silkti, sırlarını içkisiyle birlikte yuttu. "Hâlâ hayatta olan kimse yok."

Bir süre sessizlik içinde durduk ve
Erkeklerin mırıldanmaları ve ara sıra evin her savunmasız bölümünü gösteren güvenlik yayınlarını incelemek.

Ne zaman geleceklerdi? Odadaki gerilim
Hava bastırılmış saldırganlık ve saldırı ihtiyacıyla tıslayana kadar çoğaldı.

Franco bize doğru yürüdü ve hemen ardından Selix geldi; Franco'ya kirli bir gölge gibi davranıyor, sürekli olarak meşhur ışığı yakarak varlığını silmeye çalışıyordu.

Franco beni görmezden gelerek Q ile konuştu. "Bahçelerdeki o tuzakları ve kapanları sökmemiş olmayı dilerdim. Ya çevredeki hareket sensörleri arızalanırsa?"

Q içkisinin geri kalanını fondip yaptı. "Başka seçeneğimiz yoktu. Oğlumun etrafta sürünmesine ya da Tess'in köpeklerle koşmasına izin veremezdim.

Yanlış bir adımın, kalıntılarının çiçeklere gübre olması anlamına gelebileceğini bilerek."

Franco kulağa pek de öyle gelmeyen bir şeyler homurdandı.

tamamen aynı fikirdeydi. Yerine dönen Selix, Mercer'in ikinci konuşmasının dramatikliğini aştığını söylemek istercesine gözlerini devirdi ve onu takip etti.

Mercer boş bardağını çevirdi, bakışları tekrar tavana kaydı.

Kendimi durduramadan ve sansürleyemeden konuştum. "Onu çok seviyorsun."

Yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti, derinliklerinde bir cüret gizleniyordu, sadece onun hakkında kötü bir şey söylememi bekliyordu, böylece saldırabilirdi. Öfkesi yavaş yavaş yatıştı. "Evet."

Baktığı yere baktım, Pim ve Tess'i yukarıda, gülerek ve güvende hayal ettim - işimizi doğru yaptığımız sürece tam da böyle kalacaklardı. Pimlico'yu korumak adına ağza alınmayacak şeyler yapmıştım. Acaba Mercer aynı mı? "Daha önce onun için öldürdün mü?"

Keskin kıkırdaması sırtımdan aşağı tırnaklarını geçirdi. "Daha önce de onun için kalplerini sökmüştüm."

"İlginç bir benzetme."

"İlginç bir gerçek." Keskin dişleriyle gülümsedi.

"Nasıl?"

Başını eğdi. "Tuhaf bir soru."

"Yani bir adamın kalbini nasıl söktün?"

Omuzlarını yuvarladı, sanki bu konuşma soyunma odası konuşmasıymış gibi boynundaki bir bükülmeyi çözmeye çalıştı.

toplumdan uzakta saklanmak ve asla bahsedilmemek yerine alçakgönüllü olmak. Maaş bordrosunda polisler olduğunu söyledi. İnternet medyası ona Fransa'nın altın çocuğu diyordu. Vahşi yönünü bunca yıl nasıl saklamıştı?

O gerçekten de göz önünde yaşayan bir canavardı.

"Tess bana rüşvet olarak verildi." Sesi kalınlaştı. "Normalde onu doğruca eve gönderirdim. Ama..." Omuz silkti. "Bu sefer yapamadım. Bir şeye dönüştüm.

Asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim ve sonra gidip yapabileceğim en kötü şeyi yaptım."

Zonklayan bileğim için daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak yer değiştirdim. "Ona aşık oluyorum."

Burun delikleri sanki benim için tam olarak hazır değilmiş gibi alevlendi.

onu çok iyi okumak. Ama mesele onu okumak değildi; mesele kendimi tanımak ve Pim'e aşık olmanın yaptığım hem en iyi hem de en kötü şey olduğu gerçeğiydi.

Q boş bardağına dalgın dalgın baktı. "Ona aşık oldum, ve doğal içgüdülerim kör oldu. Boynunda bir takip cihazı vardı. O zamana kadar ne olduğumu biliyorlardı... bu yüzden onu benden aldılar." Parmakları camın üzerinde sıkılaştı, eklemleri beyaza döndü. "Ona olanları durduramadım ama bunu yapan adamları durdurabilirdim."

Bana ters ters baktı. "Onu bulduğumda göğsünü yarıp açtım, çıplak ellerimle kaburgalarını kırdım ve nefes alırken o orospu çocuğunun kalbini söktüm."

Tenimi bir ürperti kapladı. Bir tiksinti ürpertisi ama aynı zamanda büyük bir hayranlık. Benim sevdiğim derinlikte seviyordu. İnsanlara korkunç şeyler yaptırdığı için teşvik edilmeyen ve bir şekilde onurun günahla sarmalandığı bir aşk.

Anladığımı söylemek için ağzımı açtım ya da
Empati kurdu -benden saklanmasına gerek olmadığını gösterecek bir şey- ama tiz bir melodi havayı yararak odayı ve içindeki herkesi susturdu.

Franco nefesinin altından tısladı. "Sensörler hiç çalışmadı."

Herkes merdivenlere koşuşturdu, Mercer ve ben tabana hücum edene kadar merdivenlerden yukarı çıkmaktan kaçındı ve
Chinmoku cesurca geldiklerini duyururken bir kez daha kapı zili melodisini dinledi.

* * * * *

Burası Mercer'ın eviydi; dolayısıyla kapıyı açmak da ona düşerdi.

Ama fuayede omuz omuza yürürken, silahlarımız bellerimizde kılıflı ve ordumuz peşimizdeydi

arkamızda, geri çekildi ve bunu başlatan kişi olmama izin verdi.

O piçten hâlâ nefret ediyordum ama ona karşı yeni bir saygı duyduğumu da inkâr edemezdim.

Elimden geldiğince hızımı artırdım, kapının kilidini açtım. birden fazla yüksek teknoloji kilidi ve etkileyici ön kapıyı açtı.

Ve Daishin vardı.

Tozdan kırılmış çellomu almak için babama borç para veren adam.

Gecenin geç saatlerinde bana, kullanabileceğim bir yerim olsaydı çok fazla yeteneğim olduğunu fısıldayan adam.

Bana sarılan ve onun için bir oğul gibi olduğumu söyleyen adam, onu hayal kırıklığına uğrattığımda salonumun duvarlarını babamın ve kardeşimin kanıyla lekeledi.

Gözlerimiz
kilitlendi. Siyahtan
siyaha.

Batı dünyası için damarlarımda egzotik bir kan dolaştığı aşikârdı. Simsiyah saçlarım, zayıf yapım, badem gözlerim ve bronz tenim onlara pek benzemediğimi ima ediyordu. Ama Doğu dünyası için bir sahtekâr olduğum apaçık ortadaydı.

Daishin, tuzlu ve karabiberli saçları, çocukluk sivilceleri yüzünden çukurlaşmış yanakları ve her kediyi utandıracak gözleriyle tam bir Japon'du. Yaşına ve kusurlarına rağmen Asyalı zarafetine sahipti,
Parlak kırmızı eldivenlerle kaplı uzun parmaklar, iyi biçimlendirilmiş ama dolgun olmayan dudaklar, görünür ama baskın olmayan bir burun ve etrafındaki herkesin sakar ve eğitimsiz görünmesine neden olan zahmetsiz bir hareket tarzı.

Gülümsedi, sıkı dudaklı ve soğuk. Sesi çok tanıdıktı, uzun zamandır kullanmadığım bir dile kayıyordu. "Bu benim en sevdiğim öğrencim Miki-san değil mi?"

Japonca cevap vererek onun hoş geldiniz sırıtışını taklit ettim. "Çok uzun zamandır Miki olmadım, Daishin-san. Ve öğrenciniz olmayı da çoktan bıraktım."

Gıcır gıcır siyah takım elbisesinin önünde ellerini kavuşturdu. Dikişler sıkı ve acımasız görünüyordu, düğmeler ve
Herhangi bir Batılı tasarımcı kadar kusursuz terzilik yapıyordu, ancak seçtiği malzemenin esnek olduğunu ve savaş söz konusu olduğunda kıyafetlerine eşsiz bir çeviklik kazandırdığını deneyimlerimden biliyordum.

"Eğer öğrencim olarak kalsaydın, ölmek üzere olmazdın, Miki-san."

"Ve eğer beni avlamaya devam etmeseydin, tüm grubunun senden çalındığını görmek üzere olmazdın, Daishin-san."

Birlikte güldük, acımasız ve ürpertici. Aptal beynim bir kez daha bir gülümsemenin yaratabileceği farklılıklara takılmıştı. Pim'e gülümserken samimiyet ve yumuşaklık doluydum. Mercer'a gülümserken güvensizlik ve kötü niyet doluydum.

Daishin'e gülümsemek mi?

Ailem için kalp kırıklığı, kendim için tiksinti ve önünde eğildiğim adam için büyük bir saygıyla doluydum.

İyi bir insan olduğu için değil.
karşılaştığım en kötü şeydi ve bu tür bir acımasız güç takdiri hak ediyordu.

Mercer solumda belirdi, eski efendime küçümseyerek bakıyordu. Franco onun yanında belirdi, bu mülkü savunmada eşit ortaklardı, Selix ise sağımda belirdi, yıllarca süren dostluk ve savaşın getirdiği altıncı his sayesinde varlığı biliniyordu.

Selix tüm teşekkürlerimi ve daha fazlasını hak ediyordu ve bu geceden sonra ona borcumu ödemek için daha fazla beklemeyecektim. Borcumu tam olarak ödemediysem boş ver. Hakkı olanı talep edemeyecek kadar uzun süredir yanımdaydı.

Daishin'in arkasından bakarken, olması gerekenden daha fazla adam saydığımda, mevcut durumuma rağmen savaşmak için damarlarımdaki cesaret azaldı.

Chinmoku'nun kuralları basitti: Onlara ihanet et ve öl.

Ölüm aşamalı olarak gelirdi: önce teke tek dövüş. Hayatta kalırsanız, ayaklarının dibine düşene kadar kuşatmaya daha fazla adam katılırdı. Eğer kaçarsanız, avlanmayı asla bırakmazlardı. Önce üç adamla, sonra yedi, sonra on üç.

Geçen sefer yedi kişi
göndermişlerdi. Bu sefer on
üç olmalı.

Yine de Japon erkekleri hızlıca saydığımda Seçtikleri liderin arkasında üniformaları birbirine uyuyordu, daha fazlasını saydım.

Tam olarak on yedi.

Kalbim taşa döndü.

Chinmoku geleneği yasalarını uygulamak için kullanırdı ama aynı zamanda kusurlarını izlemek için de kullanılabilirdi. Önümüzde on yedi adam vardı.

Ama hepsi bu kadar değil.

Daishin'in beni en büyük rakibi olarak değerlendirmesinden onur duymam, hatta dehşete düşmem gerekirdi. Beni artık sadece öğrencisi olarak değil, halefi olarak görüyordu.

İmha için getirilebilecek tüm adamları getirmesinin başka bir nedeni yoktu.

Başımı Mercer'a çevirerek sertçe fısıldadım, "Kadınlar her neredeyse, onları korumaları için adam gönderin. Hemen."

Mercer, kapısının eşiğindeki Daishin'e ters ters bakarken yüzü kararmıştı. Fransızca bir küfür ve parmak şıklatmasıyla, birkaç siyah takım elbiseli muhafıza merdivenlerden yukarı çıkmalarını emretti Arkamızda.

Soru sormamıştı. Bana meydan okumamıştı.

Bu konuda bana güvenmişti ve daha fazla minnettar olamazdım. Çünkü başımız büyük beladaydı. Bir sürü bela.

Ne de olsa bu gece öleceğim.

Tek yapmam gereken, Daishin'in benim yaptığım gibi kendi kanunlarının arkasında duracağını ve çekip gideceğini ummaktı.

Dirseğim ve omzum fena halde ağrısa da kollarımı kavuşturarak Japonca, "Maiyetinizin geri kalanı nerede

Daishin-san?" diye sordum.

Az önce nasıl bir sonuca vardığımı çok iyi bildiği için aynı rahatlık ve görkemle gülümsedi. "Bağışlayın beni; ne demek istediğinizi anlamadım."

Aramızdaki mesafeyi sadece bir metreye indirerek öne doğru adım attım. Bok gibi görünmem ya da bileğimdeki korsenin sakatlığımı ele vermesi umurumda değildi. Beni yere sermeye çalışan önceki savaşçıları kaybettikten sonra formda olmayacağımı bilirdi.

"Diğer üç adam. Onlar nerede?"

"Sen bizim renklerimizi giydiğinde de aynı arkaik kurallara bağlı olduğumuzu mu sanıyorsun, Miki-san?" Sanki köyün aptalıymışım gibi uzun ve yavaş bir kahkaha attı. "Seni zavallı aptal. Gördüğüm kadarıyla, oldukça kötü yaşlanmana rağmen hiç akıllanmamışsın."

Nefretle titriyordum, öfkemi zar zor dizginliyor ve kendimi erken saldırmamak için zorluyordum. "Bir, üç, yedi, on üç ve yirmi. Onur böyle teslim edilir
izinsiz girenler."

Daishin kol düğmelerini düzeltti ve yüzüme uzun yaşamın katakana karakterini gösterdi. "Sakıncası yoksa gelenekleri biraz bozayım dedim, Miki-san. Sanırım yakında kaç tane yardımcı getirdiğimi öğreneceksin." Dişleri gecenin içinde parladı. "Ama sonra tekrar, belki de yapmayacaksın. Tabii ne kadar yaşayacağına bağlı olarak."

Bu küçük konuşmalardan bıkmıştım.

Hem şiddetli cinayet çağrısını hem de ölürsem ne olacağını bilmek isteyen taşlaşmış soruyu dizginlemekten bıkmıştım.

Beni burada ve şimdi bağırsaklarından çıkarmasına izin verirsem Pim'in güvende olup olmayacağını bilmek istiyordum ama cevaptan ve sonuçta bana ne yaptıracağından korkuyordum.

Kollarımı açarak, bana sayısız ders boyunca öğrettiği çömelme pozisyonuna geçtim ve ellerimi kaldırdım. Duruşum yoga ya da ruhani bir kazanım değildi.
beni bir kılıca dönüştüren kından kayıyordu.

Parmaklar bükülü ama gevşek, bilekler düz ama takozsuz, eklemler hazır ama akıcı.

Zihnimi Pim'den ve kırık geleceklerden arındırdım. Başarısızlığı ve fethetmeyi bir kenara ittim.

Önemli olan tek şey şimdi ve burasıydı. Var olan tek şey buydu.

Yirminci Bölüm

Pimlico

"İŞTE, AL BUNU."

Suzette'in Lino'yu kucağında zıplatmasını izlerken başımı kaldırdım, kadın personel Q ve Tess'in yatak odasındaki tombul kulenin etrafında dolanıyordu. Sekiz kadar kadın birbirine karışmış, fısıldaşarak uzun pencereden bahçelere bakıyordu
Aşağıda, muhtemelen sabahın bu saatinde neden yataklarından kaldırılıp efendilerinin yatak odasına götürüldüklerini merak ediyorlardı.

Tess ellerime bir şey tutuşturdu. "Al bakalım. Eski ama hala çalışıyor."

Ellerimi kadim hançerin etrafına doladım, buz gibi kabzasına karşı irkildim ve başparmaklarımı ucuna işlenmiş dev bir zümrüt üzerinde gezdirdim. "Bu da nereden çıktı? nereden?"

Tess omuz silkerek Suzette'e doğru yöneldi ve
ona da benzer bir bıçak uzattı; ancak onunki daha kısaydı ve bıçağın ucunda hınzır bir çengelli diken vardı. "Kim bilir? Q'nun şöminesinin üzerinde bir koleksiyonu var." Etrafında geyik ve kim bilir başka neler oyulmuş olan büyük şömineyi işaret etti.
Yukarıda kılıçlar ve eski tip tüfeklerle dolu bir raf vardı.
"Q'nun zayıf cinsi korumaya yönelik cinsiyetçi bakış açısını seviyorum - bu
Zayıf seks ben oluyorum." Yumuşak bir şekilde güldü. "Ama hepimiz kadınların zor durumdaki genç kızlar olmadığını biliyoruz. Korumam gereken bir oğlum var.
Ona zarar vermeye çalışan herkesin bağırsaklarını
deşeceğim."

Vahşiliği kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken etti. I kadınların da mülklerini savunmada erkekler kadar yetenekli olduğuna dair güvenini sevdi.

Yeni dostum hançeri okşayarak yatak odasının geri kalanına göz gezdirdim. Ortaçağ silahlarına sahip olmak garip görünebilir

yatağa bakıyordu ama tam oturdu.

Bir kule.

Arazideki tek kule ve içindeki tek oda.

Zemin alanı, ana süitin devasa alanı, el boyaması perdelerin arkasındaki gizli bölmeleri ve kalın kadife perdelerin arkasına gizlenmiş aparatları ile etkilemesini sağladı.

Suzette içeri girdiğimizde eşyalara göz gezdirmişti, Sargılarının ardında ne olduğuna dair bilgi tatlı yüz hatlarında dans ediyordu.

Ne yazık ki, bana rehberlik edecek sadece hayal gücüm vardı. Eğer Tess'in Q ile seks hayatları hakkında söyledikleri doğruysa, ne tür 'oyuncakların' ya da daha çok işkence aletlerinin saklı olduğunu düşünmekten korkuyordum.

Kabzası mavi parşömenle boyanmış basit bir hançer olan kendi bıçağıyla yatağa yerleşen Tess

Lino'yu kollarında sallarken Suzette'e gülümsedi.

Neyse ki bebeğin başparmağı ağzındaydı ve Suzette'in saçından bir parça tutmuş, tombul pembe yanakları ve alaca narin kirpikleriyle derin bir uykuya dalmıştı.

Başına geleceklerden etkilenmeyen tek kişi oydu.

Odadaki diğer herkes gergin bir şekilde yer değiştirdi, bir noktada asla uzun süre kalmadı, bacaklar sallanıyor ve parmaklar dönüyordu.

Ben de bir istisna değildim. Yine de, son zamanlarda Esaret ve yüksek stres ve sessizlik koşullarında yaşamanın olağan bir durum olması nedeniyle, kıpırdanmanın tam tersini yaptım.

Kilitlendim.

Zar zor nefes alıyordum.

Başımı belaya sokmayacak bir noktaya sabitlenmek yerine odaya bakmakta zorlanıyordum. Umurumda değildi. Uzun süre aynı pozisyonda kaldığım için eklemlerim ağrımaya başladı. Zorlukla nefes almaktan başımın dönmesine aldırmadım.

Sadece oturdum ve en kötüsünün gelmesini bekledim.

Tess dönüp devasa yatağın karşı tarafındaki kıza baktı. "Nasılsın Caroline?"

Esmer kız ona zayıf, tüy gibi bir gülümseme fırlattı, başını bir kez salladı. "Ben iyiyim." Sesi iyi olmadığını ima ediyordu.

Belirgin rahatsızlığı Tess'i korkutmadı ve başını salladı. sempatik bir şekilde. "Aşağıda ne olursa olsun, burada güvendeyiz. Tamam mı? Kimse sana zarar vermeyecek. tekrar."

Dudağını ısırdı. Gözleri Tess'inkileri aradı, sanki ona inanmak istiyor ama bir türlü inanamıyordu. Kimsenin bana Caroline'ın Mercer'a yeni katıldığını söylemesine ihtiyacım yoktu.
ve benim yerimde yürüyen biri.

Yatak odasına girdiği anda gözlerimiz kilitlenmişti ve bunu anlamıştık.

Aynı çürükler onda da
vardı. Aynı kelepçe izleri.

Aynı kesikler ve zincir izleri.

Ona hüzünlü ama aynı zamanda mutlu bir gülümseme vermiştim çünkü ne yaşamış olursa olsun artık özgürdü. Bulunmuştu ve zamanın benimkini olduğu gibi onun zihnini de onaracağından hiç şüphem yoktu.

Tabii Chinmoku yenilirse.

Lino'ya tekrar bakarken kalbim alarm düğmesine basıyordu. Kazanmaktan başka seçeneğimiz yoktu, çünkü kazanamazsak bu gece sadece biz değil, yaşı, ırkı ya da cinsiyeti ne olursa olsun herkes ölecekti. Bebek Lino bile.

Ayağa kalktım, parmaklarımı yeni edindiğim bıçağımın üzerinde gezdirdim, önceki köle eğitimi yerine isyanın beni doldurmasına izin verdim.

Yeni silahımın ağırlığını ve hassasiyetini hissetmek için boş havayı kestim, her ihtimale karşı onu kullanmam gerekebilirdi.

Kan dökmekten çekinmezdim. Bir can almaktan çekinmezdim.

Beyaz malikanede tetiği çekmiştim.

İş o noktaya gelseydi burada birini bıçaklardım.

Ben boş havayı doldururken, bir yumruk büyük ahşap kapıya yüksek sesle ve ağır bir şekilde vurdu.

Sıçradım, neredeyse bıçakla kendimi kesiyordum. Kalbim beklenti ve korunmayla hırıldıyordu.

Lino uyanıp yüzünü buruşturunca Tess ayağa fırladı. Suzette onu sımsıkı kucakladı, küçük kulağına bir şeyler mırıldanırken gözlerinde dehşetle Tess'e baktı.

Hiç çatışma duymamıştık. Silah sesi yok. Savaş çığlıkları yok. Birkaç dakika önce kapı zilinin cıvıltısı dışında ev sessizdi.

Zilin tuhaflığı karşısında hepimiz birbirimize bakmıştık. ancak Tess'e göre Q'nun maaş bordrosunda bulunan polis olabileceğine karar verdi.

Üç saat uzun ve sıkıcıydı, ama ben
Bu gece daha mutlu bir sonla bitecekse üç yıl bekleyebilirdim.

Kapı tekrar çalındı.

Kapıya en yakın olan ben olduğum için Tess'e bir bakış attım ve kapıya doğru yaklaştım. "Kim var orada?"

Savaşın başlangıcındayken bunu sormanın saçmalığı, karmaşık sinirlerle yüzümün kızarmasına neden oldu.

Ya düşmanla konuşursam?

Ya Elder ve diğerlerini sessizce öldürüp bizimle birlikte itlaflarını bitirmeye gelselerdi?

Daha az kibar mı olmalıydım? Hırlayıp küfretmeli ve kimi katledeceğimi bilmek için isimlerini öğrenmeyi talep etmeli miydim?

Sorumu yeniden ifade edemeden, yumruk sesleri yerini hırçın bir sese bıraktı. "Phillip, hanımefendi. Bizi Bay Mercer gönderdi."

Omzumun üzerinden Tess'e baktım, bu adamları tanıdığını ve bunun bir yalan olmadığını doğruladım.

Sanki tam olarak tanıyamamış gibi kollarını kavuşturarak yaklaştı.

Phillip kapıdan ekledi, "Düşman planlanandan daha büyük bir güçle geldi. Düşmanı korumakla görevlendirildik. sen."

Tess'e baktım. Bizi korumak için mi buradaydılar, yoksa bu bir yalan mıydı? Ve eğer öyleyse, bu onun için bir iltifat mıydı?
Kocası mı, yoksa hayatta kalma konusunda yetersiz olduğumuza inandığının bir kanıtı mı?

Aman Tanrım, Pim. Neden şimdi farklı cinsiyetlerin artılarını ve eksilerini karşılaştırmayı seçtin?

Bu, annemin elindeki göreve odaklanmak yerine insan doğasına odaklanmayı seçen genleriydi.

Gözlerimi kırpıştırarak tekrar önemli konulara döndüm ve "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

Tess kollarını indirerek kapıya doğru yürüdü. "Onu tanıyorum." Kilidi açarak iki muhafızı içeri soktu ve aynı hızla tekrar kilitledi. "Ne oldu?
Orada neler oluyor?"

"Hiçbir şey, Bayan Mercer." İçlerinden biri silahını daha sıkı kavradı. "Şu Prest denen adamla başka bir Japon konuşuyor."

"Konuşmak mı?"

Başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hepsi bu-"

Kırsal alanda titreşen, uyuyan ağaçlardan seken, uyuklayan bulutlarda yankılanan gürültülü bir çatırtı onu susturdu.

"Oh, hayır." Bu sesin tam olarak ne olduğunu bildiğim için elimi ağzıma kapattım.

Bir
silah.
Bir
tabanca
.

Tek bir tetiklemeyle hayat çalma gücüne sahip bir şey.

"Başladı." Tess pencereye doğru koştu ve personelinin araştırmasını istedi. Hayal kırıklığı içinde pencere pervazına vurdu. "Kahretsin, hiçbir şey göremiyorum."

"Hanımefendi, pencereden uzaklaşın. Siz bir hedefsiniz."

Gardiyanlar Tess'in peşinden koştu, ben de gardiyanların peşinden koştum. Hepimiz

camın önünde toplanmış, ne olduğuna dair ipuçları bulmak için geceye bakıyorlardı.

Kule ön kapıdan garajlara ve diğer binalara doğru bakıyordu. Bu durum Tess'in

Pencerenin kilidini açtı ve dışarıya bir göz atmak için vücudunu olabildiğince eğdi.

"Hanımefendi." Bir gardiyan Tess'in üstünün arkasına yapıştı, onu durdurmaya çalışıyordu ama yine de otoritesi tarafından yönetiliyordu.

Tess emre itaat ederek dik durdu. Odaya geri döndüğü anda, gardiyan pencereyi kilitledi ve bacaklarını germiş ve silahını çekmiş olarak yanımızda durdu.

meslektaşım kapıyı güçlendirmeye gitti.

İki zayıf bölge. Koruma

için iki adam.

Parmaklarımı cama dayadım, puslu karanlığın içinden bakarken kalbim dizlerinin üzerine çöktü ve bana yalvardı

Elder'ın iyi olduğunu biliyordum. Keşke bu kuleden uçup onun yanına gidebilseydim.

Kalmayı kabul etmişti.

Ama bizi korumak için ölmek şeklindeki orijinal planına sadık kalmamayı kabul etmemişti - aynı şekilde yapamayacağım tek hamle. Benim hiçbir katkım olmadan tamamen onun kararı olan tek strateji.

Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım gözlerimi parlattı.

Kahraman olma, Elder. Güvende ol ve bana geri dön.

Bir mermi silahtan hedefe uçarken bir patlama sesi daha duyuldu - ateş edenin bizimkiler mi yoksa onlarınkiler mi olduğu bilinmiyordu.

Bakışlarımı geniş bahçelerden aşağıya, tam altımıza indirip bir şey ararken ter omurgamı kayganlaştırdı.

drenaj borusu ya da sarmaşıklar-kaçmak ve Elder'ı bulmak için kullanabileceğim bir şey.

Ama dikkatim başka bir kâbusa kilitlendi. Üç

gölgenin parıltısı çimenlerden tuğlalara karıştı, Güvenlik ışıklarının bıraktığı ölü noktalardan geçerek gece sürüngenleri gibi kuleye doğru ilerliyorlardı.

"Bak." Tess'e dirsek attım.

Bize doğru gelen şeytanı fark etti ve içinde bulunduğumuz tehlikeyi benim gibi anladı.

Bize ulaşırlarsa iki muhafız yeterli olmaz. Ellerini sarı saçlarında gezdirerek kocası kadar renkli bir şekilde küfretti. "Tırmanacaklar."

"Hayır. Elbette, nerede olduğumuzu bilmiyorlar." Suzette aramıza sıkışmış, bizimle aynı felakete bakıyordu. Kulemizin çok çok altında, üç gölge
tabanda ortaya çıktı ve yukarı baktı.

Mesafe ve kasvet yüzlerini gizliyordu ama niyetleri yuvarlak antik duvarlardan yukarı doğru uçuyor, amaçlarıyla içimize sızıyorlardı.

Güvenlik görevlisi silahını doğrulttuğunda hançerimi kavradım, yüzü ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

Tess titredi, bu gösterdiği ilk korku belirtisiydi. Gözleri, ortasında bir serçenin uçtuğu barkoda ve bileğine kazınmış elli sekiz rakamına kaydı. "Tekrar kaçırılamam."

Suzette bir elini hanımının omzuna koydu ve bebek Lino'yu sıkıca kavradı. "Onlara izin vermeyeceğim."

Elimi diğer omzuna koydum. "Ben de."

Verdiğimiz söze ve ne anlama geldiğimizi anlamaya bağlı kaldık. Tekrar yakalanmanın, tekrar satılmanın, tekrar tecavüze uğramanın dehşeti... bizi kadınlardan savaşçılara dönüştürdü.

Böyle bir geleceği önlemek için ettiğimiz yeminler kan kadar bağlayıcıydı. Bizi birbirimize bağlayan ve birbirimizden sorumlu kılan karşılıklı bir anlayış.

Bizi canlı ele geçirmelerine izin
veremezdik. Bu sefer olmaz.

Her zaman değil.

Bir silah sesi daha.

Ardından bir tane daha ve bir tane daha.

Malikânenin içinden erkeksi bağırışlar kısa ve kesik kesik geldi.

Hep birlikte kapıya döndük, cevap aradık ama bulamadık.

Duvarlar çok kalındı, mesafe kimin acı içinde ağladığını ve kimin zafer çığlıkları attığını duyamayacak kadar büyüktü.

Tek yapabileceğimiz dışarıda olanları unutmak ve buradaki savaş alanımıza odaklanmaktı. Pencere en zayıf noktamızdı.

Kapıyı görmezden gelerek, üç gölge yeşil çimenlerden ayrılıp kulemizin taş işçiliğinde erirken camdan geriye baktık.

Parmakları emin, ayak parmakları çevik, bedenleri onları cennete taşıyor.

Tırmanış.

Geliyoru

m.

Avcılık.

Bıçaklarımız vardı.

Muhafızların silahları vardı.

Bu gece bu kuleye istenmeyen hiçbir ziyaretçi girmeyecekti.

Tess sert bir bakışla pencereyi açtı ve muhafız ateş etmeye hazırlandı.

Bölüm Yirmi Bir Yaşlı

Hayatımda acıyla yaşamadığım bir an oldu mu hiç?

Hayatta kalmak için savaşmadığım bir zaman oldu mu hiç?

Görünüşe göre bu soruların cevabı hayırdı. Hayır.

Hayır.

Son bilmem kaç yıldır savaşıyordum.

Mecazi anlamda ve gerçek anlamda. Geçmişimle, geleceğimle, hatalarımla, başarılarımla savaşıyorum.

Neden savaştığımı unutana kadar savaşmıştım.

Bu savaşın bir noktasında, bir adamın evini savunmak, aynı adamın yanında savaşmak gibi düşüncelerle girmiştim Arkadaştan çok yabancı olan, kadınımı çalan ve hayatımı mahveden bu adamı öldürmek için elimden geleni yapmak yerine onu hayatta tutmak için elimden geleni yaptım.

Zaman durdu.

Bu arafta on dakika mı yoksa on saat mi kaldığımızı bilmiyordum ama OKB'm ilk kez aklımı başımda tutmama yardımcı oldu.

Yaralarımdaki acı, herhangi bir uyuşturucudan ya da saplantılı bir ilahiden daha kötüydü. Beynimin içinde kıvrılıyor, kemiklerimi süslüyor, her savuruşta, eğilişte ve yumrukta daha sıcak ve daha yüksek sesle tıslıyordu.

O kadar gürültülüydü ki dikkatim dağıldı ve neredeyse bariz bir saldırıyı kaçırıyordum ve Mercer'ı boşluğu doldurmak zorunda bırakıyordum. İşte o zaman OKB'm Başka bir şey, daha az zayıflatıcı ve işe yaramaz bir şey.

Acımı derinlere, çok derinlere gömdüm ve daha parlak bir amaçla savaştım. Arkamızda bıraktığımız kadavraları sayarken berraklık geldi. Beni tekrar tekrar eklemeye teşvik eden bir ölüm çetelesi.

Göğüs göğüse dövüş.

Barut ve saçma ile göğse bir atış. Çelikle şahdamarına tırtıklı bir kesik.

Dakikalar saatlere karıştıkça, sayımım başka bir çeteleyi de içerecek şekilde değişti. Bu da aynı derecede kullanışlı ve
Daha da iyi bir hassasiyet sağlamak. Ritmi, simetriyi ve sayısal uyumu seven aşırı analitik bir beynim vardı. Aparkatları ve parmak şıklatmalarını saymaktan zevk alırdı. Yalvarırdı
ölüden diriye çevirdiğim adamların çığlıklarını ve gurultularını saymak için.

Kaç kişinin ölümüne sebep olduğumuzu saymaya çalıştım.
bir yandan da kimin en yüksek başarı şansına sahip olduğuna dair olasılığa karşı atılan yumrukların hayati tablolarını saklıyorlardı.

Rakamlar için yaşadım.

Nihai toplamın zaferimize eşit olmasını umarak ihtimaller ve çiftler için can atıyordum.

Kapı zilinin çaldığı andan şu ana kadar saydım, kaosun içine düştükçe daha da çıldırdım.

Ölen ilk iki kişi Chinmoku'ydu - tam da umduğum ama gerçekleşmeyeceğinden korktuğum gibi.

Mercer'ın adamları dinlemişti ve adamıma söylenmesine gerek yoktu.

Bang.

Bang.

Selix ve Franco'nun izniyle iki Chinmoku gözlerinin arasından vuruldu.

Q'nun adamı ve benim.

İktidarın devrilmesi için ortak bir çaba ve eşit bir bağlılık.

Selix ilk ateş eden oldu, ona öğrettiğim için Chinmoku'nun neler yapabileceğini çok iyi biliyordu.

her sabah Phantom'a binerlerdi. O
haddimi aştım ve Daishin ile konuşmamın karşılıklı olarak kesin bir sonuca ulaştığına karar verdim - bundan sonra gidebileceğim tek bir yer vardı ve bu da büyük olasılıkla kurban edilerek öldürülmemdi.

O hayati hatayı yapmamı ya da yapmayacağıma dair benden onay almasını beklememişti.

Gerek yoktu.

Bu konuda ve her konuda, o benim eşitim ve kardeşimdi - tıpkı Franco piçinin Mercer'in kardeşi olması gibi. Sözünde durdu ve Selix'ten bir saniye sonra ateş etti.

Daishin'in, iki savaşçısının zamansız ölümünün ortasında bana saldırması için hazırlık yapmıştım ama o beni şaşırtarak
kalan adamlarıyla birlikte geri çekilirken, ölenlerin cesetlerini korkunç bahçe süsleri olarak bıraktı, Hamamböcekleri gibi kurşunla koparılamayacak kadar hızlı yayılıyorlar.

Bu beni çok kızdırdı ama onları suçlayamazdım. Ne de olsa onlar erkekti. Kendilerini akla gelebilecek her türlü beceriyle donatabilirlerdi. Dünyanın en iyisi olabilirler ve çıplak elleriyle öldürebilirlerdi, ama etlerini Kevlar'a dönüştüremedikleri sürece hala kanayan haşaratlardı.

Onlar gecenin içinde erirken, Mercer "Gördüğünüz yerde vurun" diye bağırdı.

Bileğimdeki çığ gibi büyüyen acının altında ezilerek merdivenden atladım ve kaçan piçlerin peşinden koşmaya başladım. Ayrılmamızı bekliyordum ama Mercer yanımda kaldı, çevik bir şekilde koşuyor ve evinin ilk köşesini döndüğümüzde neredeyse nefes nefese kalıyordu.
bir Chinmoku'ya çarptı.

İçgüdüsel olarak bir aparkat indirdim, adamın kafasını kaldırıp dişlerini birbirine geçirdim. Dizlerinin üzerine çökmesini bekledim, boynundaki siniri kesmeye ve onu boğmaya hazırdım.

Ama Mercer'ın başka fikirleri vardı.

Dövüşçüyü etkisiz hale getirdiğim anda, tabancasını çıkardı ve onu yüzünden vurdu.

En uzun saniye boyunca birbirimize baktık, kükürt kokusu havada hâlâ güçlüydü. İlk avımı aldığı için ondan nefret ediyordum ama minnettardım çünkü dünya hastalık ve acıyla yüzüyordu ve geceyi atlatmak için kalan gücümün her zerresini korumam gerekiyordu.

En garip olan şey bir ekip olarak çalışmış olmamız ya da daha birkaç saat önce dişe diş savaşırken yan yana savaşmış olmamız değildi; en garip olan şey bunun ne kadar kolay olduğuydu.

Ne kadar
pürüzsüz. Ne
kadar provalı. Ne
kadar doğru.

Karanlıkta sırıttık, insan derimizden sıyrıldık ve acının ve ölüm arzusunun bizi yönlendirmesine izin verdik. Ne bileğim, ne omzum, ne dirseğim, ne de herhangi bir hastalık beni durdurabilirdi.
bahçelerinde koşuyor, gölgelerin içine bakıyor, ortadan kaldıracakları kendi Chinmoku'larını bulduklarında güvenlik ekibinin silah seslerini dinliyordu.

Phantom kadar yüksek palmiye ağaçları ve egzotik kuşların cıvıltıları ve trilleriyle dolu büyük bir kış bahçesine girerken, bir Chinmoku kuş kafesinin arkasından fırladığında eğildik,
iyi bildiğim bir atardamar sıkışmasında şahdamarıma doğru ilerliyordu.

Bir dokunuşla sinir sistemim beynimle konuşmayı kesecek ve bum, bilinçsiz ve kolay bir av olacaktım. Bunun yerine döndüm ve aynı numarayı ona da yaptım.

Adam bir kemik torbasına dönüştü ve Mercer tek bir tetik çekişiyle işini bitirdi. Silahının çatırtısı
Cam konservatuarın etrafında sekerek tüneyen kuşları ürkütüyor ve yaldızlı kafeslerinin etrafında uçmalarını sağlıyordu.

Bakışları farklı mücevher renklerindeki tüylü bedenler arasında gidip gelirken parmaklarını telin içinden geçirerek Fransızca bir şeyler mırıldandı.

Dışarıda, daha fazla ateş
edildi. Saydım.

Bir, iki, üç, dört.

Mükemmel bir üçlü olmamasından hoşlanmadım ama gürültüyü sevdim ve düşmanlarımın düştüğünü hayal ettim.

Şimdiye kadar on bir Chinmoku'nun icabına bakıldığını tahmin ediyorum. Ne yazık ki bu, muhtemelen bizim tarafımızdan en az bir kişinin yeterince hızlı ateş etmediği ya da uzman bir savaşçıyla çıplak elle başa çıkabileceğine inandığı için intikam olarak öldürüleceği anlamına geliyordu.

Bu dövüşte, kötü adamların ve kahramanların kartondan kesilmiş hallerinden başka bir şey değildik. Chinmoku'nun beni öldürme nedeni umurumda değildi. Kaybetmemin ya da kazanmamın ne anlama geleceği de umurumda değildi.

Tek odaklandığımız şey o zor bitiş çizgisiydi.

Bang.

Bang.

İkisi daha gitti.

Bu, on üç Chinmoku'yu zamansız bir mezara mı yoksa daha fazlasını solucan yemi mi yaptı?

Mercer taze cesedin başında durarak bana sert bir bakış attı. Bekleyecek zaman ve oyalanacak güvenli bir yer yoktu.

On üç kişinin ölmesi bu savaşı kazandığımız anlamına gelmiyordu. Daishin yirmi adamını getirmiş olsaydı -beni asırlık gelenekten uzaklaştırma çabasına rağmen- o zaman kazanmaya başlangıçta olduğumuzdan daha yakındık.

Devam et.

Yaşamaya

devam et.

Gölgelerin bizim yerimize kamuflaj yapmasına izin vererek yeşilliklerin arasına karıştık.

Pim'in düşüncelerinin beni tüketmesine izin veremezdim. Selix'le ilgili endişelerin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Sakatlıklarım yüzünden dikkatim yeterince dağılmıştı.

Gece boyunca sürünürken, ayak bileğim zayıfladı, acıyla yandı ve beni koşmaktan çok zıplamaya zorladı. Dirseğim denge çubuğu olarak kullanıldığı için çığlık atarken, omzum dikişlerin iğne ucu kadar sıcak yanıyordu.

Muhtemelen bundan sonra bir haftayı daha yatakta geçirmem gerekecekti - eğer hayatta kalırsam - ama şimdi bunu düşünmeyi reddettim. Önemli olan tek şey imhaydı.

Mercer beni büyük kuş kafesinden geçirdi ve siyah beyaz emlak ve yüksek bina resimlerinin bulunduğu uzun bir koridora yönlendirdi. Bir havuzu geçtik ve başka bir Chinmoku bulduk.

Arka merdivenden yukarı doğru süzülüyor.

Anında ileri atıldım ve ayak bileğini yakaladım.

Onu merdivenlerden aşağı çekerek yüzünü basamaklara çarptım ve omurgasına vurarak hayati bir yerini kırdım.

Mercer adamın kafasının arkasına bir kurşun daha sıkarak pisliğimi temizledi. Buraya yenilgiyi uzatmaya ya da ölmeden önce kim olduğumuzu görmelerine izin vermeye gelmemiştik. Onlar bizi fark etmeden her birini katledebilirsek

en iyi sonuç olacaktır. Temiz.

Acımasız. Etkili. On dört ölü

mü?

Ya da belki de Chinmoku'lar, kurallarına aykırı olmasına rağmen kendi silahlarını getirmişlerdi ve Mercer ile ben ayakta kalan tek kişilerdik.

Zafer ya da yenilgiyle yüz yüze gelene kadar bunu bilemezdik.

Tökezleyerek ilerledim, karanlığa geri dönerken onu kovaladım, kendi evinde sinsice dolaşıyor, casus arıyordu.

Ellerim sıkılacak boğazlar ve çalınacak hayatlar için zonkluyordu.

Saatlerdir mi yoksa günlerdir mi öldürüyorduk? Beynimdeki tik ne olursa olsun, artık zamanı doğru tutamıyor gibiydim.

Birkaç el daha silah sesi, Fransızca ve Japonca bağıran adamlar.

Bang.

Bang.

On beş, on altı?

Yaklaştık mı?

Kazanıyor muyuz?

Başka bir koridordan geçip tekrar fuayeye girerken beynimde matematiksel denklemler ve olasılık hesapları dönüyordu.

Bu sefer iki Chinmoku.

Parlak kırmızı eldivenleri ve siyah üniformalarıyla yüzlerindeki vahşet eşleşiyor.

Bir tane aldım.

Mercer diğerini aldı.

Benim yöntemim uygulamalı ve
hızlıydı. Mercer'ınki soğukkanlı ve
keskindi.

Her ikisi de donuk gözler ve ruhu ölmüş karkaslarla aynı sonuca ulaştı.

Koşarken sendeleyerek geri döndüm, nefes nefese kaldım ve gözlerimi yakan teri temizlemeye çalıştım. Görüşüm bir kez daha bulanıklaşmıştı, kulaklarım çınlıyordu, bedenim dinlenmek için yalvarıyordu. Ama zorlamaya devam ettim, öldürmeye devam ettim.

Yakında.

Yakında her şey bitecek.

Tekrar ön kapıdan içeri girdiğimde Selix'in genç bir Chinmoku ile dövüştüğünü gördüm. Daha fazla olamazdı ergenliğin sonlarından. Ruhumu aptalca onların himayesine sattığım zamanki halime benziyordu.

İki adam çimlerin üzerinde boğuşuyordu. Selix'in silahı ulaşamayacağı bir yerdeydi; büyük ihtimalle ateş etmeden önce tereddüt ettiği için elinden tekmelenmişti. Chinmoku sadece bir çocuktu, kan dökmeye niyetli bir çocuk. Hızlı bir hamleyle Selix'in boğazını kilitledi.

Bir ölüm kilidi.

Hiçbir şekilde arkadaşımın öldürülmesini izlemem.

Kendimi savaşa atan Mercer, Selix'i anlamak Franco'nun olduğu kadar benim de sorumluluğummuş gibi geri çekildi. Bana ikinci bir bakış bile atmadan sola doğru yöneldi, dikkati bir Chinmoku ile savaşan arkadaşının üzerindeydi, kendi başının çaresine bakıyordu ama bu çok uzun sürmeyecekti.

Selix'ten başka kimseye aldırış etmedim ve arkadaşımı öldürmek için elinden geleni yapan piçin üzerine doğru eğildim.

Yere yuvarlandık, uzuvlarımız uçuştu, yaralarımız kanadı. Beni sırtüstü yatırmaya çalışırken taşaklarına diz çöktüm.

Sportmenlik dışı bir davranıştı ama parmaklarımı boğazına dolayıp sıkarken umurumda değildi. Kırık parmağıma ve dirseğimde hiç güç olmamasına rağmen, Selix silahını alıp adamın şakağına dayarken yavaşça içindeki hayatı çektim.

Ateş etmedi, soğukkanlılıkla izledi, ellerim görevlerinde başarısız olursa destek sağlarken başka bir Chinmoku'nun dünyasını çalmama izin verdi.

Yavaşça, yaşamı ondan çekildi. Hiçliğe karıştı ve ben de artık olmayan etine dokunmaktan nefret ederek onu bıraktım.

Bir ruh tarafından ele geçirilmiş.

Ölü adam kol ve bacaklardan oluşan bir yığının içine düştüğünde

İçimi utanç kapladı. Chinmoku iyi bir çocuk olabilirdi. O da benim gibi bu korkunç fraksiyona kapılmış olabilir. Ben ve benimkiler ölsün diye ölmeyi hak etmedi. yaşayabilirdi.

"Prest." Selix eğildi ve elini uzattı.

Boğulduğu için sesi hâlâ taşlarla doluydu, beni sersemliğimden kurtardı. O Chinmoku benim tek arkadaşımı öldürebilirdi; yas tutmamı hak etmiyordu.

Selix'in avucunu minnetle kavradım, gıcırdayarak doğruldum ve ilk kez gerçekten yaşımı hissettim. Yaralarım lanet olası

Beni sakat bıraktı ve dürüst olmak gerekirse, bırakın adam öldürmeyi, nasıl hâlâ uyanık olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Her şeye rağmen bu geceyi atlatamayabileceğime dair korkunç bir düşünce aklıma geldi.

Eğer matematiğim doğruysa, aşağı yukarı sadece iki ya da üç Chinmoku kalmış olmalıydı. Hesaplamalarım da aptal gözlerim gibi bulanıktı.

Yorgun bir yürüyüşe başladığımızda Selix elini çekti.

Ayağım takıldı, neredeyse yüzüm bakımlı çimlere çarpacaktı.

Gömleğimi tuttu, beni dik tutmak için kaldıraç sağladı. "Benim için hayatta kal, Prest."

Başımı salladım ve konuşmaya çalıştım ama dilim de artık geri kalan her şeyim gibi işe yaramaz haldeydi. Başımı salladım, hızımızı artırırken görmek için elimden geleni yaptım. Yine ayağım takıldı, bu sefer bileğim Azrail'in orağına dönüşürken çığlık attım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Selix, büyük eve doğru topallayarak koşarken kolunu belime doladı.

Zayıf olduğumu düşündüğü için onu lanetlemek istedim. Cüssesini uzaklaştırmak ve onun desteğine ihtiyacım olmadığını kanıtlamak istedim.

Ama bu sefer? Bu sefer yalanlara harcayacak enerjim kalmamıştı.

Kendimi nasıl hissettiğimi biliyordum.

Dışım da içim gibi, mikrodalgada pişmiş ölü gibi görünüyor olmalıyım.

Burnumdan kan damlıyordu ve bu bir yaralanmadan değil, aşırı kullanımdan, aşırı yorgunluktan ve bakımsızlıktan yavaş yavaş kapanan bir vücuttan kaynaklanıyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp gözlerimi kısarak karanlığa baktım ve Mercer'ın ekibinden gelen siyah güvenlik ile düşman tarafından gelen siyah Chinmoku'yu ayırt etmek için elimden geleni yaptım.

Sadece kırmızı eldivenler ikisini birbirinden ayırmaya yardımcı oldu.

Mercer'ın evine girmek için merdivenleri tırmanırken, Fransız'ı bulmaya ve öldürme birimimizi bir kez daha bir araya getirmeye hazırdım.

Daishin ortaya çıkınca durdu.

Kütüphaneden.

Pimlico'nun saçları yumruğuna dolanmışken.

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme ve kalbinde zafer.

Sikeyim.

Çarparak durdum. Her türlü katliam yöntemi ve katliam

prensibi zihnimden kayboldu. Selix dondu kaldı. Savaş sona ermişti.

Önemli olan tek şey
Pim'di. Ve Daishin ona
sahipti.

Güzel yanağında bir kesik vardı. Kapüşonunun yakasında kan birikmişti. Ve Daishin'in öldürme yöntemi olarak tercih ettiği keskin tırnaklı metal yüksük şahdamarını deldi.

Basit bir kesikle öldürmenin, daha büyük ve hantal bir şey kullanmaktan çok daha zarif olduğuna inanırdı. Ben onun sıkı emri altında eğitim görürken, o sevgiyle Eşek Arısı olarak bilinirdi.

Onun iğnesi de aynı derecede zehirli ve
acımasızdı. Gözlerimi Pim'den
alamıyordum.

Ölümcül bir şekilde hareketsiz duruyordu, ölümden bir seğirme, cinayetten bir çizik uzakta.

Özürler ve sözler dilimde dans etti. Yaralarım daha büyük, daha derin bir acının altında soldu.

Kalbimin, beni en çok nasıl inciteceğini bilen kişi tarafından boğulmasının acısı.

Pimlico bir aileydi.

Ve Daishin ailemi elimden almakta ustaydı.

Derin bir iç çektim, bittiği için neredeyse
rahatlamıştım. Artık savaşmak zorunda
kalmayacaktım.

Canımı yakmak zorunda kalmazdım.

Her şeyden çok sevdiğim kadının gözlerinin içine bakarak pes ettim.

Yıllar önce yapmam gerekeni yaptım. Kaderimi
onurun ellerine bıraktım.

En büyük düşmanımın önünde diz çöktüm.

Bölüm Yirmi İki Pimlico

Birkaç kez -muhtemelen normalden daha fazla
-Kız olmamayı dilediğim zaman.

Bay Kewet'in beni dansa kaldırdığı ve boğduğu gece erkek olmayı dilemiştim.

Açık artırmaya çıkarıldığım ve kendimi satın almayı teklif ettiğimde erkeklerin yüzüme güldüğü akşam erkek olmayı dilemiştim.

Hayatımın her günü erkek olmayı diledim.
bir daha asla adını anmayacağım o piç kurusuna aitti.

Ama bu dilek Elder'la birlikte sona ermişti.

Sonunda bir kız, bir kadın olmaktan zevk almaya başlamıştım. Elder bana her baktığında, duyguları temkinlilikten ilgiye ve aşka doğru evrildiği her saat, bir kız olarak doğduğum için minnettar olmanın ötesindeydim.

Olduğum kişi olmaktan mutluydum ve olmadığım bir şey olmayı dilemeyi bıraktım.

Özellikle de şimdi.

Özellikle de gardiyanların ziyaretçilerimizi yanlış hesapladığı ve talimatlara uymadığı an. Özellikle de erkeklerin düşüşüne ve kadınların yükselişine tanık olduğum şu anda.

Pencerenin yanındaki muhafız çok geç ve nişan almadan ateş etti. Kulaklarım çınlarken, kurşun yağmurunun silahını boş, bizi savunmasız bırakmasını dehşet içinde izledim ve sadece
üç Chinmoku atışından ikisi.

İkisi çimlere geri düştü. Ama biri...

tırmanmaya devam etti.

Tess ve ben bıçaklarımızı kaldırdık, pencere pervazına ulaştığında tırmanıcının ellerini kesmeye hazırdık ama muhafız bizi itti, daha iyisini bildiğini düşünüyordu, Chinmoku'yu kendi başına hallederek bize iyilik yaptığına inanıyordu.

Kabul ettiği tek yardım, girişteki görevini bırakıp tam dolu bir silahla yanına gelen meslektaşıydı. Emniyeti kapattı ve kendini
vurmak için. Kalan tırmanıcıyı vurmaya o kadar odaklanmışlardı ki kapıyı unuttular.

Hepimizin vardı.

Hepimiz aptaldık.

Birinin kilidi açarken çıkardığı sesleri duymadık. Kapının sallanma sesine karşı sağırdık.
ve iki ölüm kurtarıcı daha güvenlik odamıza giriyor.

Ta ki çok geç olana kadar.

Şiddet bizi bulduğu anda muhafızlar dikkat kesildi.

Kalan mermisi olan iyi nişan almış ve doğru ateş ederek eşikte bir saldırganı öldürmüştü. Mühimmatını boşa harcayan, çıplak elleri ve işe yaramaz koordinasyonundan başka bir şeyi olmayan diğer muhafız, diğer Chinmoku'nun doğrudan bize doğru koşması ve Mercer personelinden bir rehineyi yakalamasıyla kargaşayı önleyemedi.

Bir hizmetçiyi kalkan olarak kullandığı için öldürülemezdi.

Ellerini onun üzerinde görmek. Çığlıklarını
duymak. Bana bir şeyler yapmıştı.

Tam olarak insan olmayan bir şey.

Muhafızların ilk savunma hattı olduğunu unutmuşum. Erkeklere karşı kadınları ve normalde kas gücüyle yapılan bir dövüşte kimin kazandığını unuttum.

Elimdeki bıçak benimle konuştu; bana nasıl
Ona dokunmasını engellemek ne kadar kolay olurdu. Onu almasını ve diğer pek çok kızın yaşadığı türden bir kadere teslim etmesini ne kadar çabuk engelleyebilirdim.

Acı çekmişim gibi.

Sanki bir daha hiç
yapmayacakmışım gibi.

Hiç düşünmedim.

Sadece rol yaptım.

İçgüdülerim beni ele geçirdi ve üzerine atladım.

Ağırlığım onu yana doğru itti, personel üzerindeki tutuşunu çözdü ve değerli bir sürpriz anı yaşattı. Silahsız ve savunmasız kaldığım için bıçağımı yumuşak karnına saplarken tereddüt etmedim. Yere yığıldı,
Kan sızıyor, siyah giysilerini mürekkep rengi bir bordoya çeviriyordu.

Acıyla savaşarak Japonca küfretti ve parmaklarını boğazıma doladı. Tırnakları o kadar hızlı bir hareketle nefes boruma saplandı ki vücudumdaki her hücre nasıl çalıştığını unuttu.

Bıçağım işe yaramazdı.

Kendime güvenim sarsıldı.

Ama Tess benim yaptığımı yapmış ve hayatı boyunca erkekler tarafından incitilmiş olmanın verdiği öfkeyle taşmıştı.

Benim saldırımı taklit ederek hançerini saldırganımın boğazına sapladı ve çiğnenmiş biftek gibi parçaladı,
İçimde sıkıştırmaya çalıştığı şeyin aynısını onun içinde açığa çıkarıyordu.

Chinmoku'nun eli gücünü kaybettiğinde geriye doğru takıldım ve kıçımın üzerine düştüm, morarmış ve boynum şişmişti, bir kez daha konuşamadım. Bıçağım kanla kaplı halının üzerine saçıldı.

Tess bana elini uzatarak yerden kalkmama yardım etti, ancak pencere tamamen kırıldı ve başka bir Chinmoku odaya indiğinde kadınlar dağıldı.

İki muhafız onun üzerine düştü ama artık çok geçti.

Kırmızı eldivenlerin parladığı bir anda, silahı tutan muhafızın boynu kırıldı ve hiçbir şeyi olmayan muhafız çalıntı silahla gözlerinin arasından vuruldu.

Tantana ya da selamlama olmadan öldürüldü.

Erkekler başarısız olurken kadınlar bir Chinmoku'yu alt etmişti. O anda cinsiyetimle gurur duydum. Av olsam bile nasıl saldırdığımla gurur duydum. Tess arkamı kollamıştı. ve birlikte kazanmıştık.

İki Chinmoku, muhafızların ve ölen yoldaşlarının cesetlerinin üzerinden geçerek bizi köşeye sıkıştırdı. Kadınlar bir araya gelerek düşmanlarımıza karşı tek vücut oldular.

Nihai açmaz.

Sayıca onlardan üstündük ve artık sırf kız olduğum için gücümden şüphe etmiyordum. Ancak çok az silahımızın olması ve onların her nefeste silah olması yardımcı olmadı.

Siyah kefenli paralı askerlerin gözlerinin içine bakarak, pervasız değil akıllı olmak için ortak bir anlaşma yaptık. Sayıca çok olmamız sayesinde bir savaşı kazanabilirdik ama kazanmanın bedeli çok yüksek olurdu.

Silah onlarda. Bizim

üç bıçağımız vardı.

Bu gece başka kimse ölmeyecekti.

Kendimizi savaşta feda etmek yerine, hepimiz bir araya geldik ve Suzette ile Lino'yu ortaya yerleştirerek masum ve kötü arasında canlı bir duvar görevi gördük.

Chinmoku'lar meydan okumamıza sadece güldüler, kollarını kavuşturdular, kalemizi azarlamak ya da dağıtmak için acele etmediler.

"Size zarar vermeyeceğiz," dedi biri aksanlı İngilizcesiyle. "Bundan çok daha iyi planlarımız var."

Ne kadar öngörülebilir olduklarına gülmek istedim - ırkı ya da yaşı ne olursa olsun, dokunulmaz olduklarına inanan bir adam diğer herkese tek kullanımlık muamelesi yapıyordu.

Kalbim hızla çarpıyor, yarı pişmiş ve kanıtlanmamış bir planın tadına bakıyordum. Bunu durdurmak için tek şansımız kaçmak olacaktı. Ve açık kapıya ve özgürlüğe doğrudan ulaşabilecek tek kişi bendim.

Birbirine yabancı ama siyahlar içindeki canavarlarla karşılaştıklarında tamamen aynı dalga boyunda olan kadınlardan oluşan kolektif bir grup olarak, kalabalığın içinde geriye doğru uzandım ve bir elin benimkini kavramasını bekledim.

Tess.

O olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. kaçmak üzere olduğumu anladığını bilmek için konuşmaya ihtiyacı vardı.

Kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu, içim sinir ve korkuyla doldu.

Koşarsam, kendimi adamak zorundaydım.

Eğer kaçarsam, her türlü sonuca katlanırdım.

o.

Ama kalamazdım.

Yardıma ihtiyacımız

vardı.

O yardımı getireceğim.

Parmaklarımı sıkarak, geleceğime söz verdim.

Geri.

Nefesimi içime çektim, bacaklarıma beni yarı yolda bırakmamalarını emrettim ve hem ölü hem de diri olan adamlara son bir kez baktım. I

Tüm sahnenin fotoğrafını çektim, kaç yıl yaşarsam yaşayayım asla solmayacak ya da rengi solmayacak bir teneke hatıra.

Ben bir kadındım.

Ve bunu bir daha asla istemeyeceğim.

Tess'in elini son bir kez sıktım.

Sonra... uçtum.

Bir bağırış, bir adamın kovaladığını işaret ediyordu ama arkama bakmadım.

Dörtnala koşmanın ritmi dışında her şeyi unuttum.

Odadan fırladım ve sarmal taş merdivenden olabildiğince hızlı bir şekilde aşağıya indim. Dönemeçlerden geçerken ve engebeli basamaklardan inerken sadece birini bulmaya odaklandım. Elder'ı bulmaya. Bıçaktan daha iyi bir silah bulmaya.

Nefesim gürültülü geliyordu.

Boğulmaktan boğazım zonkluyordu.

Çok, çok hızlı koştum.

Arkamdan sert ve acı verici bir şey uçup ayak bileklerime dolanmasaydı inişe ulaşmış olacaktım.

Son üç basamaktan baş aşağı yuvarlandım ve nefes alamaz, hareket edemez ya da konuşamaz halde dibe çöktüm.

Kuvvet rüzgârı içimden söküp atarken ciğerlerim birbirine yapıştı. Uzun keçi sakallı, orta yaşlı bir Chinmoku kırmızı bir kurdele ile örülürken gümüş yıldızlara göz kırptım

Beni tuzağa düşürmek için kullandığı kementi çözdü. Bacaklarımdaki elleri beni titretti.

Serbest kaldığım anda beni ayağa kaldırdı ve elini saçlarıma doladı.

Rahatsızlıklar listem morarmaktan konuşamamaktan düşmekten nefes alamamaya kadar uzandı. Sesim umurumda değildi ama yıpranmış, korkmuş bedenime oksijen gitmesi umurumdaydı.

Saç çizgimden bir damla kan sızdı; çarpmanın etkisiyle baş ağrısı oluşuyordu.

Tek kelime etmeden beni evin içine doğru sürükledi, Sanki burada doğmuş gibi labirenti takip ediyordu. Nereye gittiğini nasıl bildiği beni hayrete düşürdü ama yavaş yavaş evin tanıdığım kısımları belirdi ve antrede sinsice ilerleyip beni yanında sürükleyerek Chinmoku'nun en yaşlı adamına teslim ettiğinde ilk derin nefesimi içime çektim.

Kibarlık kokan ve soğuk kalplilikle damlayan bir adam.

Sorumlu kişi ve Elder'ın en büyük düşmanı olduğunu hemen anladığım bir adam.

Lider beni kütüphaneye götürürken birinden diğerine takas edildim. Orada, sessiz normalliğin tadını çıkarırken, bana
yok edilen QMB'nin yerini alması için düzenledikleri açık artırma yaklaşıyordu. Silah sesleri ve küfürler duyulup kısa kesilirken alçak sesle ve yumuşak bir şekilde güldü.

Beni kucağına hapsederek oturdu, dışarıda anarşi yağarken saçlarımı okşadı ve üzerinde çalıştığı tüm iş tekliflerini ortaya döktü.

Yeni müzayede evinin asla bir ismi ya da kalıcı bir yeri olmayacağı için asla bulunamayacağını. Bu oyunda eski rakiplerinden çok daha zeki olduğunu.

Adamlar gürleyerek geçerken yanağımı öptü ve kazandığım paranın bir fona aktarılacağını mırıldandı.

ve Elder'ın ailesinin tamamının yok edilmesini sağlamıştır çünkü bu artık kişiseldir ve onurun üstündedir.

Beni kendine çektiğinde, yumruğunu saçlarıma doladığında ve parmağına taktığı en keskin, en küçük bıçağı boğazıma sapladığında, kalbini göğsünden söküp almak istemiştim.

Tekrar satılmak istemediğim için değil.

Bu adamın söylediği her şeyin gerçekleşeceğine inandığım için değil.

Ama eğer Tess ve diğerlerine yardım götürme görevimde başarısız olsaydım.

Elder'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmiyordum ama hayatımda ilk kez kendimi bütün hissediyordum.

Bütün, iyileşmiş ve öfkeli.

Beni tamamlaması için Elder'a
ihtiyacım yoktu. Beni iyileştirmek
için zamana ihtiyacım yoktu.

Sadece kendime güvenmem gerekiyordu ve sonunda bunu nasıl yapacağımı hatırlamıştım.

Artık kalbimde delikler, ruhumda çürükler, kemiklerimde kırıklar yoktu. Ben bir kızdım ve bana elini sürmeye cüret eden tüm erkeklerden daha iyiydim.

Seni mahvedeceğim.

Dışarıdan bir kargaşa sesi geldi ve beni tutan Chinmoku bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Ah, zamanı geldi."

Nefretime ve masumiyete zarar veren her erkeği, çocuğu ve piçi yok etmeye olan yeni bağlılığıma rağmen, lider gülümseyip küçümseyici bir bakışla saçlarımı geriye doğru tarayınca irkildim. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?
küçük kız?"

Beni öldürmeye çalışan uşağı yüzünden boğazım kapalı olmasaydı bile onunla konuşmazdım. Asla konuşmazdım. bu kadar alçalamaz.

Sanki öfkeli sessizliğim bir eğlence kaynağıymış gibi kıkırdadı. Minik bıçağıyla burnuma dokunarak sırıttı. "Öğrencimin kalbini ezme vakti geldi."

Bilgi içime çarptıkça kelimeler yok oldu.

Elder.

Beni kucağından iterek, Elder'ı görmek için tam zamanında kütüphaneden dışarı itene kadar beni tartakladı.

Yaşlı, yara bere içinde, kanlar içinde, yorgun ve bitkin ama yine de elinden geleni yaparak eşikten tökezleyerek geçti.

Yaşlı zar zor hayatta ve ölmek üzere... benim

yüzümden. Ve sonra, biliyordum.

Buna tek başıma sebep olduğumu biliyordum. Kalmam söylendiği halde kuleden kaçmıştım. Varlığımın kaldıracını almış ve bunu en çok sevdiğim kişiye karşı kullanmıştım.

Onu soyup soğana çevirmiştim.

Ve hepsi benim hatam.

Olmak üzere olan şeyi durduramadım.

Çünkü Elder vardı.

Bana bakıyor.

Beni sevmek.

Ölmeye hazırlanırken bile beni bağışladı.

Ağır bir iç çekişle dizlerinin üzerine çöktü ve sanki cehennemden sallanarak gelecek bir baltaya hazırmış gibi başını eğdi.

onu bitirdi. Benim için hayatından vazgeçti çünkü ben bir kez daha aptal, aptal bir kızdım ve amacımı yerine getirmiştim.

Sonunda gücümü kabullenirken, korkunç bir gerçeği gözden kaçırmıştım.

Kendime göre güçlü olabilirim ama bu güç aynı zamanda onu zayıflatmamı da sağladı.

Beni kendinden üstün tuttuğu için onu her şeyden mahrum bıraktım.

Beni efendisi yaptı ve ben onu aptallığımla öldürdüm.

Konuşmaya çalıştım ama boğazım hâlâ çok yara bere içindeydi. Hayatını benimkiyle takas etmemesi için onu uyarmaya çalıştım. Ben

Ölmeyi, beni bekleyen şeye tercih ederdim. Onun elinden alınmasına tanık olmamak için kendi hayatım da dahil olmak üzere her şeyimi verirdim.

Yapamam.

Onun ölümünü izleyemem.

Eğer bu işi bitirmeye hazırsa, en azından önce beni öldürsün.

Lütfen, El.

Ama tek bir ses bile çıkaramadım. Elder da kafasını kaldırıp bakmadı; sadece eski liderinin ayakkabılarına odaklandı ve bekledi.

Sesi ağır ve gergin geliyordu ama diz çökmüş olabileceğini ama sinmediğini söyleyen bir hırıltıyla kazınmıştı. Henüz değil. "Onu rahat bırak, Daishin-san."

Boğazıma dayadığı küçük bıçakla hayatımı elinde tutan adama bir isim vermek beni daha iyi hissettirmiyordu.

Yüksüğü sallayarak bana uslu durmam için nazik bir hatırlatma yaptı ve mırıldandı: "Seni hatırladığıma sevindim. Mutsuz durumlarda bile görgü kurallarına uymalısın, Miki-san." Saçımı bükerek, yeni bir acıyla irkilmeme neden oldu. "Belki de aldığım tüm dersler boşa gitmemiştir."

Beni az önce geçtiğimiz çift kapıya doğru sürükleyerek cebinden bir parça siyah ip çıkardı ve kapı koluna bağlamadan önce ellerime doladı.

Elder'a odaklanarak beni açıkça görmezden geldi; mutlu Yem olduğumu ve Elder'ın onun olarak kaldığım sürece itaat etmesini sağlayacağımı bilerek.

Beni tutsak bırakarak parmaklarını birbirine bağladı ve yenilmiş halinin üzerinde durdu. "Bakalım başka neler hatırlıyorsun, olur mu?"

Bağlarımı çekiştirdim, Elder'ın onurunu bağlayan kelepçelerin çıkarılabilmesi için çaresizce kurtulmaya çalıştım. Eski liderini öldürmesi gerekiyordu, boyun eğmesi değil. Yaşamaya ihtiyacı vardı, ölmeye değil.

Bir başka sert sarsıntıyla kapı sadece bana doğru sallandı, sonra beni geri çekti, biraz hareket etmeye istekliydim ama

gitmeme izin veriyorsun.

Geriye kalan tüm tutkumla aptallığıma lanet ettim. Yıllarca dilsiz kaldıktan sonra, söyleyecek en çok şeyim varken konuşma hakkımın elimden alınmasından nefret ediyordum.

En çok küfür eden.

Daishin'i Elder'a olan hayranlığından uzaklaştırmak için verilen en iğrenç yanıt.

Elder'ın bakışları Daishin'e geri dönmeden önce benimkilere kaydı. "Kes şunu. İkimiz de gerçekten kimi istediğini biliyoruz." Elder yavaşça ayağa kalktı, biraz sallandı, destekli bileğine ağırlık vermedi. Şimdi bile - burnu kanıyor ve vücudu kırılmıştı - hala onunla ilk tanıştığım zamanki kadar yakışıklı, hala o kadar heybetli ve kahramandı.

Korku içinde boğulurken bile kalbim sevgiyle çarpıyordu.

"Bırak onu, beni öldürdüğünde savaşmayacağım." Elder başını eğdi ama gözleri siyah alevlerle parlıyordu. "Yap şunu. Bıktım artık bundan."

Daishin güldü ve teklifinin ne kadar doğru olduğunu anlamak istercesine Elder'ın etrafında döndü. "Beni öldürmeye çalışmaktan şimdiden vaz mı geçtin?" Çenesini ovuşturdu. "Hayal kırıklığına uğradım."

Elder irkildi; bir kez daha, Daishin'e bakıp duygusuzlaşmadan önce dizlerimin bağı çözülecek kadar acı ve şefkatle gözleri üzerimde gezindi. "Biliyorsun ki Bu yüzden şimdi buna kalkışmayacağım. Savaş kurallarını çiğnedin. Sende bana ait olan bir şey var."

Daishin güldü. "Sana insan sevgisinin ve kişisel mülkiyetin üstünde olmayı öğrettim, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Yine de aşık oldun."

"Aşık oldum."

Daishin tekrar daire çizdi. "Bu durumda, senin yerinde olsaydım veda ederdim. Bu onu son görüşün olacak. Cömert olacağım ve sana veda etme fırsatı vereceğim. Baban ve kardeşinle son sözlerini paylaşamadıktan sonra bunu bir hediye olarak kabul et."

Çığlık atmak, yalvarmak, ağlamak için ağzımı açtım ama sadece çarpık bir inilti çıktı.

Elder dudaklarımda kan izi ararken gözleri dehşetle irileşti; beyaz teni, beni dilimin yarısı kopmuş halde taşıdığına dair anıların aklından çıkmadığını gösteriyordu.

Onun endişelenmesinden nefret ederdim.

Şu anda bile endişelenmesine neden olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Çenemi eğerek, boğazımda oluşmaya başladığını hissettiğim ağır morluğu gösterdim.

Çenesini sıktı, öfke onu son bir enerji enjeksiyonuyla doldururken elleri yumru yumru oldu.

Daishin'le yüzleşmek için dönen Elder'ın duruşu değişmedi. Çömelmedi ya da düşmanca davranmadı. Sadece hazır ve esnek bir şekilde durdu, otların arasında saldırmayı bekleyen bir yılan gibi.

Sadece ben bir şeylerin değiştiğini biliyordum. Belki de her şeye rağmen ölmeye hazır olmadığına dair çelik gibi bir parıltı gördüm.

Bir esneklik.

Bir söz.

Son bir deneme.

"Biliyor musun, sana hep saygı duydum Daishin-san. Alışkanlıklarım ve tuhaflıklarım konusunda bana yardım etmek istediğini söylediğinde sana inandım. Sözlerin ardındaki yalanları duyamayacak kadar safmışım."

Daishin tırnaklarını inceledi. "Saf değildin. Ne olduğunuzu ve ne yaptığınızı biliyordunuz. Tek bir gerçek yüzünden gerçeği görmezden geldin, Miki-san." Elder'a sert bir bakış fırlattı. "Çok bencilce davrandın. Başkalarının seni düzeltmek için neler yapabileceğine o kadar odaklanmıştın ki Kendini düzelt." Ters ters baktı. "Düşüşleriniz için başkalarını suçlamayın. Sahiplenin ve onları alt edin."

"Benim seni yendiğim gibi onları da mı yeneyim?"

Daishin dondu kaldı, barış kaosa dönüşmeden önceki saniyede Elder'ı değerlendirdi.

Yaşlı suçlandı.

İki adam kemik kemiğe, vücut vücuda çarpıştı. Bir kararlılık gümbürtüsü. Hızlı bir niyet patlaması.

Hapsedilmişliğime karşı sertçe sarsıldım, kapıyı menteşelerine vurdum, oltaya takılmış bir balık gibi kıvrandım.

Bırak kazansın.

Lütfen, bırak

kazansın.

Dikkatim Elder ve Daishin arasında dans ederken, kendimi kurtarmak için elimden gelenin en iyisini yaparak kıvrıldım ve koptum.

Daishin onu yüksek güçlü dansların telaşıyla tekmelerken homurdandı. Yaralıya karşı sağlıklı. Usta öğrenciye karşı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı aktı. Keşke yardım edebilseydim. Bunu görmek istemedim. Hayatımdaki en kötü şeye tanık olmak istemiyordum.

Elder'a her vurulduğunda irkildim.

Daishin'e her vuruşunda sevindim.

Elder parça parça toprak kaybederken endişeden hasta oldum.

Bu, Fantom'da dayak yemesinden daha kötüydü. Q tarafından vurulmasını izlemekten daha kötüydü. Daha kötüydü çünkü bu adamı yenmesinin hiçbir yolunu göremiyordum ve zaten ölüyordu.

Dövüş devam ederken sessizce

ağladım. Yumruklar sallanıyordu.

Bacaklar kavisli.

Sağda solda dans eden bedenler.

Eğer Elder dikişler ve ateşle boğuşmasaydı, birbirlerine denk olacaklardı. Haksızlık, haksızlık, sonuca çoktan karar verilmişti.

Elder'ın omurgası hayatta kalmaya çalışmanın ağırlığı altında kıvrılırken gözyaşlarım daha da sıcak aktı. Yorgunluktan kamburlaşıp nefessiz kalana kadar enerjisi salıncak salıncak onu terk etti.

Daishin her an öldürücü darbeyi indirebilirdi.

Her an Elder'ın varlığı sona erecek ve bir daha asla gülümseyemeyecek, yaşayamayacak ya da nefes alamayacaktım.

Hızla hareket eden bir şekil dikkatimi çekti,

merdivenlerden aşağı düşüyordu. Bir kalp atışı için, ne olduğunu anlamadım.

oldu. Bebek Lino'nun siyah giyimli Chinmoku'nun kollarında neden çığlık attığına bir türlü anlam veremiyordum.

Kan ve pençe izleri savaşçının yüzüne bulaşmıştı - pencereden tırmanan aynı savaşçı - bebeği anneden almak için şiddetli bir savaştan söz ediyordu.

Tess.

Ona ne oldu?

Bencilce terk ettiğim ve geri dönmediğim üst kattaki kadınlara ne oldu?

Chinmoku onu daha sıkı kavrayıp kapıya doğru yürürken Lino avazı çıktığı kadar bağırdı.

Hayır! Hayır!

Chinmoku'nun dışarıda kaybolmasına izin vermemek için bağlarıma karşı daha çok mücadele ettim, sarsıldım ve zıpladım. Eğer kaybolursa, Lino'yu bir daha görebileceğimizden şüpheliydim.

"Dur..." Sesim fısıltı kadar ince çıktı.

Chinmoku özgürlüğün kokusunu alarak bir ayağını eşikten içeri attı.

Gök gürültüsünü andıran bir kükreme duyuldu, karanlıkta yankılanan bir şiddet çizgisi.

Q dışarıdan göründü, evine girdi ve Chinmoku'yu boğazından yakaladı. Hızı ve öfkesi Japon'u içeri doğru savurdu, ikisi de takılıp tökezlemek.

Q tüm gücüyle onu düzeltti ve düşman geri çekildi. Düelloya devam ederken Elder ve Daishin'e bakmadı. O beni fark etmedi onun bağlı kütüphane kapısı. Tek odaklandığı şey oğluna dokunmaya cüret eden adamdı.

Canlının ölüye dönüşmesi sadece birkaç saniye sürdü.

Q bir eliyle adamın boğazını tuttu ve diğer eliyle şakağına bir yumruk indirdi. Darbe adamı tek bir hamlede yere serdi. Chinmoku devrilirken Q geri adım attı, Lino'yu pençelerinden çekip aldı ve hırlamaya başladı.

Chinmoku yere düştüğü anda, Q ayakkabısını adamın boğazına geçirdi ve ayağıyla bastırdı.

Yüzünde en siyah, en acımasız bakış. Onu yavaşça boğarken dudaklarından Fransızca makaralar döküldü.

Oyundan sıkılan Q, Lino'yu kalçasına kaldırdı, silahını çıkardı ve bam, bam, bam, gözünü kırpmadan ona üç kurşun boşalttı.

Lino meledi ve ciyakladı. Tombul yanakları dehşetten kızarmıştı ama Q çocuğa teselli vermeyi ve tatlı sözler söylemeyi çoktan geçmişti.

Cinayet çılgınlığı içindeydi ve üç kurşun yetmedi.

Tekrar ateş

etti.

Ve tekrar.

Ama sonra başka bir karaltı belirdi; mavi bir kazak ve kot pantolon giymiş, kana bulanmış ve sarı saçları birbirine karışmış biriydi bu. Durmadı.

Merdivenlerden hızla inen Tess, kocasının yanına savruldu, silahını kaptı ve şarjörün geri kalanını bebeğini çalan adamın cesedine boşalttı.

Yukarıda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Chinmoku'nun Lino'yu nasıl çaldığı ya da Tess'in nasıl serbest kaldığı. Her ne savaş yaşanmış olursa olsun, kimin kazandığını biliyordum ve bu erkekler değildi.

Son kurşun Chinmoku'nun kafatasında yeni bir yuva bulurken kalbim cinayetle titredi.

Ancak hava silah dumanıyla kaplandıktan sonra tabancayı ölü bebek hırsızının yüzüne fırlattı ve Q'ya döndü.

Oğluna uzandı ama Q onu tuttu.

Parmaklarını kadının boğazına dolayıp, cesedin üzerinden yeni bir kilimmiş gibi geçerek onu geriye doğru götürürken dehşet içinde nefesim kesildi.

Gözleri simsiyahtı, şehvet havayı şiddet kadar acımasızca kirletiyordu.

Tess'in sırtı fuayenin duvarına çarptığı anda, adam onun üzerine düştü.

Onu öpmek. Onu parçalıyor. Tamamen vahşice.

Lino çığlık atmaya devam etti, Q kana bulanmış karısını parçalamaya devam ederken havayı tuttu ve Q'nun kollarını tekmeledi. Onu yuttu, içine girdi, bacağını yakaladı ve
kalçasının üzerine kaldırıyor.

Ancak Lino'nun çığlıkları kulak tırmalamaya başladığında Q geri çekilmek için mücadele etti - isteksizce
İnsanlık.

Sonra bir ses dikkatimi onlardan ayırdı ve beni önümdeki korkunç kavgaya geri çekti.

Elder'a bakarken kalbim buz kesti.

Her şeyden vazgeçmiş bir adama bakarken.

Kaçtığı her şeytanı kucaklayan bir adam. Sonunda canına tak etmiş bir adam.

Bölüm Yirmi Üç Yaşlı

Ben onurlu bir adamdım.

Ben pişmanlıktan doğan bir
evlattım.

Korunmak için yaratılmış bir aşıktım.

Bu dövüşe isteyerek girmiştim ama eski ustamın ellerinde aldığım eğitime rağmen kaybediyordum.

Böyle bir an için çalışmış ve pratik yapmıştım ama başarısız olmuştum. Mezarımı gerçekten ama gerçekten denemeden kabul ettim.

Pim yakında bensiz olacaktı.

Ben de yakında onsuz
olacağım.

Ve hayat benim sözüm ya da etkim olmadan devam edecekti.

Böyle bir şey olamaz.

Aptal, güçsüz ve hatalıydım.

Geçmişimi öldürmeye hazır olduğuma inanmıştım
ama değilmişim. Gerçekten değildim.

Şimdiye kadar.

Ta ki Pim'in beni yenilmiş görmeyi hazmedemediği için gözlerini kaçırdığı ve Daishin'in kazandığını bilerek güldüğü ana kadar.

Kaderim çoktan yazılmış, cenazem çoktan planlanmıştı.

Ama sonunda o sınıra ulaştım.

İçimdeki vahşi karanlığın kuyusunu çınlatan o sivri, tehlikeli kenar.

Hayatım boyunca ondan kaçtım. Ondan korktum. Onu
sakladım.

Ona lanet ettim çünkü olmaya çalıştığım iyi olan her şeyi çarpıttı.

Ama artık hiçbir şeyim kalmamıştı. Sınırlı kalp atışlarım ve kısıtlı varlığım vardı... bu yüzden battım.

Battım, battım ve derin, derin, derin nefes aldım,
Sadece onur, pişmanlık ve korumadan doğan bir adam olmadığımı itiraf etmek. Ben gurur, hizmet ve kalpsiz, acımasız bir imha için yetiştirilmiş bir Chinmoku'ydum.

Ben bir katildim.

Ve ben hazırım.

Bedenimin artık hissedemediğim kısımları ham bir güçle parlıyordu. Terk edilmiş uzuvlarım ve kırık kemiklerim tek bir amaç için bir araya geldi.

Kazanmak için.

Öldürmek

için.

Kurtarmak

için.

Kırmızı gördüm.

Bir sürü kırmızı.

Kardeşliğimin kanı, kardeşimin kanı, benim olarak aldığım kadının kanı.

Şelaleler dolusu kan dökmüştüm ama en önemlisini, liderimin kanını henüz dökmemiştim. Özgür olmak için bir şansım varsa onunkinin yağması gerekiyordu.

Yeterince zaman kaybetmiştim.

Benimle alay etti, zayıflığımdan, insanlığımdan, tereddütlerimden zevk aldı.

Artık yok.

Durup düşünmedim. Tereddüt etmedim. Vücudumun fısıldadığı hikayeye artık inanmıyordum - yumruklarımı bırakmamı, bu işe yaramaz kazanma girişimini durdurmamı ve
onurlu bir şekilde yenilgiyi kabul etmeliyiz.

Pim'i dilinin bir kısmı kopmuş halde bulduğumda serbest bıraktığım içgüdülerim artık kontrol edemediğim bir şeye dönüştü.

Öldürmeden kazanabileceğime inanarak kendi yoluma çıkıyordum. Chinmoku'dan daha iyi olduğumu düşünürken en önemli şeyi unutmuştum.

Ben onlardım.

Onlardan daha iyiydim.

Bunu sona erdirecek gücüm vardı.

Daishin'den uzaklaştım, zor nefes alıyordum, ter ve hastalıkla doluydum. Durduğumda gözlerimiz buluştu. nefes aldım ve başımı eğdim.

Yaptığım tek uyarı buydu.

Beni dönüştürdüğü her şeye bir övgü olarak basit bir selam.

Vedalaşmak gerekmiyordu ve saygı gösterilmiyordu. Kendimi merkeze aldım, içimde zincirlediğim her şeye derinlemesine ulaştım ve kendimi en iyi bildiğim yönteme teslim ettim.

Bana kendisinin öğrettiği yöntemle.

Katıksız, acımasız yetenekten başka bir şey gerektirmeyen yöntem.

Daishin'e doğru koşarken geriye doğru tökezledi. Her şey değişmişti ve inişimi engelleyemiyordu. Elleri vuruyor, beni bastırmak için elinden geleni yapıyordu. Vücudu beni savuşturmak için elinden geleni yapıyordu.

Ama artık çok geçti.

Ben olsam onu silahla ya da bıçakla öldürmezdim. Bu çok kolay olurdu.

Ve bu kişiseldi.

Boynunu kavradım, kalan tüm gücümü parmaklarıma verdim ve tırnaklarımı boğazına geçirdim.

Kendimi daha fazla tutmamaya adadığımda dizlerinin üzerine çöktü, elimden kurtulmaya çalıştı, gözleri doldu, dudakları nefes nefese kaldı.

Artık kavga yok.

Artık kaçmak yok. Artık kaybetmek yok.

Benden bu kadar.

Elimin vahşi bir hareketiyle omurgasını kırdım, nefes borusunu ezdim ve yaşayanları cesede dönüştürdüm.

Ve sonra, onunla birlikte düştüm.

Asla yapamayacağımdan korktuğum şeyi yapmıştım. Söz verdiği gibi ona dönüştüm. Her şey kararırken gülümsedim.

Bölüm Yirmi Dört Pimlico

Elder Daishin'in boğazını parçaladıktan sonra yanına yığılırken çığlıklarım sustu. Gözyaşlarım kurumuştu. Eski liderinin boğazından fışkıran kan ikisinin de üzerine aktı.

Biri beni kapıdan çözerken hareket etmedim ya da gözümü kırpmadım.

Elder'a doğru tökezleyip yanına diz çöktüğümde ne nefes alabildim ne de konuşabildim.

Başını tutarak kendime doğru çektim, ona sarıldım ve sırılsıklam olmuş siyah saçlarını okşadım.

Ne kadar süre baygın kaldığını bilmiyordum.

Diz çöktüğüm yerde derime ne kadar süre kan sızdığını bilmiyordum ve konuşmalar ve hayat etrafımızda devam ediyordu.

Tek umursadığım az önce bir silaha dönüşen adamdı.

Tek bir dokunuşla can alan bir adam.

Elder kendini karanlık bir şeye teslim etmişti ve kazanmıştı.

Beni satın almaya çalışan tüm erkeklerden daha tehlikeli hale gelmişti. Şimdiye kadar katlandığım her andan daha korkunç.

Korktuğum ve hayranlık duyduğum her şey ondaydı.

Kafam

karışmıştı.

Korkmuştum.

Hayret, şok ve minnettarlık içindeydim.

Geçmişini yenmiş, düşmanlarını fethetmiş ve durdurulamaz olduğunu bir kez ve herkes için kanıtlamıştı.

Ama ne pahasına?

Uyandığında nasıl bir adam olacaktı?

Peki aşık olduğum canavarın bana dönmesi için ne yapabilirdim?

Bölüm Yirmi Beş Yaşlı

Uyandığımda başım dönüyordu ve midem bulanıyordu.

Gözlerim kör edici bir ışıkla açıldı ve hemen ardından hayatımda gördüğüm en güzel şeyle karşılaştım.

Pim bana baktı, burnu neredeyse benimkine değiyordu, gözyaşları kirpiklerinde mücevher gibi sallanıyordu. "Uyanmışsın."

Ölümün iğrenç kokusunu yuttum ve yaşadığım her yara ve hastalık tüm gücüyle geri dönerken kollarında sarsıldım.

Basınç neredeyse beni tekrar bayıltıyordu.

Soluyor, umut veriyor, fısıldıyor.

Uykunun kutsallığının daha fazla acı çekmemi engellemesine izin vermeye çok yakındım.

Tek yapmam gereken bir nefes alıp

kaymaktı. Ama yapamadım.

Canım çok yanmasına rağmen hayata sımsıkı sarıldım.

Normal bir insan için bayılmak eşit miktarda rahatlama ve bitkinlikle karşılanırdı. Yeterince yaptıklarını kabul ederlerdi... şimdilik... ve dinlenmek için - başka hiçbir şeyin mümkün olmadığı noktaya ulaştıklarını kabul edebilmek ve onlarca yıl süren kaçış ve intikamdan sonra nihayet, nihayet rahatlamak için.

Ama hiçbir zaman normal olduğumu iddia etmedim.

Kucakladığım karanlık hâlâ içimi ve düşüncelerimi kaplıyordu. Barut kadar ölümcül bir güç ve yıkım fısıldayan mürekkep gibi bir balçık.

Gücünden vazgeçmek istemiyordum ama aynı zamanda kalbimde böyle bir pislik varken Pim'e dokunmak da istemiyordum.

Eğer şimdi bayılırsam, uyandığımda ne olacağımı kim bilebilirdi?

Daishin'in ruhunun benimkine otostop çekip çekmeyeceğini kim bilebilirdi? Reenkarnasyon benim hayatımı onunkiyle değiştirecek ve ben de yaptıklarım yüzünden sonsuza dek Araf'ta kalacak mıydım?

Hayır.

Yapabileceğim tek şey - şu anki kırık dökük halimle bile mümkün olan tek şey - ayakta durmak, nefes almak ve yaşamaktı.

Kafamı kaldırdığımda Pim'in yüzündeki dehşeti görünce irkildim. O

Sanki benimle aynı şeyden korkuyormuş gibi beni inceledi; tanıdığı adamı görmeyi umarak ama dehşete kapılarak gözlerimi aradı

farklı bir şey bulacaktı.

Her acının altında irkilerek uzandım ve yanağını avuçladım. "Ben iyiyim, küçük fare."

Üzerime yığıldı, beni her yerimden öperken saçları etrafımızda perdelendi. Aşkına izin verdim, sırtını okşadım, kim olduğumu ya da ne söz verdiğimi unutmadığımı anlamasını diledim.

Parmaklarımı şıklatarak yalnız ve güvende olduğumuz ve bu katliamdan sonra

Arkamızda dinlenebildik, ama henüz bitmemişti.

Tamamlamam gereken başka görevlerim vardı.

"Ayağa kalkmama yardım et," diye fısıldadım, itaat edip üzerimden atlayarak bana güç verdiğinde minnettar oldum.

İmkânsız bir hareketle zemini havayla değiştirmeyi başardım ve baş dönmesi dünyamı alt üst ederken sallanmaya başladım.

Her şeyden çok ihtiyacım olan kadına tutunarak - neredeyse hiç uyum sağlayamadan- tökezleyerek ilerledim.

Ayak bileğim günler önce hastalık raporunu vermiş ve çalışmayı bırakmıştı. Dirseğim bir işçinin grevini çekmeye çok yakındı ve omzum sanki bir kurşun deliği varmış gibi hissediyordu.

tüm eklemim dış etkenlere açık hale gelene kadar arttı.

Kısacası, ciddi bir tıbbi müdahaleden sonra dinlenmeye

ihtiyacım vardı.

Ama yapamadım.

Henüz değil.

Şafak sökmüş olmasına rağmen bu gece bitmemişti.

Pim beni tekrar öptüğünde homurdandım, düşüncelerimi yapmam gereken şeylerden ilgilenmem gereken insanlara sürükledi. Dudakları azgın ve tutkuluydu, her zamankinden daha güçlüydü.

Kollarını bana dolayarak terli ve kanlı yüzüme öpücükler kondurdu ve kulağıma boğuk fısıltılar üfledi. "İyi olmana çok sevindim."

Onu kendimden uzaklaştırdım ve gözlerimi boynunda morarmış parmak kesiklerine diktim.

Lanet olsun.

Onu güvende tutmak için elimden geleni yapmıştım ama yine başarısız olmuştum.

Başımı salladım, dengesiz odaya ve durumumun yorgunluğuma doğru sürekli ilerlemesine lanet ettim.

Dağınıklık.

Kahretsin, etrafımızdaki karmaşa.

Ölümün pis kokusu. Kan kokusu. Tam bir kargaşa görüntüsü. Durumum normalde sayılar ve kalıplar tarafından eziyet edilmem anlamına geliyordu. Tekrarlayan şarkılardan ya da düşüncelerden kaçındığım sürece idare edebiliyordum.

Ama bugün değil.

Bugün OKB'm Mercer'ın evinin iğrenç harabesine kilitlendi ve başka hiçbir şeye odaklanamadım.

Beyin. Gore.

Dağınıklık, dağınıklık, dağınıklık.

Pim'i iterek yüzüne verdiğim acıdan pişmanlık duydum ama kafamın içindeki nefret dolu sesleri de görmezden gelemedim. Çok talepkârlardı - hiç bitmeyen temiz, temiz, temiz tezahüratıyla acımasız bir görev ustası.

Ama tattığım siyahlıktan daha iyiydiler - bir daha asla tadamayacağım siyahlıktan. Kabul ettim
ceza ve hıçkırık düşüncelerimde, itaat etme baskısı altında boyun eğiyorum.

Sağlam elimi saçlarımda gezdirdim ve kafa derimde dünkünden daha fazla morluk buldum. "Bu çok fazla. Bu çok fazla.

temiz."

Hiç ürünüm yoktu, çamaşır suyum yoktu ama Pim'in beni asla görmemesini umduğum çukura doğru kaygan bir yokuş. Dağınıklık ortadan kalkana ve her şey eskisi gibi olana kadar bu dürtüyü durduramayacaktım.

Ona dehşet ve kendini kınama dolu bir bakış fırlatarak, yorgun halimi Daishin'e doğru sürükledim ve ayak bileklerini çektim.

Bunu ben
yapmıştım.
Ben tamir
ederdim.

Ben tükenmiş bedenime ölü adamın ağırlığını taşımasını emrederken Pim daha da yaklaştı. Onu dışarı atma ve bu mükemmel aile yuvasına gölge düşürmesini engelleme kararlılığı görmezden gelinemeyecek kadar yüksekti.

Yumuşak eller kürek kemiklerimin üzerine indi. "El." Pim'in sesi hırpalanmış ve morarmış, yapmacık ve sertti. "El, dur."

"Yapamam. Temizlemem gerek."

"Dinlenmen gerek. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var."

Başımı salladım, Daishin'in ayak bileklerini bir kez daha çekiştirdim ve cesedini iğrenç vücut sıvıları arasında kaydırdım. "Temizlendikten sonra dinleneceğim."

Birisi Pim'i yönlendirirken arkamdan sesler geliyordu. Bir bedeni taşıyacak kadar güçlü olmayan öfkeli sarsıntılarımdan uzakta. Daishin'in üzerine siyah bir gölge düşerken kadın sesleri mırıldandı ve misafirim olduğunu ima etti.

Bana dokunmadı ama Fransızca sesi yargılamaktan ziyade anlayışla alçaldı. "Görünüşe göre tutkularına en çok bağlı olan erkekler, bedelini en kötü ödeyenler oluyor." Bir el
Daishin'in ayak bileklerinden birine sarıldı ve her birimiz bir bacağımızı tutana kadar beni uzaklaştırdı.

Görevleri paylaşmayı sevmezdim. Bu karmaşa benim yüzümdendi.

Onu temizleyecek kişi ben olacaktım, ama Mercer vizyonumda belirdi, dürtümü, bitmek bilmeyen dezenfekte

etme arzumu çarpıttı.

Gözlerimi kırpıştırdım, Mercer'in ben takıntılı bir karmaşanın içinde boğulmadan önce bana bir can simidi sunmaya çalıştığını anlayacak kadar odaklandım.

Kavga gecesinden kalma kendi yaralarını taşıyordu ama değiştiremeyeceğim bir kimyasal dengesizlik yüzünden beni kınamak ya da alay etmek yerine, sanki bu geceyi yok etme ihtiyacım hiç de aptalca bir fikir değilmiş gibi başını salladı.

Gülümsemedi, son derece ciddiydi ve evine izinsiz girenleri öldürürken olduğu kadar gergindi. "Migrenim var. Evime girdiğinizden beri migrenim var. Anlıyorum, Prest. Temizlemene yardım edeceğim. Ve sonra... kahretsin, sonra esclave'imi yatağa götürüyorum ve günlerce dışarı çıkmıyorum."

Bu mezbahayı onarmamda bana yardım edeceğini bilmek, temizlik, temizlik, temizlik ihtiyacım üzerindeki baskıyı azaltmalıydı, ama Daishin'in cesedini çıkarmak için yardım istemediğim gibi, onun da diğer işlerimi elimden almasını istemedim.

Temizlik için yardım istemedim. Tek ihtiyacım olan sorumluluk, sıkı çalışmanın oburluğu. Zarar verdiğim bir şeyi düzeltmenin en büyük tatmini.

Onun yardımı bunu mahvetti.

Ellerimi Daishin'in bileğinden çekerek, onun müdahalesi olmadan yapabileceğim başka bir işe atladım.

Analitik beynim için birdenbire çok ama çok önemli oldu. "Onları saymam gerek."

Yirmi artı Daishin.

Yirmi bir ölü Chinmoku olsa iyi olur.
Aksi takdirde, yorgun ve ıstırap dolu beynim felç geçirebilir ve onlar için beni bitirebilir.

"Tamam. Git say. Ekibimden bu felaketi düzeltmeleri için yardım isteyeceğim." Mercer beni sırtımdan alkışladı, Pim'e gülümsedi, sonra kolunu karısına doladı ve evin içinde gözden kayboldu.

Minnettar olmalıyım.

Ona teşekkür
etmeliydim. Ama
minnettar değildim.

Kurtuluş umudumu çaldığı için çok öfkeliydim.

İyi kurtulduk.

Eğer enerjim olsaydı, o daha yardım toplamaya vakit bulamadan ben etrafı temizlerdim. Ama bütün bunların amacı da buydu.

Bu. Hiçbir şey yapacak enerjim yoktu ve bu beynimi daha da kötüleştirdi.

Franco ve Selix artık düşman değil, aynı savaşın askerleri olarak bekliyorlardı. Selix'e başımı salladım ve yaptıkları için tek kelime etmeden teşekkür ettim.

Daha fazla temizlik malzemesi bulmak için Franco'yu takip etmeden önce şakağına hızlı bir selam vererek başını salladı.

Dehşete kapıldığım hizbin ölü lideriyle ve şimdi dehşete kapıldığım kadınla fuayede tek başıma

Aptal sabit fikirli beynimle korkarak yavaşça yüzümü ona döndüm.

"Pim, ben..."

Ne diyebilirdim ki? Burayı tepeden tırnağa temizlemek için duyduğum derin ihtiyacı nasıl açıklayabilirdim? Nasıl açıklayabilirim?

Uykunun, dinlenmenin, iyileşmenin, uzaklara yelken açmanın imkânsız olduğunu kabul etmek... Bunu yapana kadar bunların hepsi bana tamamen yasaklanmıştı.

Kollarını etrafıma dolayarak ve başını boynumun kıvrımına sokarak kendini bana yaklaştırdı. Üzerimizi kaplayan kanı ya da leş gibi kokmamı umursamadı; sadece bana sarıldı ve başka bir şey söylemeye gerek duymadı.

Bana verdiklerini kabul etmek, sonunda beni kusurlarımı görmezden gelecek kadar sevdiğini söylediğinde ona güvenmek ve

Beni koşulsuz kabul etti -tıpkı benim onu yaraları, panik atakları ve hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak diğer sorunlarıyla kabul ettiğim gibi- birlikte döndük ve tüyler ürpertici ölüm çetelesini tamamlamak için dışarı çıktı.

* * * * *

Saatler sürdü.

Topallamam ve tutukluğum ile Chinmoku'nun dinlenme yerlerinin dağınıklığı arasında, saymayı bitirmeden çok önce şafak sabaha döndü.

Bulduğumuz her cesedi zihnimdeki kontrol listesine işaretledim ve beynim biraz daha rahatladı.

Pim tüm yolculuk boyunca elimi tuttu, asla şikayet etmedi veya başkasının benim için saymayı bitirmesini önermedi.

Boğazının hala konuşamayacak kadar ağrımasından mı yoksa sessizliği tercih etmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

-Ama minnettardım.

Kazanmıştık ama Mercers'in adamlarından birkaçını kaybetmiştik. Tam olarak dört can. Benim için bir kez daha ölen dört can.

Suçluluk duygusu ağır basıyordu. Zafer kazanmak bir seçenek değildi.

Ölümlerin çetelesini tutmak bizi Mercer'in arazisinin her yerine götürdü ve son cesetleri sayıp
Mercer'ın yatak odasından sarmal merdivenle çıkılan fuaye çoktan leşlerden arındırılmıştı ve taze çamaşır suyu kokuyordu.

Hizmetçiler ve güvenlik görevlileri lastik eldivenler giyerek paspasladılar, fırçaladılar ve olanlara dair her türlü kanıtı ortadan kaldırdılar.

Suç mahalli silinmiş.

Bir kez daha normal olmayı ve rahat bir nefes alıp bu işi bitirmeyi diledim. Ama aptal beynim dinlenmeme izin vermedi.

Gözlerim zar zor çalışsa da, göz kapaklarım
Pim'in yanında yürümek yerine ona yaslandım ve Mercer'i bulana kadar evde devriye gezmeye devam ettim.
Franco ile mutfakta Fransızca konuşuyordu.

Pim ve ben araya girdiğimizde ikisi de başlarını kaldırıp baktılar, yüzleri aynı şekilde kızarmış ve çizilmişti.

Bu geceyle ilgili en azından bir iyi şey gerçekleşmişti. Daishin benimle savaşmak için yasada belirtilenden daha fazla adam getirdiğini ima ederken yalan söylemişti. İzin verilen yirmi adama sadık kalmıştı.

O da dahil 21 tane bulduk.

Hepsinin icabına bakıldı ve artık Pim ya da ailem için bir tehdit oluşturmuyorlar.

Bazılarında ölümcül bıçak yaraları vardı. Diğerlerinde kurşun delikleri vardı.

Ama hepsi ölmüştü.

Tanrı'ya şükür.

Mercer kaşlarını kaldırdı, buraya sosyal bir görüşme için gelmediğimi gayet iyi biliyordu. "Bir şey mi lazım?"

"Evet. Bir kamyon."

"Kamyon mu?"

Başımı salladım. "Kilitlenebilir kapıları olan büyük bir şey ve
opak paneller. Ve bunu sizden satın almam gerekiyor çünkü iade etmeyeceğim."

"Quoi?" Zahmetsizce tekrar İngilizceye dönerek yaptığı hatadan dolayı başını salladı. "Neden?"

"Çünkü Chinmoku'yu yükleyip Calais'ye götüreceğim."

"Ne?" Pim saatlerdir ilk kez bir şey söyledi. "Ciddi olamazsın. Neredeyse öğle yemeği vakti. Limanda yirmi bir cesetle ne halt edeceksin?"

İyi bildiğim bir eğlenceyi açığa vurarak gülümsedim. "Onları yok edeceğim."

Mercer hemen anladı. Franco'ya bir şeyler geveledi. Minibüs, anahtarlar ve acele kelimelerini yakaladım.

Bana dönerek ekledi, "Onlardan kurtulmak için kendi yöntemim var. Gerek yok-"

"Evet, biliyorum." Öfkemin ortaya çıkmasına izin verdim. "Bu benim pisliğim. Temizlemek bana düşer. Fiziksel olarak temizleme şansımı elimden aldın. En azından benim temizlememe izin verebilirsin.
Onları denize açıp okyanusun en derin yerine bırakabilirim."

Tess mutfağa girdi, yeni yıkanmış saçlarını havluyla kuruturken gözleri büyüdü. Gri eşofman altı ve
Siyah kapüşonlu tişörtüyle, sanki spor salonundan yeni dönmüş ve cinayet akşamını yıkamak için duş almamış gibi görünüyordu. "Emin misin? Hepsinden mi? Tekneniz bu ağırlığı taşıyabilecek mi?" "Phantom gerekirse yüzlercesini taşıyabilir. Yani evet.
Eminim."

"O halde." Franco yeniden ortaya çıkıp ona bir anahtar uzatınca Mercer ellerini çırptı. "Sanırım kargonuzu yüklemenize yardım edeceğiz."

* * * * *

Daha önce hiç teslimat minibüsü kullanmamıştım.

Bugün kolum ve bacağım bu haldeyken araba kullanacak değildim.

Saat neredeyse öğleden sonra üçtü ve her bir Chinmoku, sızıntıyı önlemek için plastik torbalara sıkıca sarılmış ve devasa bir sandviçe bağlanmıştı.

Onları halkın gözünden saklayan tek şey ince bir metal kaplama parçası ve bir yemek dağıtım servisinin eski logosuydu.

Mercer, son cesedi içeri yerleştirirken bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra geri döndü.

Telefonunu bir kenara koydu, sonra minibüse ve tekrar bana baktı. "Arayan polis şefiydi. Sizin için bir yol açtım. Günün bu saatinde herhangi bir yol barikatı ya da alkollü araç barikatıyla karşılaşmazsınız. Ancak, eğer karşılaşırsanız, kimse soru sormayacaktır. Benim erişim alanımda sınır güvenliği ya da liman görevlileri yok, yani orada tek başınasınız." Gözleri kısıldı, migreninin izleri tenini sarartıyordu. "Lütfen bana iskeleye gidip cesetleri gece ya da gündüz göz önünde boşaltmayacağınızı söyleyin?"

Yorgunluğun ağırlığıyla savaşarak sırıttım. "Hayır. Minibüste kalacaklar. Bu onların tabutu."

Mercer başka soru sormadı - ya bilmek istemiyordu ya da anlaması gerekenden daha fazlasını anlıyordu. "Bu durumda hoşça kal Prest. Helikopterinizi siz almaya hazır olana kadar saklayacağım ve e-posta adresim sizde mevcut.
bir şeye ihtiyacım var." Elini uzattı. "Memnun oldum diyebilirim. Ama değildi."

Vücudum bir başka acı verici eylem için bana lanet okurken yüzümü buruşturarak elini sıktım. "Aynı şekilde. Tüm bu olayı unutmayı tercih ederdim ama ne yazık ki omzumdan vurulduğum için seni hatırlayabileceğim bir anım var."

Sırıttı. "Bana unutulmaz olduğum söylendi." "Evet,

öyle." El sıkışmamızı kestim.

Teşekkür etmeliydim. Yardıma ihtiyacı olursa ona geri ödeyeceğime söz vermeliydim ama sadece siktir olup

gitmek istedim.

mümkün olduğunca çabuk uzaklaştırın.

Ben minibüse doğru geri gittim, Mercer da onun evine doğru geri gitti. İstediğimiz kadar vedalaşmıştık ama kadınlarımız yanımızdan geçip gitti ve araba yolunun ortasında karşılaştılar. Garip bir şekilde gülümsediler ve sonra sarılmak için eğildiler.

Hizmetçi Suzette de Pim'e sarıldı ve son bir hamleyle Mercer'ın oğlunu Pim'in kucağına verdi.

Pim gülerek ama gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturarak
Uyuyan bebeği kucağına alma şansını yakaladı ve yanıma yerleşti. "İrtibatta kalacağımıza eminim."

Tess başıyla onayladı. "Bu hoşuma giderdi."

Daha fazla gariplik yerleşti ve ayrılma zamanımızın geldiğini işaret etti.

Yapacak başka bir şeyimiz olmadığından ve bir minibüs dolusu çürümüş Japon samurayıyla son bir kez el sallayıp araca bindik.

Selix sürücü koltuğuna, ben yolcu koltuğuna, Pim de ortaya oturdu.

Hepimiz sessiziz.

Hepimiz eve gitmeye hazırız.

Bölüm Yirmi Altı Pimlico

Dört buçuk saat, bir minibüsün ön koltuğunda sıkışıp kalmak ve her nefeste çürüme kokusu duymak için uzun bir süreydi.

Uyuyamadım.

Rahatlayamadı

m.

Arkamızda sallanıp duran ve bir kenara atılmış adamları düşünmeden edemiyordum.

Burnundan sürekli kan damlamasına ve her tümsek ya da çukurda inlemesine rağmen Elder da uyumadı.

Selix, mürettebatın güvende olduğundan, gemide daha fazla casus olmadığından emin olmak ve geldiğimiz anda yelken açmaya hazırlanmak için Fantom'u çoktan aramıştı.

Elder Jolfer'la konuşup kalkış rotasını planladı ama bunu Michaels'a gemideki cerrahın onarması gereken hastalıkların uzun listesini verdikten sonra yaptı.

Michaels'ın şimdiden ona lanet okuduğundan hiç şüphem yoktu.

Aramalar yapıldıktan ve Phantom karnına girdiğimiz anda ayrılmaya hazır hale geldikten sonra hepimiz Arkadaşça bir sessizlik.

Konuşacak enerjimiz yoktu ve son birkaç gün içinde gördüklerimizi ve yaptıklarımızı tekrarlamak gibi bir arzumuz da yoktu.

İlgilendiğimiz tek şey arnavut kaldırımlı yollarda zıplamak ve siyah beyaz ineklere bakmaktı.
derme çatma cenaze arabamızı Fransız kırsalında sürdük.

Kırsal yaşam yerini kasaba yaşamına bıraktıkça ve ana arterler için şerit değiştirdikçe, akşam yoğunluğuyla birleştik - aç ve bulanık gözlü erkekler ve kadınlar
Bütün gün çalışıp, sevdiklerine kavuşmak için eve döndü.

Onlardan habersiz, yirmi bir ölü Chinmoku, bir kurtarılmış köle ve bir arkadaşıyla birlikte trafikte oturuyorlardı.
sırlar ve kendini neredeyse milyarder yapacak kadar para çalan bir hırsız.

Tuhaf ahlak anlayışları ve pusulaları olan tuhaf bir gruptuk ama Elder ve Selix tanıdığım en iyi insanlardan ikisiydi.

Ellerine kan bulaşmış olsa bile. Bu önemli değildi.

Asla olmazdı.

Çünkü Elder'a aşıktım. Ve ellerim de kanla boyanmıştı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Yaşlı

Phantom'a tırmanırken, her zamanki eve dönüş ve güvenlik ağını bekliyordum. Kuşkusuz, Pim'i Monte Carlo'da bıraktığımda bu rahatlık eksikti ama şimdi yanımdaydı. Phantom'a rahatlama ve memnuniyetle adım atmalıydım.

Özellikle de Chinmoku öldüğüne göre, savaşta yeni bir müttefik edinmiştik ve sonunda
intikam almak ve düşmanlarım tarafından avlanmak.

Hiçbir sorun yoktu.

Sonsuza dek ilk kez, sonunda her şey yolundaydı.

Yine de Hayalet dostça davranmıyordu. Sanki taşımak üzere olduğu yükü kabul etmemiş gibiydi.

Jolfer bize yer açmak için garajı yeniden düzenlemek üzere personel ayarlamıştı bile. Şehir arabası daha ileri bir ranzaya itildi ve pahalı oyuncaklar birbirine yaklaştırıldı.

Minibüsü düz bir şekilde sürmek, takozları ve kayışları takmak ve Phantom topraklarına tırmanmak basit bir meseleydi.

Sıkışık bir arabada neredeyse beş saat geçirdikten sonra aşırı kullanılmış ve istismar edilmiş yaralarla hareket etmek, iç düşüncelerimin pis küfürlerle dolu olduğu anlamına geliyordu.
taksi kapısını açıp aşağı indi.

Acımın seviyesini gizlemeye çalıştım ama Pim'in kapanmaya ne kadar yakın olduğumu ve yeniden başlatacak gücümün olmadığını bilmesinden korktum.

Hiç bu kadar sefil hissetmemiştim. Bu kadar yırtılmış, paramparça ve bitkin.

Tek istediğim bir duş alıp yatmak ve tamamen sağlığıma kavuşana kadar uyanmamaktı. Ama bu beklemek zorundaydı.
çünkü akşamım henüz bitmemişti.

Mercer'ın evindeki Chinmoku'ları kaldırmıştım.

Benimkinden henüz çıkarmamıştım.

Üçümüz garajdan üst kata çıkan asansöre bindiğimizde Jolfer bizi karşıladı. Yüzü kasvetliydi; gözleri ciddiydi.

Chinmoku'nun gemide çalınması hakkında ikinci kez bilgi almamız ve konuşmamız gerekiyordu. Hangi protokollerin işe yarayıp yaramadığı konusunda personel toplantıları yapmamız gerekiyordu. İleriye dönük olarak herkesin aynı fikirde olduğundan emin olmamız gerekiyordu.

Ama şu anda yapmamız gereken daha acil işler vardı. için.

Pim'in elini tutarak onu kendime doğru çektim ve gevşek, dağınık bir saç telini kulağının arkasına attı. Zaten kötülükten payına düşeni almış bir kadın için, benimle tanıştığından beri kötülükle yıkanıyordu.

Onu odama götürmek ve nazikçe yıkamak istedim. Uykuya dalarken ona sarılmak ve bana ne düşündüğünü söylemesi için yalvarmak istedim. Bu olay başladığından beri hiç konuşmamıştık. İyi mi yoksa korkuyor mu ya da içine mi kapanıyor hiçbir fikrim yoktu.

Ama tekrar, yeniden bağlanmamız beklemek zorunda kalacaktı.

Beynim bunu bitirmeye odaklanmıştı. Ve bunu gerçekleştirmekten başka seçeneğim yoktu.

"Yatağına git, küçük fare." Alnından öptüm, ölümün hastalıklı kokusu altında Pim'in hafif kokusunu içime çektim. "Bitirmem gereken bir şey var."

Ne tür korkunç bir işten bahsettiğimi biliyordu ve karanlıkta geçirdiği günler ona yeterince bilgi vermişti ölülerle -özellikle de ölülerle

kölelikle uğraştı ve kanunun yanlış tarafında durdu. Ancak,

onun bir sonraki aşamada yer almasını istemedim. Yatım beni yargılasa bile -geçmişimin üstesinden gelmiş olabileceğimi fısıldıyor, ama hala atmam gereken başka köprüler var.

çaprazlama ve tamir. Topallasam, canım yansa ve günlerdir uyumamış olsam bile görevim henüz bitmemişti.

Benim

görevim.

Onun

değil.

Başını kaldırdı, parmakları minik kelebekler gibi göğsüme kondu. Bana dokunduğunun farkına bile varmamıştım ama bedenim

parmak uçlarının altında yanıyordu. "Yardım etmek istiyorum."

Başımı salladım, onu tekrar öptüm ve nazikçe odama doğru ittim. "Sen daha fazlasını yaptın
yeterli."

"Ama-"

"Aması yok. Bunu kendi başıma yapmalıyım."

Gözlerimiz kilitlendi; yüzünde tartışmalar yükselip alçaldı. Yanımda kalma ve her görevde eşit olma arzusunu anlıyordum ama ona daha fazla delilik katmak istemiyordum. Ne yapmak üzere olduğumu biliyordu ve bunu yapmasını tercih ederdim.
uzak durdu.

Zaten ona çok fazla yaslanmıştım. Onu sayılamayacak kadar çok kez hayal kırıklığına uğrattım. Bu sefer, beni kandıramayacaktı.

"Git." Odamı işaret ettim. "Yakında yanına geleceğim."

Dudakları büzüldü ama sonunda başını salladı. Bir fiske Yanımdaki Jolfer ve Selix'e bakarak bana tatlı, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Çok uzun sürmesin." Yorgun adımlarla döndü ve odama doğru gözden kayboldu.

O gider gitmez bakışlarımı Jolfer'e çevirdim. "Şimdi yelken açın. Sahanlığın düştüğü derin suya ulaştığında ve diple aramızda kilometreler var, bana haber verin."

Bu alışılmadık istek kaşlarını kaldırarak ama mutlak bir itaatle karşılandı. "En azından birkaç saat sürer."

"Bekleyeceğim."

Gerekirse bütün gece beklerim ama Pimlico'dan uzakta beklerim.

Rahatlayamazdım. Yirmi bir Chinmoku'nun cesedi ayaklarımın altındaki bir minibüste çürürken taze bir geleceğe adım atamazdım.

Jolfer köprüye doğru adım attı. "Oh, ne var
Bu sefer seyahat programınız nedir? Aklınızda bir varış noktası var mı? Yoksa bu bir 'bakalım akıntı bizi nereye götürecek' türünden bir yolculuk mu?"

Gözlerimi kapattım, dinlenmediğim için acımalarından nefret ediyordum. Bu iş bittiğinde bir yüzyıl boyunca uyuyacaktım.

Doğru cevap sadece yelken açmak olurdu. Hiçbir baskı ya da son tarih olmadan akıntıların bizi nereye götürdüğünü görmek.

Pim bunu hak etti.

Bunu hak ettim.

Kahretsin, son birkaç aydan sonra herkes bir tatili hak etti.

Ama tıpkı Hayalet'in artık tamamen sırdaşım ve arkadaşım olmaması gibi, benim kalbim de bu şekilde sona ermekten memnun değildi.

Pisliğimi temizlemiştim.

Önemli olanlara artık benim hatalarım yüzünden avlanmadıklarını söylemenin zamanı gelmişti.

"Rotayı Amerika'ya çevirin. Ailemi ziyaret etme vaktim geldi."

* * * * *

Yedi saat.

Tekne trafiğinden kurtulmamız ve sonarın çok altımızda bir uçurum gösterdiği bir alana ulaşmamız bu kadar uzun sürdü. Ve
Dünya ayaklarımızın altından kayıp gitti, bir raf hiçliğe dönüştü.

Boşluğun derinliği iki kilometreden fazlaydı.

Bulunmasını hiç istemediğim adamlar için mükemmel bir mezar.

Yedi saat boyunca Michaels'ın beni tekrar bir araya getirmeye çalışmasına izin verdim. Onun talimatıyla dinlendim, emrettiklerini yedim ve hazırladığı ilaçları yuttum. Hatta
Vücudumun artık hissedemediğim kısımları için tam hareketliliğe yönelik uzun iyileşme sürecini başlatmak üzere beni giydirdiği desteklere ve askılara teslim etti.

O benimle ilgilenirken ben de Selix'i kendi yüzeysel yaralarıyla ilgilenmesi ve uyuması için gönderdim. Personel, Pim'in ne yediği, ne zaman uyuduğu ve dinlenmesinin huzurlu mu yoksa kabuslarla mı dolu olduğu konusunda beni bilgilendirdi.

Onunla birlikte orada olamamaktan nefret ediyordum ama garajın siyah mezarını tercih ediyordum. Onun için

uygun bir yerdi.
üstlenmek üzere olduğum bir işti.

Jolfer bizi sabit tutarken ana motorların vızıltısı kesildi ve Selix uyandırma çağrımdan göründü.

Jolfer'a bu gece ekstra talimatlar vermiştim: Bütün ışıkları kapat. Radarı devre dışı bırakın. Mümkün olduğunca gizli kalmak istiyordum.

Biz gerçekten de bir hayalet, bir hayalet, gizli kalması gereken bir ölüm gemisiydik. İki kilometre uzun bir yoldu.

ama kimsenin koordinatları araştırmayacağından ya da neden normalden daha uzun süre uçurumun üzerinde asılı kaldığımızla ilgilenmeyeceğinden emin olmak istedim.

Topallaya topallaya minibüse gittim ve Selix'e anahtarları fırlattım. Gece bir kez daha ufku kaplamıştı. Başka bir akşam

Chinmoku ile uğraşarak geçirdiğim ve boşa harcamak istediğim son zamandı. "Hazır mısın?"

Esnedi. "Evet."

"Güzel. Hadi şu piçleri gemimden çıkaralım." Garajın arka tarafına doğru ilerleyerek, güçlendirilmiş contalar ve su yalıtımıyla kaplı bir duvarın başka bir dalgıç

Viper denizaltısında olduğu gibi giriş yaptım, kodu girdim ve hidrolik cıvata ve kilitlerin uzun süren çözülme sürecini bekledim.

Mühür kırılıp kapı açıldıktan sonra Selix minibüse atladı ve onu özel olarak tasarlanmış küpün içine sürdü. Chinmoku dolu ağır minibüsü kolay devrilebilmesi için doğru dayanak noktasına park etti.

Motoru durdurdu, anahtarları içeri attı ve

kapıyı çarptı. Birlikte aracın çift kapısını açtık ve kokuya karşı kendimizi destekledik.

İğrenç vücut dışkıları ve ölüm katılığı yan ürünleri plastik torbalar sayesinde kontrol altına alınmıştı. En azından gemim onların çürümesi sayesinde hijyenik kalacaktı. Plastik

aynı zamanda bir lahit görevi görecek ve kredi kartları ve ehliyetler gibi hafif eşyaların serbestçe yüzmesini engelleyecektir. Kimlikler ve hatıralar ceplerinde kalacak ve bir daha asla yüzeyin ya da kıyının ışığını göremeyeceklerdi.

Buraya yelken açmak için geçen yedi uzun saat boyunca, sonsuza dek John Does olarak kalmalarını sağlamak için parmaklarını kesip dişlerini söküp sökmemeyi düşündük, ama ne Selix ne de benim daha fazla kan dökecek midemiz yoktu, özellikle de düşmanımızın çoktan düştüğünü görünce.

Biz kazanmıştık.

Böyle tüyler ürpertici bir sonucu doğrulamak için ölüleri parçalamamıza gerek yoktu.

Ayrıca, hepsini birlikte gömerek, onları su altında tutmak için ağırlıklar veya başka yöntemler takma ihtiyacını ortadan kaldırdık. Tek yapmamız gereken kabinin birkaç camını kırmak ve minibüsün panellerine delikler açarak deniz suyunun aracın içine dolmasını ve bir kaya gibi batmasını sağlamaktı.

İşe yaramaz uzuvlardan oluşan yığına bakarken, oralarda bir yerde Daishin'in olduğunu düşünmek komikti. Adamlarının üstünde çürüyen bir gayrimenkulü yoktu. En altta ya da birinin göt deliğinde yüzüstü yatıyor olabilirdi.

Onlarca yıldır liderdi.

Ve şimdi balık yeminden başka bir şey değildi.

Öldüğünü bildiğim için gülümsemedim. Mezarı başında kutlama yapmadım ya da dans etmedim. Sadece boş ve yorgun hissettim... çok, çok yorgun.

"Hadi şu işi bitirelim." Kapıları çarparak kapattım ve yaklaşan deniz suyu için camları indirmeden önce kilitlendiklerinden emin oldum. İşim bittiğinde Selix'e dönüp baktım.

Talimat beklemeden garaja ve tamircilerimiz için sakladığımız iyi stoklanmış alet çantasına girdi. Bir balyoz, bir keski ve keskin bir bıçakla geri döndü.

Bıçağı bana verip, eski teslimata yöneldi.
logosunu gördü ve keskiyi metale doğru tuttu. Çekiçle sert bir vuruş yaptı ve tek vuruşta ince metali kırdı.

Gürültü etrafımızda patladı, o kamyonun etrafında ilerledikçe daha fazla, daha yüksek ve daha yüksek sesle birleşti,

Kanıtların yüzemeyeceği kadar küçük ama küçük balıkların ve deniz suyunun içindekileri eritebileceği kadar büyük delikler açmak.

Selix aracı ayarlarken ben de bıçağı aldım ve dört lastiği de kestim.

Denizin dibine batarken havası olan bir şeye sahip olmanın anlamı yoktu. Bu kaltağın düşmesini istedik, oyalanmasını değil.

Eğilmekten belim tutulmuştu ama kaçan havanın tıslaması uzun sürmedi,
Bizi merak uyandıran bir sessizlikle baş başa bıraktı.

"Hazır mısın?" Bıçağı belime soktum ve çıkışa doğru yöneldim.

Selix de onu takip etti ve aletlerini aldığı sandığa geri koydu. Kontrol panelinde yeniden bir araya geldik ve bir düğmeye basarak kuru havuzu ve içindeki her şeyi -biz de dahil olmak üzere- korumak için kapıyı kapattım.

Her kilit ve mühür yerine otururken ve sensörler ilerlemenin güvenli olduğunu bildirirken bekledik.

Gemimi su basarken hep tedirgin olurdum ama bu kullanışlı tuzak kapısına yerleştirdiğim arıza emniyetlerine güvenmek zorundaydım. Ben
Tasarım ve inşaat aşamasında dolabı birçok kez test ettim. Bir keresinde de itibarımı arttırmak adına işlediğim başka bir suçun kanıtlarını atmak için kullanmıştım.

Nasıl çalışacağını biliyordum.

Ve odanın içindeki su geçirmez kameralar tam renkli çekim yaparak son vedaya tanıklık etmemizi sağlayacaktı.

İkinci düğmeye bastım ve büyük pompalar harekete geçti.

Fışkıran deniz suyu kesik lastiklerin etrafına sıçrayarak bölgeyi hızla kurudan sırılsıklam hale getirdi.

Selix ve ben odanın tepesindeki kameraların buz mavisine boğulması için geçen süre boyunca bekledik. Su bir kez

çatıya çarptı, pompalar durdu ve önümdeki kontrol panelinde yeşil bir ışık belirdi.

İçindekileri Tahliye Etmeye Hazır.

Ben düğmeye basıp son adımı atarken Selix bana baktı. Fantom'un dış kaplaması ana gemiden ayrıldı, metal takviyeli kabuk yerine sadece okyanus karanlığı görünene kadar daha geniş ve daha geniş açıldı.

Odadaki kameralar minibüsün çoktan
ileri geri sallanıyor, yerçekimi çalınmış ve yüzmeye hazır.

Denizaltıyı barındıran yüzen garajın aksine,
Bu, motorlarla kendini dışarı atmasını beklemek yerine istenmeyen eşyaları atmak için eğildi.

Minibüsün tavanı kamera açısına göre santim santim eğilirken hidrolikler sessizdi ve zeminin yörüngesini takip ederek hızla aşağıya doğru kaygan bir yokuşa dönüştü. Davy Jones'un dolabının yalpalayan ağzı.

Fazla sürmedi.

Basit bir yaslanma ve minibüs hareket etmeye
başladı. Kay, kay, kay.

Fantom'un dudağına ulaştığında bir an durakladı, sonra yukarıya doğru eğildi ve hiçbir kabarcık, hiçbir ses, var olduğuna dair hiçbir ipucu olmadan gözden kaybolmadan önce frenlerin ve aksların bağırsaklarını parlattı.

Bir duraklama bekliyordum.

Bir parçamın Chinmoku'yu lanetlemesini ya da bir şekilde veda etmesini bekledim.

Bunun gerçek olduğunu ve daha önce sayısız kez gördüğüm bir rüya olmadığını kendime kanıtlamam gerekiyordu.

Bu gerçekti.

Ölmüştü.

Ama o anda tek ihtiyacım olan şey onun teknemden ve hayatımdan çıktığını bilmekti çünkü geçmişe veda etmekten çok daha iyi yapacak işlerim vardı.
Beni şekillendirdi ve tanımladı ama aynı zamanda mahvetti ve yok etti.

Ben özgürüm.

Düğmeye tekrar basıp zeminin eğimden yataya geçmesini beklerken konuşmadık, ardından pompaladığı binlerce litreyi boşaltmak için pompaları tersine çevirdi odaya.

Ancak oda okyanustan boşaldıktan sonra, ailemden dışlandığımdan ve çocukken intikam almaya başladığımdan beri ilk kez omuzlarımı silkip düzgünce nefes alabildim. başa çıkma mekanizması.

"Bitti," diye mırıldandım. "Bittiğine inanamıyorum."

Dışarıda daha fazla Chinmoku olması umurumda değildi. Onlar önemli değildi.

Liderlerini öldürmüştüm. Liderleri bendim. Ama o koltuğa oturmaya hiç niyetim olmadığı için, bir devralma gerçekleşene, hizip dağılana ya da eski güzel siyaset yeni bir komutan atayana kadar sonsuza dek lidersiz kalacaklardı.

Her iki durumda da unutulacak ya da saygı görecektim ve kimse bir daha peşimden gelmeye cesaret edemeyecekti.

Şimdi olmaz.

Çarpık bir onur kuralına göre, bu beni avlamalarını engelleyecekti. Değerimi kanıtlamıştım ve layık olanın yaşamasına izin verilirdi.

Pim güvendeydi.

Ailem güvendeydi.

Ve düşmanlarım çok derin denizde altımdaydı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Pimlico

YAŞLI GÜN DOĞUMUNDA YATAĞA GELDİ.

Siluetinde bir sapan ve destek görünüyordu.
tıbbi müdahaleye boyun eğdi. Vücudunda antibiyotikler ve onu iyileştirecek dış aletler olabilirdi ama hiçbir ağrı kesici ya da doktor, iyice ve gerçekten fazla çalışmış olan kaslarının tutulmasını engelleyemezdi.

Yorganın altına girip beni kucakladığı sırada gözlerimiz ısınan ışıkta buluştu. Soyunmadı. Konuşmadı. Sadece beni sıkıca kavradı ve daha önce hiç duymadığım kadar derin bir nefes verdi.

Kalçaları daha da yaklaşmak için kıpırdadı, beni sımsıkı kucakladı. Ama cinsel bir çağrışım yoktu, sadece rahatlık vardı.

İlk kez onun yatağındaydım.

Tek başıma, onun manyetik varlığı dikkatimi dağıtmadan odasına bakarak uyuyakalmıştım. Ve şimdi buradaydı ve kurallardan ve kısıtlamalardan hiç bahsetmiyordu. OKB'sini yönetmek ya da kendi uyku odamı bulmam için hiçbir ipucu yoktu.

Yaşadıklarımızdan sonra, aramızdaki bağ neredeyse saygı duyulacak bir seviyeye ulaşmıştı.
tartışıldı ya da analiz edildi. Önemli olan tek şey, iki ayrı geçmişe ve geleceğe sahip iki insan olmaktan çıkmış olmamızdı.
harmanlanmış.

Ve bu yüzden, onun yorgunluğu benim yorgunluğumdu. Uyku nihayet beynime sızarken göz kapaklarımda ağırlıklar sallanıyordu. Onun kolları beni sarınca sakinleştim. Daha da yakınıma sokuldum.

Rüyalar onu bulduğunda nefesinin altında inledi, tamamen yenilmez, ötesinde olan adamı sahiplendi.
Zeki ve hayatta kalma güdüsüyle neredeyse süper insan.

Ben tam olarak rahatlayamadan bayılmıştı. Karnı genişliyordu. Ciğerleri nefes alıyordu. Vücudu

benimkinin etrafında ağır ve sıcak.

Her ne yaptıysa bitmişti.

Chinmoku gitmişti.

Yarınlarımızı gerçekten hak etmiştik.

* * * * *

Ay yükseldi ve denizde günün büyük bölümünü rahatsız eden bulutları kovaladı.

Büyük dalgalar ve sallanan yatlar, Elder yanımda uyuklarken yatakta kalmaktan mutlu olduğum anlamına geliyordu, hiç uyanmadan - tuvalete kaçtığımda ve boğazımın etrafındaki çürükler yüzünden irkildim. Mutfaktan öğle yemeği almaya gittiğimde ve boş kutumu doldurduğumda değil
karnımı doyurmak için. Ofis koltuğunda oturup Kimse Yok mu'ya savaşlar, zincirler ve bir daha asla yaşamak istemediğim şeyler hakkında notlar karalarken değil.

Düşüncelerimi kâğıda dökmek, dağınık ideallerimi ve vardığım sonuçları düzene sokmama ve bunları bir kez ve tamamen geride bırakma becerisi kazanmama yardımcı oldu. Tıpkı korkmadan konuşmayı öğrendiğim gibi, her gün arkama bakmadan, kendimi sorgulamadan ve yavaş yavaş güvenmeyi öğrendiğim kişilerden şüphe duymadan yaşamaya hazırdım.

Daishin beni esir tutarken içimde tıklayan şey sayesinde artık bir bütündüm. Artık kaybolmuş ya da korkmuş değildim.

Gün akşama döndüğünde ve ben uyuduğumda
Elder'ın yanında üçüncü kez gözlerini açtığında, yıldızlar yukarıda parıldıyordu.

Beni öptü ve usulca yataktan kalktı. Banyo ziyaretinden sonra elimi tuttu ve bana eşlik etti.
duşun içine.

Orada birbirimizi sessizce yıkadık. İkimiz de konuşmamaktan, sessizlikte ve ılık suda iyileşmekten memnunduk.

Daha sonra, yeni bir tişört giyip
Elder, siyah ilaç çantasıyla gelen Michaels'ı çağırdı ve onu kontrol ederek ilaçlarını verdi.

yeni antibiyotikler ve ağrı kesicilerle onu yatağına geri gönderdi.

Elder uyuşukluğuyla savaşmaya çalıştı. Akşam yemeği ve sert kahve için mutfağı aradı, ancak yemek yediği anda Vücudu kapandı ve tekrar uykuya daldı.

* * * * *

İki gün boyunca Elder uzun süre uyanık kalamadı.

Uyanır, konuşur, yemek yer, duş alır, sonra uzun süre uyurdu.

Her uyandığında, Michaels ilaçları ve ağrı kesicileri uygulamak için oradaydı ve Elder'ın iyileşmesinin ilerlemeye devam etmesini sağlarken, vücudu alabildiği kadar dinlenmeyi talep ediyordu.

Üçüncü gün, Elder bir kez daha
Uyanık kalmak için mutfaktan kahve aldı, temiz hava almak için kapıları açık bir şekilde yatakta oturdu ve Michaels'ın günlük ziyaretine tahammül etti.

Odanın karşısındaki gümüş süet rahat sandalyede otururken gözleri benimkilere kilitlendi.

Selix kullanmam için nazikçe bir dizüstü bilgisayar hazırladı ve uzun zamandır ilk kez internete ve uzun zamandır saklandığım dünyadan haberlere erişebildim.

Michaels, Elder'ın bir gün daha yaşamasını sağlarken, eski e-posta ve Facebook hesaplarına giriş yapmaya çalıştım, şifreleri unuttum ve çemberlerden atlamak zorunda kaldım, söylediğim kişi olduğumu doğruladım.

Neyse ki, bana hiç ölüm belgesi verilmemişti ve profillerimden hiçbiri kaldırılmamıştı - sonunda giriş yaptığımda haber değeri taşıyan bir şey yoktu.

E-posta hesabım, artık aktif olmadığını söyleyen bir geri dönüşle askıya alınmıştı. Facebook akışım bir yabancınınkine benziyordu; okuldan kızlar ve oğlanlar artık kariyer, evlilik ve maceralara atılan erkekler ve kadınlardı.

Yalnız sayfam geçmiş hayatımın bir hatıra defteriydi. Gittiğim ama nefret ettiğim bir partiden bir fotoğraf parçası. Birinden bir etiket

Sınıfta öğretmenle dalga geçmek. Kardeş okulumuzda düzenlenen bir dudak senkronizasyonu yarışmasında bir mansiyon.

O zamanlar bir anlam ifade eden ama şimdi kesinlikle hiçbir şey ifade etmeyen şeyler.

Yukarı baktım, Elder'ın bakışlarıyla tekrar karşılaştım ve gülümsedim. Anlamı olan tek şey oydu.

Michaels hastasını değerlendirmeyi bitirdi ve toparlanıp giderken bana el salladı.

Phantom'a bindiğimizden beri, aşağıdaki süitime dönmem konusunda aptalca tartışmalar olmamıştı; birbirimizden uzak durmaya ihtiyacımız varmış gibi davranma girişimleri olmamıştı.

Elder ve ben kelimenin tam anlamıyla bir çifttik.

Aslında, çift çok eksik bir ifadeydi.

Baştan sona onun olmuştum. Başka hiçbir terminoloji yeterli olmazdı.

"Buraya gel." Yastıklarla desteklenerek oturduğu yatağı okşadı, alnında belli belirsiz bir rahatsızlık parıltısı vardı.

Öğle yemeğinden kalan Sezar salatası yatağın başucundaki şifonyerin üzerinde duruyordu.

Kalbim çırpındı.

Dizüstü bilgisayarı kapattıktan sonra yanımda taşıdım ve ona doğru kıvrıldım. "Nasıl hissediyorsun?"

Kıkırdadı ve yer değiştirirken biraz yüzünü buruşturdu. "Sanki son birkaç on yıldır savaştaymışım gibi."

Bağdaş kurup oturmak için hareket ettim, kapalı dizüstü bilgisayarı kalçalarıma yerleştirdim. Şortum bacaklarımın süitin sıcaklığında çıplak kalmasını sağlıyordu, sarı tişörtüm bir omzumdan
bir beden büyük olmak. "Öyle sayılır, yani anlaşılabilir bir durum."

Bir an tavana baktı, düşünceleri gözlerinde yarışıyordu. "Kendimi neredeyse kaybolmuş hissetmem garip mi?" Bakışları bana kaydı. "Artık hedeflediğim her şeyi başardığıma göre, başka ne amacım olduğunu merak ediyorum?"

Başımı salladım ve elimi onun sargılı elinin etrafına dolamak için uzandım. "Hiç de değil. Dinlenmeyi hak

ediyorsun ve sadece
Biraz anın tadını çıkar."

"Yeterince dinlendim. Dinlenmekten sıkıldım."

"Vücudun farklı düşünüyor gibi görünüyor."

"Vücudum bunu atlatabilir. Bir şeyler yapmam lazım."

"Sadece rahatlamalısın."

Homurdandı. "Rahatlamak mı? Benimle tanıştın mı, Pimlico-san?" Japonca hitap karşısında gözlerim büyüdü.

Nefesini içine çekti, dudaklarını yaladı. "Özür dilerim. Sonra Daishin ile konuşurken, kültürümün diğer kısmı şu anda beynimde biraz daha canlı."

"Bana Japonca bir şey söyler misiniz?" Kaşı kalktı. "Ne gibi?"

Omuz silktim. "Ne istersen. Sadece seni dinlemek istiyorum."

Bunu ne kadar seksi bulduğumu ya da dudaklarının farklı dillerde konuşmak için doğduğunu söylemedim.

Durakladı, her zaman kaçtığı kültürünün bir parçasını kucaklamanın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi dişlerini sıktı. "Biliyorsun... babam annemi mutlu etmek için beni Japonca konuşmaya teşvik etti." İç çekti. "Yine de her zaman İngilizceyi tercih ettim. Muhtemelen babamı anneme tercih ettiğim için. Onu sevmek zordu, çünkü onun sevgisini kazanmak kolay değildi ve ben hep başarısız oldum. Öte yandan Kade..." Hafifçe gülerek kendinden geçti. "O cadıyı küçük parmağına dolamıştı."

Konuşmasına izin verdim, sonunda benimle ailesinden bahsedebildiği için mutluydum.

"Kade Japonca konuşmayı severdi." Sesi nazik ve hüzünlü bir hal aldı. "Evin her yerine Hiragana ve Katakana karakterleri karalardı - bazen annemizin rujuyla duvarlara. Eğer bunu ben yapsaydım, tokadı yerdim. Ama Kade'in yaptığı yanına kâr kalırdı."

Hayaletlerle dolu bir ifadeyle bana baktı. "Annemin favorisiydi. Bunu biliyordum ve bundan memnundum. Babamın arkadaşlığı ve çellom vardı, bu da benim için yeterliydi. Sanırım bu yüzden beni bu kadar çok suçladı." Gözleri karardı. "Çünkü onun en sevdiği oğlunu öldürdüm ve hayatta kaldım."

Başımı omzuna yasladım ve ondan hafif bir tıslama duydum. "Oops, üzgünüm." Dikişli yarasından uzaklaştım ama o beni geri çekti. "Hayır, kal."

Başımın üstünü öpüp nefes alırken rahatladım, "Aishiteru."

Onun boğuk, şehvetli ses tonuyla karnım gerildi. Elder'ın farklı bir dil konuşması içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

Saçlarımı okşarken ürperdim. "Seni seviyorum demek. Ama Japonya'da pek çok insan bunu bu şekilde

söylemez." "Söylemezler mi?"

Başını salladı, burnu hâlâ saçlarıma gömülüydü. "Hayır."

"O zaman birbirlerini sevdiklerini nasıl söylüyorlar?"

"Onlara gösteriyorlar."

Ona bakabilmek için biraz döndüm. Burunlarımız birbirine değdi. Yukarı doğru bastırarak onu dudaklarından öptüm.

Yavaşça ama sertçe bastırdığımda dondu kaldı. Öpücüğü derinleştirmedim. Daha fazlası için baskı yapmadım. Onu sadece öptüm çünkü ona aşıktım ve buna rağmen hayattaydık.
Aksini denemek için çok büyük ihtimaller var.

O da beni öptü, dudakları benimkilerin altında yumuşadı ama bu iffetli romantizmi derinleştirmedi. Omurgamda kalan son gerginlik de nihayet, nihayet uçup gitti.

Bundan başka hiçbir şeyin önemi

yoktu. Onun.

Ben.

Biz.

Kendini geri çekerek mırıldandı: "Beni sevdiğini göstermenin yolu bu muydu?"

Başımı salladım. "Benim de sana gösterecek başka

yollarım var." "Var mı?"

Gülümsedim. "Aklıma koyduğumda yaratıcı olabiliyorum."

Kıkırdadı. "Bu durumda, beni ne kadar sevdiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Beni hızlı ve sıcak bir şekilde öptü. "I

sana gösterecek çok yolum var. Bu lanet vücudum tekrar çalışır hale gelir gelmez, öğreneceksin."

Ben ona yaslanırken birlikte güldük.

Okul arkadaşlarımdan herhangi birinin bu kadar inanılmaz birini bulup bulmadığını merak ederek dizüstü bilgisayarın kapağını okşadım. Onlara acırdım eğer Elder'ı bulmak için yaşadıklarımdan dolayı muhtemelen bana acımış olsalar da bunu yapmadılar.

Aramıza sessizlik çöktü ve ben onun tekrar uykuya daldığını, istese de istemese de vücudunun iyileşmesine bağlı olduğunu tahmin ettim.

Ama belli belirsiz bir fısıltı etrafımızdaki örtülerin üzerine düştü. "Benimle bir yere gelir misin, Pim?"

"Seninle her yere giderim," diye cevap verdim hemen, başımı kaldırıp onun parlak siyah gözlerine kilitlenerek.

"Nerede olduğunu bilmene gerek
yok mu?" "Eğer oradaysan,
umurumda değil."

Endişeyle gülümsedi, bakışları dudaklarımla benim bakışlarım arasında gidip geliyordu. "Muhtemelen eğlenceli olmayacak."

"Eğer önemliyse, bana sormanıza ya da söylemenize
gerek yok.
Nereye istersen oraya giderim."

"Bana karşı çok iyisin." Ağzımı tekrar öptü ve dudaklarıma doğru mırıldandı: "Jolfer'den Amerika'ya yelken açmasını istedim. Geçmişimi geride bırakmadan önce yapmam gereken bir şey daha var."

Geri çekilip yüz hatlarımı inceleyerek tepkimi ölçerken içimde bir anlayış patlaması oldu.

Ona bu kadar zalim davranan kadınla yüzleşmek içimi öfkeyle doldurdu. Sonra bağışlama geldi.
Kocasını ve oğlunu kaybettikten sonra yaşadığı her şeyi. Karmaşık tarif beni tedirgin etti ama Elder'ın yaşadıklarının yanında hiçbir şey olmalı.

Onların affını kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı: oyuncaklarla dolu güverte ve ziyaret etmek istemeyen misafirler için süitler. Monte Carlo'daki ev, Elder'ın olduğu için varlığına tüküren aileye açıktı.

Chinmoku'nun onun üzerindeki etkisini yok etmiş olabilirdi ama bunu ailesine karşı henüz yapmamıştı.

Yanağını okşadım. "Anneni görmeye mi gidiyorsun?"

"Sadece benimle gelirsen."

"Onur duyarım."

* * * *

Birkaç gün daha geçti.

Selix'in kiraladığı bir pilot, Phantom'un yerleşik helikopterini Fransa'dan bize getirdi ve Selix'in taksi şoförü olarak hareket etmesi sayesinde en yakın limana geri götürmeyi kabul etti.

Hayat işleri tamamlandı ve saatler istikrarlı bir şekilde ilerledi.

Ne yazık ki, Elder kabin ateşi ile sona erdi, yataktan çıkarılmayı talep etti. Michaels ona doktorun emirlerine uyması ve yerinde kalması için kesin talimatlar verdi. Sonra
Kendisini maruz bıraktığı kötü muamele yüzünden vücudunun düzgün bir şekilde bir araya gelmesi için zamana ihtiyacı vardı. Michaels kararlıydı ve Elder'ın kazanamadığı bir bağırış çağırıştan sonra, isteksizce
Katılıyorum, kızgınım ve sıkıldım ama yatakta kalıyorum... şimdilik.

Ertesi gün Elder dizüstü bilgisayarında çalışırken ve Monte Carlo'daki fabrikasıyla yeni siparişler ve mevcut müşteriler hakkında konuşurken ben de tekrar internete girdim ve
ben tutsakken olmuştu. Haber raporlarını okumak ve ne kadar çok yaşam olduğunu görmek oldukça göz açıcıydı. beni geçip gitmişti.

Annemi ve mahkemedeki duruşmalarını okudum. Kendim ve ortadan kayboluşum hakkında okudum. Ve geçmişten sıkıldığımda geleceğe döndüm ve Tess'in bana verdiği adresi girmeden önce yeni bir e-posta açtım.

Ona yazmak istememiştim.

Söyleyecek fazla bir şeyim
yoktu.

Ancak önümüzdeki birkaç hafta boyunca yapacak fazla bir şey ve sonsuz ufuklar olmayınca kendimi yeni bir mesaj

açarken buldum.

Kimden?

Pimlico'ya: T

Mercer

Konu: Teşekkürler

Merhaba Tess,

Tüm yardımlarınız için tekrar teşekkür etmek istedim.

Sizi, ailenizi ve benim gibi kızları kurtarmak için yaptıklarınızı asla unutmayacağım.

Umarım Lino olanlardan sonra iyidir ve Suzette'e selamlarımı iletir.

Tekrar

teşekkürler,

Pim.

Bir cevap beklemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bir tane istediğimden emin değildim. Bir kadın arkadaş edinme konusundaki tüm fikirlerime rağmen, şimdi Elder yanımdayken Fantom'a geri dönmüştüm.

Başka hiçbir şey. Tam olarak olmak istediğim yerde, tam olarak olmak istediğim kişiyle birlikteydim.

Bu yüzden birkaç saat sonra cevap verdiğinde, özellikle Elder omzumun üzerinden okurken küçük bir sinir krizi geçirdim.

Kimden: T

Mercer'e:

Pimlico

Konu: Re: Teşekkürler

Merhaba Pim,

Sesini duymak çok güzel.

Haber kanallarından aksini duymadığım için sağ salim kurtulduğunuzu ve şu anda çok uzaklara yelken açtığınızı varsayıyorum. Yardım etmek bizim için bir zevkti ve umarım irtibatta kalırsınız.

Unutmayın, Q ve ben bir yetimhaneye ve burada ve dünya çapında birçok başka çocuk yardım kuruluşuna sponsor oluyoruz. Bunun haddimi aşmak olduğunu biliyorum ama o gün sana Lino'yu tutturmaya çalıştığımda olanlar için hâlâ kendimi çok kötü hissediyorum.

Çocuk sahibi olamadığınız için kalbim kırılıyor - ve bir kez daha haddimi aştığımı biliyorum - ama bunun rüyanın sonu olmadığını yinelemek istedim.

Elder'ın sizi kurtardığı gibi siz de bir başkasını kurtarmaya karar verirseniz, kapılarımız her zaman açıktır.

Tess.

"Yetimhane mi?" Elder sordu, sesinde gergin bir törpü vardı. "Lanet olsun. Bu kadın gerçekten de ne zaman duracağını bilmiyor, değil mi?" Elder uzandı ve dizüstü bilgisayarı çarparak kapattı. "Çok üzgünüm, Pim."

Bilgisayarı almasına izin verdim, yaşadığım şok beni dilsizleştirdi ve dondurdu.

Bana doğal yollardan çocuk sahibi olmanın bizim için asla gerçekleşmeyeceğini tekrar tekrar hatırlatması değildi. Bu kadar kolay, bu kadar çabuk bir aile teklif etmesiydi.

Ben hazır değilim.

Hazır olup olamayacağımı bilmiyorum.

Evlat edinme mi?

I...

Yeni korku ve sorulardan sıyrılarak güven verici bir şekilde gülümsedim; Elder'ın kendi eksikliklerimden çok strese gireceğinden endişeliydim. "O iyi biri. O sadece iyi." Yanağını öptükten sonra yataktan zıpladım. "Gidip biraz atıştırmalık hazırlayayım. Gün batımını izleriz."

Elder gitmeme fırsat vermeden bileğimden tuttu, beni geri çekti ve çenemi kavradı. Alev alev yanan siyah gözleriyle başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi, çok yoğun ve çok bilmiş bir şekilde ruhuma baktı. "Seni seviyorum, Tasmin Blythe." Beni keskin ve derin bir şekilde öptü. "Bunu asla unutma."

Tamamlanmamış olmaktan duyduğum endişe ya da kalp ağrısı her ne ise yok oldu.

Ben onundum.

O benimdi.

Biz zaten bir aileydik.

* * * * *

Elder iyileşirken birkaç gün daha geçti.

Yavaşça yatak odasından çıktı ve daha sıcak havaların ve hafif akıntıların güneş ışığı anlamına geldiği ve açık havada akşam yemeklerinin vücuduna yeniden sağlık enjekte ettiği güverteye çıktı.

Jolfer bize günlük seyir raporları verdi ve denizdeki dokuzuncu günümüzde, nihayet Amerika'ya yaklaştığımızda, Elder'ın

yanaşmaya hazır olduğunu ya da son iyileşmeye izin vermek için biraz daha yelken açmayı tercih edeceğini söyledi.

Elder bana öyle masum ve saf bir bakış ve sırıtış attı ki nefesim kesildi. "Ne yapmak istiyorsun, Pim?"

"İstediğim şey bu değil, sensin."

"Yanlış. Bu ikimizle de ilgili." Bana doğru topallayarak yürüdü, askısı ve ayak bileği korsesine rağmen vücudu uzun ve sıkıydı. "Seni bir süre daha kendime saklamak istiyorum."

Gülümsedim. "Aklında ne var?"

Yüzünü kaptanına döndü. "Jolfer, sanırım manzaralı yoldan gideceğiz."

Jolfer sırıtmaya başladı. "Haklısınız efendim. İyi seçim." Hızlı bir selamla köprüye geri döndü.

Elder'ı takip etmeden önce, personelin somon füme, peynir ve ev yapımı limonatadan oluşan bir tabağı çok rahat görünen kırmızı ve beyaz şezlongların yanına koyduğu yere kadar bekledim. "Manzaralı yol mu?"

Elder sırıttı ve yüzünü buruşturarak koltuklardan birine doğru ilerledi. Kaskatı kesilmiş ve morarmış olmasına rağmen, yatağa topallayarak giren bir adamdan çok, düşüncelerim için bir peni isteyen bir adama benziyordu.

Otururken bileğimdeki bozuk para bileziğim şıngırdadı ve benimle aynı fikirdeydi.

Yatağa bağlı olan Elder, Chinmoku ile savaştan sonra yaşadığı gibi bir kriz daha geçirmemişti. Eğilimleri ona biraz nefes aldırmıştı ve bu
ne kadar neşeli olduğunu gösteriyordu - değişiklik olsun diye mutsuzdu.

Limonatasından bir yudum alarak, "Bahamalar" dedi.

Dondum kaldım, peynir ve kraker ağzımın yarısına kadar gelmişti. "Bahamalar'a mı gidiyoruz?"

Omuz silkti. "Neden olmasın? Teknik olarak yolumuzun üzerinde. Bir nevi." Güldü. "Bence bir tatili hak ediyoruz, sence de öyle değil mi?"

Mutlak bir sevinçle ürperdim. Neden olmasın ki? "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Benimle Bahamalar'a geleceğini söyle." Bir kraker çiğnedi, güneş ışığı mavi siyah saçlarına vuruyordu.

Hayatım ne kadar inanılmaz bir hale gelmişti ve ben bunu hak etmek için ne yapmıştım?

Mutluluktan köpüren bir kahkahayı zapt edemeyerek başımı salladım. "Seninle Bahamalar'a geleceğim. Madem bu kadar nazikçe sordun."

* * * * *

Kısa hayatımda çok şey gördüm. Birçok
şey yaşadım.

Ama bu? Bu masmavi cennet? İlk defa doğal güzellikler karşısında şaşkına dönmüştüm ve buna tanıklık ettiğim için ne kadar minnettar olduğumu gözyaşlarıyla ifade etmek üzereydim.

Phantom, Bahamalar'daki birçok adanın girişlerinin etrafında yelken açtı. Her bir farklı mercan adasının veya kara kütlesinin adını bilmiyordum ama her biri bir öncekinden daha çarpıcıydı.

Demir atmadan önce güneş battı ve ben Elder'ın kollarında yarının beklentisiyle titreyerek uykuya daldım.

Ertesi gün güverteden manzarayı seyrederek geçti. Kızgın güneşin altında dinlenirken her geçen saat biraz daha esmerleştik. Elder özlemle suya baktı ve hatta güverteden gelgite atlamanın yeni örülmüş ayak bileğine ne yapacağını değerlendirmek için korkuluğu açtı.

Elder tişörtünü çıkarıp iğrenmiş bir bakışla askısını fırlatırken Michaels koşarak geldi. Doktorun katı emirleri sayesinde tüm yüzme fikirleri kısıtlanmıştı.

Ertesi gün de aynı şeyi yaptık - yüzme girişimi hariç - dinlendik ve mükemmel noktayı bulmak için zaman ayırarak adaların çeşitli yerlerinde yelken açtık. Bir sonraki gün
Tropikal vahşi doğanın güzelliği bizi keşfetmeye çağırdı ve ikimiz de su ile karayı takas etmek için sabırsızlanmaya başladık.

Üçüncü gün Eleuthera adlı bir adaya yanaştık.
Ilık esinti kum, hindistancevizi ve palmiye ağaçlarının kokularını taşıyordu. Pudra şekeri kumunu ellerimin arasında hissetme ihtiyacı

ayak parmaklarım ve şelale arayışım beni Phantom'un cilalı güvertelerinde bir kez daha esaret altındaymışım gibi dolaştırdı.

Sonunda Elder sakat kalmaktan bıktı ve Michaels'ı son bir kontrol yapması için çağırdı. Dikişleri alındı, kaburgaları kontrol edildi, parmak ateli atıldı ve askısı emekli edildi. Çürükleri ve kesikleri benimkilerden daha hızlı iyileşmiş, hiçbir iz bırakmamıştı.

Cildindeki şiddet.

Sakatlıklar kümesi sadece bire inmişti: ayak bileği.

Michaels, Elder'ın eklemindeki yavaş iyileşmeden memnun değildi ve henüz ateli çıkarmayı reddetti. Elder tendon ve bağlarında zaten geri dönüşü olmayan hasarın daha da kötüleşmesini önlemek için itaat etmek zorundaydı.

Michaels sert talimatları verdikten sonra Elder onu kovdu ve Jolfer'la konuşmak için köprüye doğru hışımla ilerleyerek tam tersini yaptı.

Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama daha az sinirli görünerek geri döndü ve yarın bir sürpriz sözü verdi.

O gece güvertede durup Elder'ın tıbbi amaçlı kullandığı marihuananın dumanından yıldızların kıvrılmasını izlerken Selix elinde bir uydu telefonuyla belirdi ve telefonu bana uzattı.

Kaşımı kaldırdım. "Ne oldu?"

Gülümsedi. "Biri seninle konuşmak istiyor."

Geri çekildim, telefona bakıyordum, sanki geçmişim temas kurmaya ve beni geri çekmeye çalışıyor. Yeni hediyem gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Elder'ın beni seyahat ve lüksle tanıştırdığı zahmetsiz yola o kadar hayrandım ki; şimdi bile, düşmediğimden emin olmak için düzenli olarak kendimi çimdikledim

Beyaz malikanede komaya girdi ve her an dehşet içinde uyanabilir.

Ölüm ya da ölümcül yaralanma tehdidi yokmuş gibi görünüyordu.

üzerimize gölge düşürüyordu, hayatın bu kadar basit... bu kadar harika olabileceğini kabul edemiyordum.

Selix kıkırdadı. "Seni ısırmayacak, Pim."

"Bu numarayı bilen kimseyi tanımıyorum. Bu numarayı ben bile bilmiyorum."

Elimi tuttu ve normalden daha ağır olan cep telefonunu elime sıkıştırdı. "Tanıdığın biri var. Onunla konuşmanı öneririm."

Beni suskun bırakarak uzaklaştı ve Elder'a takip etmesi için çenesini kaldırdı.

Elder son nefesini içine çekti ve attığı esrarı aşağıdaki dalgalara fırlattı. "Annenle konuş, Pim. Selix'le konuşmam gereken şeyler var."

Beni yukarıdaki galaksilerle baş başa bıraktığı için başka seçeneğim yoktu.

Telefonu kulağıma götürürken elim titredi. Yaşlı ve Selix uzaktaki bir şeye gülerek yatın diğer tarafına doğru yürüdü.

"Alo?" Sesim sessiz ve tereddütlüydü, bana ne söylenmiş olursa olsun hâlâ güvensizdim.

"Tasmin Blythe siz misiniz?" diye sordu sert bir kadın.

Elder'ın ara sıra gerçek ismimi kullanması sayesinde artık eskisi kadar yabancı gelmiyordu. "Ben benim."

"Ve 890776E numaralı mahkum Sonya Blythe'ın geçiş ücretini kabul ediyor musunuz?"

Parmaklarım telefonu daha sıkı kavradı. "Biliyorum."

"Şimdi bağlıyorum."

Bir çıtırtı ve tıslama ve ardından annemin endişeli sesi. "Min?"

Aniden oturmak için kendimle savaştım. "Merhaba anne."

Derin bir nefes verdi. "Haftalardır seni aramaya çalışıyorum. Her şey yolunda mı? Tekrar kaçırılmandan korktum. Korkunç bir şey oldu diye."

"Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü arayacağını söyledin ama aramadın."

"Oh." Utanç içimi doldurdu. "Çok özür dilerim." O kadar uzun süredir tek başımaydım ve tüm iletişime kapalıydım ki, başkalarının ara sıra beni kontrol etmesinin basit bir gereklilik ve beklenti olduğunu unutmuştum. "Düşünemedim. Ben çok

Özür dilerim. Ben iyiyim. Sadece birkaç ilginç hafta geçirdim ama şimdi her şey daha iyi."

"İlginçliği tanımla." Sesi keskinleşti.

"Ah... gerçekten hiçbir şey." Elimi havada salladım, yalan söylemek yerine atlamak için mücadele ediyor. "Artık bitti, yani geçmişte kaldı."

"Bunu duyduğuma sevindim." Keskin sesi yerini gülümsemeye bıraktı. "Seninle konuşmak çok güzel. Neredeyse seni o gün görmek kadar inanılmazdı."

Çıplak ayakla bir şezlonga doğru yürüdüm ve oturdum. Annemin katilimi öldürdüğü için hapiste olduğunu bilmek hala
Özellikle de onunla telefonda normal bir konuşma yapar gibi konuşurken anlaşılması kolay.

"Seni görmek de harikaydı. Orada sana nasıl davranıyorlar?"

Kıkırdadı. "İyiyim."

"Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim Tasmin. Ama bu yüzden aramadım. Nasıl olduğunu bilmek beni daha çok ilgilendiriyor."

Etrafımdaki yıldızlı gökyüzüne ve Karayipler'in sıcaklığına bakarak gülümsedim. "Harika gidiyorum."

"Oh, söyle."

Güldüm, detayları soran kadınla bağlantı kuramadım. ve çocukluğumdaki soğuk kalpli anneme verdiğim cevaplarla gerçekten ilgileniyor.

Sanki düşüncelerimi takip etmişti ve ben cevap veremeden araya girdi. "Biliyorsun, ben artık o kişi değilim, Min. Bu kadar şüpheci ve yargılayıcı olmayı bıraktım. Burada yaşamak... insana temkinli olmayı ve gardını yüksek tutmayı öğretiyor ama aynı zamanda insani bağların ve şefkatin derinliğini de gösteriyor. Hayatını bilmek istiyorum. Mutlu olduğunu bilmem gerek."

Söyleyecek bir şeyler bulmakta zorlanırken gözlerim yaşlarla doldu. Bir daha asla kendimi tutmayacağıma, onunla bu ilişkiyi yaşamaya tamamen istekli olduğuma dair güvenceler.

Bir kez daha sessizliğin içine atladı.
ne de benim kadar arkadaş canlısıydı. "Ah, neredeyse unutuyordum. Avukatımla görüşerek, bana ait olan fonları serbest bıraktırdım.
senin için bir güven fonunda tutuyor. Babandan kalan Mickey Mouse saatin de bu fonda. Şehre geri döndüğünde, onu ofislerinden alabilirsin."

Gerçekliğe geri döndüm. "Bekle, ne?"

"Sana saatini o piçten geri aldığımı söylemiştim."

Dik oturdum. "Evet, hatırlıyorum ve çok minnettarım, ama az önce söylediğin diğer şeyler hakkında-"

"Ne? Dairenin satışından gelen para hakkında mı? Sahip olduğum büyük ipotek sayesinde pek bir şey ifade etmiyor ama en azından kendi evini satın almak ya da Bay Prest'e bel bağlamak yerine maceraların için ödeme yapmak üzere birkaç yüz bin doların olacak."

Vay canına.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok. O para senin.
Yıllar boyunca küçük bir miktar faiz toplarken sizi bekliyordu. Artık senin ve istediğin her şeye harcamaya hazırsın." Sesi yumuşadı. "Aşkı bulmana sevindim Minnie Mouse, ama bir esareti başka bir esaretle takas etmeni de istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani onu sevdiğin için onunla birlikte olmak başka bir şey. Kaçmak için hiçbir yolunuz olmadığı için onunla birlikte olmak başka bir şey." Sanki bu konu onu yoruyormuş gibi iç çekti. "I
Mutlu olmanı istiyorum, ama aynı zamanda özgür olmanı da istiyorum. Sana özgürlüğünü vermek umuduyla kendi özgürlüğümden vazgeçtim. Ben başaramadım ama Bay Prest başaramadı. Ona sonsuza dek minnettar kalacağım, ama eğer ayrılman gereken bir gün olursa, artık bunu yapabilecek yeteneğe sahipsin. Sevgiyi ve özgürlüğü hak ediyorsun, Tasmin.
Sakın bu ikisini birbirine karıştırmayın ya da ikisinin el ele gittiğine inanmayın."

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım, Hayalet'in heybetine

ve Elder ile Selix'in paylaştıkları şekillere baktım.

İçki. Onunla mutlu olamayacağımı hayal bile edemezdim ama annem için bu kadar önemliyse nasıl kabul etmezdim? "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Nerede olduğunuza ve ne yaptığınıza dair birkaç fotoğraf göndererek bana teşekkür edebilirsiniz."

Güldüm, ne kadar cömert olduğuna hayret etmekten göğsüm sıkışmıştı. "Bunu yapabilirim."

Nedenini bilmiyordum ama suçluluk duygusu her nefes alışımda daha da ağırlaşıyordu. Ben burada, Londra'daki on dairemizden daha değerli bir yatta cennette olduğum ve o sekize sekiz bir hücrede yaşadığı için suçluluk duyuyordu.

Yutkunarak itiraf ettim, "Amerika'ya gidiyoruz."

Bahamalar'ı başka bir güne saklardım. Böylesine inanılmaz bir haberi övünme ya da şımarıklık gibi görünmeden verebilirdim. Bu harikulade yere karşı içimde duyduğum hayranlığın, övünürsem kabalık olarak algılanmasından korkuyordum.

"Karayipler üzerinden mi gidiyorsunuz? Eğer İngiltere'den yola çıktıysanız, bu kolay bir sapma olacaktır."

Bir bulut ayın üzerinden geçip bizi karanlığa gömerken kollarımı ovuşturdum.

Lanet olsun.

Sessizce söylemeden önce duraksadım. şu anda Eleuthera adasında. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Güldü. "Dünyanın en güzel yerlerinden birinde, seninle ilgilendiğini umduğum bir adamla birlikte olduğunu bana nasıl söyleyeceğini bilemedin mi? Tasmin, tam da duymak istediğim şey bu. Dışarıda senin için hep umduğum hayatı yaşadığını bilmek buradaki varlığımı çok daha kolaylaştırıyor."

"İstersen sana daha fazlasını

anlatabilirim." "Bunu çok isterim."

Birdenbire utanarak şezlonga yaslandım. Kızlar annelerine ne anlatırdı? Hayatın her alanına izin var mıydı yoksa daha seçici ve özel miydi? "Nerede Başlamamı ister misiniz?"

İçini çekti, hafifçe kıkırdadı. "Ölümden döndüğün ve hala bir kızım olduğunu öğrendiğim andan itibaren beni terk ettiğin ana ne dersin?"

"Tamam, peki..." Uzandım, bu yeni dinamiğin sularını test ediyordum. "Önce Elder'ın benim için aldığı güzel bir elbise vardı, sonra da en görkemli malikanede bir balo."

"Kulağa inanılmaz geliyor."

"Ve sonra Elder'ın bana verdiği bilezik vardı ve..."

Ve otuz sihirli dakika boyunca annemle daha önce hiç konuşmadığım gibi konuştum.

Ona Hawksridge Hall'dan, kuruşlu bileziğimden, Elder'ın yanındayken kalbimin nasıl çarpıp durduğundan bahsettim. Ona Monte Carlo'yu anlattım.
benim için yapmıştı. Ona Fas'ı ve Elder'ın fırtınada yanımda durup ölmemeye karar vermemi nasıl beklediğini anlattım.

Ona tüm iyi şeyleri söyledim ve kötü şeyleri sakladım.

Ona Chinmoku'dan, Q'nun Elder'ı vurmasından ya da Fransa'daki savaştan bahsetmedim.

Ona dilimden ve konuşmamın ne kadar uzun sürdüğünden bahsetmedim.

İkimizin de hayatında, konuşmamızı etkilemesine izin verecek kadar ölüm vardı.

Bir memur onu telefondan kovduğunda, kahkaha ve dostluk dolu bir dünyada yaşamış, nasıl aile olunacağını bir kez ve herkes için öğrenmiştik.

Bölüm Yirmi Dokuz

Yaşlı

ÜÇ HAFTA GEÇTİ.

Pim ve benim Bahamalar'da tatil yaptığımız üç inanılmaz, normal, neredeyse sıkıcı olacak kadar rahatlatıcı hafta.

Adaları dolaştık ve demirleme noktalarımızı seçtik Hava durumuna, konuma ve o gün hangi maceranın tadını çıkarmak istediğimize bağlı olarak.

İlk hafta şeker gibi yumuşak kumlarda güneşlenerek, beş yıldızlı otellerin olanaklarından yararlanarak ve meyveli kokteyller içerek geçti.

İkinci hafta yerel ilçeleri dolaşarak geçirildi
-Ben çizmeli ayak bileğimle olabildiğince normal yürüyordum ve Pim cesur bir kızdan güzel bir kadına dönüşüyordu.

Sertleşmek için ona bakmam yeterliydi.

Mesafemi korumak gittikçe zorlaşıyordu ama vücudum hala acı çekerken, henüz komplikasyonlar listeme seksi eklemek istemiyordum.

Üçüncü haftada destekten sıkıldım ve Michaels'ın talimatlarına karşı gelerek tamamen çıkardım.

Eklem zayıftı.

En ufak bir yanlış adımda yuvarlanıyor ve dişlerimi sıkmaktan başımı ağrıtacak kadar çarpıyordu. Ama devam ettim çünkü hiçbir şekilde kaçırmak istemedim.
Pimlico'ya Karayipler'in gizli ormanlarını ve şelalelerini gösteriyor.

Gündüzleri, el değmemiş adaları keşfettik ve piknik ve yürüyüş için bir yer seçerek farklı atollerin etrafında kaymak için bir jet ski kullandık.

Geceleri, gemide akşam yemeği yedik -bazen yemek salonunda ve diğerleri güvertede gayri resmi.

Üç hafta boyunca panik atak ya da intikam planları olmadan nasıl birlikte olabileceğimizi öğrendik. Birbirimizi yeniden tanımaya başladık ve her gün yan yana uyandığımızda

yan yana keşfettim, yan yana yedim ve yan yana yattım, ona daha da aşık oldum.

Her saat.

Her gün.

Her zaman.

Basit bir gülümseme, kalbimi patlattı.

Zar zor bir dokunuş, vücudumu çökertti.

Yıldızların altında bir öpücük, ruhumu patlatmak artık benim değil, onun ruhuydu.

Sonsuza kadar burada kalmak ve stresli kavuşmaları ya da benden nefret eden bir aileye karşı yükümlülüklerimi unutmak istiyordum ama aynı zamanda yanlış yaptığım her şeyi düzeltmek istiyordum, böylece artık endişelenmeme ya da gelecekteki mutluluğu mahkûm etmeme gerek kalmayacaktı.

Özür dileyip bilincimi düzelttikten sonra, Pim ve ben buraya dönebilir ve bir daha asla ayrılmayabilirdik.

Cennetteki yirmi üçüncü gecemizde, yerel bir lezzet hazırlamak için mutfağı ayarladım ve Pim'le sanki başka bir geceymiş gibi oturdum.

Ama bu başka bir gece değildi.

Geçtiğimiz ay boyunca cinsel olarak ondan uzak durmuştum; dayanıklılığımı koruyana ve aptal beynimin aşırı odaklanmamasını sağlayana kadar vücudumun iyileşmesine izin vermiştim.

Pim bana banyo yaptırırken yaptığım gibi davranmak istemedim.

O gece ondan almıştım.

Bu gece ona her şeyimi vermek istedim.

Önümüzdeki birkaç gün içinde New York'a yapacağımız yolculuk hakkında sohbet etmeye başladık. Turistik yerler ve onun ziyaret etmek ve deneyimlemek istediği şeyler hakkında sohbet ettik.

Tenim onun yanında cızırdadı. Kalbim içimde hızla çarpıyordu. Ne yediğimin farkında bile değildim çünkü tek düşünebildiğim oydu.

Pim sonunda garip davranışlarımı fark etti ve sorunun ne olduğunu sormak yerine

Neye ihtiyacım olduğunu tüm kalbimle anladım.

Haftalardır kaynayan kimya
Geceleri çıplak yüzmek ya da yerel kasabaları cimri tatil kıyafetleriyle keşfetmek alev alev yanmaya başladı.

Elektrik kıvılcımlandı ve tükürdü, tamamen yeni bir seviyeye ulaştı.

Ciğerlerimde çatırdayan ve parmak uçlarımda tıslayan bir seviye.

Ona dokunmak için öldüm.

Onu öpmek için
yalvardım. O da
biliyordu.

Nasıl yapmasın ki?

Ona dokunmaktan, onu beslemekten, kaşığımdan vanilyalı dondurma alırken parmağımı dudağında gezdirmekten kendimi alamıyordum.

Ne istediğimi biliyordu ve sandalyesinde kıpırdanışına bakılırsa o da beni istiyordu.

Tatlının yarısına geldiğimde kaşığı tabağa vurarak düşürdüm ve ayağa kalktım.

Elimi uzattığımda gözleri büyüdü. "Lütfen, Pim."

Dudağını ısırdı, elini benimkinin içine soktu ve beni sessizce karargâhıma kadar takip etti.

* * * * *

Pim'i severdim.

Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğimi biliyordum.

Yine de, aptalca bir nedenden ötürü, yatağımın yanındaki halının üzerinde durduğumuz ve Pim'in yavaşça bol gömleğinin düğmelerini çözdüğü ve şortundan sıyrıldığı ana kadar, ertesi gün ya da gelecek haftadan daha ileriye gitmeye cesaret edememiştim.

Şimdide yaşamaya o kadar alışmıştım ki, asla
Bırakın bir yıl ya da on yılı, bana bir yarın daha verileceğine inanmak bile lüks.

Ama Pim... beni bu şeylere sahip olabileceğime inandırdı ve eğer bunlara sahip olabilseydim - eğer bunları hak ettiysem - o zaman onu hayatımın geri kalanında bana bağlayacak bir şey yapmalıydım.

Onu satın almak ve Fantom'un peşini asla bırakmamak gibi yasadışı ya da ahlaki açıdan yozlaşmış olmayan her türlü yolla.

Evlilik.

Bana doğru ilerlerken fikir fısıldadı, gözleri sıvı ısıdaydı, vücudu daveti karşılıyordu.

Tişörtümü başımdan çekmesine izin verdim, sonra dizlerinin üzerine çöküp usta parmaklarıyla kemerimi çözdüğünde inledim.

Şortumu ve boxer-brief'imi aşağı çekerken bana düşünecek zaman bırakmadı. Sertleşen ereksiyonumu serbest bırakarak beni sıcak ağzına sorunsuzca soktu.

Onun üzerine eğildim, lezzetli dilinin ilk kırbacıyla denge duygum çalındı.

Parmaklarımı saçlarına batırarak ayaklarımın üzerinde sallandım, gözlerim kapandı, kaslarım hezeyan içinde kilitlendi. "Siktir, Pim."

Daha derine battı, uzunluğumu aldı, bir şekilde aklımda kalan her şeyi karıştırıyordu. Bunu ona yapmamalı mıydım? Bu gece benimle değil, onunla ilgili değil miydi?

İçimde bir yerlerde, onu çekip kollarıma alacak gücü buldum. "Bu gece benimle ilgili değil, Pim."

Onu yatağa yatırıp giysilerimin geri kalanını tekmeleyerek çıkarırken tüyleri diken diken oldu ve titredi. "Sana çok kötü şeyler yapmak istiyorum ama önce sana işkence etmekle yetineceğim."

Onu taklit ettiğimde nefesi kesildi ve dizlerimin üzerine çöktü.

Kalan acının işaret fişeklerini görmezden gelerek ve horozumu davranmaya zorlayarak, uyluklarını tuttum, parmaklarımı derisinin derinliklerine batırdım ve onu yatağın kenarına doğru çektim.

Yeterince yaklaştığı anda ağzımı amının etrafına kilitledim.

Haykırdı, elleri yorganı yumrukluyor, başı yana düşüyordu. Yoğunluktan kaçmak için kıvranırken onu aşağıda tutmak için karnına ağır bir el koydum.

Dilimi içine sokarken bir uyarı homurdandım.
Bu gecenin nasıl geçeceğine karar veren oydu.
Direkt olarak sert bir ön sevişmeye başlamıştı. Sinsi bakışlar ya da utangaç dokunuşlar yok.

Bu geceyi uzatmak istiyordum, ona tapmak için zaman ayırmak istiyordum.

Ama hayır... Beni sanki o an sertleşmemi ve içine girmeye hazır olmamı istiyormuş gibi emdi.

Sıra bende.

Eğer o benim kırılmaya hazır olmamı istediyse, ben de onun parçalanmaya hazır olmasını istedim.

Onu yaladım ve burnunu soktum, onu ıslaktan sırılsıklam olmuşa, muhtaçtan düpedüz yalvararak kirlenmişe geçmeye zorladım.

"Elder...lanet olsun, El." İki parmağımla onu delip klitorisini ısırdığımda sırtı kavislendi.

Onu her yerinden ısırmak istedim.

Onu tapılacak bir kadından ziyade bir yemeğe dönüştürecek şekilde tüketmek, işaretlemek ve yemek istedim. Şehvetim güçlü ve şiddetli bir şeyle lekelenmişti, Kendimi kontrol edemiyorum.

Onu sevdim.

Ama şu anda, onu bu kadar çok sevmeme neden olduğu için onu cezalandırmak istiyordum. Beni terk edeceği konusunda endişelendirdiği için.
Her parçamla onu istememi sağlamakla ilgili.

Onunla evlenmek istedim.

Ama bunu yapmadan önce, onu yok etmek istedim.

Ama onu zevkle nasıl cezalandırmaya çalışırsam çalışayım, dilimi ne kadar derine sokarsam sokayım ya da orgazm çığlıkları için savaşırsam savaşayım, onu seviyordum.

Onunla yandım.

Onunla boğuldum.

Kendimi durduramayıp ayağa fırladım ve onu yataktan çektim.

Onu yere bastırdığımda kalın halı onu kucakladı.

Ben bacaklarını ayırıp mükemmel göğüslerini sıkarken parmakları kalçalarıma kenetlendi.

Gözlerim şehvetten kıpkırmızı oldu. "Ben nazik olamam." Bunun doğru olması beni mahvetti.

Nazik olabilmek için bir ay boyunca ondan uzak durdum. Böylece ona nezaket, yumuşaklık ve romantizm verebilecektim.

Ama işte buradaydık, altımda kıvranıyordu, ağzı geniş, gözleri vahşi ve vücudu onu becermem için bana yalvarıyordu.

Parmakları sikimin etrafına kenetlendi, ben üzerine düşene kadar beni ileri doğru salladı, içine girmeme sadece milimetre kalmıştı.

Sıcak ıslaklığın ilk kayganlığı tepeme çarptığında karnım döndü.

"Yap şunu. Haftalardır yapmanı istiyorum."

Onun üzerine çöktüm, kirli ağzını yakaladım ve olabildiğince sert bir şekilde içine girdim.

Çığlık attı. Ben inledim. İkimiz de ateşli öpücüğün içinde aynı şekilde küfrettik.

Daha geniş, daha derin öpüşürken dillerimiz savaştı. Sikim her hamlede onun içine girmek için elinden geleni yapıyordu.

Göğüs uçları göğsüme sıkıca bastırdı, tekrar ittim, göbekten göbeğe, ağırlığımın onu halıya sabitlediğini ya da bacaklarının kıçımın üzerine dolandığını umursamadan, ayak bilekleri ben aşağı sallanırken kendini yukarı çekmek için kaldıraç sağlamak için kilitlendi.

Tekrar tekrar çarpıştık. Gözleri karanlık ve ışıl ışıldı; dudakları ıslak ve parlıyordu.

Masamdan gelen yumuşak ışık tenini altın rengine boyuyor, ben onu bulmadan önce kazandığı her yara izinin her gümüş kirpiğini gösteriyordu.

Boğazını ısırıp her yara izini yaladığımda içimde ilkel bir şey yırtıldı. Onları silmek istedim, böylece onu yenileriyle damgalayabilecektim. Her türlü zorluğu silmek istedim. Bu kadar çok sevildiği için morarmış olabilir.

İçine daha sert girdim, şimdiden orgazmın sıcak yırtılma uyarısını hissediyordum.

Yukarı doğru kayarken Pim çığlık attı, daha sert ve daha hızlı sürerken kendimi klitorisine sürttü.

Amcığı yumruk gibi ve dalgalanacak kadar güçlü bir şekilde etrafımda kenetlendi, kendime olan kontrolümün geri kalanını yok etti.

Kükredi
m.

Ben
geldim.

Tek bir kararlılıkla birbirimizi sürdük.

Ve bedenlerimiz zirveye ulaştığında ve
Akıl sağlığıma geri döndüğümde, süründüm, kolunu tuttum ve onu dik tuttum.

Terden sırılsıklam olmuş bedenimle zorlukla nefes alabiliyordum, eskiden çello çaldığım sandalyeye oturana kadar ona rehberlik ettim.

Artık bir çellom yoktu ama Pim vardı ve lanet olsun, onu çalmak istiyordum.

Onu yüzüme doğru döndürüp kucağıma oturmasını beklediğimde titredi. Boyumdan aşağıya doğru inerken birlikte inledik. Sikim vücudunun içinde kaybolurken gözlerimi ayıramıyordum.

Bir zamanlar birbirine bağlı ve ayrılmaz olan kolları Omuzlarıma sarıldı, bakışları vurulmaktan dolayı oluşan yara izime gitti. Artık o kadar acımıyordu, ellerimi sırtında gezdirip omurgasının boncuklarını bulduğumda buna minnettardım.

Notalarmış ve o da benim enstrümanımmış gibi davranarak, onu aşağı iterken yukarı doğru ittim.

"Tanrım, El!" Gözleri kapanırken dudağını ısırdı, kendini tamamen bana verdi, bana güvendi, beni sevdi, kızardı, şehvetlendi ve kesinlikle çok güzeldi.

Onu yaklaştırıp boynunu ısırdığımda beni hipnotize etti, omurgasında farklı akorlar ve şarkılar çalarken saçlarını yolumdan çekti.

Ben daha sert salladıkça kıpırdandı, kanımda zaten yaşayan ikinci kabarcıklı salınımı arıyordu.

Kaçmasına izin vermedim, ona daha sıkı sarıldım, daha sert, daha hızlı nefes aldım.

Parmaklarım daha hızlı uçtu, müziğim death metale dönüştü: kaba, gürültülü ve evcilleşmemiş.

Kıvrılan kalçalarını kavradım, benimle birlikte düzenlemek yerine onu bu garip melodiyi almaya zorladım.

Teni çok yumuşaktı. Göğüsleri ağır ve meme uçları kıpkırmızı pembeydi.

Orgazmım yanmaktan patlamaya dönüştü ve ikinci kez uçurumdan aşağı yuvarlandım.

Başı geriye düşene ve gerilmiş boğazının kırılganlığı ortaya çıkana kadar çikolata ipeğini tutarak saçlarını avuçladım.
Yalamam ve ısırmam için yalvardı.

Dişlerim derisine batarken ve içine fışkırırken lanet okudum.

Kucağımda sallanırken ben donup kaldım.
Hassasiyet. Benim onu becermek yerine onun beni becermesi zaten berbat durumda olan beynimi mahvetti ve tekrar boşalmamak için mücadele ettim.

"Tanrım, beni nasıl yok edeceğini biliyorsun," diye nefes aldım omzuna, başım ağır ve bitkin bir şekilde devrilirken.

"Yok olmadın... en azından henüz değil." Parmakları Saçlarıma indi, nemli telleri geriye doğru fırçaladı ve kafatasımın arkasına saplandı. "Bir tane daha, El. Ve bunu nasıl istediğimi biliyorum."

Bu gecenin sorumlusunun ben olduğumu iddia edemeden ayağa kalktı, sikim amından kayarken vücudu titriyordu.

Dönüp omzunun üzerinden bana baktıktan sonra kıçını havaya kaldırıp dört ayak üzerine çökerek beklerken, alay ederken, davet ederken tek kelime edemedim.

Hay sikeyim.

Şişmiş ve kaygandı, hiç de korktuğu gibi değildi, kurtardığım istismara uğramış kız. Her zaman onda gördüğüm baştan çıkarıcıydı ve onun izni olmadan nefes alamıyordum.

Sandalyemden kayarak, beni yarattığı canavar gibi ona doğru süründüm, ellerim parmaklarını kaplayana kadar durmadım

ve kalçalarımın ön kısmı bacaklarının arkasını öptü.

Sikim onun girişini buldu, umutsuzca eve dönmek istiyordu.

Ama bekledim, eziyet ettim. Ona ne verebileceğimi ararken geriye doğru sallanmasına izin verdim ve bunu yaptığımda ağladım.

Bir derin kazık. Bir hızlı sikiş.

Parmaklarımı onunkilere dolayıp onu sabit tuttuğumda sırtı çukurlaştı.

Altımda küçüktü, küçük ve yumuşaktı ve ben onu arkadan kavrarken tamamen itaatkârdı.

Kendimi daha derine zorladım, vahşi ve bıçak gibi, derim Nefes nefese kalmış ve şiddete şiddetle karşılık verirken ihtiyaçla karıncalanıyordu.

"Bunu mu istiyorsun?"

"Evet."

"Seni becermemi ister misin, küçük fare?"

"Tabii ki evet."

"Bana ne kadar olduğunu söyle."

Altımda kıpırdandı, kendini aletimin üzerinde gidebildiği kadar uzağa fırlattı. Tüm uzunluğum onun içinde yaşıyordu.

Tısladım, gözlerim karardı ve üçüncü orgazmım spirallenerek var oldu.

"O kadar çok," diye inledi. "Beni becermeni o kadar çok istiyorum."

"Tanrım, beni boşaltacaksın."

Ben vazgeçerken tırnakları halıya batıyordu. Bunu son yapmak. Bu bitiş çizgisiydi. Pimlico benim kadar vahşi ve çılgındı.

En azından ona ruhunu yakan bir tahliye daha yapabilirdim, böylece çöküp tekrar nefes almaya çalışabilirdik.

Bir elimi onunkinden ayırarak, sallanan göğüslerini sıktım, ardından kalçasının kıvrımlarını takip ederek karnına ve son olarak da bacaklarının arasına gittim.

"Benim için geleceksin."

Onu paramparça etmeyi garantileyen sinir yumağını

okşarken bacakları birbirine çarptı. Bir kavga bekliyordum.

Çoktan gelmişti. Aşırı duyarlıydı. Ama ben klitorisini mıncıkladım ve kendi doruk noktamda kendime hakim olarak hırladım, paramparça oldu.

Mutluluk dalgası dalga dalga sikimden aşağıya doğru dalgalanıyor, bir canavar değil de bir erkek olduğumu unutana kadar beni daha derine çekiyordu.

Anlamsızca, acımasızca içine girdim, elimi klitorisine koyarak onu geri çektim, daha sert sikerken onu sıkıca tuttum.

Aletimin ucu o kadar derine gömülmüştü ki, haykırdı.

Ama uzaklaşmak yerine geri çekildi, onu incitmeme izin verdi, tam olarak ihtiyacım olanı yapmama ve onu çürütmeme, işaretlememe ve ona sahip olmama izin verdi.

Her sinir ucu ateşte yanıyor, şarkı söylüyor çellomdan gelen müzik, gelmediğim sürece yaşayamayacağım bir yere doğru dönüyordu.

Damarlarımı kesip en yüksek ve en keskin hisleri verirken bile alev alev yanan, kabaran zevkin acıyı kişileştirdiği mazoşist bir yer.

Doruklar acımasızdı.

Ne kadar tek fikirli oldukları konusunda acımasızdılar. Bir insanı tüketmek. Zalimceydi çünkü iki bedenimizin tek bir serbest bırakma amacına kilitlenip birleştiği ortak bir eylemi gerektiriyordu.

Bir, iki, üç kez.

Mutluluğun mükemmel

üçlüsü.

Yavaşça kendime döndüğümde zevk sekmesi kayboldu. Akıl sağlığım. Beynim sonunda bir sonu kabul etti, uzuvlarımla olan bağlarımı kesti ve Pim'i de benimle birlikte aşağı indirerek yana yuvarlanmama izin verdi.

Doruklar acımasızdı.

Ama sonrasını her şeyden çok sevdiğim biriyle paylaşmak?

Tam bir cennet.

Otuzuncu Bölüm

Pimlico

Uyanmak beni farkındalığa itmekte ASLA başarısız olmadı. Uykudan bilince geçişin açıklığından değil, bedenim ve zihnim bazen hala Girit'teki beyaz köşkte olduğuma inandığı için.

Önceden gözlerimi açmak hiç sevdiğim bir eğlence değildi.

Günlerimin gerektirdiklerinden kaçınmak için sonsuza dek uyumayı dilemiştim. Ama şimdi... şimdi gözlerimi açtım ve kalbim saf, filtresiz sevinçten boğuldu.

Noel'di, doğum günleriydi ve uyanıp artık cehennemde yaşamadığımı anladığım her şükür anıydı.

Elder'la yaşadım.

Elder.

Yanımda uyurken alnında hafif bir çatıklık vardı, dudakları sanki gerçek hayattakiler yok edilmiş olsa da uyku şeytanlarıyla savaşıyormuş gibi sertçe bastırılmıştı.

Kalbimin normal boyutunun on katı kadar şiştiği göğsümü ovuşturdum.

Sevgiler.

Aşık

oldum.

Ben

güvendeyi

m.

Ben mutluyum.

Nefes almayı bıraktım.

Ben... mutluyum.

Ne kadar basit kelimeler - normalde kayıtsızca söylenen veya hafife alınan bir cümle.

Ama benim için? O harf dizisinin ne anlama geldiğini anladığımı söyleyebilmek ve sadece hayatta olmanın verdiği memnuniyet ve minnettarlığın derinliğini tam olarak kavrayabilmek?

Vay canına.

Sırt üstü dönerek Elder'ın odasına, dün gece seks

yaptığımız halıya ve sandalyeye baktım.

Neredeyse hiç dokunmadan ve katı kurallarla yaşarken birbirimize saldırmaya başlamıştık.

Omurgamda halı yanığı, ağrıyan iç çürükler ve çok sert öpüşmekten ısırılmış bir dudağım vardı.

Ama onları dünyaya değişmezdim. Her çizik ve sıyrığı sevdim.

Başka bir savaşa doğru geri sayan bir kronometre yoktu. Yeni bulduğumuz mutluluğu çalmak için kenarda bekleyen gölgeler yoktu. Tek yapmamız gereken annesini ziyaret etmek ve daha sonra nereyi keşfetmek istediğimize karar vermekti.

Daha fazla ada mı yoksa anakara mı? Sıcak mı soğuk mu? Medeniyetsiz mi yoksa şehirli mi?

Vücudum bir kez daha bunu mümkün kılan adama karşı büyük bir minnettarlık ve sevgiyle ısındı.

Başımı çevirdiğimde çellosunun durduğu açık dolaba odaklandım. Enstrümanı koruyan kayışlar ve dolgular, tutacak hiçbir şey olmadan garip bir şekilde yalnız görünüyordu.

Uzun zamandır ne zaman çalsa nefret ederdim. Phantom'un sessizliğine en ufak bir müzik sesi sızdığı anda içim cız ederdi.

Ama dün gece onun çellosu olmuştum ve bu bana onun çıkış noktasını ne kadar özlediğini hatırlatmıştı. Fransa'dan döndüğümüzden beri onun şarkılarını dinlememiştim. Hatta en sevdiği eşyasının kayıp olduğunu fark etti.

Fark etmemiş olmaktan nefret ediyordum.

Ona neden çalmayı bıraktığını sormadığım için pişman oldum.

Elder bana ne olduğunu anlatmamıştı ama yataktan çıkıp çıplak bir şekilde boş dolaba doğru ilerlerken ayağımın tabanı yumuşak halıya sıkışmış keskin bir şeye çarptı.

Eğildim, tellerden kopardım.

Birkaç küçük at kılı parçasının hâlâ bağlı olduğu küçük bir parça.

Kalbim sıkıştı.

Oh, hayır.

Bu onun yayının bir parçası mıydı?

O şeylere ne kadar sert davrandığını, telleri müzikle yırttığını, düzgünken dağınık ve kırık hale getirdiğini görmüştüm.

Parmaklarımı dolaptaki garip lekelerin üzerinde gezdirerek neler olduğunu bir araya getirdim.

Kurşunlar.

Omuzlarım düştü.

Elder beni kaybettiği gece çellosunu da kaybetmişti.

Ve benim geri dönmem için verdiği mücadelenin aksine... çellosu için hiçbir şey yapamadı ve değerli enstrümanını gömmek zorunda kaldı.

Arkamda uyuyan Elder'a bakarak, bir yolunu bulabilmeyi diledim-

"...en azından kendi evinizi satın almak ya da Bay Prest'e güvenmek yerine maceralarınızın masraflarını kendiniz karşılamak için birkaç yüz bin dolarınız olacak."

Artık param vardı.

Annem birikimlerini bana emanet etmişti. Kaybettiklerimi geri vermek için kullanabileceğim kendi kuruşlarım ve dolarlarım vardı.

Bu fikir aklıma gelir gelmez hızla banyoya girdim ve kapının arkasından havlu kumaştan bir bornoz çaldım. Çıplaklığımı örterek, yatak odasından çıkıp parlak güneşli güverteye adım atmadan önce Elder'a son bir kez baktım.

Karayipler'in bunaltıcı sıcağının aksine, bir gecede yelken açmış ve Amerika'nın biraz daha serin havasına girmiştik. New York ufukta parıldıyordu ve Özgürlük Heykeli geçişi hak etmeyen herkesin limana girmesini engelliyordu.

Giyinmem ve güne hazırlanmam için fazla zamanım yoktu. Bunu dört gözle beklemiyordum ama Elder için daha kolay olsaydı bunu yüzlerce kez yapardım.

Düşüncelerimi bugünün gerektirdikleri yerine çellolar ve müzik üzerinde tutarak, cilalı güvertede koşturdum, personele gülümsedim ve köprüdeki Jolfer'e el salladım. Buldum

Kıç tarafını dönüp sıçrayarak durduğumda aradığım kişiyi bulmuştum. "Selix."

Başını kaldırıp bir manifesto yazdığı yerden baktı, bir bakım kontrolünü işaretliyordu. Phantom yaşayan, nefes alan bir şeydi ve onun donanımının, aletlerinin ve günlük bakımının kusursuz olmasını sağlamak için harcanan emeğe ve zamana saygı duymaya başlamıştım.

Panosunu indirerek aceleyle bağlanmış bornozumu taradı ve kaşlarını kaldırdı. "Bu sabah erken kalkmışsın."

Yaka kısmı açıkta kalınca biraz kızardım. Kıyafetlere alışmıştım ve artık onlardan nefret etmiyordum ama yine de muhtemelen olmam gerektiği kadar mütevazı değildim. Ten tendir. Ama ben
bornozu daha sıkı kavradı ve kemeri yeniden sıktı. "Bana bir konuda yardım edebilir misiniz diye merak ediyordum."

"Yardım mı? Ne konuda?" Başını eğdi. "Elder'a sorman gerekmiyor mu?"

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü bu onun için ve bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Selix sustu, başımın üzerinden Elder'ın kamarasına doğru baktı. Sadakati bazen statükodan sapmadığı anlamına geliyordu.

Koştum, "Çellosunun gittiğini biliyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum ama onun müziğini özlüyorum."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Kollarını kavuşturdu, pano göğsüne yaslandı.

"Onu değiştirmek istiyorum." Okyanus esintisinden savrulan saçlarımı geriye doğru taradım. "Annemin bana verdiği para var. Geçen hafta hesabın müsait olduğuna ve benim adıma açıldığına dair bir bildirim aldım. İlk alışverişimin Elder için olmasını istiyorum." Omuz silktim. "Bana verdiği onca şeyden sonra... bu hiçbir şeyle kıyaslanamaz. Ama güzel bir şey yapmak istiyorum. Onun beklemeyeceği bir şey."

"Yani ona bir çello mu almak
istiyorsun?" "Alacağım."

"Bu basit bir mesele değil, Pim. Böyle şeyler kişiseldir. Onları test etmek isteyecektir."

"Ama bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Selix içini çekti. "Bugünün ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bu yüzden bunu yapmak istiyorum... Böylece eve döndüğümüzde en azından güzel bir şeyi olur. Sadece dava..."

Yüzünü ovuşturdu. "Evet, tamam." Bana bir gülümseme attı. "Sinir bozucusun ama ona iyi davranıyorsun. Bu hoşuma gitti."

Yine kızardım. "Yani... yapacak mısın?" Çelloların ne kadar tuttuğu ya da bir tane almak için nereye gitmesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce bir tane almak için piyasada bulunmamıştım ama imkansızı başarmak için Selix'e güvendi.

"Ben yaparım." Panoyu dev bir ip makarasının üzerine yerleştirdi. "Şimdi gidiyorum, böylece siz gitmeye hazır olduğunuzda dönmüş olurum." Yaklaştı. "Bütçeniz nedir? Bu şeyler ucuz değil."

Daha uzun durdum. Hesaptaki her kuruşu alabileceğini söylemek istedim ama bu anneme haksızlık olurdu. O para aslında onun kendini daha iyi hissetmesi içindi. Bir daha asla kimse tarafından tuzağa düşürülmeyeceğimi bilmesi içindi. Ama bu serbest bırakıldığında onun da olacaktı. Ve hiçbir şekilde nankör bir velet gibi bu parayı çarçur etmeyecektim. "Bulabildiğin en iyilerinden iki tane al."

"İki mi?" Kaşları çatıldı. "Neden iki?"

Zamanın kısa olduğunun ve Elder'ın her an uyanabileceğinin farkında olarak uzaklaştım. "Böylece hangisini tercih edeceğini seçebilir elbette."

"Sen de en az onun kadar delisin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Kıkırdayarak yanımdan geçti. "Düzgün bir şey bulursam faturayı sana gönderirim."

"Sen en iyisisin." Bir sürat teknesi, denizaltı ya da bizden önce yarışmak için ihtiyaç duyduğu her türlü

ulaşım yöntemini ayarlamak üzere yola çıktığında ona bir öpücük kondurdum.
Elder ve ben bugünkü randevuya hazır olmadan önce alışveriş yapıyorduk.

Bugün eğlenceli olmazdı.

Annesinin onu affetmesi bir çello almak kadar kolay olmayacaktı ama en azından her şey boka sararsa ona kaybettiği bir şeyin küçük bir parçasını verebilecektim.

Geri kalanını vermek de diğer insanlara kalmıştı. Sadece bir gün vereceklerini ummak zorundaydım.

* * * *

Yemin ederim zaman tekdüze değildi.

Bir durumun ne kadar keyifli ya da istenmeyen olduğuna bağlı olarak dakikaların değişebileceğinden neredeyse emindim.

Köle olarak geçen yıllar... sonsuzluk.

Denizde geçen aylar... tek bir saniye.

Ve şimdi, Elder elimi tutmuş Brooklyn'deki sıradan bir evin merdivenlerinde dururken, zamanın bizi bu ana getirmek için sistematik olarak hızlandığına, sonra onlarca yıl yavaşladığına ve şimdi burada olduğumuza yemin edebilirim.

Konuşmadım, haddime değildi.

Benim yerim onun elini tutmak ve ona destek olmaktı. Selix kollarını arkamızda kavuşturmuş, kambur duruyordu, siyah arabayı koruyordu. Benim işimden dönerken yanaştığımızda bana başıyla selam vermişti.

İstediğim şeyleri almıştı -onları gördüğümden değil- ve umarım Elder hediyelerimden nefret etmek yerine onları takdir ederdi.

"Tanrım, bu neden bu kadar zor?" Elder uzanıp siyah boyalı ön kapıyı çalarken nefesinin altından mırıldandı.

Sessiz kalarak parmaklarını sıktım. Sorusunun bir cevaba ihtiyacı yoktu.

O biliyordu.

Bu zordu çünkü ailesi onu yıllarca dışlamıştı ve o da cezalandırılmaktan hoşlanan biriydi. Başka biri olsa şimdiye kadar çekip giderdi. Başka biri bu kadar uzun süre soğuk davranılmasına katlanamazdı.

Ama Elder... kendini suçlamayı ve onların tiksintisiyle yaşamayı asla bırakmadı. Bu onun geçmişiydi ve geçmişinde o kadar çok şey vardı ki.
bitmemiş iplikler.

Kapıyı çalmasına yanıt veren ayak sesleri konutun içinde duyuldu.

Elder'ın parmakları benimkilere dolandığında

donup kaldım. Ön kapı açıldı.

Tanımadığım bir adam gözlerini kırpıştırdı, bana ve Elder'a baktı, sonra da şaşkınlıkla burnunu kırıştırdı. "Yardımcı olabilir miyim-" Bir an duraksadı, şoka girince alnı kırıştı. "Vay anasını. Mik mi? Bu gerçekten sen misin?"

Elder yutkundu ve tokalaşmak için elini uzattı. "Merhaba Raymond Amca. Seni tekrar görmek güzel."

Elini tutup Elder'ın merhabasını kabul etmek yerine, İleriye doğru itti, bizi eğiminden geri çekmeye zorladı ve içeriye endişeli bir bakış atarak kapıyı arkasından kapattı. "Burada ne işiniz var? Seni görmek istemediğini biliyorsun."

Elder acı içinde içini çekti. "Biliyorum ama haberlerim var. Ona şahsen söylemem gerekiyor."

Raymond ensesini ovuşturdu. "Ben pek emin değilim-"

Kapı arkasından açıldı. "Ray, gizlenerek ne halt ediyorsun-"

Elder nefesini içine çekti, tüm dikkati annesine kilitlenmişti. "Okaasan."

"Hayır." Hırlayarak kapıyı çarpmak için hareket etti. "Git

buradan."

Daha önce Monte Carlo'da Elder'ın annesinin cevaplarını dikte etmesine izin verip onun acısına boyun eğdiği zamanların aksine, bir avucunu kapıya vurarak açık kalmasını sağladı. "Onlar öldü."

Gözleri parladı, özür dilemek ya da onu dinlemesi için ricada bulunmak için nefesini boşa harcamadı.

Annesi bembeyaz kesildi, eli hâlâ kapının üzerindeydi, dayanıksız ve gevşekti. "Ne?"

"Kade ve Otōsan'ı öldüren Chinmoku. Onlar öldü. Sonunda."

Annesi geriye doğru tökezledi ve ayakkabıları yanındaki rafa düzgünce yerleştirilmiş bir baston sandalyeye oturdu. "Sen öldürdün
onları?" Sesi aynı anda hem suçlayıcı hem de minnettardı.

Elder fuayeye doğru ilerledi ve onun önünde diz çöktü. Ona dokunmaya cesaret edemedi ama mırıldandı: "Onların intikamını alacağıma dair sana yemin ettim. Umduğumdan daha uzun sürdü ama oldu. Artık güvendesin ve beni bir daha görmeme kararına saygı duyacağım ama en başta ölmelerinin sebebi ben olsam bile sözümü tuttuğumu bilmeni istedim."

Annesi sustu, gözleri yaşlarla doldu.

Elder yaklaştı, başını eğdi ve Japonca bir şeyler fısıldadı.

Ne dediğini bilmiyordum ama annesinin yüzü nefretten kedere dönüşmüştü. Eğilip kollarını beline doladı ve gözyaşları hızla akmaya başladı,
Ön panellerinde beyaz turnalar olan koyu kırmızı elbisesinin üzerine düşüyordu. Tertemiz giyinmiş, ağarmış siyah saçlarını topuz yapmış, oğlunun önünde dağılan bir kadın.

Gözyaşları acı verici olduğu kadar iyileştirici de görünüyordu, ama kederinin derinliğinde bile Elder'a uzanmadı, onu kucaklamadı, tüm sertlikler için sırayla özür dilemedi.
Yıllar boyunca yüzüne vurduğu zalimlik.

Ama Elder'ın bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu.

Ana dilinde biraz daha fısıldayarak ayağa kalktı ve saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi.
Eşiği geçerken, saçları aynı derecede ağarmış ve şık kadife pantolonlu Raymond'un elini Elder'ın omzuna koymasıyla sıçradı. "Teşekkür ederim."

Elder dişlerini sıktı. "Beni asla affetmeyeceğini biliyorum ama en azından ailemiz artık güvende. Size şahsen söylemek zorundaydım. Yıllarca süren belirsizlik ve bize yaşattığım acılar için özür dilerim."

Raymond başını salladı. "Zaman bir şifacıdır, Miki-san. Gençtiniz. Hepimiz hata yaparız. Önemli olan hatalar değil.

bize karşı tutulacak ya da kim olduğumuzu tanımlayacak bir şey değil, onlarla nasıl başa çıktığımızdır."

Elini bırakarak gülümsedi. "Sen her şeyi aştın ve Kırılan şeyleri onarmanın ötesinde. Anneniz şu anda acısını atlatamayabilir, ancak eninde sonunda sizin onun kalan tek oğlu olduğunuzu ve hayatınızın her günü onun güvenliği için savaştığınızı görmeyi öğrenecektir. Yapıyor
seni seviyor. Muhtemelen çok fazla ve bu yüzden mesafesini koruyor."

Elder ikna olmamış bir şekilde başını salladı. "Ne olursa olsun, artık güvende olduğunu bildiğim için beni bir daha görmemesi gerektiğini kabul edebilirim." Eğildi. "Güle güle, Ojisan. Ona bu fırsatı verdiğin için teşekkür ederim. Ondan çaldığım aile."

Elder elimi tuttu ve beni evden uzaklaştırdı.

Soru sormadım ya da annesinin kollarını açıp kaçmadan önce ağlamak için zamana ihtiyacı olup olmadığını anlamak için duraksamadım.
Uzanmış ve sevgi kalbine yazılmış.

Kapıya ulaştık, sokak kaldırımı yerine şirin bahçe yolunu tercih ettik. Ön kapıyı görmeyi umarak arkama baktım. kapalı ve oğlunun kayboluşunu izleyen kederli bir dul yok.

Bunun yerine, Elder'ın annesi elini kalbinin üzerine koyarak çerçeveyi kavradığında nefesim kesildi. Gözlerini Elder'dan hiç ayırmadı ve Elder onun bakışlarıyla karşılaştığında olduğu yerde dondu kaldı.

Sonsuza kadar baktılar. Bir
ömür boyu baktılar.

Ve sonunda, onca acı ve kalp kırıklığından sonra başını salladı.

Tek bir baş sallama, basit bir selamlama. Ağırlığı, acıyı ve duygusal trajediyi yıllarca bastırmayı anlatan bir hareket.

Bir teşekkür. Bir özür. Artık hayaletlerle yaşamaya ihtiyacı olmadığının kabulü.

Elder başıyla onayladı.

Ve sonra sanki o ruh parçalayıcı ana ulaşmak için yıllarca mücadele etmemişiz gibi ayrıldık. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi

kutlamak için artık buzlar kırılmış ve nihayet çözülme başlamıştı.

Her şey çok hızlı oldu.

Bunca yolu on dakikalık bir ziyaret için gelmiştik.

Sevginin filizlenmesini ve kahkahaların atılmasını teşvik etmek için bir şeyler yapmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Burası benim yerim değildi ve müdahale ederek durumu daha da kötüleştirmek istemedim.

Elder annesinin bağışladığı şeyden memnun görünüyordu.

Ben de öyle olmalıydım.

Arabaya bindiğimizde ve Selix sürücü koltuğuna atladığında, hiç rahatlamamış olan Elder'ın yanına sokuldum.

Sanki annesinin sonunda zalimliğinin farklı bir yönünü göstermiş olmasının şokunu yaşıyormuş gibi kaskatı kesilmiş bir halde oturuyordu.

Kollarımı ortasına dolayarak boğazına bir öpücük kondurdum. "Seni sevdiğini biliyorum."

Sesim onun büyüsünü bozdu.

Beni kendine yaklaştırarak öpücüğüme karşılık verdi ve tıpkı annesine yaptığı gibi saçıma narin bir öpücük kondurdu.

"Senin sayende Pim, mutlu olmak için artık onun affına ihtiyacım yok. Artık o kadar uzun süre ayrı kaldık ki, sen yanımda olduğun sürece hayatımın geri kalanını onsuz yaşayabilirim. En azından onun güvende olduğunu ve kırdığım şeyleri düzeltmek için elimden geleni yaptığımı bilerek ölebilirim."

Aileler kırılgan yaratıklardı ve annesinin tekrar ulaşıp ulaşmayacağını ya da bu sondan memnun olup olmayacağını bilmiyordum.

Tek yapabileceğim beni istediği sürece onun yeni ailesi olmaktı.

* * * * *

O gece ya da bir sonraki gece Phantom'a dönmedik.

Bir hafta boyunca New York'u keşfettik, çeşitli restoranlarda yemek yedik, farklı otellerde kalarak şehirdeki tüm mimari tarzları ve yaşam biçimlerini tattık.

Keşifteki ilk iki gün Elder sessizdi, aklı hala annesindeydi. Daha mutlu bir kavuşma hayal etmiştim; en büyük oğlunun kollarına atlayıp bir daha asla tekrar mesafeli olmak. Elder'ın telefonu her çaldığında hâlâ bir umutla irkiliyordum; gecikmiş bir özür ya da konuşma ve paylaşma daveti olmasını umuyordum.

Ama telefon gelmedi ve iki kişi yaşamaya devam ettik. Teknik olarak üç kişi.

Selix her zaman yanımızdaydı, keşfediyor ve hem yerel halk hem de turistler hakkında iğneleyici espriler yapıyordu.

Hafta uçup gitti ve New York bize en iyisini gösterdi, ancak hareketli, canlı metropolü ne kadar sevsem de okyanusun salınımına hazır.

Şehirdeki son gecemizde Wall Street yetkilileri için ayrılmış özel bir kulüpte akşam yemeğine gittik.

Elder, geçen yılın başlarında yat siparişi veren bir müşteri tarafından davet edildi ve onu bazı yatlarla tanıştırmak istedi.

Benzer bir şey sipariş etmek isteyen arkadaşlarını nakde çevirdi.

Tıpkı Fas'ta prensle yaptığım görüşmede olduğu gibi, Elder'ın yanında gururla dinledim. zahmetsiz karizması ve becerisiyle buluşuyor, planlar üzerinde değişiklikler karalıyor ve bunları depodaki çalışanlarına tarayarak geri gönderiyor.

Fas'ın aksine, bu kez soru sorulduğunda konuştum. Bu kez, dört bin dolarlık takım elbise giyen erkeklerle ve elli bin dolarlık pırlantalar takan eşlerle sohbet edebilecek kadar kendime güveniyordum.

Artık bu dünyadan korkmuyordum - onlar sadece insanlardı ve ben Elder'la birlikteydim. Ve o bana kötü bir şey olmasına izin vermezdi.

Yeni müşterileri nazik ve kibardı ve Elder'a teslimat zaman çerçeveleri, bütçeler ve ihtiyaçlarına en uygun olacağına inandığı tavsiyeler sorulurken sohbete dahil olmamı sağladı.

Elder muazzam miktarda bir servet çalmış olabilir, ancak kendi servetini çok çalışarak, büyük bir vizyonla ve

kararlılık.

Tatlılar bittiğinde ve yemek sonrası kahveler yudumlandığında, Elder her biri yüz milyon dolar değerinde üç yeni iş almıştı.

Restorandan çıkarken Selix'in sırtına bir tokat attı. "Artık resmileşti, Selix. Borcuma birkaç taksit daha ekleyeceğim ve bunların hepsi bizim olacak."

Selix hemen, "Sizinkiler, bizimkiler değil," diye karşılık verdi.

Elder kıkırdadı ve arabanın kapısını benim için açmak üzere öne doğru yürüdü. "Bizimki. Gerekli evrakları hazırlattım bile. Son taksit ödendiği anda şirketimin yüzde ellisini size devrediyorum."

Selix çarparak durdu. "Bu bana siktir olup gitmemi söyleme şeklin mi? Artık seninle yelken açmamı istemiyor musun?" Gözleri benimkilere kaydı, benimkileri yansıttı. Belirsizlik.

Elder yine güldü. "Tabii ki hayır, sen de en az Pim kadar ailedensin. Gitmeni asla istemiyorum ama bu çalışan rolünü sürdürmeni de istemiyorum." Elder arabaya el salladı. "Arabayı kendim kullanabilirim, biliyorsun. Bunu yapabilecek personelim var."

Selix ofladı pufladı. "Yaptığım şeyi neden yaptığımı biliyorsun Prest." Yüz hatlarını gölgeleyen acı, anlamadığım mesajlar ve hikâyeler gönderiyordu. Tek bildiğim Selix'in geçmişinde kalp kırıklığı yaşadığı ve belki de Elder'a bakmanın bu yaraları yatıştırmanın bir yolu olduğuydu.

"Biliyorum ve dilerseniz bunu yapmaya devam edebilirsiniz." Elder sesini alçalttı. "Ama şirket sensiz var olamazdı. Ben de sensiz var olamazdım. Birlikte yarattığımız şeyden kendi payını almanın zamanı geldi."

"Bunu göreceğiz." Selix yine oflayıp pufladı ve sürücü koltuğuna kaydı. "Hadi eve gidelim."

"Bir daha düşündüm de." Elder elimi tutarak Arabadan indikten sonra eski dostuna gülerek baktı ve o da sinirli bir şekilde homurdandı. "Ayrılmadan önce Central Park'ta bir yürüyüş yapacağız. Bu geceyi izinli say, Selix. Git pervasız ol."

Selix itiraz edemeden Elder kapıyı çarptı ve beni avucunun içine alarak uzaklaştı.

Yanına koştum, Selix direksiyonu kavrayıp tamamen sinirli görünürken arkama baktım.

"Bu akıllıca mıydı?" Parka giden yolu geçerken Selix bize ters ters bakınca yüzümü buruşturarak sordum.

Elder kıkırdadı. "Öğrenmesinin zamanı geldi."

Sokak lambalarından ve Selix'ten uzaklaştıkça, tek başımıza yürümek beni daha çok sinirlendiriyordu. Chinmoku tarafından avlandıktan ve kaçırıldıktan sonra, temkinliliğim tam olarak en düşük ayarda değildi.

Elder'ın New York'a annesiyle arasını düzeltmek için geldiğini düşünürsek, burada geçirdiği bir hafta ona iyi gelmişti. Sokaklarda geçen hayatının hikayelerini paylaştı. İki gün boyunca yemek yemedikten sonra bir sosisli sandviç aşırdığı dükkanları gösterdi. Yeni anneler yanından geçerken çocuk arabalarından cüzdan kapma hikayeleriyle beni eğlendirdi.

Gururlu değildi ama dürüsttü ve New York sadece ziyaret edilecek bir şehir değil, geçmiş seçimlerle dolu hayalet bir kasabaydı.

Gece karanlığıyla örtülü parka adım attığımda, güzel yol ışıkları karanlığı uzaklaştırırken ve ara sıra köpek gezdirenler ya da koşucular burayı sıcak bir yer haline getirirken bile gerildim.

Elder gerginliğimi fark etti ve parmak eklemlerimi öpmek için elimi kaldırdı. "Merak etme, Pim. Ben seninle ilgileneceğim."

"Sadece o değil," diye fısıldadım. "Sadece... her şeyin bittiğine inanmak çok zor."

"Biliyorum. Ben de buna inanmakta zorlanıyorum." Omzunun üzerinden baktı. "Şu anda bile, bunun sadece bir paranoya olduğunu bilsem de izlendiğimizi hissediyorum."

Gölgelere, bakımlı patikalara ve çitlere bakarak onu taklit ettim. Sanki gözler üzerimizdeymiş gibi tenim karıncalandı.

Biri izliyor.

Bir dal kırıldı ve beni Elder'ın rahatlatıcı cüssesine yaklaştırdı. "Güvende olduğumuza emin misin?"

Bakışlarını karanlığa dikti. "Burası sadece park."

"Park mı?"

İleriye doğru yürüdü. Vücudu gevşemişti ama gözleri etrafımızdaki her şeye keskin nişancı bakışıyla bakmayı hiç bırakmamıştı. "Ağaçlar insana izlendiğini hissettiriyor." Bana yarım bir gülümseme fırlattı. "Sokaklarda yaşamak, sen sürekli takip ediliyormuşsunuz gibi hissedersiniz. Central Park da farklı değil." İçinden güldü. "Aslında, buradaki ikinci yılımda bir adamla tanıştım. Penn Everett adında bir adam. Ben bir şeyler çalmakta iyiydim ama o
göz önündeyken bile gizli kalmak."

İskelet ağaçlar ve kaldırımda şablon oluşturan minik yapraklarla ayın altında ilerlerken, "Ona ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Bir gece ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi."

Öldürüldüğü ya da tutuklandığı düşünceleri zihnimi doldurdu. Bu kadar çok insanın zor zamanlar geçirdiğini ve hepsinin benimki gibi mutlu sonla bitmediğini düşünmekten nefret ediyordum.

Omzumun üzerinden bakarken bir dal daha çıtırdadı ve beni durma noktasına getirdi. "Yemin ederim biri bizi takip ediyor."

Elder döndü, eli hala benim elimdeydi, diğer eli ise yumruğa dönüştü. Gecenin içine seslendi, "Kim var orada?"

Cevap yok.

Sokak lambalarının dokunmadığı siyah noktalara doğru ilerledi. Hafif bir hışırtı sesinin geldiği bir çalılığa ulaştığında duraksamadı. Kolunu çalılıkların arasına sokarak bir fidanın dalını salladı. "Kim-"

Yaprakların arasından minik bir şey fırladı, bacaklarıma çarptı ve korkuyla gıcırdadı.

"Aman Tanrım." Elder ileri atılıp yarışan cesedi yerden kaldırırken ben de yana sıçradım.

Kıpırdayan, korkmuş yavru köpeği havada tuttu. "Sanırım takipçimizi bulduk."

Elder onu kucaklarken yavru köpek havladı, kirli kürkü ya da minik dişleri umurunda değildi.

Çalıların içine baktım, kızgın bir anne ya da daha fazla yavru arkadaş aradım ama hiçbir şey bulamadım. Sadece çalı çırpı ve rüzgârın sürükleyip sakladığı unutulmuş çöpler vardı.

Yavru köpeğin başını nazikçe okşayarak onu sakinleştiren Elder'a doğru ilerleyerek, "Sence nereden geldi?" diye sordum.

"Muhtemelen terk edilmiş. Burada pek çok evcil hayvanla karşılaştım. Hepsi de istenmeyen hayvanlar... tıpkı burada yasadışı olarak yaşayan insanlar gibi."

Titredim. "Bu korkunç bir şey."

"İşte hayat bu." Elder yavru köpeği havaya kaldırdı, sarkık, toplu bacaklarına ve tereddütle sallanan kuyruğuna baktı. "O sadece bir it. Ya hayatta kalacak ya da kalamayacak." Köpeği tekrar yere bırakarak bana doğru geldi. "Acımasız olsa bile hayatın döngüsü."

Gözlerimi küçük köpekten alamıyordum. Özgürlüğü hissedince saldırıp ortadan kaybolmasını bekledim ama bacaklarımızın etrafını kokladı, parlak siyah gözleri biraz meraklı olmasa da
temkinli. Eğilip elimi koklamasına izin verdim. "Merhaba ufaklık." Beni yaladı.

Ve aptal kalbim için bu kadardı.

Tess evlat edinmekten bahsetmişti - bir bebeğin benim kırık bedenimden başka yollardan da gelebileceğini söylemişti. Bazen evlat edinmenin daha iyi bir seçim olduğunu ima etmişti.
Bir hayat yaratmaktan ziyade bir hayat kurtarmak.

Burada bir hayat kurtarma şansım vardı.

Bir anda kalbimde yer edinen küçük bir köpek. Eğer evlat edinme de böyle olacaksa, o zaman... belki de, sadece belki de, düşündüğüm kadar korkunç olmazdı.

Yavru köpeği yanıma çağırarak küçük yüzünü okşadım ve ellerimi karnının altından geçirip onu kollarıma aldım. Bu sefer havlamadı; sanki bu kadar kısa sürede güvenini kazanmışız gibi yakınıma sokuldu. Sanki ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi.

Elder'a dönerek, küçüğün hayatını savunmak için ağzımı açtım.

Elder kollarını kavuşturdu ve güldü. "Oh, Tanrım. O kadar hızlı, ha?"

Güldüm, omuz silktim ve yavrunun çenemi yalamasına bayıldım. "Tartışmaya gerek var mı?"

"Bir tartışma ilginç olurdu ama ne söyleyeceğinizi zaten biliyorum."

"Bu durumda..." Sırıttım. "Yapabilir miyiz?"

Neşeyle başını sallayarak çenesini ovuşturdu. "Fantom bir köpek için uygun değil, Pim."

"Fark eder mi?" Yavru köpek kıpırdanıp boynuma sokulurken kıkırdadım.

"Kahretsin, güldüğünü duymak beni aynı anda hem sertleştiriyor hem de acıtıyor." Bir adım daha yaklaştı. "Basit bir köpeğin seni bu kadar mutlu edeceğini bilseydim, seni gemiye yüklediğim anda senin için bir tane çalardım."

Başımı kaldırdım, nazik öpücüğünü kabul ettim ve titreyerek
Bakışlarında büyük bir hayranlık vardı. Köpeğe bakmadı, sadece bana baktı.

Karnım sıkıştı. Kalbim fırıl fırıl döndü. Tekrar düştüm. "Yani, onu tutabilir miyiz?"

Elder yavruyu çenesinin altından gıdıkladı ve aynı anda yanağıma bir öpücük kondurdu. "Nasıl hayır diyebilirim ki?"

"Dürüst olup hayır diyerek." Nefesimi tuttum, bu küçük yaratığın acımasız, zalim dünyada kendi başının çaresine bakmasına izin verme düşüncesi kalbimi çoktan kanatmıştı.

Elder yanağımı okşarken yüzü yumuşadı. "Söz konusu sen olduğunda her zaman dürüst olurum, Pimlico."

"Yani onu istemiyor musun?" Acımı gizlemek için elimden geleni yaptım, onu bırakmaya hazırlanmak yerine başıboş olanı daha sıkı tuttum. Elder'ın isteklerine uyacaktım ama bu çok canımı yakacaktı.

"Eğer bir deniz köpeği olacaksa, uygun bir isme ihtiyacı olacak.
Snoopy ya da Spot gibi aptalca bir şey değil."

"Gerçekten mi?!" Kollarına atladım, yavru köpeği ezdim ve Elder'ın yüzünü öpücük yağmuruna tuttum. "Ona istediğin ismi verebiliriz."

"Neden şimdiden bunun kötü bir karar olduğunu

hissediyorum?"

Onu bir öpücükle susturdum.

O gece, ailemize yeni katılan bir üyeyle birlikte New York'tan yola çıktık.

Dört ayaklı ve kuyruklu bir tane.

Büyük olasılıkla Spot olarak adlandırılacak biri.

Bölüm Otuz Bir

Yaşlı

Hayalet'e döndüğümde, annemi görmenin verdiği tuhaf bir rahatlama ve kapanış duygusu yaşadım.
Karada yaşayan bir hayvanı okyanusta giden bir gemiye getirme konusundaki belirsizlik.

İhtiyacım olan kapanış tam olarak bu değildi ama annemin hatalarımı düzeltmeye çalıştığımı kabul etmesi yeterliydi....

Şimdilik.

Ayrıca, hiçbir zaman ihtiyacım olmadığı konusunda söylediklerimde ciddiydim.

Pim'e sahip olduğum sürece başka kimseye sahip olamazdım. O benim her şeyimdi ve şimdi onu bir itle paylaşmak zorundaydım.

Ay, tehdit eden bulutların arkasında saklı kaldı
Pim yavruyu yatak odamıza taşıyıp yere bırakırken yağmur çiseliyordu. Jolfer gece yarısı yolculuğuna çıkmaya hazırlanırken armalar gıcırdıyor ve motorlar yedi günlük uykularından uyanarak uğulduyordu.

Nereye gittiğimizi sormamıştım - bu sefer güzergah onun seçimiydi. Verdiğim tek talimat Yaz aylarını takip etmek ve ziyaret etmek istedikleri yerleri bulmak için personelle bir anket düzenlemek.

Çok uzun zamandır intikam duygusuyla yelken açıyordum.

Bu sefer, gemideki herkes için eğlenmek istedim.

Pim banyoya koştu ve birkaç saniye sonra kolları temiz havlularla dolu olarak geri döndü.

Sırıtarak yatağa oturdum ve o bana bakarken gözlerimi devirdim.

Oda o zamandan beri temizlenmiş olmasına rağmen yatak odasını keşfetmeye ve kan ve kavga kokularını koklamaya çok daha fazla ilgi duyan en yeni üye için bir yatak hazırladı.

Köpek geri koşup üzerine atlarken Pim kıkırdadı. Dudaklarından hiç böyle bir ses çıktığını duymamıştım. Çok saf ve basit bir şey. Hep şanslı olmayı ummuştum.

onun bu kadar özgürce güldüğünü duymak için yeterliydi ama bunun olacağını hiç düşünmemiştim.

Bir köpek sahibi olmak hakkında ne düşünürsem düşüneyim, Pim'e başka bir iyileşme yolu sağladığı için artık o lanet pire torbasını seviyordum.

Parlıyordu ve onu kucağıma alıp sevişmek yerine arkama yaslanıp izlemek için tüm irademi kullandım.

Geçmişte yaşadığı korkuları bilmeseydim, onun masum ve kendine güvenen biri olduğunu düşünürdüm - benim gibiler için fazla lekesiz biri.

Bazen ona baktığımda kendimi çok yaşlı hissediyordum; sanki o benim saçma sapan beynime ve onunla birlikte gelen duygusal yüküme dayanamayacak kadar gençti. Ama sonra gümüş bir yara izinin parıltısını ya da ağrıyan kemiklerindeki irkilmeyi görüyordum ve onun çok şeylere dayandığını hatırlıyordum
benim yapabileceğim her şeyden daha kötü.

Bedeni bir savaşın içindeydi, ruhu olması gerekenden çok daha fazla yaşamıştı ve bu onu benden çok daha bilge ve iyi birine dönüştürmüştü.

Pim'in yıkanmasını ve sevimli afacanın yerleşmesini saatlerce izleyebilirdim ama ona olan arzum artmaya devam ediyordu.

Saplantılı beynim tek bir düşünceye takılıp kaldı.

Onunla.

Bu onun hatasıydı.

Mutluyken bu kadar seksi olmamalıydı.

Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemem gerekiyordu. Onun köpeğe karşı bu kadar tatlı ve nazik olmasını izlemek, mağara adamlarının da onu koruma ve ona bakma dürtülerini uyandırdı.

Ama yerleşirkenki sevincini de bölmek istemedim. Zıplayan ve kovalayan, karnını kaşıtmak için yanında yuvarlanan köpek. Kısa kürkü ve rastgele bir araya getirilmiş şeri ve kehribar lekeleri, en güzel şey olmadığı anlamına geliyordu, ama kesinlikle mutlu görünüyordu.

İçbükey küçük karnı da boş görünüyordu.

Zavallı şey yemek yemeyeli ne kadar oldu?

Cep telefonumu kullanarak mutfağı aradım ve bir yavru köpeğe uygun yiyecek ve taze su getirilmesini istedim.

Pim ve dört ayaklı canavarına tanışmaları için biraz daha zaman tanıyacaktım ama itin gece yarısı atıştırmalığı geldiğinde, Pim tamamen benim olmuştu.

Paylaşmayı pek sevmem.

Çok beklememize gerek kalmadı. Kapının nazikçe çalınması beni ayağa kaldırdı.

Elinde rendelenmiş tavuk ve sos dolu bir tepsi, bir sürahi su ve fazladan bir porselen kâse tutan Greta'ya gülümseyerek açmak için ilerledim.

Bana uzatırken sırıttı. "Yeni evcil hayvan, görüyorum."

"Onun gibi bir şey." Sırıttım. "İyi geceler." "Sana da."

Kapıyı kapatarak Pim'in tasarladığı havlu yatağın yanına yemek ve su koydum ve bir dahaki sefere limana vardığımızda köpek yatağı alışverişine çıkmayı aklıma not ettim. Şimdilik it güvendeydi, besleniyordu ve kendine ait bir yeri vardı.

Yani Pim tamamen benim.

Bileğinden tutarak onu yerden çektim, niyetim onu yatağa itmek ve ne istersem onu yapmaktı.
ondan memnun.

Ancak kolunu çevirdi ve elimi bıraktı. "Henüz değil."

"Henüz değil mi?" Hayal kırıklığı kabardı. "Henüz değil de ne demek?"

"Yani, senin için bir şeyim var." Havlayan ve küçücük ağzına sokabildiği kadar tavuk sokan köpeğe gülümsedi. "Bunu sana vermek istiyorum."

Nefesimin altında kıkırdadım. "Ve senin için bir şeyim var, hadi yatağa girelim."

Güldü. "Benimki gerçek, sadece seks değil."

"Sadece seks değil, ha? Benimle yatmayı çoktan bıraktın mı, Pim?"

Bakışlarını kısmıştı. "Bunun mümkün olmadığını biliyorsun."

"O zaman... bana vermen gereken şey nedir?" Yatağa bakarak bacaklarımın arasındaki ağır sızıya lanet ettim. "Sabaha kadar bekleyemez mi?"

Başını sallayarak gergin bir şekilde geri çekildi. "Hayır. Selix'ten onu benim için almasını istedim. Bir haftadır uzaktaydık ve sonra Spot'u bulduk ve o benim dikkatimi dağıttı ve şimdi de sen benim dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun ve eğer şimdi sana vermezsem, doğru şeyi yaptığımdan endişeleneceğimi biliyorum. Zaten doğru şeyi yaptığımdan endişeleniyorum."

Sinirleri gözlerinde ateş böcekleri gibi titreşiyordu. "Bir süredir

Sana göstermek için ölüyorum, El. Bunu şimdi yapmak istiyorum... yatağa gitmeden önce. Başka bir şey dikkatimi dağıtmadan önce."

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görünce kalbim sıkıştı. Onu daha önce hiç telaşlı görmemiştim ve bu bende ona korkunç şeyler yapma isteği uyandırdı.

Tanrım, onu seviyorum.

Her ne kadar ürkekliği beynimin sahiplenici kısmına hitap etse de, önceki kaygısız kızı özlemiştim. O hafif yürekli yeri bulması gerekiyordu. Onu tekrar kıkırdarken görmeye ihtiyacım vardı.

Öne doğru ilerleyerek sert bir tavır takındım ve hakimiyet kurarak onun üzerinde yükseldim. "Dur bakalım. Spot?"

Bir kahkaha attı. "Bütün bunları söylüyorum ve senin tek odaklandığın şey köpeğin adı mı?" Endişesi onu sarmaladığı gibi hızla uzaklaştı.

Kollarımı kavuşturdum ve o mutlu olduğunda kalbimin nasıl daha hızlı attığını görmezden geldim. "Köpeğe aptalca isimler koymayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Onun benekli ceketine uygun bir ceket seçmek senin hatan."

"Benekleri kimin umurunda? Kötü bir kızamık vakası geçirmiş gibi görünüyor."

"İstersen ona Kızamık diyebiliriz?" Yanağının içini ısırdı. "Measles'ın kulağa hoş gelen bir ismi var."

İnledim. "Eğer onun için gerçek bir şey istiyorsan, Slobber ya da Fleabag'e ne dersin?"

Yüzü mutlulukla parlıyordu. "Slobber işe yarayabilir."

Gülme sırası bendeydi. "O lanet köpeğe Slobber demeyeceğiz."

"Tamam, adını sen koy."

"Ben mi?"

Mutlu bir şekilde yemek yiyen yavru köpeğe bakarak başını salladı. "Şu anda biraz ürkek ama merakı onu cesur yapıyor. Spot ona yakışıyor, ama eğer ona Nemo, Neptün ya da okyanusla ilgili bir isim vermek isterseniz, o zaman anlamına gelir." Kapıya doğru döndü ve omzunun üzerinden bana baktı. Nefis parlak saçları yıldız ışığını yakalıyordu. "Bu arada ben de hediyeni almaya odaklanacağım."

Ona doğru yürürken, parmaklarımı
kolumu ona sararken çikolata saç tellerini okşadım.
"Dikkatinin dağılmasından şikayet ediyorsun ama bu konuda usta olan sensin."

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak ağzına doğru mırıldandım. "Ancak, ben de aynı derecede iyi olabilirim." Öpücüğü derinleştirdim.
Dili benimkine değerken inledi. "Yatağa gel, küçük fare. Sen bana göstermeden önce ben sana hediyemi göstereyim. senin."

Kucağımda eridi, saçlarını çektiğimde titredi, onu daha sert öpmek için boynunu geriye doğru eğdi. Sikim kalınlaştı. Mantıklı düşünmeyi kaybettim. Tek istediğim onun yatağımda olmasıydı.

Yatağa doğru dönerek onu da kendimle birlikte çektim. Nefes nefese, o da beni öptü. Lanet köpeğe Spot ismini verme konusunda kazanamamış olabilirdim ama bana bir şey vermeyi unutmasını sağladığım için kazanmıştım.

Nedenini bilmiyordum ama ondan bir hediye kabul etmek beni garip ve suçluluk dolu yapıyordu. Bana bir şeyler almasına gerek yoktu.

Bana kendisi vermişti.

İhtiyacım olan başka bir şey yoktu.

Yatak bacaklarımın arkasına çarptı. Ağır bir şekilde oturdum, ağzını benimkinin üzerinde tutarken onu kalçalarımın arasına sürükledim. Kalçalarını kavradım, onu üzerimde rahatlatmak niyetindeydim ama

Direndi, bir şekilde elimden kurtuldu ve parlak, arzu dolu gözlerini kırpıştırdı. "Neredeyse bana yine unutturuyordun."

Kızarmış dudaklarını silerek dudak büktü. "Sana göstermek istiyorum, El. Lütfen... izin ver."

Derin bir iç çekerek ve zonklayan ereksiyonumu yeniden düzenleyerek, bir pislik olmayı bıraktım. "Tamam. Sen kazandın. Ne oldu?"

Yanakları pembeleşti, endişe dolu bir kızarıklık. "Umarım doğru şeyi yapmışımdır."

Öyle olmadığını söyleyebilirim.

Bana hak ettiğimden fazlasını vermek üzereydi.

Ben daha konuşamadan, güverteye açılan sürgülü kapıya doğru koştu ve dışarıda gözden kayboldu. Yüksek bir takırtı sesi içeri süzüldü, ardından kadınsı bir küfür geldi.

"Ne oluyor be?"

Yavru köpek tavuğuna olan ilgisini kaybetti ve onun peşinden koştu. Onları takip ederken, Pim onu yakalamaya çalışırken
Neredeyse onun kadar büyük bir kutuda geziniyor.

Kalbim küt küt atıyordu.

Kutu sıradan bir kutu değildi. Çok
iyi bildiğim şekilli bir kutuydu.

Lanet olsun.

Nasıl?

"Ne yaptın, Pim?" İleriye doğru adım atarak çello kabının boynundan tuttum, ağırlığını almadan önce
onu ezdi.

Utangaç bir şekilde gözlerini kaçırdı. "Bana her şeyi verdikten sonra sana bir şey vermek istedim."

"Bunu nereden buldun ki?" Parmaklarımı saten kılıfın üzerinde gezdirmemek ya da içinde ne olduğunu görmek için mandalları açmamak için kendimi zor tuttum.

"Selix'ten ellerindekilerin en iyilerinden iki tane almasını istedim. Hangisini tercih edeceğiniz sizin seçiminiz-"

"Bekle." Parmaklarım çantanın boynuna kenetlendi. "İki mi?"

Başını salladı ve filikalardan birinin yanına sıkışmış bir gölgeyi işaret etti. "Evet. Nasıl ya da neye bakacağımı bilmiyordum." Sesi alçaldı, biraz da paniğe kapıldı. "Eskisinin yerini asla dolduramayacağımı biliyorum. Niyetim de bu değil.
hiçbir şekilde gölgeleyemez. Ben sadece... Müzik hakkında ne hissettiğini biliyorum ve benimle aynı gece senden çalınmış olmasından nefret ediyorum."

Başını kaldırdı, gözleri aşkla parlıyordu. "Beni buldun ve benim için savaştın. En azından sana müziğini geri verebilirdim. Ondan uzun süre nefret ettim. Onunla geçirdiğim her dakika her notaya ve şarkıya lanet ettim, ama seninle... sen benim o yanımı iyileştirdin ve aslında seni çalarken dinlemeyi özlüyorum."

Kutuyu duvara yaslayıp yanağını okşarken konuşamıyordum. Sırf benim için en büyük korkularından birinin üstesinden gelmiş ve sonra bir şekilde kendim için asla satın alamayacağım bir şeyi bana vermenin bir yolunu bulmuş olmasına duyduğum hayranlıkla ellerim titredi.

"Teşekkür ederim, Tasmin."

Onu öpmek için eğildiğimde nefesi kesildi.

Onu minnettarlıkla, tapınarak ve ona aşık olmanın bana acı çektirdiği diğer tüm küçük duygularla öptüm.

Elini ön koluma koyarak geri çekildi. "Onları açacak mısın? Neye benzediklerini görmek istiyorum."

Hafifçe güldüm. "Bakmadın mı?"

"Hayır. Doğru gelmedi. Onlar senin. İlk gören sen olmalısın."

"Nasıl oldu da bu yaratığa dönüştün?" Onu tekrar kendime yakın tutarak, rüzgarda uçuşan saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırdım. "Sen şimdiye kadar tanıdığım en iyi insansın.
benim olduğuna inan."

Bu kez onu tutkuyla, hayal kırıklığıyla ve tek yaptığım ona origami figürleri vermek ya da bir sözlük ve otel kaşığı çalmasını sağlamakken bana çok pahalı iki hediye almış olmasına duyduğum öfkeyle öptüm.

Geri çekilerek burnunun ucunu öptüm. "Seni hak etmiyorum. Seni asla hak etmeyeceğim."

Parayı nereden bulduğunu sormak istedim. I
ama aynı zamanda bunu nasıl yaptığını da bilmek istiyordu,
Kaba olmak ve onun bilmediği sırları araştırmak istemedim.
bana söyledi. Başlangıçta onu sırlarından arındırmaya çalışmıştım ve bakın nasıl sonuçlandı. Onu iyileştirmek yerine incittim.

Bunu bir daha yapmayacağıma söz verdim.

"Lütfen." Beni bekleyen çellolara doğru itti. "Aç onları."

Gözlerimi ondan kaçırmak fiziksel olarak acı veriyordu ama yine de istediği gibi yaptım ve ellerimi yatan çantanın üzerinde gezdirdim.
duvarda. Nefesimi tutarak mandalları açtım ve kapağı kaldırdım.

İçinde bronz parşömen, mandallar, köprü ve kuyruk çivisi ile çarpıcı bir siyah-lake çello vardı. Teller hiç çalınmamıştı; bronz yay krem kadifenin içine yerleştirilmişti.
ilk olmak için bana yalvardı.

Ben böyle muhteşem bir enstrümana aval aval bakarken Pim yanımda durdu.

Babamın bana aldığı ikinci el çello için hiçbir zaman sevgiden başka bir şey düşünmemiştim.
Bu makinenin işçiliği, çaldığım her şeyin neredeyse büyülü olacağına söz veriyordu.

Pim uzaklaştı, diğer kasaya doğru eğildi ve
dik tutmaya çalışıyordu. Spot yardım etmeye çalıştı, ellerini yaladı ve her şeyi kokladı.

Ona doğru ilerleyerek, dik durmasına yardım ettim. Yerine yerleştirdikten sonra kapağı açtım.

Nefes almayı bıraktım.

Az önce aşık olduğum siyah olanın tam zıttı yıldızların altında göz kırpıyordu. Beyaz lake gümüş parşömen ve aksanlarla parıldıyordu, yayı bir kılıç kadar zarif ve bir o kadar da ölümcüldü.

Gece ve gündüz. Kara ve deniz.

İkisi de muhteşemdi. İkisi de bir servete mal olurdu.

"Neden benim için bu kadar çok harcadın?" Yüzümü ona döndüm, kalbim davul gibi çarpıyordu.

Kendini bana doğru bastırdı, vücut ısısı sarhoş ediyor ve içindeki yangına daha fazla alev katıyor.

"Çünkü katladığın her origamiyle, verdiğin her öpücükle bana nasıl bir hediye verdiğini hiç anlamadın, beni sardığın her güvenlik. Sadece seni satın alabilirim Ama siz bana görülemeyecek ya da dokunulamayacak pek çok şey verdiniz. Bana özgürlüğümü verdin Elder Prest ve bu paranın satın alabileceğinden çok daha değerli."

Güçsüz düştüm. Dizlerim onun için titredi. "Ama görmüyor musun? Bana borcunu on kez ödedin, hayır, bir binlerce kez. Şimdiden sana borçlandım, küçük fare."

İçime girerek göğsümü öptü. "Sana borcumu asla ödeyemeyeceğim ve aramızda hiçbir borç yok. Lütfen, sadece çelloları kabul edin, beni kabul edin, minnettarlığımı kabul edin. Her şey için teşekkür etmeme izin verin."

EPİLOG

Sonsöz

Yaşlı

* * DÖRT AY SONRA * *

CENNETIN SAATLERI.

Mutluluk dolu günler. Cennet ayları.

İstediğimiz her yere yelken açarak, canımız ne isterse onu keşfederek ve elimden alınmasından korkarken isteyebileceğim her şeyin tadını çıkararak dört ay geçirdik.

Her şeyim vardı.

Çok mutluydum ama bir şey aklımı kurcalıyor, yavaş yavaş daha da ısrarcı hale geliyordu.

Hiçbir zaman iyi şeylere güvenen biri olmamıştım. Çaldığım piyango bileti için son ödememi yapmış olmam ya da Oliver Gold'un kazandığı miktarı tam olarak almış olması önemli değildi. Şirketimin yüzde ellisini Selix'e devretmiş olmamın ve onun da hak ettiğini istemeye istemeye kabul etmesinin bir önemi yoktu.

Ve her sabah uyandığımda Pim ve Spot'un yanımda güvende ve mutlu olmaları hiç önemli değildi.

Gardımı düşürdüğümde her şeyin mahvolmasına çok alışmıştım.

Ama bu hiç olmadı.

Alışkanlıklarım ara sıra içtiğim esrarla dizginleniyor, Pim de şefkatiyle beni merkezde tutuyordu. Bana iki çelloyu verdiğinden beri OKB'm bir kez daha kontrol edilebilir hale gelmişti.

Bazı günler siyah çello çalar, kederimin son demlerini müziğime dökerdim. Telleri death metal, karanlık punk ya da ikisinin acımasız bir karışımı için yaşıyordu. Bazı günler beyaz çelloyu çaldım, yeni keşfettiğim mutluluk ve sevgiyle tıngırdattım, klasik, pop ve babamın parçalarını yarattım.

gurur duyardı. Bazı günler Pim bacaklarımın arasına otururdu ve ben de ona bilmek istediği her şeyi öğretirdim, Ondan çalınan geçmişi yavaş yavaş, nota nota geri alıyor.

Birkaç hafta önce, yazı kovaladıktan sonra Fiji takımadalarına yelken açmıştık. Birbirinden güzel adalarla çevrili bu adada sabahlarımı çalışarak, öğleden sonralarımı Pim ile yüzerek, akşamlarımı ise tropik otellerde geçirdim.

Pim, küçük Spot'a sanki bir köpekten öte bir çocukmuş gibi bakmaya başlamıştı. Ben de aynı şeyi yaptığımı inkâr edemezdim, ikimiz de küçük yaratığa düşkündük.

Büyürken hiç evcil hayvanım olmamıştı ama Pim bana bir köpeğin gözünden kendini bırakmayı ve doyumsuzca yaşamayı öğretti.

Uyuklamasından oynamasına ve biz yatakta film izlerken bizimle takılmasına kadar yaptığı her şeyde sade bir neşe ve gönülden bir bağ vardı.

Pim daha yüksek sesle gülüyor, daha geniş gülümsüyordu ve bir yıl önce onu o piçin evinden kanlar içinde ve baygın bir şekilde taşıdığım zamana kıyasla çok daha hayat doluydu.

İtiraf etmeliyim ki, gemide başka bir küçük ruhun olması -her çizik ve top atışı için çok minnettar olan bir ruh, besleyici sevgimiz altında gelişen bir ruh- benim güvenmeyen kalbim, belki de sonunda mutluluğu bulmayı hak ettiğime inanıyordu.

Pim'i kaybetme korkum asla geçmeyebilirdi ama yavaş yavaş gökyüzünde kovalayan gemiler veya yeni düşmanlar aramayı bıraktım.

Zihnimin arkasındaki o tedirginlik umarım zamanla yatışır ve daha fazla mükemmellik, daha fazla mutluluk, daha fazla her şey için duyduğum açgözlülük umarım zaten sahip olduğumuz her şeyle tatmin olur.

Ben de öyle umuyordum.

Ancak bu, sızının bir arzuya dönüşmesinden önceydi.

Aniden oldu. Aniden

oldu.

Olay, dört helikopter kazası kurbanının hayatta kalma mücadelesi verdiği Yedi Kaplumbağa adasına bakarken gerçekleşti.

Pim yanımda kitap okurken başımı kaldırıp bir planı düzeltmeye çalıştım. Dalgınlıkla Spot'un en sevdiği topu getirmesi için fırlattı ve o anda içimi bir duygu yumağı kapladı.

beni sakat bıraktı.

Pençelerime battı ve beni bunun için

yalvarttı. Bütün bunlar için.

Pim ve ben, Spot ve özgürlük.

Sonsuza kadar.

Nefes

alamıyordum.

Hareket

edemiyordum.

Yanımda bu kadın olmadan hayatımın başka bir gününü hayal edemezdim.

Tek yapabildiğim onun ne kadar mükemmel olduğu, beni ne kadar mükemmel yaptığı karşısında boğulmaktı.

Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şey kazanmıştım ama korkunç bir şekilde bu yeterli değildi.

Batan güneş Pim'in çikolata rengi saçlarına dolanırken, bu dünyaya asla bir oğul ya da kız getiremeyecek olmanın acısını görmezden gelemiyordum. Daha fazlasını hayal etmeden duramıyordum. Nefretin anlamını asla bilmeyecek olan değerli bir çocuğun.

Başkalarını mutlu etmek için kullanamayacaksam servetimin ne faydası vardı?

Aile üyelerimin her birine zaten birkaç milyon vermiştim. Borçlarımı çoktan ödedim ve Selix'in

ömür boyu hazır olacaktı. Avukatımı aramış ve çok erken ölürsem servetimin Pim'e kalmasını sağlamak için vasiyetimi güncellemiştim. Aklıma gelebilecek her şeyi halletmiştim ama yine de o pastoral ve basit anda otururken... temel bir şey eksikti.

Satın alamayacağım ya da çalamayacağım bir şey.

Rüşvet veremeyeceğim ya da üretemeyeceğim bir şey.

Sadece kurtarılabilecek bir şey... Benim Pim'i, onun da Spot'u kurtardığı gibi.

Sanırım bu, karmanın üç altmışı tamamlamanın bir yoluydu - hayat döngüsü ve tüm bu saçmalıklar.

Evlat edinme.

Pim Fransa'dan ayrıldığımızdan beri bu kelimeyi ağzına almamıştı ama ben Tess'ten gelen e-postayı birkaç kez okumuş, konuyu açmak istemiş ama nasıl açacağımı bilememiştim.

O zamanlar tek istediğim Pim'in vücudunun sınırlamaları ile barışık olup olmadığını bilmekti. İlgi ve bakım ihtiyacını karşılamak için bir köpekten daha fazlasına ihtiyaç duyup duymayacağı umurumda değildi.

Ama şimdi, her şeyden çok sevdiğim kadına bakarken, kahretsin, canım yanıyordu.

Verecek çok şeyimiz olduğunu ve verecek kimsemiz olmadığını düşünmek acı veriyordu.

Dışarıda onun gibi kurtarılmaya ihtiyacı olan başkalarının olduğunu düşünmek beni öldürüyordu.

Birdenbire aç, açgözlü, kendimin ötesinde bir şey yapma şansı için düpedüz açlıktan ölüyordum. Evet, bu bencilce de bir şeydi ama nedenlerim unutulmuş olanları kurtarma arzusundan kaynaklanıyordu.

Ne kadar saçma olursa olsun bu fikirden kurtulamıyordum.

Ama bu mantıksız mı?

Mercer birçok hayır kurumunun elçileri ve hayırseverleri olduklarından bahsetmişti. Hayat kurtarma işindeydiler.

Pim'i kalbimin iyiliğinden dolayı kurtarmamıştım. Onu kurtarmıştım çünkü onda beni derinden etkileyen bir şeyler vardı. Bir yabancıyken bile onun benim bir parçam olduğunu fark etmiştim. Daha anlamadan bile diğer yarımla tanıştığımı bildiğim için içimdeki değişimi hissetmiştim.

Bencildim çünkü sadece Pim'i kurtarmıştım.

Artık kalbimde birini onu sevdiğim kadar sevecek yer kalmadığı için bir başkasını kurtarmak gibi bir güdüye sahip değildim.

Ama şimdi... şimdi kalbim şişmiş, büyümüş, yeniden sevmeye hazır boş bir mağaraya dönüşmüştü.

Bir çocuğu sevmeye hazırım.

Pim'in benimle bu olasılık hakkında konuşmamış olması, onun hazır olmadığını düşünmeme neden oldu. Hâlâ bir gün gebe kalabileceği umudunu taşıyordu.

Ben de öyle umuyordum.

Bir gün bebeğimize hamile kalacağını ummaya devam edecektim. Ama mutluluğumu asla gerçekleşmeyecek bir şeye bağlamayacaktım.

Başka yollar da vardı.

Tıpkı mutlu yollar gibi.

Bu mükemmel aile içi anda kalbim inanılmaz derecede büyüdü, genişledi, bilgeleşti.

İhtiyaç duyabileceğimiz her şeye sahiptik. Dolayısıyla, kurtarılmaya ihtiyacı olan birine ihtiyaç duyabileceği her şeyi sunabilirdik.

Aklıma üç soru geldi.

Hemen cevaplanması gereken üç yüksek sesli, iğrenç, daha fazla inkar edilemeyecek soru.

Kahretsin.

Ellerim aciliyetten titriyordu. Vücudum ihtiyaçtan titriyordu.

Chinmoku'dan sonra Mercer'ın evini temizlemek zorunda kaldığımdan beri aşırı odaklanma nöbeti geçirmemiştim ama o anda tek odaklanabildiğim şey o üç soruydu.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Bang.

Cevaplara ihtiyaç

var. Şimdi.

Planı yuvarlayarak, bir kağıda tarttım.

boş bira bardağını alıp ayağa kalktım. Pim'in üzerinde durup onu gölgemde bırakarak tutması için elimi uzattım. "Benimle yatağa gel."

Viti Levu'daki yerel bir pazardan aldığımız Spot'un lastik tavuğunu fırlatıp elini benimkine koyarken kaşları kalktı. "Patronluk taslamana bayılıyorum."

Sırıttım ve onu dikleştirdim. "O zaman içinde bulunduğum ruh haliyle beni daha da çok seveceksin."

"Ruh hali mi? Ne ruh hali?" Ben odamıza doğru yürürken bakışları yüzümde dans ediyordu. "Her şey yolunda mı?"

Ellerim daha çok titredi. Neye ihtiyacım olduğunu nasıl sorabilirdim ve ne tür cevaplar alabilirdim?

Pim'i çoğu gün kendimden daha iyi tanıyordum. Kahvesini çok sıcak sevmediğini, hindistancevizi kokusunu sevdiğini ama sütten hoşlanmadığını, gece kuşundan ziyade sabah kuşu olduğunu ve ben uyurken beni izlediğini biliyordum

Çünkü gözleri de en az geri kalanı kadar güçlü bir şekilde bana dokunuyordu.

Ama sorularımın cevaplarını bilmiyordum.

Bilmek zorundayım.

"Her şey yolunda. Sadece... sana sormam gereken birkaç şey var." Eşiği geçtiğimizde durakladı. "Ne gibi şeyler?" Onu içeri çektim. "Öğrenmek üzere olduğun şeyler."

Sonsöz

Pimlico

Yaşlı Prest ile aynı yatakta olmak savaşa gitmek gibiydi.

O benim hem kurtarıcım hem de düşmanımdı. Hınzır dili, yetenekli parmakları ve kirli ağzıyla hem yoldaşım hem de rakibimdi.

Tess ve Q'nun evinde, acı ve zevkten oluşan karmaşık bir kokteylden uzaklaştığı o zamanı düşünmeden edemiyordum.

Tess buna alt uzay demişti ve ben de denemek istedim. Altuzayla ilgili her şeyi denemeye ve benimsemeye hazırdım.
birlikte oynamak.

Ama bu gecenin eğlenceyle ya da hafif kalpli bir ilişkiyle ilgisi yoktu. Her dokunuşunda bir ağırlık vardı; tenimin karıncalanmasına ve karnımın sıkışmasına neden olan bir kadercilik.

Onunla geçirdiğim her an çok lezzetliydi, ama bu kadar yoğun olduğunda? Büyüleyiciydi.

Beni çırılçıplak soyup yere yatırdığında, bunun üç acımasız çarpışmayla topyekûn bir savaş mı yoksa iyi yerleştirilmiş üç saldırıyla düşmanca bir ele geçirme mi olacağını bilmiyordum.

Üzerime tırmanıp kalbimi hızlandıran bir kararlılıkla içimi tamamen doldurduğunda hazırlıklı değildim. Bakışlarındaki parıltı ve alnındaki ciddiyet beni endişelendiriyordu. Acımasız hamleleri ve vahşi öpücükleri beni endişelendiriyordu.

Ama endişeli ve kaygılı olsam bile
Vücudunun onun dokunuşuna tepki vermesini engelliyordu - içine, dışına, öpücüklerine ve penetrasyonuna.

Tek seçeneğim tırnaklarımı omuzlarına geçirmekti, o beni kendisiyle birlikte yukarı ve yukarı çıkarırken, vücudumu ayak parmaklarımı kıvıran bir orgazm için inşa ederken.

Birbirimizi savaş alanında kovaladık, ikimiz de yumuşak ve ikimiz de şiddetliydik, birbirimize anlamadığım bir tür

öfke besliyorduk. Bir iplik

Çözemediğim bir korku, bacaklarımı titreten ve sesimi yok eden bir belirsizlik fısıltısı.

O savaş alanında çarpıştık, birbirimize bindik, birbirimizi sürdük ve boşaldığımızda, ondan gelen parçalanmış bir inilti ve benden gelen nefessiz bir inilti ile birlikte yaptık,
uzun, kabarcıklı anlar boyunca dalgalanıyor ve düşüyor.

Ancak nefes almayı ve göz kırpmayı hatırladıktan sonra dirseklerinin üzerine çıktı, güçlü parmaklarıyla yanaklarımı kavradı ve ilk sorusunu sordu: "Deniz kıyısında yaşamayı seviyor musun?
yoksa Monte Carlo'da tepedeki evde toprak üzerinde mi yaşamak istersiniz?"

Böyle bir şey beklemiyordum.

Cevap veremedim.

Phantom'da yaşamayı seviyordum ama tepedeki evde vakit geçirmeye de karşı değildim. Kendimi ne kadar sade hissettirdiğini hâlâ hatırlıyorum. İçeri adım attığımda ne kadar sakin ve meraklı olduğumu. Anılar
Annesi sayesinde biraz kirlenmişti ama orada yaşadığımızı çok kolay hayal edebiliyordum.

İçimde bir kez daha hızla sertleşirken, beynindeki bazı kimyasallar sayesinde vücudu başka bir tura hazırlanırken onun altında kıvrandım.

"Cevap ver bana, Pimlico. Bana cevap vermen çok önemli."

Bunun neden önemli olduğunu açıklamasına gerek yoktu.

OKB'si en beklenmedik yerlerde ortaya çıktı ve bazen tamamen ortadan kayboldu.

Mercer'lardaki temizlik arızasından sonra, Spot'un neden olduğu küçük bir dağınıklık ya da karışıklık umurunda değildi. Bazı geceler çellosunu birkaç dakika çalarken, bazı geceler saatlerce çalardı. Ve bazı geceler bana sımsıkı sarılır ve başucundaki çekmecede sakladığı marihuanadan bir sigara içmeye bile ihtiyaç duymazken, bazı geceler dışarıda saatlerce sigara içerdi.

O gerçekten bir anomaliydi ve tamamen öngörülemezdi.

Parmaklarımı şakaklarındaki terli saçlarda gezdirerek elimden geldiğince dürüstçe cevap verdim. "İkisinde de yaşayabilirim. Birkaç ayımızı Fantom'da, birkaç ayımızı da orada geçiremeyeceğimiz ne malum? Gerçekten orada yaşamak zorunda mıyım?
karar verdin mi?"

Gülümsedi ve beni öptü. "Bu yeterince iyi. Ben de aynı fikirdeyim."

Sonra, sanki bu konuşma hiç olmamış gibi, beni gafil avlayarak ve etrafında kenetlenmemi sağlayarak yukarı doğru hamle yaptı.

Artık konuşmuyordu, bunu vücudu onun yerine yapıyordu.

Beni yüzüstü çevirdi ve tekrar içime girdi, her darbede beni yatağa doğru itti. Kalçaları daha sert ve hızlı bir şekilde yükselirken dişleri boynumun arkasına yapıştı.

Altına eğildim, klitorisim çarşaflara bastırdı, ısınmak ve ikinci kez iğ yapmak için lezzetli bir sürtünme buldu.

Onunla birlikte ikinci kez boşalmam pek sık olmazdı; benim bedenim onunki kadar güçlü değildi. Ama bu sefer, onun yoğunluğuyla yukarı doğru itilmiş ve kendi sorularımla yanarken, beni daha sert ısırdığında haykırdım ve
içime döküldü.

Amım onun sikini tekrar tekrar kavradı, beni kemiksiz ve ter içinde bıraktı.

Sanki her soruyu uzatmak istemiyormuş gibi, dudakları kulağıma indi, ben karnımın üzerinde onun altında sıkışmış yatarken göğsü sırtıma yapıştı.

"İkinci sorum doğrudan cevap bekliyor, Pim." Üzerime daha fazla ağırlık verdiğinde "Tamam," diye nefes aldım.

"Tamam" dedim.
Vücudunun ağırlığı sorusuna ağırlık katıyor, havayı beklentiyle elektriklendiriyor gibiydi.

Dilinin ucunu lobumun etrafında dolaştırarak, "Benimle evlenir misin?" diye mırıldandı.

Gözlerim şak diye açıldı. Tüm durgunluk gitti.

Uyanıktım, titreşiyordum ve hiç olmadığım kadar

canlıydım.

"Ne?" Eğer onun altında sıkışıp kalmasaydım
Sarsıldım ve onunla yüzleşmek için döndüm. Yüz hatlarını görmeye, bakışlarına dalmaya, bunun gerçekten ama gerçekten gerçek olup olmadığını anlamaya ihtiyacım vardı. Ama tek yapabildiğim gözyaşlarımla birlikte titremek oldu. "Ne oldu?
Az önce ne dedin sen?"

"Dedim ki..." Boynumun arkasını öptü, burnunu soktu. "Benimle evlenir misin?"

"Ciddi misin sen?"

Dişleri derime yapıştı ve keskin bir uyarıyla ısırdı. "Ölümcül. Ve hemen bir cevaba ihtiyacım var. Bana tekrar sordurtma."

Sesindeki bağlılık. Ses tonundaki en üst düzey taahhüt.

Bu gerçek.

Aylardır bir rüyada yaşadığımı ve tüm fantezilerimin tadını tek bir inanılmaz macerada çıkardığımı inkar edemezdim.
Bu fazlasıyla yeterliydi, ama bazı akşamlar, dudaklarım yatakta kilitliyken ya da denize çıplak girerken, bana sorup sormayacağını merak ediyordum.

Bir kağıt parçasına ya da isim değişikliğine ihtiyaç duymadan organik olarak gerçekleşmiş olsa bile bizi resmi olarak bir araya getirme ihtiyacı hissedip hissetmeyeceğini.

Hayatımı onunkine her şekilde bağlamıştım zaten. İstese de istemese de ruhum onundu. Bu soruya ihtiyacım yoktu ama aynı zamanda istediğim tek şeydi.

Kalçaları bir kez itildiğinde yatağın içinde eridim, siki uyandı, vücudunun mükemmel bir üçlü salınım ihtiyacı altında sertleşti.

"Benimle evlenir misin?" diye tekrar sordu, vücudu her kalp atışında şişiyordu. "Cevap ver bana. Cevap vermene ihtiyacım var.
Ben."

"Evet," diye fısıldadım yastığa, şok ve şaşkınlık içimde şimşekler çaktırıyordu.

"Seni duymadım." Tekrar itti, parmakları fısıldadığım yastığa gömüldü.

Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerindeki kara ateşe aşık olmuştum.
ve her zaman taşıdığı ezici şehvet ve sevgi haline geldi.

Eğer Elder Prest ile evlenseydim, hiçbir şey istemezdim. Asla istenmezdim. Asla incitilmeyecektim. İstediğim oydu; parası, mal varlığı, işi değil.

Sadece o.

"Evet. Evet, seninle evlenirim."

Eğildi ve ağzımı yakaladı, beni derinden öptü ve boynumu kırbaç dilini kabul etmek için eğdi. "Bunun için şükürler olsun." Kalçaları daha hızlı çalışıyor, içime doğru bir şekilde giriyordu. "Artık bunu bitirebilir ve son sorumu sorabilirim."

Ne istediği üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Teklifinden sonra cennetin en yüksek katında var oldum ve tekrar aşağıya inmek için hiçbir yolum yoktu.

Bana binmesine izin verdim, içimde hızla yükselen dikenli sıcaklıkla tükendim.

Sırt üstü yatan Elder, beni de yanında götürdü.
ön tarafına uzandı. İri elleri kalçalarımı kavradı, göğüslerim her sallanışta sallanırken bizi bir arada tuttu. Hareket ettik Aynı ritimde, nefeslerimiz çılgınca, tenimiz nemli ve üçüncü orgazm bizi bulduğunda, Elder kollarını etrafıma sardı ve çok sıkı sıktı; beni göğsüne çekerek, gitmeme asla izin vermeyecekmiş gibi bana sarıldı.

Şok dalgaları bizi dövmeyi bıraktığında, bir kez daha kulağıma sokuldu ve üçüncü sorusunu yumuşak, nazikçe, korkuyla sordu. "Biz bir hayvan evlat edindik. Bir çocuk evlat edinmeye ne dersiniz?"

Sonsöz

Yaşlı

PIM hala ölümcül.

Dik durmaya çalıştım, irkilerek ayrıldım ve
Onu kucağıma oturtup yüzümü bana dönmesini sağladım. Çıplak ve yapış yapış, en mahrem şekilde bir araya gelmiş olan Pim
Titreyen parmaklarımla yüzümü. "Ne?"

Sormamın doğru olup olmadığını bilmiyordum. Muhtemelen çok aptalca bir fikirdi. Ama bu fikre katıldığımı bilmesini istiyordum. İhtiyacımız olandan daha fazlasına sahip olduğumuzu.
Yardıma, güvenilir personele ve istemediğimiz takdirde bizi etkilemeden sayısız kişiye sunulabilecek bir yaşam tarzına sahip olduğumuzu.

Tanımadığım bir bebeğin ya da çocuğun istismara uğradığını, kaybolduğunu ve istenmediğini düşündükçe OKB'm daha da artıyordu.
adaletsizliğe ve kedere kilitlendi.

Tess Mercer haklıydı.

Bazen bir hayat kurtarmak, bir hayat yaratmaktan daha iyiydi. Ve eğer Pim, içinde var olduğunu bildiğim muazzam miktarda sevgi ve şiddetli korumayı paylaşma fikrine kalbini açabilirse, birden fazla hayat kurtarma yeteneğine sahiptik.

Ensesini kavrayarak alnını kendiminkine değdirdim. "Hayır diyebilirsin, küçük fare. Diyebilirsin-"

"Evet." Kollarını boynuma dolayarak beni kendine yakın tuttu. Büyüleyici yeşil ela gözlerinden süzülen yaşlar kalbimi boğdu ve kalın kalın yutkunmama neden oldu. "Cevabım evet."

Sesinde sakladığı hıçkırık beni kırdı. Onu öptüm, gözyaşlarını yalayarak uzaklaştırdım. "Gerçekten mi?"

Geri çekildi, yanaklarından aşağı daha fazla nem süzülüyordu. "Bir gün bir mucize olup hamile kalabileceğim umudundan asla vazgeçmeyeceğim, ama bunu düşünüyordum,
Ben de öyle. Daha genciz, o kadar uzun süredir birlikte değiliz ama içten içe bunun doğru olduğunu biliyorum."

Başımı salladım, tüm varlığı en saf sevgiyle aydınlanırken tekrar yutkundum. "Mercer ile temasa geçeceğim. Bakalım uygun muyuz?"

Gülümsedi. "Sanırım hak kazanacağız." Pim üzerimden kalktı, yataktan kalkarken elimi tutup çekti. "Gel benimle duş al. Sonra e-postayı birlikte yazabiliriz."

Bu kadını hiçbir şeyden mahrum edemezdim ve yere doğru kaydım, yatağın altından fırlayıp sahte bir hırıltıyla bileğime saldıran Spot'u kıl payı kaçırdım.

Birlikte duş almak hızlı kalp atışlarımı sakinleştirdi ve karnımdaki ani sinirleri yatıştırdı.

Kurulandıktan sonra dizüstü bilgisayarı alıp çıplak bir şekilde yatağa girdiğimizde, yeni bir belge açarken parmaklarım titriyordu.

Pim bir anda benimle evlenmeyi kabul etmiş, soyadımı almayı, sahip olduğum her şeyi paylaşmayı ve hem kağıt üzerinde hem de kalben ailem olmayı geri dönülmez bir şekilde kabul etmişti. Sadece
kendini bana vermişti, ama aynı zamanda
İkinci bir şansa ihtiyacı olan birine anne olmak.

Tıpkı onun gibi kurtulmuş biri. Onu zaten
karım olarak görüyordum.

Bu nedenle, dünyamızı ve bir başkasının dünyasını değiştirmeye hazır e-postayı yazarken, mesajı elimden gelen tek şekilde imzaladım:

Bir hayat kurtarmaya
hazırız. Herhangi bir
hayatı.
Elder ve Tasmin Prest.

GENIŞLETILMIŞ EPILOG

Genişletilmiş Epilog

Pimlico

* * IKI AY SONRA * *

MONTE CARLO.

Aşık olduğum, aşktan uzaklaştığım ve tutuklandığım şehir.

Elder Prest, nişanlım, hayatımın aşkı, ölüm bizi ayırana kadar hastalıkta ve sağlıkta kendimi bağladığım adam sayesinde hayatımın gerçekten yeniden başladığı şehir.

Birbirimize bakarken Elder elimi tuttu. Onun siyah gözleri benim yeşil elamdaydı.

Birkaç gün önce gelmiştik ve
Okyanusa bakan bir tepeye tünemiş, Asya aksanları ve Akdeniz rahatlığı ile çarpıcı ev Elder
çok sevdim.

Selix evlilik cüzdanını ayarlamamıza yardım etmişti ve bir gün önce Elder için sade bir takım elbise ve benim için de sade beyaz bir sundress almak üzere alışverişe gitmiştik.

Elder ailesine kabul etmelerini beklemeden davetiyeler göndermişti ama ilk kez bu durum içini kemirmemiş ya da mutluluğundan bir şey çalmamıştı. Kaybettiklerinin yanı sıra kazandıklarını da kabullenmişti.

Göz temasını kesip şahitlerimizin durduğu tarafa bakmaya cesaret edebilseydim, Elder'ın sağdıcı olarak Selix'i ve baş nedimem olarak da Hayalet'in tatlı hizmetçisi Louise'i görürdüm.

Sihirli kelimeleri söyledikten sonra evlilik cüzdanını imzalayacak iki şahit.

Tek istediğimiz buydu.

Sadece biz.

Yetersiz bir şekilde dekore edilmiş sulh yargıcı ofisinde Monako bayrağı ve bazı resmi görünümlü pankartlar vardı. Çiçek yoktu. Çelenk yok.

Önemli değildi.

Dünyadaki en güzel yer olabilirdi ve ben fark etmezdim.

Tek umursadığım oydu.

Olacak kocam.

Sulh hâkimi sorarken Elder parmaklarımı sıktı: "Ve siz, Elder Miki Prest, Tasmin Pimlico Blythe'ı yasal eşiniz olarak kabul ediyor musunuz? İkiniz de yaşadığınız sürece beslemek, korumak ve tapmak için?"

Elder gülümserken tüylerim diken diken oldu. "Evet." Biraz dönerek elini Selix'e uzattı.
avucuna daha önce hiç görmediğim bir yüzük yerleştirdi. Sol elimin parmaklarını açarak sade bir altın alyansla birlikte parmağıma taktı. Evlilik ve nişan yüzüklerim tek seferde takıldı.

Gözyaşları hemen pırıl pırıl elmasları camlaştırdı ve görüşümde gökkuşakları oluşturdu. Parlak kesim
basit, elmas büyük ve kusursuzun ötesindeydi. Sanki hep bana aitmiş gibi parmağımda duruyordu.

Elder eğilerek fısıldadı, "Jethro Hawk'a elmaslarından birini daha verdirdim. Bence sana çok yakıştılar." Boğazını temizleyip bizi evlendiren beyefendiye bir kez daha bakarken başparmağını kuruşlu bileziğimin üzerinde gezdirdi.

Sulh hâkimi bana döndü ve biraz değiştirilmiş aynı soruyu sordu. "Peki sen, Tasmin
Pimlico Blythe, Yaşlı Miki Prest'i yasal kocan olarak kabul ediyor musun? İkiniz de yaşadığınız sürece tapmak, beslemek ve sevmek için?"

Başımı salladım, kalbim güzel çiçeklerle süslenmişti ve tüm gücüyle başını sallıyordu. "Seviyorum."

Louise öne doğru eğildi ve Monte Carlo'da yeni yaptırdığım bir yüzüğü bana uzattı. Elder'ın parmak ölçüsünü bir hafta boyunca çizdiği yat çizimlerini izleyerek belirlemiştim.

Daha önce. Ölçüleri aldıktan sonra, Selix'i başka bir ayak işine gönderdim ve kuyumcuya kimden alışveriş yaptığımı söyledim.
doğru bedeni yapmak için.

Parmağına takıp üzerindeki yazıyı yüksek sesle okuduğumda kalın altın parıldadı. "Yaptığından daha fazlasını
Beni sev. Beni kurtardın."

Elder elimi öyle sıkı tuttu ki canımı acıttı.

Sulh hâkimi dosyasını kapatıp önünde tuttu. "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

İhtiyaçlarının zorlamasından kaçınmak için Elder'ın beni tatlı tatlı gagalamasını bekledim. Bundan sonra yatağa atlayamazdık. Katılmamız gereken başka bir randevumuz vardı.

Aynı derecede
önemli. Aynı
derecede hayati.

Ancak, kendini bana doğru fırlattı, beni kucakladı ve şiddetle öptü.

Ben öpüşürken Selix ve Louise'den alkışlar geldi. kocası geri döndü, ilk kez bu kadar şiddetli, bu kadar şiddetli.

* * * * *

"Hazır mısın?"

Siyah şehir arabasından inip buluşmak üzere sözleştiğimiz otele doğru ilerlerken Elder'ın elini sıkıca tuttum.

"Hiç de değil." Güldüm, sinirlerimi gizlemek için elimden geleni yaptım. Daha yeni evlenmiştik.

Bir bebek için zaman çizelgesi normalde birkaç yıl daha sürer, birkaç dakika değil.

Tess ve Q ile bir hayat kurtarma konusunda mesajlaşmamızın üzerinden iki ay geçmişti ve bu süre zarfında büyük bir sevinçle mutlak dehşet arasında gidip gelmiştim. Bu kararın sorumluluğu beni gecenin bir vakti tam bir panik atakla uyandırmış, ancak Elder beni sakinleştirmiş ve bana bir şans vermişti.

Zaten çok bağlı olduğumuz bir şeye sahip olmama düşüncesi.

Zavallı Spot duygularımın neden bir uçtan diğerine sıçradığını anlamıyordu. Sadece Elder biliyordu çünkü o da aynı şekilde hissediyordu. Birçok geceyi karanlıkta konuşarak, doğru şeyi yapıp yapmadığımızı merak ederek, her sonucu tartışarak, her senaryoyu test ederek geçirdik.

Ama her şey birbirimize duyduğumuz sevgiye bağlıydı. İçinde bulunduğumuz kutsanmış durum ve yaratmayı arzuladığımız aile.

Elder beni kendine yaklaştırdı, kolunu bana doladı. Altın alyansı parlak güneş ışığında göz kırpıyordu,
Tıpkı parmağımdaki kusursuz elmasın beni ona bağladığı gibi onu da bana sonsuza dek bağladı.

Bunu yapabiliriz.

Bunu yapıyoruz.

"Eğer velet çirkinleşirse ve fikrini değiştirirsen motoru her zaman çalışır durumda tutabilirim." Selix omzuyla Elder'ı dürterek son derece ağır bir durumu hafifletti.

Elder kuru bir sesle, "Ha ha," dedi.

Hepimiz hala düğün kıyafetlerimizi giyiyorduk - Fiji'de ve diğer ülkelerde yaşarken aylardır giydiğimizden daha fazla giyinmiştik.
Pasifik adaları.

Ne zaman yakında gelecek olan kaçak yolcudan bahsetsek Selix'i izlerdim. Çocuklardan bahsedildiğinde yüzü kapanır, taşıdığı acının bir şekilde bununla ilgili olduğunu ima ederdi.

Henüz ona ne olduğunu soracak kadar cesaretim ya da burnumu sokacak kadar merakım yoktu ama bir çocuğun hayatını kurtarmanın bir şekilde onu da kurtaracağını umuyordum.

Bu evlat edinme belgesinde benim ve Elder'ın adı yazıyor olabilir ama çocuk bizden çok daha fazlasını kazanacaktı. Kaptanları amcaları, kaptanları oyun arkadaşları olan, zaten birbirine sıkı sıkıya bağlı, harika bir aileye adım atacaklar.

Otelin lobisine girdikten sonra Tess'in e-postasında gönderdiği talimatları izleyerek asansöre bindik ve otuz altıncı kata çıktık.

Selix arkamızda kaldı, bize sessizce destek verdi ama hayatımızı değiştirecek bu kararın yükünü taşımamıza izin verdi.

Doğru oda numarasını bulan Elder derin bir nefes aldı, beni kendine yaklaştırdı ve kapıyı çaldı.

Kol kilitlenip kapı açılmadan önce içeriden ayak sesleri geliyordu.

"Pim. Elder. Seni tekrar görmek ne güzel." Tess gülümsedi ve kucağına adım atmam için kollarını açtı.

Chinmoku'nun kan gölüne dönmesinden sonra uzaklaştığından beri onu görmemiştim ama sanki daha dünmüş gibi geliyordu.

Elder'a kısa bir bakış attıktan sonra kollarını onunkilerle değiştirdim, hâlâ sarsılmış ve şaşırmış bir haldeydim, bir günde eş ve yakında anne olacağıma inanamıyordum. "Merhaba, Tess."

"Gelebilmene çok sevindim." Kenara çekilmeden önce beni iki yanağımdan öptü. "Lütfen, içeri gelin."

Elder onun karşılamasını kabul etti ve Q'nun elleri cebinde göründüğü odaya doğru baktı. "Bonjour."

"Merhaba." Elder karşılığında başını salladı.

Onlara bugün evlendiğimizi söylememiştik. Söylemedik. Onları düğünümüzde istemediğimiz için değil, sadece ikimiz için son bir şey istediğimiz için.

Artık ebeveyndik. Ama evliliğimiz bizim evliliğimizdi.

"Gel," dedi Tess, Q'ya doğru ilerledi ve arkasında saklanan küçük bir siluete elini uzattı. "Bırak beni Seni Aria ile tanıştırayım."

Küçük bir kız Q'nun bacaklarının arasından çıkıp bizi temkinli bir şekilde izlerken kalbim korku ve sevinç karışımıyla kanayarak tellerle sarıldı. Konuşmadı, ama Tess bizi bu konuda uyardı.

Bu küçük kız, hamile kadınları sadist sapıklara açık artırmayla satan bir insan tacirinin elinden kurtarılmıştı. Zamanında satılmayan kadınlar bebeklerini aşırı kalabalık

Diğer hamile kadınlarla birlikte yatak odaları, bebeklerinin zihinlerinin çevrelerinden gelen kötülüklerle bükülmesini önlemek ve onları korumak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Q örgütü dağıtmış ve çocukların ve annelerinin çoğunu yeniden evlendirmeyi başarmıştı - ya Annenin isteğine bağlı olarak birlikte ya da ayrı. Aria en zor olanıydı çünkü henüz konuşmamıştı. Annesi gözleri önünde öldürülmüştü ve aileler neşeli, mutlu bir çocuk istiyorlardı ve sessizliğin bir koruma olarak sağlayabileceği psikolojik derinliği anlayamıyorlardı.

Ama ben
yaptım.
Elder
yaptı.

Ya sessiz bir çocukla yaşamaya ya da bir gün tıpkı benim gibi sesine, kendine, çevresine güvenip bu güvenlik ağından vazgeçip yaşayana kadar onu beslemeye hazırdık.

"Merhaba, Aria." Onun hizasına eğildim, beyaz saçlarını inceledim.
sarı saçları ve pembe yanakları vardı. Buz mavisi gözleri ürkütücü bir şekilde dört yaşındaki bedeninden çok daha yaşlı görünüyordu. Yaşına göre çok zayıf olan ve büyük beden erkek kıyafetlerini güzel elbiseler giymeye tercih eden bu kız, tanımak için sabırsızlandığım bir muammaydı.

Elder yanıma geldi, denge için parmak uçlarıyla halıyı kazarak kalçalarının üzerinde dengede duruyordu. "Merhaba,
ufaklık."

Aria geri çekildi ve bize şüpheyle baktı. Bunu kişisel olarak algılamadık.

Tess bizi ilk dönem için iyi bir şekilde hazırlamıştı ve Aria'yı yavaş yavaş tanımak için önümüzdeki birkaç gün boyunca aynı otele yerleşmiştik, böylece Aria başka bir dünyadan koparılmış gibi hissetmeyecekti.

O öğleden sonra kollarımıza atladığını ve korkusunu yendiğini söylemek isterim.

Bir sonraki kahvaltıda, oda servisi için süitimizde buluştuğumuzda, ne kadar çok şey istediğimizi anladığını söylemek isterim.

onunla ilgilenmek istedi ve artık sarılmak için çok uzakta durmadı.

Ebeveynliğe adım atmamızın, evlilik törenimizdeki bağlayıcı kelimeleri söylemek kadar kolay olduğunu söylemek isterdim.

Ama öyle değildi.

Bizi çalıştırdı.

Denememizi

sağladı.

Onu zaten kelimelerin tarif edemeyeceği kadar çok sevdiğimizi fark etmemizi sağladı.

Sondan ikinci gün Elder'la birlikte Tess ve Q'nun süitindeki kanepede oturup bir kokteyl içerken ve Elder'ın işini tartışırken Aria'nın nihayet kendi isteğiyle bana doğru gelmesini çok daha değerli kılan da buydu.

Ona aldığımız Lego bloklarını bıraktı ve isteyerek yaklaştı. Ben el sallarken ama konuşmazken gözleri boğazıma kilitlendi. Dudaklarımın neden hareket etmediğine şaşırmış gibi başını eğdi.

Sese bu kadar odaklanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ve sessizlikle rahat olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyordum. Şimdi, sessizliği tercih etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım çünkü
Elimde kalan tek güç buydu ve uzun zamandır ilk kez otelin kırtasiye malzemelerini aşırdım ve yazmaya koyuldum
ses yerine.

Ona yaklaşmasını işaret ettim.

Oturduğum sandalyeye doğru ilerlerken, çemberin içinde bir sopa-adam, sopa-kadın ve sopa-kız olan bir daire çizerken gözlerini kağıttan ayırmadı.

Ben yavaşça dış tarafa daha fazla sopalı adam, yabalı adamlar ve kötü çizilmiş silahlar çizerken o minik parmağıyla resmi takip etti. Dört yaşındaki hiçbir çocuğun tanımaması gereken şeylerdi ama o tanıyordu.

Geri çekilerek başını salladı ve suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı.

Elimi kaldırdım ve çemberin etrafına daha fazla çizgi çizerken ona tekrar yaklaşmasını söyledim.

Dışarıdaki kötü adamlardan aileyi sopa, sonra Elder ve beni ve sonra onu işaret etti.

Birkaç saniye sürdü, yüzü anlayışla düzelene kadar buruştu.

Kimseye yazmaya hazır olmayabilir ama çizimleri anlayabiliyordu (ne kadar kötü olursa olsun) ve mesajımı anladı.

Onu koruyacağımızı. Onun

olduğumuzu.

Tek yapması gereken bize güvenmekti ve biz de bu güveni bir daha asla ama asla boşa çıkarmayacaktık.

Genişletilmiş Epilog

Yaşlı

Tess ve Q Fransa'ya döndükten sonra otelde bir hafta daha kaldık.

Aria'yı bu kadar erken taşıyarak onu üzmek istemedik - hazır olana kadar değil.

Pim bir şekilde imkansızı başarmış ve küçük kızın güvenini kazanmıştı.

Düzenli olarak saatlerce oturup saçma sapan resimler çiziyorlardı, bu da Pim'in başını sallayıp Aria'nın istediği bir şeyi almasına ya da Aria'nın tereddütle gülümsemesine neden oluyordu.

Yaklaşmama izin verdi ve bir akşam yemekte ürkmeden yanıma oturdu ve ikinci haftanın sonunda, Pim'den hevesle kucak istedi ve karşılığında Pim'e sarıldığımda geri çekilmedi.

Sonunda onu Monte Carlo'daki evimize geri götürmeye karar verdiğimizde, çiçek açtı.

Bahçeler onun en sevdiği yer haline geldi ve Pim inanılmaz bir anne olacağını tahmin ettiğimde beni haklı çıkardı. Kalbim bir şekilde bu iki kıza da aşık olmaya devam etti ve hayatımda ilk kez OKB'm
sadece oturup yeni ailemi seyretmek lehine soldu.

Tepede yaşarken birkaç ay geçti ve okyanusa geri dönmek için kaşınmaya başladım.

Bir gece, Pim Aria'yı yatağına yatırdıktan sonra, bizimkilerden tam teşekküllü bir kahkaha koparmayı başarmıştık.
kurtarılan kızı, yatağına iyice sokuldu. "Hayalete geri dönelim, El. Okyanusu özlüyorum. Aria'ya yazın dalgaların peşinde koşmanın ne kadar mükemmel olduğunu göstermek istiyorum."

Sevdiğim şeyi benimsemiş olması ve benim için olduğu kadar onun için de önemli hale getirmesi, onu sıkıca kavramamı ve öpmemi sağladı.

Aptal bir denizaltı sayesinde Aria'ya denizin altındaki hayatı gösterebilme ve onun oyuncakları parçalamasını

izleyebilme fikri

Yıllardır açılmamış, sadece birilerinin onlarla oynamasını bekleyen bu kitaplar içimi sevinçle doldurdu.

Gecenin çoğunu uyumak yerine sevişerek geçirdik ama ertesi gün Jolfer'e Phantom'u bir sonraki yolculuğuna hazırlamasını söylerken yorgunluğumu kucakladım.

Geçen ay, Alrik'in inşa etmem için beni görevlendirdiği gemi tamamlanmıştı ve anahtarları Pim'e rahatlama ve tiksinti karışımı bir duyguyla sunmuştum. Hammerhead onu geçmişine bağlayan son şeydi. Sahip olduğum her şeyin yarısına sahip olduğu için artık onu işletebilecek parası vardı ama yatı kabul etmek yerine bir kurye çantası ve annemin New York'taki adresini istedi.

O gece, beni affeden ama yine de mesafesini koruyan kadına bir mektup yazdı, anahtarları ve tertemiz yatın fotoğraflarını mühürledi, sonra da postaladı.

Ne dediğini okumama asla izin vermedi ama tepedeki evden ayrıldığımız ve Aria'yı alışverişe götürdüğümüz sabah
Monte Carlo'daki mağazalardan son dakika ihtiyaçlarımı alırken hiç beklemediğim bir telefon aldım.

Annem Pim'in ona verdiği hediyeyi kabul etti.

Beni kabul etti.

Yeni torununu sordu ve bir tatil için bir yerde buluşup buluşamayacağımızı sordu, hepimiz sonunda lekeli geçmiş yerine bu yeni gelecekte yaşamayı öğrenebilirdik.

Pim'in bana bir kez daha bu kadar paha biçilmez bir şey verdiğine inanamıyordum ve damarlarıma korku dolmuştu. bir şeyler ters gidecekti. Aria'nın denizden nefret edeceğinden, bahçesini özleyeceğinden, benimle asla konuşmayacağından ya da bana güvenmeyeceğinden korktum.

Ama güvertede bir aile olarak durduğumuzda, Jolfer kornaya bastığında ve Hayalet uzun uykusundan uyandığında, Aria karada görmediğim bir şekilde aydınlandı.

Kızım, hayallerimin kızı ve kalbimin bekçisi, elimi tuttuğunda mutlak sevinçten neredeyse ölüyordum ve

beni kendi seviyesine çekti.

Korkuluklarda durup Monte Carlo'nun gözden kayboluşunu seyretmek üzere uzaklaşmadan önce yanağıma bir öpücük kondurduğunda nefesim kesildi.

Pim beni suskun buldu, şok içinde yanağımı ovuşturuyordum. "Seninle konuştu mu?" diye sordu yumuşak bir sesle.

ve parmak eklemlerimi öptü.

Evimi, karımı, ailemi inceliyordum.

etrafında döndü ve dudaklarını öptü. "O da senin sessiz olduğun zamanlardaki gibi yüksek sesle konuşuyor, küçük fare. Bir gün sesini kullanabilir, ama o gün hiç gelmezse, onu gayet iyi anlayabiliriz."

Pim öpücüğüme karşılık verdi, şehrin kayboluşunu izleme ve batan güneşin altında bir içkinin tadını çıkarma düşüncelerinin özel bir yatak odası lehine solmasını sağlayan bir sıcaklık katmanı ekledi.

Aria niyetimi duymuş ve annesini çalmamı onaylamamış olmalıydı. Spot'la birlikte koşarak

küçük pembe dili dışarıda onu kovalarken, ikimizin de elini tuttu ve el sallamak için bizi korkuluklara sürükledi

Tepedeki evimize elveda.

Özgürdük.

Güvendeydik.

Biz bir aileydik ve dünyadaki en paha biçilmez şeylerden ikisine sahip olduğum için hiçbir kuruşa ya da dolara ihtiyacım yoktu.

Resmen yaşayan en zengin piçtim.

* * * * *

O gece, Pim Aria'yı uyuttuktan sonra duş alırken, Mercer'dan gelen e-postayı bulmak için hızlıca e-postalarımı kontrol ettim.

Kalbimi çırptıran ve geleceğimi çözen bir şey.

Kimden: Q

Mercer'e: E

Prest

Konu: Kurtardığınız küçük hayat nasıl?

Bonsoir, Prest,

Bir başkasını kurtarmaya hazır mısınız?

Pim banyonun kapısını açıp arkasında kıvrılan buharla bana doğru yürürken
Korkmuş tenime değen çikolata saçlarım ıslanmıştı, dizüstü bilgisayarı kapattım ve karımı kollarıma aldım.

Mercer'ın aileye ihtiyacı olan bir çocuğu daha vardı ve benim de yüzlerce boş odası olan bir teknem vardı.

Havlusunu açıp göğüslerini avuçlamadan önce kirpiklerine ve dudaklarına öpücükler kondurdum.

İnledi ve bana sıkıca sarıldı.

"Seni seviyorum, Tasmin."

"Seni seviyorum, El."

Onu derinden öptüm, aşağıya doğru sürükledim ve sırt üstü yatırdım. Dillerimiz birbirine dolanırken, bileklerini kavradım ve başının üzerine yerleştirdim.

Gülümsedi, boğucu ve karanlık, niyetimin ne olduğunu bildiğine inanıyordu.

Ama önce aklımda başka bir şey vardı.

Son derece acil bir şey.

Dudaklarımı boğazında gezdirerek fısıldadım, "Sana sormak istediğim başka bir soru var, karıcığım. Çok ama çok önemli bir soru."

Son Sonsöz

Pimlico

SEVGİLİ KİMSE,

Sana yazmayalı uzun zaman oldu. Umarım sakıncası yoktur.

Sanırım seninle yaşarken, seni severken ve seni her gün görürken yazmama gerek yok. Seni görüyorum.
en inanılmaz baba oldun. Sana tanık oluyorum.
en özverili, en harika adam oldun. Ve ben seni her gün süper yıldız kocam olarak seveceğim.

Bana özlediğim her şeyi verdin.

Bana sahip olabileceğimi bilmediğim her şeyi verdin.

Bunu bilmiyorsun ama annemle telefonda konuştuğumda ona benim için yaptığın her küçük şeyi anlatıyorum. Çelloyu ne kadar harika çaldığını anlatıp onu eğlendiriyorum,
ve bir zamanlar beni rahatsız eden şarkıları Aria'ya nasıl öğrettiğini anlatıyorum. Küçük siyah saçlı kızımız Rosie'ye ve onun tuhaflıklarına karşı ne kadar sabırlı olduğunu anlatıyorum.
yatın etrafına yiyecek saklıyor, bir daha asla aç kalmayacağına ikna olamıyor. Ve yeni oğlumuz James için ne kadar harika bir rol model olduğunu anlata anlata bitiremiyorum.

Aria'nın sessizliğini bozmak ve Phantom'a yeni kardeşini karşılamak için James'in geldiği günü seçmesi çok komik. Ailemizin bu kadar zahmetsiz çalışması komik.
denizleri keşfetmek, çocuklarımıza hayat dersleri vermek ve önceki dünyalarından gelen her eziyette onların yanında olmak.

Sen tüm bunların işe yaramasını sağlayan yapıştırıcısın. Sen Selix'in sonunda kederinden kurtulmak, boşluğunu doldurmak ve yeniden yaşamaya başlamak için ihtiyaç duyduğu en iyi arkadaşsın. Hayatta olmamın ve bu mükemmel fantezide yaşamamın sebebi sensin.

İtiraf edecek başka bir şeyim yok. Hiçbir şeyim yok.

itiraf edilecek panik atak yok. Yenik düşecek kabuslar yok ve

Hepsi senin yüzünden.

Yıllardır sadece kocam ve çocuklarımızın babası değil, aynı zamanda koruyucum ve en iyi arkadaşım oldun. Sana verebileceğimden çok daha fazlasını borçluyum ve eğer düşüncelerim için bana bir kuruş uzattığın o ilk buluşmaya geri dönebilseydim, onu alır, gözlerinin içine bakar ve cesurca konuşurdum.

Düşüncelerimin paha biçilemez olduğunu söyleyebilirim çünkü onlar hepinizsiniz.

Hayatımın kutsanmış olduğunu söyleyebilirim çünkü onu sizinle paylaşıyorum.

Çocuklarımız farklı insanlardan doğmuş ve incinmenin nasıl bir şey olduğunu ilk elden öğrenmiş olabilirler, ama artık onlar bizim. Kanları bizim kanımız. Onların geleceği bizim. Ve karşılığında, biz de onlarınız.

Seni seviyorum, Hiç Kimse.

Seni her zaman seveceğim.

İlk harflerimi kabul ettiğiniz ve ilk kelimemi beklediğiniz için teşekkür ederim.

Benimle evlendiğin ve bir hayalimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim.

Beni bulduğun, kurtardığın, iyileştirdiğin için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim.

Sonsuza dek seninim,

Tasmin Prest

-SON -

Jethro Hawk'ın borçlar ve elmaslar hakkındaki hikayesini okuyun
Debt Inheritance'ı ÜCRETSİZ İndirin

Q Mercer'in köleler ve sırlar hakkındaki hikayesini okuyun
Tess'in Gözyaşları'nı ÜCRETSİZ İndirin

Galloway'in Fiji'de ıssız bir adada hayatta kalma hikayesini okuyun
Görünmeyen Mesajları İndirin

Pepper'ın yakında YEPYENİ BİR YAYINI çıkacak
Vücut Ressamı'nı Goodreads'e Ekle

Bonus Sahneler, silinmiş sahneler ve satış bilgileri için bültenine kaydolun
Pepper'in Bülteni

Ya da onu web sitesinden takip edin

Pepper Winters

www.pepperwinters.com

The Body Painter için Teaser

2018'de Geliyor

Déjà vu beni her iki taraftan da dövdü.

Justin hâlâ beni bırakmamıştı ve bu durum rahatsızlık noktasını geçip sinir bozucu bir hal almıştı. Kibarca güldüm ve kucağından uzaklaşmak için yana doğru kaydım.

Gilbert'ın bakışları benimkilere kaydı, sonra tekrar pencereden dışarı baktı.

Diğer iki adam sessiz kalarak sahneyi Justin'e bıraktılar. Ne kadar garipti, aradan onca yıl geçmişti ama bu odada sadece birkaç dakika geçmiş gibi görünüyordu.

Justin.

Eski

sevgili

m.

Gilbert.

Düşmanım.

Çıkış Tarihi Açıklanacak Kapak ve

Tanıtım Yazısı Yakında Açıklanacak

İlk alan olmak için buradan kaydolun: **Pepper'in Bülteni**

Rafınıza eklemek için Goodreads'e gidin: **Vücut Ressamı**

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bu kitap hakkında fikir veren beta okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Kıdemli okuyucularıma: Tamicka, Melissa, Melissa, Yaya ve Vickie TEŞEKKÜRLER. Dürüst olmak için harcadığınız zamanın ve nezaketinizin karşılığını asla ödeyemeyeceğim.
ve yardımsever.

Bu kitabı yazmanın kolay olmadığını itiraf etmeliyim. Sonlardan hoşlanmıyorum, ki bunu itiraf etmek garip. Onları yazmayı, bildiğim karanlık unsurlardan daha zor buluyorum. Hikayenin hakkını verip vermediğimi asla bilemiyorum. Yarım kalmış işleri tamamlayamadığım için paniğe kapılıyorum ya da kitabın sonu
okuyucunun beklentisi. Umarım en azından kabul edilebilir bir sonuç vermişimdir ve bu kitabın daha güçlü olmasına yardımcı olan dört yeni beta okuyucusuna teşekkür etmek istiyorum: Julia, Heather, Smruti ve Kelsey. Beni zorladığınız ve nazik, harika eleştirileriniz için teşekkür ederim.

Sosyal Kelebek'i işlettiği ve blog turları ile pazarlamaya yardımcı olduğu için Nina'ya teşekkür ederim.

Selena'ya gruplarımı yönettiği ve böylesine sadık bir destekçi olduğu için teşekkür ederim.

Dolar Serisi dünyasının derinliklerindeyken uzun saatler boyunca onu görmezden gelmeme izin verdiği için kocama teşekkür ederim.

Ve bir kez daha benimle bu yolculuğa çıktığınız için siz okuyuculara teşekkür ederim. Size söz verebilirim ki Sırada oldukça büyük bir şey var ve bunu duyurmak için ÇOK heyecanlıyım.

İnternette ve at dünyasında tanıştığım tüm arkadaşlarıma ve örnek aldığım ve hayranlık duyduğum tüm yazarlara teşekkür ederim.

Son olarak, Sonny'ye (atım) bana yaşamın başka bir unsurunu verdiği ve bütün gün kıçımın üzerinde oturup yazı yazdıktan sonra zinde ve aktif kalmamı sağladığı için teşekkür ederim. Bana şunu hatırlattı

yaşamayı asla unutmaz ve ona bakmak bir ayrıcalıktır.
xx

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'in Bülteni

OYUN LİSTESİ

Indebted by Blue Boy Jack
Rag'N'Bone Man - Human
Rag'N'Bone Man - Skin
Clean Bandit - Symphony feat. Zara Larsson
Sia - To be human
Ed sheeran - Shape of you
Alessia Cara - Stay
Martin Garrix, Troye Sivan - There For You
Shawn Mendes - Mercy
Scars to your beautiful - Alessia Cara
Don't Let Me Down- The Chainsmokers ft. Daya
Rag'N'Bone Man - Life In Her Yet

YAZAR HAKKINDA

Tam zamanlı bir yazar olmak için hayallerinin peşinden koşan Pepper, en iyi Dark Romance, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Kahraman ödülleriyle tanındı. O bir iBooks'un en çok satanlar listesinde birden fazla 1 numara olan yazar, Erotik Romantizm, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotica Gerilim türlerinde de 1 numaradır. Şu anda yayınlanmış 20 kitabı ile üç yılda yirmi sekiz kez en çok satanlar listelerine girmiştir.

Pepper Hem Geleneksel Hem de Kendi Kendine Yazan Melez Bir Yazardır
yayınlanmış eser. Pure Corruption Serisi Grand Central, Hachette tarafından yayınlandı. Trident Media ile anlaştı ve kitapları dünya çapında birçok dilde ve sesli olarak satıldı.

Kişisel bir not olarak, Pepper on altı yıl aradan sonra kısa bir süre önce at binmeye geri döndü ve şimdi Sonny adında muhteşem bir siyah kısrağa sahip. Eski bir yarış atı. Mutlu bir hacking, dresaj ve gösteri atlama midillisi olarak yeniden eğitilmiş standartbred. Eğer yazmıyorsa, ata biniyordur.

Hayatındaki diğer erkek ise en yakın arkadaşı ve ilk görüşte aşık olduğu kocasıdır. Hiç evlenme teklif etmemiş ve bir iddianın parçası olarak evlenmişler, ancak on bir yıl sonra
Yıllar ve sayısız macera ve eğlence, peri masalını kendisi yaşadığı için romantizme bayılıyor.

Pepper ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için lütfen

takip edin: Facebook: **Peppers Kitapları**
Instagram: **@Pepperwinters**

Facebook Grubu: **Peppers Playgound**
Web sitesi: **www.pepperwinters.com**

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Pepper'ın tüm kitapları e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli olarak mevcuttur.

YAKLAŞAN ROMANTİZM 2018
Vücut Ressamı
Goodreads'e BURADAN ekleyin

KARANLIK ROMAN
New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçleme
"En İyi Karanlık Romantizm, En İyi Karanlık Kahraman, 1 Numaralı Erotik Romantizm"
Üçlemeye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın
Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

New York Times'ın En Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi "Vintagely Dark & Delicious Seçildi. Romeo & Juliet'in gerçek bir yorumu"
Seriye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın
Borç Mirası (Indebted #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

GRİ ROMANS
USA Today Bestseller 'Yıkılmış' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"En İyi Göz Yaşartıcı, 1 Numaralı Romantik Gerilim"

HAYATTA KALMA ÇAĞDAŞ ROMANTIZM
USA Today Bestseller 'Görünmeyen Mesajlar' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ
USA Today'in En Çok Satan Kitaplarından 'Saf Yolsuzluk' Duoloji
"Günahkâr ve Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle Dolu Bir Amnezi Hikâyesi"
Duolojiye şununla başlayın:
Yıkım ve Kural (Saf Yozlaşma #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

GÜNAHKÂR ROMAN
USA Today Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Dolar' Serisi
"Elder Prest kalbinizi çalacak. Özünde kurtuluş olan tutsak bir aşk hikâyesi."
Bu seriye sadece **99c** ile başlayın
Pennies (Dolar Serisi #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

EROTİK ROMANTİZM
Yepyeni Yayın 'Truth & Lies' Düeti
Bu düete şununla başlayın
Yalanlar Tacı (Gerçek ve Yalanlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ
#1 Numaralı Romantik Komedi Bestseller 'Can't Touch This' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"2016'nın en iyi romantik komedisi seçildi. Evcil hayvanlar, aşk ve kimya."

YAKLAŞAN SÜRÜMLER
2017 ve sonrası başlıklar için lütfen BURAYA TIKLAYIN

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERIMLER VE HABER BÜLTENI

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).
Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ
Facebook: **Peppers Kitapları**
Instagram: **@Pepperwinters**
Facebook Grubu: **Peppers Playgound** Web Sitesi:
www.pepperwinters.com

OKUDUĞUNUZ IÇIN TEŞEKKÜRLER!

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

